ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്

ദൈവത്തിന്റെ ചാരന്മാർ

ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്
ദൈവത്തിന്റെ
ചാരന്മാർ
DCB

ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്

അധ്യാപക ദമ്പതികളുടെ മകനായി ജനനം. എഴുത്തുകാരൻ, ചലച്ചിത്രതാരം, റേഡിയോ ജോക്കി എന്നീ നിലകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ബാംഗ്ലൂരിലെ ക്രൈസ്റ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽനിന്ന് ബി.കോം. ബിരുദവും എസ്.സി. എം.എസ് കൊച്ചിയിൽ നിന്ന് എം.ബി.എ.യും നേടി. പഠനകാലയളവിൽ സ്റ്റാർ ഓഫ് ദി ബാച്ച്, ബെസ്റ്റ് ഔട്ട്ഗോയിങ് സ്റ്റുഡന്റ് എന്നീ പുരസ്കാരങ്ങൾ നേടിയിട്ടുണ്ട്. ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സോഷ്യൽ മീഡിയ ആരാധകരുള്ള റേഡിയോ ജോക്കി. പോപ്പുലർ ആർ ജെ ഓഫ് ദി ഇയർ എന്ന നാഷണൽ അവാർഡിന് നോമിനേറ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പ്രമുഖ എഫ്.എം. സ്റ്റേഷനായ റേഡിയോ മിർച്ചിയിൽ സ്ട്രെയ്റ്റ് ഫ്രം ദ ഹാർട്ട് എന്ന പോപ്പുലർ ഷോ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ബെസ്റ്റ് സെല്ലർ പട്ടികയിൽ ഇടം നേടിയ *Buried Thoughts* ആണ് ആദ്യ പുസ്തകം.

ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസിന്റെ ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കൃതികൾ

ഓർമ്മ

Buried Thoughts
ദൈവത്തിന്റെ ചാരന്മാർ

ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്

ദൈവത്തിന്റെ ചാരന്മാർ

You could be one

ഡി സി ബുക്സ്

Malayalam Language
Daivathinte Charanmar-You could be One
Memoir
by Joseph Annamkutty Jose

Rights Reserved
First Published March 2019
E-book edition April 2019

Cover Design
Vishakh Raj

Publishers
D C Books, Kottayam 686 001
Kerala State, India
Literature News Portal: www.dcbooks.com
Online Bookstore: www.onlinestore.dcbooks.com
e-bookstore: ebooks.dcbooks.com
Customercare: customercare@dcbooks.com, 9846133336

Although utmost care has been taken in the preparation of this book, neither the publishers nor the editors/compilers can accept any liability for any consequence arising from the information contained therein. The publisher will be grateful for any information, which will assist them in keeping future editions up to date.

No part of this publication may be reproduced, or transmitted in any form or by any means, without prior written permission of the publisher.

ISBN 978-93-5282-727-5

D C BOOKS - The First Indian Book Publishing House to get ISO Certification.

ഉള്ളടക്കം

വാതിൽ
ഇത് ജോപ്പനെക്കുറിച്ചാണ്
നന്ദി

കുമ്പസാരം
എന്റെ ഇരട്ട ലജ്ജ
കാവൽക്കാരൻ
ഫെമിനിച്ചി
മദ്യപാനം മറ്റാരുടെയൊക്കെയോ ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനികരം
തണൽമരങ്ങൾ
പ്രതിഷേധം
സ്നേഹിക്കപ്പെടാതെപോകുന്ന സ്നേഹം
ഗുരു
ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നവർ
കൂട്ട്
പ്രാണൻ വായുവിൽ അലിയുമ്പോൾ
ദൈവത്തിന്റെ തുണ്ടുകഥ...
മുടിവെട്ട്
സ്ത്രീയും പുരുഷനും
ഹൃദയവയൽ
വഴിവിളക്ക്
മായാനദി
തന്തയില്ലാത്ത ഡിജിറ്റലിസം
നായകൻ
സൗഹൃദം... പ്രണയം... ജീവിതം

ടീനു നിനക്ക്,

ഞാൻ എഴുതിയ കുറിപ്പുകൾ പുസ്തകമായി കാണാൻ വാശിപിടിച്ചതിന്, ഒരു കട്ടൻ ചായയ്ക്കപ്പുറത്തിരുന്നുകൊണ്ട് എന്റെ സംശയങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളും നിശ്ശബ്ദമായി കേട്ടതിന്. ഒരു ആൺകുട്ടിക്ക് ഒരു പെൺകുട്ടിയിൽനിന്നു ലഭിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും മനോഹരമായ കാര്യം അവളുടെ സൗഹൃദമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിത്തന്നതിന്. ഇതൊക്കെ എന്നെക്കൊണ്ട് എഴുതിപ്പിക്കാൻ മാത്രം അത്രയും കുലീനമായി ജീവിക്കുന്നതിന്.

നന്ദി ടീനു, ജനിച്ചതിനും ജീവിക്കുന്നതിനും!

വാതിൽ

ആമുഖത്തിന്റെ ആദ്യപദം നന്ദിതന്നെയാണ്.

എന്റെ മുറിയിലിരുന്ന് ഞാൻ കുറിച്ച കുറച്ചക്ഷരങ്ങൾക്ക്, എന്റെ ആദ്യപുസ്തകത്തിന് നിങ്ങളുടെ മുറിയിലെ മേശപ്പുറങ്ങളിലും നിങ്ങളുടെ നെഞ്ചിനകത്തെ ഹൃദയത്തിലും ഇരിക്കുവാൻ ഇടമൊരുക്കിയതിന്.

വീണ്ടും ചില കുത്തിക്കുറിക്കലുകളാണ്.

ആദ്യപുസ്തകത്തിന്റെ എഴുത്തുപുരയിലിരിക്കവേ ഞാൻ തികച്ചും ഒരു അജ്ഞാതനായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇന്ന് അങ്ങനെയല്ല,

ഇന്ന് എനിക്കുചുറ്റും... എനിക്കുള്ളിലും വലിയൊരു ആൾക്കൂട്ടമാണ്.

ഇതൊരു പ്രയത്നമാണ്... അനുഭവങ്ങളെ അക്ഷരങ്ങളാക്കിയുള്ള ഒരു പ്രയത്നം!

എനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള ആൾക്കൂട്ടത്തോട് എന്റെയുള്ളിൽ പതിഞ്ഞ ചില ആളുകളെപ്പറ്റി പറയാനുള്ള ഒരു ചെറുപ്രയത്നം.

ഇതൊരു മോട്ടിവേഷണൽ പുസ്തകമല്ല,

ഇതിന്റെ അക്ഷരസോപാനം താണ്ടി ആർക്കും ജീവിതവിജയം സ്വന്തമാക്കാനും സാധിക്കില്ല. മലയാളസാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള ഒരു സംഭാവനയും ഇതിലില്ല.

ഇത് എനിക്കുമാത്രം ശരിയെന്നു തോന്നുന്ന ചില കാര്യങ്ങളാണ്.

ഇത് എന്നെ അതിശയിപ്പിച്ച ചില ആളുകളുടെ ചിത്രങ്ങളാണ്.

ഇത് എന്നെ ചിന്തിപ്പിച്ച ചിലരെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളാണ്.

ഏതേലും വണ്ടിയിൽ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ മുൻപിലെ ടിപ്പർലോറിയിൽ എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്ന വരികളെയും നടന്നുപോകുമ്പോൾ സൈഡിലെ മതിലിൽ കാണുന്ന തേഞ്ഞു തുടങ്ങിയ വാക്കുകളെയും ഹോട്ടൽ റൂമിൽ ചെക്ക് ഇൻ ചെയ്യുന്ന നേരത്ത് കൈയിൽ തടഞ്ഞ ഏതോ മാഗസിനിലെ വരികളെയും വായിക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ നിങ്ങൾ ഇതിലൂടെ കടന്നുപോയാൽ മതി.

ചിലപ്പോഴെങ്കിലും നിങ്ങൾ ആലോചിച്ചിട്ടില്ലേ ചില വ്യക്തികളെ എന്തിനാണ് നമ്മൾ കണ്ടുമുട്ടിയതെന്ന്?

നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചവർ...

നിങ്ങൾക്ക് സ്നേഹം നിഷേധിച്ചവർ...

നിങ്ങളുടെ ബലഹീനതകളെ പരിഗണിച്ചവർ...

അതിനെ മുതലെടുത്തവർ...

ഒരു വാക്ക് ചോദിക്കുന്നതിനുമുൻപേ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ കൈകൾ നീട്ടിയവർ...

നിങ്ങളുടെ നീട്ടിയ കരങ്ങളെ കണ്ടില്ലെന്ന മട്ടിൽ മുഖംതിരിച്ചു നടന്നവർ...

നിങ്ങളെ നാണംകെടുത്തിയവർ...

ലജ്ജിക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ സ്വകാര്യമായി മാപ്പുനൽകിയവർ...

ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്തവിധം നമ്മെ അത്രകണ്ട് സ്വാധീനിക്കുകയും ഇന്ന് എവിടെയാണെന്നുപോലും നമുക്ക് കൃത്യമായ ധാരണയില്ലാത്ത പ്രിയപ്പെട്ട ആ അധ്യാപിക...

നമ്മുടെ ഉള്ളിലെ സ്നേഹത്തെ ഊറ്റിക്കുടിച്ചുകൊണ്ട് ഒടുവിൽ നമ്മെ തനിച്ചാക്കി നടന്നകന്ന പ്രണയിനി...

തിരിച്ചു വേണ്ടത്ര സ്നേഹിക്കാതിരുന്നിട്ടും അത്രകണ്ട് പരിഗണിക്കാതിരുന്നിട്ടും വിട്ടകലാതെ ഒരു കല്ലേറ് ദൂരംകൂടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന ഉറ്റസുഹൃത്തുക്കൾ...

എല്ലാ പ്രതീക്ഷയും നശിച്ച് ഇനിയെന്തു ചെയ്യണം എന്നറിയാതെ ജീവിതം ഇരുട്ടിലായപ്പോൾ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് നിങ്ങളെ തിരികെ നടക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച വാട്സ് ആപ്പ് സന്ദേശം അയച്ചു തന്ന കൂട്ടുകാരൻ...

കിഡ്നി തകരാറിലായ നിങ്ങളുടെ മകനുവേണ്ടി സിഗ്നലുകളിൽ ബക്കറ്റുമായി എല്ലാ വാഹനങ്ങൾക്ക് മുൻപിലും കൈ നീട്ടുന്ന ഒരു കൂട്ടം ചെറുപ്പക്കാർ. അങ്ങനെ ഒരുപാടാളുകൾ!

നമ്മുടെയൊക്കെ ജീവിതത്തിലൂടെ ഈ മനുഷ്യരൊക്കെ കടന്നുപോയത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും? ആരാണ് അവരെ ഈ നിയോഗങ്ങളുമായി നമ്മുടെ അരികിലേക്കു പറഞ്ഞുവിട്ടത്?

എന്റെ ജീവിതത്തിലും ഇതുപോലെ ഒരുപാടാളുകൾ വന്നു.

അങ്ങനെ വന്നവരെ... എന്നെ തൊട്ടവരെ... എന്നെ കുറെക്കൂടി നല്ലൊരു മനുഷ്യനാകാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചവരെ ഞാൻ വിളിക്കുന്ന പേരാണ് ദൈവത്തിന്റെ ചാരന്മാർ.

ഇവരെ പരിചയപ്പെട്ടുകഴിയുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഒരുപക്ഷേ, സ്വന്തംജീവിതത്തിലേക്ക് ഒരു ബൈനോക്കുലറുമായി ഇറങ്ങിയെന്നിരിക്കും, നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കപ്പെട്ട ദൈവത്തിന്റെ ചാരന്മാരെ കണ്ടെത്താൻ, പല വേഷങ്ങളിൽ അവർ നിങ്ങളുടെ ചുറ്റിലുമുണ്ട്. അവരെ കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും മനസ്സിലാക്കുവാനും ഈശ്വരൻ നിങ്ങൾക്ക് പുതിയൊരു കണ്ണും ചെവിയും ഹൃദയവും നൽകട്ടെ.

വരൂ, നമുക്കൊരുമിച്ചു അകത്തേക്കു പ്രവേശിക്കാം...

ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്

ഇത് ജോപ്പനെക്കുറിച്ചാണ്

''ഡാ നീ തിരക്കിലാണോ? ജസ്റ്റ് ഒരു കാര്യം പറയാൻ വിളിച്ചതാണ്... എന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരിക നീയാണ് എഴുതുന്നത്...'' എന്ന് ഇവനെപ്പോലെ പൊതുസമൂഹം കൊണ്ടാടുന്ന ഒരു വ്യക്തി വിളിച്ചുപറയുമ്പോൾ ആരായാലും ചോദിച്ചുപോകുന്ന ആ ചോദ്യംതന്നെ ആയിരുന്നു എന്റെയും ആദ്യപ്രതികരണം. ''പ്രശസ്തരായ എത്രയോ വ്യക്തികൾ സന്തോഷത്തോടെ തയ്യാറാവുമെന്ന് നമുക്ക് രണ്ടുപേർക്കും അറിയാം, എന്നിട്ടും എന്തിനാണ് നീയിത് എന്നെ ഏല്പിക്കുന്നത്?'' ഇതായിരുന്നു എന്റെ ചോദ്യം. ''ഡേയ്... ഒന്നാലോചിച്ചിട്ടു ഞാൻ ഏറ്റെടുത്താൽ പോരേ... ഇത് നീ പറയുന്നപോലെ സിംപിൾ അല്ല, വലിയ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വമാണ്.'' ഞാൻ തുടർന്നു.

തനതുശൈലിയിൽ അവൻ അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞു: 'അതേ... അതിന്റെയൊരു ആവശ്യവുമില്ലെങ്കിലും... ആത്മാർത്ഥ സുഹൃത്തിനെ പ്രൊമോട്ട് ചെയ്യുക എന്ന വിശാലമനസ്ക മൂഡിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ, നീ ചിന്തിച്ച് ഓവറാക്കി വെറുതേ സെലിബ്രിറ്റിയായ ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസിന്റെ പുസ്തകത്തിന് അവതാരിക എഴുതി ചുളുവിൽ പോപ്പുലറാവാനുള്ള ചാൻസ് കളയണ്ട...'' പതിവുപോലെ ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ചിരിച്ചു, ആ കാൾ അവസാനിച്ചു. പക്ഷേ, എന്നത്തെയും പോലെ അന്നും ജോപ്പൻ സംസാരിച്ചപ്പോൾ 'ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്' എന്ന പേരുപയോഗിച്ചത് അത് അവനല്ല മറിച്ച് വേറെ ആരോ ആണെന്ന മട്ടിലാണ്.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ ആദ്യമായി വായിച്ചവരിൽ ഒരാൾ എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ അവനോടു ചോദിച്ചിരുന്നു: ''ജോപ്പാ... ഇതൊക്കെ ആർക്കാ അറിയാത്തത്... എടാ ഇതൊക്കെ നീ പലപ്പോഴായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളല്ലേ?'' ചോദിച്ചു നാക്കെടുക്കുന്നതിനുമുൻപ് പക്ഷേ, അതിന്റെ ഉത്തരം എന്റെ ഉള്ളിൽത്തന്നെ മുഴങ്ങി. ഈ പുസ്തകത്തിൽ അവൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അവൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവുക ഞാനടക്കം ഏറ്റവും അടുപ്പമുള്ള മൂന്നു നാലു സുഹൃത്തുക്കളോടാവും. പിന്നാലേ അവന്റെ മറുപടിയും എത്തി, ''എടാ കോപ്പേ, ഞാൻ ഇതുമുഴുവൻ എഴുതുന്നതു നിങ്ങള് മൂന്നു നാലു കുരിശുകൾക്ക് വായിക്കാനല്ല. എന്റെ ഉള്ളിലെ, ഞാൻ എന്ന വ്യക്തിയോട് ഇതുവരെ സംസാരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. അവർക്ക് ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസിനെയേ പരിചയമുള്ളൂ. ഇനിയെങ്കിലും എനിക്കവരോടു 'ജോപ്പൻ' ആയി സംസാരിച്ചുതുടങ്ങണം, ഇല്ലെങ്കിൽ ഈ ശ്വാസംമുട്ടൽ എനിക്കു സഹിക്കാൻ പറ്റാണ്ടാവും.''

ഇന്നെനിക്ക് സംശയമില്ലാതെ പറയാം, ഈ പുസ്തകം അവന്റെ ഒരു ശ്രമമാണ്. ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ് എന്ന ജനപ്രിയ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ കിടന്നു കുറെയേറെക്കാലമായി അനുഭവിക്കുന്ന വീർപ്പുമുട്ടലിൽനിന്നും അടുപ്പമുള്ളവർ ജോപ്പൻ എന്നോ ജോ എന്നോ വിളിക്കുന്ന സാധാരണക്കാരിൽ

സാധാരണക്കാരനായ ചെറുപ്പക്കാരനെ ഒന്നു പുറത്തിറക്കാനുള്ള ശ്രമം. അയാളെ വിട്ട് അതിവേഗം അകന്നുപോകുന്ന അയാളുടെ ജീവവായു തിരിച്ചുനല്കാനുള്ള അവസാന ശ്രമം.

ആ അർത്ഥത്തിൽ, ഈ പുസ്തകം ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ് എന്ന വില്പനമൂല്യമുള്ള പേരുപയോഗിച്ച് നിങ്ങളിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ ജോപ്പൻ എന്ന വ്യക്തി നടത്തുന്ന വളരെയധികം ബുദ്ധിപൂർവമായ ഒരു നീക്കമാണെന്നുവേണം കരുതാൻ. കാരണം, ഈ പുസ്തകത്തിൽ മിക്കയിടത്തും നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്ന ആ ജനപ്രിയ പ്രതിരൂപം മാറിനില്ക്കുന്നു. തന്നെ ആരും കേൾക്കാനില്ലാതെ, ആ പ്രതിരൂപത്തിന് പിന്നിൽ തിരസ്കൃതനായി, ക്ഷീണിതനായി, ശ്വാസംമുട്ടുന്ന, ജോപ്പൻ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തിനു ശേഷം ഇവിടെ നിങ്ങളോടു സംസാരിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. അവൻ വന്ന വഴികളിൽ അവൻ കണ്ട കാഴ്ചകളെക്കുറിച്ച്, അവനെ തൊട്ട മനസ്സുകളെക്കുറിച്ച്, അവൻ നിങ്ങളോടു പറയാൻ കാലങ്ങളായി കാത്തുവച്ച ചെറുതും വലുതുമായ എന്തൊക്കെയോ സംഭവങ്ങളെയും ഏതൊക്കെയോ വ്യക്തികളെയുംകുറിച്ച് അവൻ വാചാലനാകുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ശബ്ദം നിങ്ങൾ കണ്ട, ഇഷ്ടപ്പെട്ട, സ്വീകരിച്ച ആ വേഷത്തിന്റേതല്ല, സ്വന്തം സ്വത്വത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമായ ആ വേഷത്തെ അത് മാത്രമാണു താനെന്നോണം നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ അന്നു തൊട്ടിന്നോളം കെട്ടിയാടിത്തളർന്ന ആ വ്യക്തിയുടേതാണ്. അയാളുടെ ഓർമ്മകൾ, തിരിച്ചറിവുകൾ, സ്നേഹങ്ങൾ, അങ്ങനെ ഒരുപാട്.

'നമസ്കാരം, ഞാൻ ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്' എന്നും പറഞ്ഞ് അടുത്തതവണ അയാൾ വരുമ്പോൾ മടിക്കാതെ നിങ്ങൾ പറയണം, 'കുറച്ചുനേരം ഒരു വശത്തേക്കു മാറി നില്ക്കൂ, ഞങ്ങളോട് ഒന്നു ഉള്ളുതുറക്കാൻ കാലങ്ങളായി തന്റെ പുറകിൽ കാത്തുനില്ക്കുന്ന ജോപ്പനെ, തന്നിലെ നിസ്സഹായനായ ആ സാധാരണ വ്യക്തിയെ, ഇനി അവനെ കേട്ടിട്ടേ തന്നെ കേൾക്കുന്നുള്ളൂ' എന്ന്. അതുപറഞ്ഞ് ആ വീഡിയോ സ്ക്രീൻ ക്ലോസ് ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങളോട് നിറഞ്ഞു ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പുറകിൽ ജോപ്പൻ കാത്തുനില്പ്പുണ്ടാവും. നിങ്ങൾ വായിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ താളുകളിൽ ഓരോന്നിലും. അവന്റെ പ്രതിരൂപം ഒരിക്കലും നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അവന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ നുറുങ്ങുകൾ നിങ്ങളുമായി പങ്കിടാൻ. ഈ താളുകൾക്ക് കുറുകെ നമുക്ക് ഒരു യാത്ര നടത്തിനോക്കാം. ആർക്കുപറയാൻ പറ്റും ആ യാത്രയ്ക്കൊടുവിൽ നിങ്ങളുടെ സ്നേഹം എവിടെനിന്ന് എവിടേക്കു മാറിച്ചവിട്ടും എന്ന്. ഓരോ അധ്യായത്തിൽ നിന്നും അടുത്തതിലേക്ക് നമുക്ക് ജോപ്പന്റെ കൈ പിടിച്ച് നടക്കാനിറങ്ങാം. വഴിയിൽ ചിലയിടങ്ങളിൽ ചില ആളുകളെ പരിചയപ്പെടാം. അവരുടെ സംസാരങ്ങളിൽ മനസ്സുകൊണ്ടു പങ്കുചേരാം. കൂടെച്ചിരിക്കാം പരിഭവിക്കാം കുസൃതികളിൽ ഒരുമിച്ച് കണ്ണിറുക്കാം. ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഖണ്ഡികകളിൽ അദൃശ്യമായ ഒരു കസേരയിട്ട് ഇരിക്കാം, ചില വരികളിൽക്കിടന്ന് ഒന്നു മയങ്ങാം, ചില സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണർത്തുന്ന വികാരവിചാരങ്ങളിൽ മൂടിപ്പുതച്ച് ഒരു ഞൊടി ഉറങ്ങിയുണരാം. അങ്ങനെ നമുക്ക്

ജോപ്പനോടൊപ്പം നടന്നെത്താം, അവസാനത്തെ അധ്യായംവരെ. ശേഷം അവനെ യാത്രയാക്കിയോ അല്ലെങ്കിൽ കൂടെക്കൂട്ടിയോ എന്ന് നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് തിരിച്ചു വീട്ടിൽ എത്തിയിട്ടു നമുക്ക് തീരുമാനിക്കാം, ഇനി നമുക്ക് നമ്മളെയൊക്കെപ്പോലെയുള്ള, നമ്മളിൽ ഒരാളായ, നമുക്ക് അങ്ങോട്ടും കൊച്ചുവർത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കാവുന്ന സുഹൃത്തായി ജോപ്പൻ മതിയോ അല്ല നമുക്ക് കേട്ടിരിക്കാൻ മാത്രം പറ്റുന്ന അവന്റെ പ്രതിച്ഛായ വേണോ എന്ന്.

ഒരു കാര്യം ഉറപ്പിച്ചുപറയാം, ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ ജോപ്പൻ നിങ്ങളോട് സംസാരിക്കാൻപോകുന്നത് പണ്ടൊരിക്കൽ ആരോ 'പ്രൊഫഷണൽ മാലാഖ' എന്നു കളിയാക്കി വിളിച്ച 'ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്' എന്ന സെലിബ്രിറ്റിയെക്കുറിച്ചല്ല. മറിച്ച്, ജോപ്പന്റെ സുഖവിവരങ്ങൾ അന്വേഷിക്കാനും, അവൻപോലും ശ്രദ്ധിക്കാതെ കൂടെനടക്കാനും അവനെ നേരേ നടത്താനും എല്ലാമായി ദൈവം രഹസ്യമായി നിയോഗിച്ചവരെന്ന് അവൻ വൈകി തിരിച്ചറിഞ്ഞ ചില വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചാണ്. അവന്റെ മൗനത്തിന്റെ മറനീക്കി ഈ പുസ്തകത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായി അവർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു, അവന്റെ ജീവിതത്തിലെ ആ പ്രത്യേകം ചിലർ, അതേ, ദൈവത്തിന്റെ ചാരന്മാർ.

എന്തായാലും, ദൈവത്തിന്റെ ആ ചാരന്മാരെ പരിചയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഈ പുസ്തകത്താളുകളിലൂടെ നമ്മൾ ജോപ്പനോടൊപ്പം നടത്തുന്ന സായാഹ്നസവാരി കഴിയുന്നതുവരെ, ഓഫ് ആയി കിടക്കുന്ന ഏതോ ഒരു സ്ക്രീനിനു പിറകിൽ ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ് കാത്തിരിക്കട്ടെ, നെഞ്ചിടിപ്പോടെ!

ഹൃഷികേശ് മുണ്ടാണി

നന്ദി

ഒരുപാട് തിരക്കുകളുടെ നടുവിലും എന്റെ എഴുത്തുകളെല്ലാം വായിക്കുകയും വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും തിരുത്തലുകളും നൽകുകയും ചെയ്ത, മലയാളം ഗവേഷകയും അധ്യാപികകൂടിയായ അരുവി അരുവിപ്പുറത്തിന്. അവതാരിക എഴുതിയ പ്രിയ സുഹൃത്ത് ഹൃഷിക്ക്.

ഓഫീസ് എന്നുപറയുന്നത് വീടുപോലെ മനോഹരമായ ഇടമാണെന്ന് എന്നെ ദിവസവും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന റേഡിയോ മിർച്ചിയിലെ ആർ.ജെ. സുഹൃത്തുക്കൾക്കും എന്റെ തിരക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കി കൂടെനിൽക്കുന്ന പ്രോഗ്രാമിങ് ഹെഡ് അനീജിനും ടീജെയ്ക്കും.

വീടിനും ഓഫീസിനും ഇടയിലുള്ള ദൂരത്തിലും ജീവിതം സുന്ദരമാണെന്നു കാണിച്ചുതന്ന നിബിനും ആൽബിനും റോസിനും നിർമ്മലിനും ആനിനും ജോസ്നയ്ക്കും നമ്മുടെ കൂടിക്കാഴ്ചകൾക്കും.

പതിനായിരം കിലോമീറ്ററുകൾക്കപ്പുറം ജീവിച്ചുകൊണ്ട് കൂടെത്തന്നെയുണ്ട് എന്ന് നിരന്തരം എന്നെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന പ്രിയ സുഹൃത്ത് ഇന്ദുവിന്. സ്നേഹത്തോടെ ശാസിക്കുകയും തിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ആത്മാർത്ഥ സുഹൃത്ത് സുജിന്. എന്റെ വിജയങ്ങളിൽ എന്നെക്കാൾ അഭിമാനിക്കുന്ന സഹോദരതുല്യനായ ഡിജുവിന്.

ഈശ്വരനോട് എനിക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുന്ന, എന്റെ വീഴ്ചകൾക്കുവേണ്ടി മാപ്പിരക്കുന്ന ബിനോജ് മുളവരിക്കലച്ചന്. എന്റെ ആത്മീയ അന്വേഷണങ്ങളിൽ ഞാൻ നിരന്തരം ഓടിക്കയറുന്ന, മംഗലപ്പുഴ സെമിനാരിയുടെ ഇടനാഴികളിൽ എന്നോടൊപ്പം നടന്ന് എന്നെ കണ്ടെത്താൻ സഹായിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരനും അധ്യാപകനുമായ കുണ്ടുകുളമച്ചന്.

ഒടുവിൽ, സ്നേഹംകൊണ്ട് എന്നെ പൊതിഞ്ഞു പിടിക്കുന്ന, അപ്പനും അമ്മയ്ക്കും.

കുമ്പസാരം

“ഇമ്മള് ജയിക്കാത്തിടത്ത് വേറൊരാള് ജയിക്കാൻ ഇമ്മള് കാരണമാകുന്നതും ഇമ്മടെ ജയംതന്നെയാ”

''We don't sign superstars, we make them.''
(Arsene Wenger, Football manager)

ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയാൽ നമ്മുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട്, ഉപദേശങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ച് രക്ഷപ്പെട്ടുപോയ ഒരുപാടുപേരുടെ മുഖങ്ങൾ നമുക്ക് ഓർത്തെടുക്കാനാകും. നമ്മളിപ്പോഴും ഇവിടെത്തന്നെ എങ്ങുമെത്താതെ ജീവിക്കുന്നു. ചിലരുടെ നിയോഗം 'ബാലേട്ടൻ' ആവുകയെന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു. എല്ലാവരെയും സഹായിക്കുക പക്ഷേ, സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾ നോക്കാനാകാതെ പഴി കേൾക്കേണ്ടിവരിക. ഗാന്ധിജിയുടെ മകൻ ഹരിലാൽ ഗാന്ധിയുടെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് 2007–ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ ഒരു സിനിമയുണ്ട് 'Gandhi, My Father', ആ സിനിമയുടെ പോസ്റ്ററിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ് 'One family's tragedy was the price of a nation's freedom.' രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവച്ചപ്പോൾ ഗാന്ധി എന്ന വ്യക്തിക്ക് കുടുംബത്തിനുള്ളിൽ ചില നഷ്ടങ്ങളൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രാജ്യത്തെ ശരിയായ ദിശയിലേക്കു നയിക്കാൻ മുന്നിട്ടിറങ്ങിയ വ്യക്തിക്കു സ്വന്തം കുടുംബത്തെ പൂർണ്ണമായും ശ്രദ്ധിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരിക്കലും തിരിച്ചുവരാതിരുന്ന ധൂർത്തപുത്രൻ എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഹരിലാൽ ഗാന്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ആർട്ടിക്കിൾ OUTLOOK മാഗസിനിൽ വായിച്ചത് ഓർത്തുപോകുന്നു.

ഒരുപാടു കുറ്റബോധം തോന്നിയപ്പോഴാണ് എല്ലാം ഒന്നു കുമ്പസാരിച്ച് വീണ്ടും നല്ല കുട്ടിയാവാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ക്രൈസ്റ്റ്കോളജിന് അടുത്തുള്ള ധർമ്മാരാം സന്ന്യാസമന്ദിരത്തിൽ ചെന്ന് റിസപ്ഷനിൽ ഇരിക്കുന്ന ഗൗരവക്കാരനെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ചേട്ടനോടു സംസാരിച്ചു.

''വല്ല അച്ചന്മാരുണ്ടോ? എനിക്ക് ഇപ്പൊ ഒന്ന് കുമ്പസാരിച്ചാൽ കൊള്ളാം എന്നുണ്ട്.''

''മോനെ ഈ നട്ടുച്ചയ്ക്ക് ആരെങ്കിലും കുമ്പസാരിക്കാൻ വരോ? ഇതിനൊക്കെ ഒരു നേരോം കാലോം ഇല്ലേ?'' അയാളുടെ മുഖത്ത് പുച്ഛം നിറഞ്ഞു കവിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

''ചേട്ടാ, കുറച്ചുനാളുകൾക്കു ശേഷം ഒന്നു നന്നാവാൻ തോന്നിയതാണ്, ഇത് സെമിനാരിയല്ലേ, ഏതെങ്കിലും അച്ചൻ ഉണ്ടാകില്ലേ? വയസ്സായ അച്ചനായാലും കുഴപ്പമില്ല, ഒന്നു നോക്കാവോ.'' അങ്ങേയറ്റം വിനയത്തോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

''ഒരു പാപി മാനസാന്തരപ്പെടുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കൂടുതൽ സന്തോഷം ഉണ്ടാകും എന്നാണല്ലോ, താൻ പള്ളിയിൽ പോയിരിക്ക്, ഞാനൊന്നു നോക്കട്ടെ, ഈ നേരത്തൊക്കെ അച്ചന്മാർ ഉറങ്ങാൻ പോകുന്ന സമയമാണ്, ഒരു പതിനഞ്ച് മിനിട്ടിനുള്ളിൽ ആരും വന്നില്ലെങ്കിൽ താൻ തിരിച്ചു പൊയ്ക്കൊള്ളൂ.'' ബൈബിൾ വചനം ഇടയ്ക്ക് തിരുകിക്കൊണ്ട് ആത്മവിശ്വാസം നല്കിയിട്ട് അയാൾ എനിക്കു പള്ളിയിലേക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചുതന്നു.

'അപേക്ഷിച്ചാൽ ഉപേക്ഷിക്കാത്ത ദൈവമേ' എന്ന പഴയ പ്രാർത്ഥന ഉള്ളിൽ

ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു ഞാൻ പള്ളിയിൽ കയറി. എന്റെ കാല് തണുത്ത മാർബിളിൽ തൊട്ടപ്പോഴാണ്, പള്ളിയിൽ കയറിയിട്ടൊക്കെ കുറച്ചുനാളായി എന്നോർമ്മ വന്നത്. വല്ലാത്തൊരു ഏകാന്തത എന്നെ മൂടുന്നുണ്ടായിരുന്നു, ഞാൻ ഒന്ന് തുമ്മിയപ്പോളുയർന്ന ശബ്ദം ഗർജ്ജനംപോലെ പള്ളിയിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടു. മരംകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു ബെഞ്ചിൽ ഞാനിരുന്നു. മുൻപിലിരുന്ന ചില കുർബ്ബാന പുസ്തകങ്ങൾ മറിച്ചുനോക്കി 'Bro. Palakkudil' എന്നു പേര് എഴുതിവെച്ച കുർബ്ബാനപ്പുസ്തകം കണ്ടപ്പോൾ മനസ്സ് വല്ലാതെ നൊസ്റ്റാൽജിക് ആയിപ്പോയി.

ഒരിക്കൽ ഞാനും ഒരു സെമിനാരിക്കാരൻ ആയിരുന്നു, ഇതുപോലെ 'Bro. Koottungal' എന്ന് പേരെഴുതിയ പുസ്തകം എനിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു, സെമിനാരിയിൽ നിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ എന്റെ പേരെഴുതിയ കുർബ്ബാനപ്പുസ്തകവും ബൈബിളും അവിടെത്തന്നെ വച്ചിട്ടാണു ഞാൻ പോന്നത്. ഇന്ന് അതാരുടെ കയ്യിലായിരിക്കും? ഞാൻ ഇതൊക്കെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ആരോ നടന്നുവരുന്ന ശബ്ദം പുറകിൽനിന്നു കേട്ടത്.

''കുമ്പസാരിക്കാൻ വന്നതല്ലേ?'' എന്റെ തൊട്ടുപുറകിൽ വെള്ളക്കുപ്പായം ധരിച്ച, അരയിൽ വെളുത്ത കെട്ടുള്ള ചെറുപ്പക്കാരനായ അച്ചൻ എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്നു.

''അതെ.''

''നീ കുമ്പസാരിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയായിരുന്നോ? സെറ്റാണെങ്കിൽ നമുക്ക് തുടങ്ങിയാലോ?''

ആദ്യമായാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാഷയിൽ, വളരെ 'യോ യോ' സ്റ്റൈലിൽ എന്നെ ഒരച്ചൻ കുമ്പസാരത്തിനു വിളിച്ചത്. എനിക്കത് വളരെ ഇഷ്ടമായി.

''അച്ചാ, അങ്ങനെ ഒരുങ്ങിയോ എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചാൽ എനിക്കറിയില്ല, എനിക്ക് ചിലതൊക്കെ ഏറ്റുപറയണം എന്നൊരു ആഗ്രഹം ഉള്ളിൽ വന്നപ്പോൾ ഓടിവന്നതാണ് കുമ്പസാരിക്കാൻ.'' ഞാൻ ചെറുതായി പരുങ്ങിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

''ഏറ്റുപറയാൻ ഉള്ള ആഗ്രഹമാണ് നല്ല കുമ്പസാരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഏറ്റവും നല്ല ഒരുക്കം, നിനക്കു കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽ തന്നെ കുമ്പസാരിക്കണം എന്ന് നിർബന്ധം ഉണ്ടോ?''

''അച്ചാ, കുമ്പസാരം പൊതുവേ കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽ അല്ലേ നടത്താറ്?''

''നിനക്കു മുട്ടുകുത്തി നില്ക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടില്ലെങ്കിൽ കുമ്പസാരക്കൂട്ടിലോട്ടു പോകാം. അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ ഇരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെയാവാം, നീ ഏറ്റവും comfortable ആയിരിക്കണം അത്രയേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളൂ.''

ഇതൊരു 'ന്യൂ ജെൻ' അച്ചനാണല്ലോ എന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചുപോയി.

''എന്നാ ഇവിടെത്തന്നെയിരിക്കാം.'' ഞാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

''പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയാൻ, സർവ്വശക്തനായ ദൈവം നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.''

കൈകൊണ്ട് വായുവിൽ ഒരു കുരിശുവരച്ച്, തല എനിക്കു നേരേ ചരിച്ച്, കണ്ണുകൾ അടച്ച്, കാതുകൂർപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം ഇരുന്നു.

ഞാൻ തുടങ്ങി:

''അച്ചാ ഞാൻ പറയാൻ പോകുന്നത് ഒരു പാപമാണോ എന്നെനിക്ക് വലിയ ധാരണയൊന്നുമില്ല, പക്ഷേ, ഞാൻ ചെയ്തുകൂട്ടുന്ന ചില കാര്യങ്ങളിൽ എനിക്കു കുറ്റബോധമുണ്ട്. അതൊക്കെ തിരുത്തണമെന്നൊരാഗ്രഹം തോന്നുന്നു.''

''നീ പറയടാ, എന്താ നിന്റെ പ്രശ്നം.''

നമ്മുടെ പുണ്യാളൻ പ്രാഞ്ചിയേട്ടനോട് പറഞ്ഞ അതേ രീതിയിൽ അച്ചൻ എന്നോടും ചോദിച്ചു, ഞാൻ കാര്യത്തിലേക്കു വലിയ വളച്ചുകെട്ടില്ലാതെ കടന്നു.

''അതായത്, അച്ചാ, ഞാൻ പ്ലസ് ടു പഠിച്ചിറങ്ങിയത് 92% മാർക്ക് വാങ്ങിച്ചിട്ടാണ്, നാട്ടിൽ ഒരുപാട് നല്ല കോളജുകൾ ഉണ്ടായിട്ടും ഒത്തിരി പൈസ മുടക്കി എന്നെ ഇവിടെ പഠിപ്പിക്കാൻ വിട്ടത് ചേട്ടന്റെ നിർബന്ധം കാരണമാണ്, ഇവിടെ ഒന്നിനും ഒരു കുറവും ചേട്ടൻ എനിക്കു വരുത്തിയിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും ഞാൻ ഉഴപ്പി, ആദ്യ സെമസ്റ്ററിൽ കിട്ടിയത് വെറും 55% ആണ്. വീട്ടുകാരും ചേട്ടന്റെ കൂട്ടുകാരും എന്നെ ഉപദേശിച്ചു, വഴക്കു പറഞ്ഞു, 'ബാംഗ്ലൂരിലോട്ടു വിട്ടപ്പോഴേ തോന്നി ചെക്കൻ കയ്യീന്നു പോവൂന്ന്' എന്നുവരെ വീട്ടുകാർ പറഞ്ഞു. ചേട്ടൻ മാത്രം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല, അടുത്ത തവണ ആഞ്ഞുപിടിച്ചാൽ മതി എന്നു പറഞ്ഞു.''

''ഓക്കേ, എന്നിട്ട്? അടുത്ത തവണ നല്ല മാർക്ക് വാങ്ങിച്ചോ നീ?''

''അച്ചാ, ഈ 'അടുത്ത തവണ' എന്നു പറയുന്നത് അടുത്ത ആഴ്ചയാണ്, എന്റെ രണ്ടാം സെമസ്റ്റർ പരീക്ഷകൾ ആരംഭിക്കാൻ പോവുകയാണ്, ഞാൻ ഒന്നും പഠിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടില്ല, ഇത്തവണ തോൽവിവരെ ഞാൻ മുന്നിൽ കാണുന്നുണ്ട്, എന്നെ ഒന്നു സഹായിക്കണം.''

''കഴിഞ്ഞോ? ഇത്രയേ ഉള്ളോ?''

''അച്ചാ, ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, വല്ലാത്തൊരു കുറ്റബോധം തോന്നിയതുകൊണ്ട് ഓടിപ്പിടഞ്ഞു വന്നതാണ്, ഈ പറഞ്ഞത് ഒരു പാപമാണോ എന്നുപോലും എനിക്കറിയില്ല, പിന്നെ ഒരു കാര്യംകൂടി പറയാൻ ഉണ്ട്, എന്റെ ചേട്ടൻ തരുന്ന പൈസയ്ക്കു മുഴുവൻ പെപ്സി, കോള, പിസാ ഒക്കെ കഴിച്ച് ഞാൻ എന്താ പറയാ... ഒരു ധൂർത്ത സഹോദരനാണിപ്പോൾ. വല്ലാത്ത സങ്കടം അച്ചാ.''

അച്ചൻ ഒന്നു മുകളിലേക്കു നോക്കി ചെറുതായൊന്നു മൂളി എന്നിട്ട് നേരേ എന്റെ മുഖത്തോട്ടു നോക്കി.

''എന്താ നിന്റെ പേര്?''

''ജോസഫ്.''

''ജോസപ്പേ, നീ ഈ പറഞ്ഞത് പാപമൊന്നുമല്ല, പക്ഷേ, പാപത്തെക്കാൾ ഗ്രാവിറ്റി കൂടിയ ഒന്നാണ്, 'മടി'. നല്ല മടിയുണ്ട് നിനക്ക്. നിനക്കു നന്നാവണം, പഠിക്കണം എന്നൊക്കെ ആഗ്രഹമുണ്ട് പക്ഷേ, മടിയാണ് അല്ലേ?''

''ഏറക്കുറെ.''

''ജോസപ്പേ, ഞാനും ഒരു വിദ്യാർഥിയാണ്, ഇവിടെ ക്രൈസ്റ്റിൽ തന്നെ എം.എ. ഇംഗ്ലിഷ് പഠിക്കുന്നു. എനിക്ക് അടുത്തയാഴ്ച ഒരു പേപ്പർ പ്രസന്റ് ചെയ്യാനുണ്ട്, ഞാൻ അതിന്റെ ഒരു വരി പോലും എഴുതിയിട്ടില്ല, ഈ പേപ്പർ Approved ആയില്ലെങ്കിൽ, എനിക്ക് പണി കിട്ടും, ഞാൻ പറഞ്ഞുവരുന്നത്... നമ്മൾ രണ്ടുപേരും ഒരേ

തോണിയിലാണ് ജോസപ്പേ, അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ ഇനി നിന്നോട് പറയാൻ പോകുന്ന കാര്യം എനിക്കുംകൂടി വേണ്ടിയിട്ടാണു പറയുന്നത്, ചിലപ്പോൾ അത് എന്നെയും സഹായിച്ചാലോ? നമ്മുടെ രണ്ടാളുടെ മുൻപിലും ഒരൊറ്റ വഴിയേ ഒള്ളൂ.''

''എന്ത് വഴി?''

''എടാ ബൈബിളിൽ ഒരു കഥയില്ലേ? 'മുന്തിരിത്തോട്ടവും കൃഷിക്കാരും'. അതിൽ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ പണിയെടുക്കാൻ രാവിലെ കുറെപ്പേർ വന്നു, അവർക്ക്, പറഞ്ഞ പൈസ കൊടുക്കാം എന്നു തോട്ടക്കാരൻ പറഞ്ഞു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പിന്നെയും കുറച്ചുപേർ വന്നു, അവർക്കും ചോദിച്ച കൂലി കൊടുക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു പണിക്കെടുത്തു. അവസാന മണിക്കൂറിൽപ്പോലും രണ്ടു മൂന്നുപേർ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ പണിയന്വേഷിച്ച് ചെന്നിരുന്നു, അവർക്കും ആ തോട്ടക്കാരൻ ജോലി കൊടുത്തു. അവസാനം തോട്ടക്കാരൻ പണിയെടുത്തവർക്കു കൂലികൊടുത്തപ്പോൾ ആദ്യം വന്നവനും അവസാനം വന്നവനും ഒരേ കൂലി കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ആദ്യം വന്നവർ പിറുപിറുത്തു, 'മുതലാളി... ആദ്യം വന്നവരാണ് ഞങ്ങൾ, പകലിന്റെ വെയിലും കഷ്ടപ്പാടും അനുഭവിച്ചവർ, ഈ അവസാനം വന്നവരെയും ഞങ്ങളെയും നീ തുല്യരാക്കിയല്ലോ' എന്ന്. അപ്പോൾ തോട്ടക്കാരൻ അയാളോട് എന്താ പറഞ്ഞെ...? ജോസപ്പ് പറഞ്ഞെ?''

''നീ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ഞാൻ നിനക്കു കൂലി തന്നില്ലേ? അവസാനം വന്നവന് എത്ര കൊടുക്കണം എന്നുള്ളത് എന്റെ ഇഷ്ടമാണ്, അതിന് നീ ബഹളം വച്ചിട്ട് എന്ത് കാര്യം? അങ്ങനെ എന്തോ അല്ലേ പറഞ്ഞെ?''

''അതുതന്നെ... എടാ... ഇതേ കഥ നമ്മുടെ ലൈഫിൽ ഒന്ന് അപ്ലൈ ചെയ്തുനോക്കിയാൽ, നമ്മൾ രണ്ടുപേരും അവസാനം വന്ന പണിക്കാരാണ്... 'വേല ചെയ്യാൻ' നമ്മുടെ കയ്യിൽ ഇനി ഒരാഴ്ചയുണ്ട്. നമുക്ക് രണ്ടുപേർക്കും ഒന്ന് ആഞ്ഞു പഠിച്ചാലോ? മനസ്സാക്ഷിയുള്ള നല്ല തോട്ടക്കാരനാണ് ദൈവം... നമുക്കും ചോദിക്കുന്ന കൂലി കിട്ടുമായിരിക്കും... അഞ്ചപ്പംകൊണ്ട് അയ്യായിരം ആളുകൾക്കു ഭക്ഷണം കൊടുത്ത മനുഷ്യനല്ലേടാ, നമ്മുടെ കയ്യിലുള്ള ഈ ഒരാഴ്ച ആത്മാർത്ഥമായി പഠിച്ച് പുള്ളിക്കു കൊടുക്കാം, ചിലപ്പോൾ അയ്യായിരത്തിന്റെ അത്ഭുതം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും സംഭവിച്ചാലോ?''

''അച്ചാ, കേട്ടിട്ട് ഒരിതൊക്കെയുണ്ട്, ഒരു കോൺഫിഡൻസൊക്കെ തോന്നുന്നുണ്ട്.''

''എന്നാപ്പിന്നെ ഇപ്പോൾതന്നെ നമ്മൾ രണ്ടാളും ചില തീരുമാനങ്ങളെടുക്കണം. നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ തീരുമാനം 'കഴിഞ്ഞു പോയ സമയത്തെക്കുറിച്ചാലോചിച്ചു സങ്കടപ്പെടില്ല' എന്നതും, രണ്ടാമത്തേത് 'ഈ ഒരാഴ്ച പറ്റാവുന്ന അത്രയും നന്നായി പഠിക്കും' എന്നതുമാണ്.''

അച്ചൻ അതു പറഞ്ഞതും നിരാശകൊണ്ട് ഇരുൾമൂടിയ എന്റെ മനസ്സിൽ പ്രതീക്ഷയുടെ മെഴുകുതിരി കത്താൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

''പിന്നെ നീ ഈ കോള കുടിക്കണ നേരംകൊണ്ട്, ക്യാരറ്റ് ജ്യൂസ് കുടിക്ക്, കണ്ണിന് ബെസ്റ്റ് ആണ്... നിനക്കു ധൂർത്ത് എന്നൊരു കുറ്റബോധവും ഉണ്ടാകില്ല, മാത്രമല്ല ഈ സോഫ്റ്റ് ഡ്രിങ്ക്സ് അത്ര നല്ലതൊന്നുമല്ല.''

''അപ്പോൾ പാപപരിഹാരമായി എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്?''
''ഒരാഴ്ച കുത്തിയിരുന്ന് പഠിക്കുക, സോഫ്റ്റ് ഡ്രിങ്ക്സ് കുടിക്കുന്നതിനു പകരം ഫ്രൂട്ട് ജ്യൂസ് കുടിക്കുക.''
ഞാൻ അറിയാതെ ചിരിച്ചുപോയി ആദ്യമായാണ് ഒരു കുമ്പസാര സമയത്ത് ഞാൻ ചിരിച്ചുപോയത്, അന്നുവരെ ഞാൻ ഇതുപോലൊരു കുമ്പസാരം നടത്തിയിട്ടുമില്ല, ഇത്രയും പ്രാക്ടിക്കൽ ആയി ഒരു പാപപരിഹാരവും കേട്ടിട്ടുമില്ല.
''എനിക്കും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചോളൂ....'' അച്ചൻ, അനുഗ്രഹിച്ചുവിട്ടു.
പള്ളിയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിയപ്പോൾ, പ്ലസ്ടുവിനുശേഷം ഉറങ്ങിപ്പോയ പഠിപ്പിസ്റ്റ് ഉണർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു, എന്തൊക്കെയോ ചെയ്തുതുടങ്ങാനുള്ള ആവേശം ഉള്ളിൽ കത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാഴ്ച കുത്തിയിരുന്നു പഠിച്ചു, പരീക്ഷയൊക്കെ പതിവിലും നന്നായി എഴുതി. മൂന്നാം സെമസ്റ്റർ പകുതിയായപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ സെമസ്റ്റർ റിസൾട്ട് വന്നു. 480 മാർക്ക് കിട്ടി, അതായത് Distinction അടിച്ചിരിക്കുന്നു.
ഞാൻ റിസൾട്ട് കാര്യം ആദ്യം വിളിച്ചു പറഞ്ഞത് ചേട്ടനോടാണ്, അഭിമാനവും ആകാംക്ഷയും 70:30 അനുപാതത്തിൽ മിക്സ് ചെയ്ത ഒരു വിളിയായിരുന്നു അത്.
''ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേടാ നീ തകർക്കുമെന്ന്, ഇന്നു രാത്രി നമ്മൾ പൊളിക്കും'' 90:10 അനുപാതത്തിൽ അഭിമാനവും സന്തോഷവും മിക്സ്ചെയ്ത് ചേട്ടൻ പറഞ്ഞു. അന്നു രാത്രി ഞങ്ങൾ അടിച്ചുപൊളിച്ചു, അമ്മയും അപ്പനും ഏറെ സന്തോഷിച്ചു. ധൂർത്തപുത്രന്റെ തിരിച്ചുവരവ് ആഘോഷിച്ചപ്പോലെ അവരും എന്നോടൊപ്പം സന്തോഷിച്ചു.
ഏകദേശം ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഞാൻ ഇമ്മടെ അച്ചനെക്കുറിച്ച് ഓർത്തത്. മര്യാദയുടെ പേരിലെങ്കിലും അച്ചനെ ഒന്നു കാണണ്ടേ എന്നു ഞാൻ ആലോചിച്ചു, നേരേ ധർമ്മാരാമിലേക്കു വിട്ടു. എനിക്കാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് അറിയില്ലായിരുന്നു. അന്നു കണ്ട അതേ ചേട്ടൻതന്നെയായിരുന്നു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നത്.
''ചേട്ടാ കുറച്ചു മാസങ്ങൾക്കു മുൻപ് നട്ടുച്ചയ്ക്ക് ഞാനിവിടെ കുമ്പസാരിക്കാൻ വന്നിരുന്നു, അന്ന് ചേട്ടൻ പറഞ്ഞുവിട്ട അച്ചന്റെ പേരെന്താണ്.''
''എന്തോന്ന്?'' അയാൾ കേട്ടത് മനസ്സിലായില്ല എന്ന ഭാവത്തിൽ ചോദിച്ചു.
''ഇവിടെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ അച്ചനില്ലേ? ക്രൈസ്റ്റിൽ ഇംഗ്ലിഷ് പഠിക്കുന്ന ഒരച്ചൻ? ഞാൻ പേര് മറന്നുപോയി.''
''എടോ ഇവിടെയുള്ള മിക്ക അച്ചന്മാരും കോളജിൽ എന്തെങ്കിലും പഠിക്കുന്നവരാണ്, ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചോദിച്ചാൽ എങ്ങനെ ആളെ കണ്ടെത്താനാണ്? താൻ പോയി പേര് തപ്പിപ്പിടിച്ചിട്ടു വാ.''
ചെറിയ നിരാശയോടെ അവിടെനിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ, അന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ച പള്ളിയിൽ കയറിയിട്ടു പോയേക്കാമെന്നു തോന്നി.
തണുത്ത മാർബിളിൽ കാലു ചവിട്ടിയപ്പോൾ ആ ദിവസവും കുമ്പസാരവും ഓർമ്മയിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. അപ്പോഴത്തെ ആ മാർബിൾത്തണുപ്പിന് ഒരു പ്രത്യേക സുഖം ഉണ്ടായിരുന്നു. നമ്മൾ പണ്ട് കരഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക്, പിന്നീട്

ചിരിച്ചുകൊണ്ട് വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ആ ഒരു സുഖമില്ലേ? അത് അവിടെയിരുന്ന് കുറച്ചുനേരം അനുഭവിച്ചു.

'ദൈവമേ നന്ദി' എന്നുപറഞ്ഞു ഞാൻ തിരികെ കോളജിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ അവിടെയുള്ള ബാസ്കറ്റ്ബോൾ കോർട്ടിൽ കുറെപ്പേർ കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നോക്കിയപ്പോൾ, എന്നെ കുമ്പസാരിപ്പിച്ച ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ അച്ചൻ അവിടെ നിന്ന് കളിക്കുന്നു. പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത സന്തോഷമായിരുന്നു എനിക്ക്. ഞാൻ നേരേ കോർട്ടിലേക്ക് ഓടി. പുള്ളി കോളജ് കുട്ടികളുടെയൊപ്പം കളിക്കുകയാണ്.

''അച്ചാ... excuse me... ഹലോ'' ഞാൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചു, ആദ്യം പുള്ളിക്ക് എന്നെ മനസ്സിലായില്ല.

''അച്ചാ, ഞാൻ ജോസഫ്, മൂന്നു മാസം മുൻപ് കുമ്പസാരിക്കാൻ വന്നിരുന്നു, ഓർക്കുന്നില്ലേ?''

''ആ... ജോസപ്പേ... ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട്... എന്തായി കാര്യങ്ങൾ.''

''അച്ചാ, റിസൾട്ട് വന്നു 80% മാർക്ക് ഉണ്ട്, ഞാൻ അച്ചനെ കണ്ട് നന്ദി പറയാൻ വന്നതാണ്.''

എന്നോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ കൂടെയുള്ളവർ പുള്ളിയെ ''Come on father, stay in the game'' എന്നു പറഞ്ഞ് വിളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

''Give me a minute.'' അച്ചൻ കയ്യുയർത്തി അവരോട് ഉറക്കെ പറഞ്ഞു.

''ജോസപ്പേ അടിച്ചുപൊളിക്ക്, നീ ഇവിടെവരെ വന്നുപറഞ്ഞതിൽ സന്തോഷം ഉണ്ട്... അപ്പൊ ശരി... ഞാൻ കളി തുടരട്ടെ.'' മെല്ലെ ജോഗ് ചെയ്ത് എന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അച്ചൻ കളിയിലേക്കു പോകാൻ ഭാവിച്ചു.

''ഓക്കേ അച്ചാ... കാണാം, കളി നടക്കട്ടെ.''

കോർട്ടിൽനിന്ന് ഇറങ്ങി രണ്ടു സ്റ്റെപ്പ് വച്ചപ്പോഴാണ് ഒരു കാര്യം ഓർത്തത്.

ഞാൻ തിരിഞ്ഞ് അച്ചനോട് ഉറക്കെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

''അച്ചാ, മറ്റേ പേപ്പർ പ്രസന്റ് ചെയ്തത് എന്തായി?''

''പാസ് ചെയ്യെടാ... put a three pointer... ഷൂട്ട്...'' അദ്ദേഹം ബോൾ അടുത്തയാൾക്കു പാസ് ചെയ്ത് ഓടിക്കിതച്ചുകൊണ്ട് അടുത്തുവന്നു.

''ജോസപ്പേ... ഞാനതു പൊട്ടി. റിപ്പീറ്റ് ചെയ്യണം... ഒരാഴ്ചകൊണ്ട് ഒന്നും എങ്ങും എത്തിക്കാൻ പറ്റിയില്ലാ, അടുത്ത തവണ അതു സെറ്റാണ്.'' ഒരു തംസ് അപ്പ് നല്കി, കണ്ണിറുക്കിക്കാണിച്ചു. അച്ചൻ പിന്നെയും കളി തുടർന്നു.

ഞാൻ കുറച്ചുനേരം ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ അച്ചനെ നോക്കി നിന്നു.

അതെ ചിലർ അങ്ങനെയാണ്... വിജയിപ്പിക്കാനേ അറിയൂ... വിജയിക്കില്ല. 'പ്രാഞ്ചിയേട്ടൻ ആൻഡ് ദി സെയ്ന്റ്' സിനിമയിൽ പോളി എന്ന, പഠിക്കാൻ താത്പര്യമില്ലാത്ത, പത്താം ക്ലാസ്സിൽ തോല്ക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള കുട്ടിയുടെ പഠനകാര്യങ്ങളും ചെലവും താൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം എന്നുപറഞ്ഞിട്ട് പ്രാഞ്ചി പോളിയെ ചേർത്തുപിടിച്ച് പറയുന്ന മനോഹരമായ ഒരു കാര്യമുണ്ട്.

''എടാ പോളി, ഈ പറയണ പത്താം ക്ലാസ്സ് ഞാനും പാസ്സായിട്ടില്ല, ഇമ്മള് ജയിക്കാത്തിടത്ത് വേറൊരാൾ ജയിക്കാൻ ഇമ്മള് കാരണമാകുന്നതും ഇമ്മടെ

ജയംതന്നെയാ.''

സ്നേഹം നിറഞ്ഞ അച്ചാ എന്തുകൊണ്ട് ഞാൻ അങ്ങയുടെ പേര് ചോദിക്കാൻ രണ്ടാമതും വിട്ടുപോയി എന്ന് ഇപ്പോഴും എനിക്കു വലിയ നിശ്ചയമില്ല. ഇന്നിപ്പോൾ ഞാൻ നമ്മളുടെ കുമ്പസാരം ഇവിടെ ഇങ്ങനെ എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ട്, അച്ചൻ ഇതിപ്പോൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമോ? ആയിരം കുമ്പസാരങ്ങൾക്കിടയിൽ എന്റെ കുമ്പസാരം മറന്നിട്ടുണ്ടാകുമോ? അറിയില്ല. ഒരേ ഒരു കാര്യം പറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നു, എന്റെ ജീവിതം ഇപ്പൊ ഏകദേശം നമ്മളുടെ അന്നത്തെ കുമ്പസാരം പോലെയാണ്.

എന്റെ എഴുത്തും വീഡിയോകളും കണ്ട് ഒരുപാടു പേര് നന്നാവുന്നുണ്ട് പക്ഷേ, അമ്മയാണെ സത്യം... ഞാൻ പറയുന്നതൊന്നും എന്നെ അത്രകണ്ട് സഹായിക്കുന്നില്ല... ഞാനിപ്പോഴും വീട്ടിലെ ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ കുറ്റബോധങ്ങളിലാണ്. ഞാനിപ്പോഴും തേടുന്നത് കുമ്പസാരക്കൂടുകളാണ്... പക്ഷേ, നാളെ കുറച്ചുകൂടി നല്ലവനായ ഒരു ആൺകുട്ടിയാവാൻ തീവ്രമായി ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇമ്മള് ജയിക്കാത്തിടത്ത് വേറൊരാള് ജയിക്കാൻ ഇമ്മള് കാരണമാകുന്നതും ഇമ്മടെ ജയംതന്നെയാ അല്ലേ അച്ചാ.

എന്റെ ഇരട്ട ലജ്ജ

‘‘അമ്മ ചെയ്തുതന്ന കൊച്ചുകൊച്ചു കാര്യങ്ങളുടെ ആകത്തുകയുടെ പേരാണ് സ്നേഹം. ഒരുപക്ഷേ, ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ മാത്രം നാം തിരിച്ചറിയുന്ന സ്നേഹം’’

“Some feelings sink so deep into the heart that only loneliness can help you find them again. Some truths are so painful that only shame can help you live with them.”

-Shantaram, Gregory David Roberts

ബോബിയച്ചൻ പറഞ്ഞുകേട്ടതാണ്, ലളിതഗാനത്തിന് ഒന്നാം സമ്മാനം കിട്ടിയ പെൺകുട്ടിയുടെ മാതാപിതാക്കളോട് സ്വാഭാവികമായ കൗതുകംകൊണ്ട് ചോദിച്ചു, ‘‘നിങ്ങളിൽ ആരുടെ പാട്ടാണ് മകൾക്കു കിട്ടിയത്?’’ ഉത്തരം പറഞ്ഞത് പെൺകുട്ടിയുടെ അച്ഛനാണ്: ‘‘ഞങ്ങൾ രണ്ടാളും പാടില്ല. എന്റെ അച്ഛന് നീറ്റുകക്ക വാരുന്ന തൊഴിലായിരുന്നു. പണി കഴിഞ്ഞു വരുമ്പോൾ പുള്ളിക്കാരൻ രണ്ടെണ്ണം അടിച്ച് ഉറക്കെ പാട്ടുപാടിയാണു വീട്ടിലേക്കുവരാറ്. ഞാനും അമ്മയും ‘കുടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ നശിച്ച പാട്ടൊന്നു നിർത്തുമോ’ എന്നു ചോദിക്കാറുണ്ട്, അച്ഛനെ ചീത്ത പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് അച്ഛൻ മരിച്ചു, എനിക്കു തോന്നുന്നത് എന്റെ അച്ഛൻ മകളുടെ തൊണ്ടയിലൂടെ പാടുന്നു എന്നാണ്.’’ ഇതു പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നത്രേ. പറഞ്ഞുപോയ ചില കുത്തുവാക്കുകളെയോർത്തുപോകുന്നു, ഒന്ന് വിളിച്ചു മാപ്പു പറയാൻപോലും പറ്റാത്തവിധം പലരും അകലങ്ങളിലാണ്, ശാരീരികമായും മാനസികമായും. വൈകിയുണ്ടാകുന്ന തിരിച്ചറിവുകൾ മാറ്റുന്നതു കാഴ്ചപ്പാടുകളെയാണ്.

ഗാന്ധിജിയുടെ ആത്മകഥയിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു തലക്കെട്ടുണ്ട്, ‘എന്റെ ഇരട്ട ലജ്ജ’. ആ ഭാഗം വായിച്ചപ്പോൾ ആദ്യം ഗാന്ധി എന്ന വലിയ മനുഷ്യനോടു ചെറുതായിട്ടൊരു പുച്ഛം തോന്നിയെങ്കിലും, പിന്നീട് അത് അങ്ങേയറ്റത്തെ ബഹുമാനമായി മാറി. സ്വന്തം പിതാവ് മരണത്തിലേക്കു പോയേക്കാവുന്ന ആ രാത്രിയിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലുകൾ തിരുമ്മിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഗാന്ധി ചിന്തിച്ചത്, മുറിയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്ന ഭാര്യ കസ്തൂർബയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനാകാതെ അദ്ദേഹം ഭാര്യയുടെ അടുത്തേക്കു പോവുകയാണ്. കുറച്ചു സമയത്തിനുശേഷം ആരോ വന്ന് വാതിലിൽ മുട്ടിയിട്ടു പറയുന്നു, ‘അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയി’. കുറ്റബോധംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം പിടയുന്നുണ്ട്. ലോകശ്രദ്ധയാകർഷിച്ച ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നിട്ടുപോലും തന്റെ ആത്മകഥ എഴുതിയപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആ ഒരു സംഭവം ‘എന്റെ ഇരട്ട ലജ്ജ’ എന്ന തലക്കെട്ടിൽ എഴുതിവെച്ചത്? ‘ഗാന്ധി’ എന്ന വ്യക്തിയോടുള്ള സ്നേഹത്തെപ്രതി ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നവർ തന്നെക്കുറിച്ച് എന്തു കരുതുമെന്ന് ആ വലിയ മനുഷ്യൻ ചിന്തിക്കാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? ചില ഏറ്റുപറച്ചിലുകൾ മനസ്സിനെ വിമലീകരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിക്കാണും.

2017 ഫെബ്രുവരിയിലാണ് ‘ഞാനാണ് മാറ്റം’ (I am the change) എന്ന എന്റെ വീഡിയോ വൈറൽ ആകുന്നത്. ‘ഓരോ പെൺകുട്ടിയും എന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്, അവസരമല്ല’ എന്നൊരു ആശയമാണ് അതിലൂടെ പറയാൻ ശ്രമിച്ചത്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന ക്രൂരമായ അനുഭവങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്

അങ്ങനെയൊരു വീഡിയോ ചെയ്തത്. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ, വീട്ടുകാരറിയാതെ ഫാഷൻ ചാനൽ ഒളിച്ചിരുന്നു കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന എന്നെ അമ്മ കയ്യോടെ പൊക്കിയതാണ് സംഭവം. എന്റെ കയ്യിൽനിന്ന് റിമോട്ട് തട്ടിപ്പറിച്ചശേഷം, ഒരു കസേര വലിച്ചിട്ട് കൂടെ ഇരുന്നതിനു ശേഷം എന്നോടു ടിവിയിലോട്ട് നോക്കാൻ അമ്മ ആവശ്യപ്പെട്ടു. നാണം കാണിക്കാൻ മുഖം പൊത്തിയ എന്റെ കൈകൾ അമ്മ ബലമായി പിടിച്ചുമാറ്റിയിട്ട്, ''നീ ടിവിയിലോട്ട് നോക്കെടാ, എന്താ നീയിത്ര ഒളിച്ചിരുന്നു കാണുന്നത്? നിന്റെ അമ്മയ്ക്കുള്ളതു മാത്രമേ അവർക്കുമുള്ളൂ'' എന്ന് എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു. ലജ്ജകൊണ്ടു താണുപോയ എന്റെ മുഖം സ്നേഹത്തോടെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് അമ്മ ചില കാര്യങ്ങളെന്നോടു പറഞ്ഞു. സ്ത്രീകളോടുള്ള ആകർഷണം സ്വാഭാവികമാണ്, അതിനെ മാന്യമായി നിയന്ത്രിക്കുന്നിടത്താണ് ഒരാൾ gentleman ആകുന്നത്. അന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞുതന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്റെ ചില ചിന്തകളോടു കൂട്ടിച്ചേർത്താണു ഞാൻ വീഡിയോയിൽ സംസാരിച്ചത്.

'നിന്റെ അമ്മയ്ക്കുള്ളതു മാത്രമേ അവർക്കുമുള്ളൂ, യുവാവിന്റെ വീഡിയോ വൈറൽ ആകുന്നു.' എന്ന തലക്കെട്ടോടെ എല്ലാ മാധ്യമങ്ങളും അതിനെ ഏറ്റെടുത്തു, ചർച്ച ചെയ്തു. 'ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്' എന്ന പേരും അതിനോടൊപ്പം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു, അമ്മയുടെ പേര് കൂടെ ചേർത്ത മകന്റെ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് ആളുകൾ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിനുശേഷം ഞാൻ പിന്നെയും ചില വീഡിയോകൾ ചെയ്തു, അതെല്ലാം വൈറലാകാൻ തുടങ്ങി. ജീവിതത്തിലുണ്ടായ അനുഭവങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചുകൊണ്ടു സമൂഹത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാക്കാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട 'ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്' എന്ന യുവാവ് ആ അമ്മയുടെ ഭാഗ്യമാണെന്ന് എല്ലാവരും പറഞ്ഞു.

എന്റെ വീഡിയോകൾക്കു താഴെ ആളുകൾ എഴുതിയിരിക്കുന്ന കമന്റ്സ് വായിച്ച് ഞാനും ഞെട്ടി, 'ഭാഗ്യം ചെയ്ത അമ്മ', 'ഇതാണ് അമ്മയെ യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്ന മകൻ', 'നിന്നെപ്പോലെ ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു മകൻ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ' എന്നൊക്കെ ചില അമ്മമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ഞാൻ അമ്മയെ അത്രകണ്ട് സ്നേഹിക്കുന്നില്ലായെന്നും എന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ഞാൻ എന്ന മകൻ അത്ര വലിയൊരു ഭാഗ്യമല്ലെന്നും ലോകത്തോടു വിളിച്ചു പറയണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ, സാധിച്ചില്ല. ഇവിടെയാണ് ഗാന്ധിജി എന്ന മനുഷ്യൻ എന്നെ സ്വാധീനിച്ചത്, ചില സത്യങ്ങൾ ഏറ്റുപറയാൻ.

എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എന്നെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും മോശമായ പരാമർശം വന്നത് അമ്മയുടെ വായിൽനിന്നാണ്. ''ജോസഫേ ഈ ലോകത്തിൽ ഞാൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഭയക്കുന്നത് നിന്നോടു മിണ്ടാനാണ്, എന്റെ മൂന്നു മക്കളിൽ, നിന്നോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഒരുപാട് ആലോചിക്കും, സത്യം പറഞ്ഞാലെനിക്കു നിന്നെ പേടിയാണ്.''

'ഇങ്ങനെയൊരു മകൻ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ' എന്ന് അമ്മമാർ ആഗ്രഹിച്ച, 'നല്ലൊരു പയ്യൻ' എന്ന് നാട്ടുകാർ സ്നേഹത്തോടെ വിളിച്ച ചെറുപ്പക്കാരനു സ്വന്തം അമ്മയുടെ

വാഴ്ത്ത്.

ഞാൻ ചിലപ്പോഴൊക്കെ ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്. എല്ലാ ആൺകുട്ടികളും അമ്മമാരോട് പ്രത്യേക സ്നേഹം പുലർത്തുമ്പോൾ ഞാൻ എന്തുകൊണ്ടാണ് എന്റെ അപ്പച്ചനെ കൂടുതൽ സ്നേഹിച്ചത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് അമ്മ എന്നെക്കുറിച്ച് അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്? എവിടെയാണ് ദൈവമേ എനിക്കു പാളിപ്പോയത്?

അമ്മ നല്ലൊരു അധ്യാപികയായിരുന്നു, മിടുക്കിയായ ഒരു വീട്ടമ്മയാണ്, എല്ലുമുറിയെ പണിയെടുക്കുന്ന സ്ത്രീയാണ്, പക്ഷേ, ഞാൻ ഒരമ്മയുടേതായ സ്നേഹവും വാത്സല്യവും കണ്ടത് അപ്പനിലാണ്. എന്തുകൊണ്ടോ എന്റെ ജീവിതമരം ചാഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് അപ്പൻ എന്ന നദീതീരത്തേക്കാണ്. ‘‘എന്തു വെയിലാണ് ജോസഫേ, നീ ആ കാർ എടുത്ത് പോടാ’’ എന്ന് അപ്പൻ പറയുമ്പോൾ, ‘‘അവൻ ഇഷ്ടമുള്ളപോലെ പൊയ്ക്കോട്ടേ, നിങ്ങൾ കാറെടുക്കാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്’’ എന്നാണ് അമ്മ പറയാറ്.

ഓഫീസിലേക്ക് 40 കിലോമീറ്റർ ഉണ്ട്, അഞ്ഞൂറ് രൂപയുടെ പെട്രോൾ വെറുതേ കത്തിക്കണോ എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം. വളരെ പ്രായോഗികമായ ചിന്തയാണ് അമ്മയുടേത്, ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനായ ഞാൻ കുറച്ച് വെയിൽകൊണ്ട് യാത്ര ചെയ്യുന്നതിൽ ഇത്ര തെറ്റെന്താണ്? പക്ഷേ, ആ പ്രായോഗികതയെക്കാൾ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടത് അപ്പന്റെ മനസ്സിനെയാണ്. എന്റെ വീട്ടിൽ എപ്പോഴും ഉയർന്നുകേൾക്കുന്ന ശബ്ദം അമ്മയുടേതാണ്. ദേഷ്യപ്പെടാൻ സ്വാഭാവികമായ കാരണങ്ങൾ അമ്മയ്ക്ക് നിരത്താനുണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കിയത് അപ്പന്റെ നിശ്ശബ്ദമായ ദേഷ്യപ്രകടനങ്ങളാണ്. അമ്മ ദേഷ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളുടെ മൂർച്ചകൊണ്ട് എത്രയോ തവണ എന്റെ മനസ്സ് മുറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, ആ മുറിവുകളിൽനിന്ന് ഒരുപാട് കണ്ണുനീരൊഴുകിയിട്ടുണ്ട്.

ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ‘മാർക്കറ്റിങ് ആൻഡ് സെയിൽസ്’ പ്രൊഫഷൻ എനിക്കു സന്തോഷം നൽകുന്നില്ലെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ, എന്റെ വഴി ഇതല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ ഞാൻ ആ ജോലി ഉപേക്ഷിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ‘‘മോനെ നീ ചതിക്കല്ലേ’’ എന്ന് അമ്മ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞില്ല, ‘‘നിന്നെക്കൊണ്ട് ഇതാവുന്നില്ലെങ്കിൽ നീ അത് വിട്ടേക്ക്, പക്ഷേ ഉടനെ വേറേ വഴി നമുക്ക് കണ്ടെത്തണം, ഞങ്ങളൊക്കെ കൂടെയില്ലേടാ’’ എന്ന് അപ്പൻ ഭാവവ്യത്യാസമില്ലാതെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ മുറിയിൽ കയറി വാതിലടച്ചിരുന്നു കരഞ്ഞു.

ഞാൻ അമ്മയോടാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ തർക്കിച്ചിട്ടുള്ളത്, അമ്മയുടെ ചില പരാമർശങ്ങൾ നല്കിയ മുറിപ്പാടുകൾ ഇന്നും മായാതെ ഉള്ളിൽ കിടക്കുന്നുണ്ട്. പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചതെല്ലാം എന്റെ വലിയ തോൽവികളിൽച്ചെന്ന് അവസാനിച്ചിരുന്നു. ‘‘ദൈവത്തോടുപോലും നമ്മുടെ അമ്മ തർക്കിക്കും’’ എന്നു ചേട്ടനോട് ഒരിക്കൽ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

കുമ്പസാരങ്ങളിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പാപം ‘മാതാപിതാക്കളോടു ചൂടായിട്ടുണ്ട്’ എന്നതാണ്, പക്ഷേ, ചൂടായത് അമ്മയോടു മാത്രമായിരുന്നു.

ഒത്തിരി തവണ ആത്മപരിശോധന നടത്തിയിട്ടുണ്ട് 'എന്തുകൊണ്ടു ഞാൻ അമ്മയോട് ദേഷ്യപ്പെടുന്നു? ഇനി എന്റെ ഭാഗത്താണോ തെറ്റു സംഭവിക്കുന്നത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് അമ്മയിങ്ങനെ ഉറക്കെ ബഹളം വച്ചു സംസാരിക്കുന്നത്? എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അമ്മ എന്നെ മനസ്സിലാക്കാതെ പോകുന്നത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും? ആരാണു മാറേണ്ടത്? ഞാനോ അമ്മയോ അതോ ഞങ്ങളോ?'

കുറച്ചുനാളുകളായി ഞാൻ ഒരന്വേഷണത്തിലായിരുന്നു, അമ്മയെ കുറെക്കൂടി മനസ്സിലാക്കാൻ, തെറ്റുകൾ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തിരുത്താൻ. എന്റെ അമ്മയോർമ്മകളെ ഞാൻ വീണ്ടും എണ്ണിയെണ്ണിയെടുത്തു. അമ്മയെന്ന വ്യക്തിയെ, അവരുടെ ജീവിതത്തെ എന്റെ കണ്ണിലൂടെയല്ലാതെ അമ്മയുടെ കണ്ണുകളിലൂടെ കാണാൻ ശ്രമിച്ചു.

പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ വിവാഹിതയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയാണ് അമ്മ. കല്യാണം കഴിച്ചതോ, വെളുത്ത സുമുഖനായ എന്റെ അപ്പനെ. വിവാഹത്തിന് ഒരുക്കമല്ലാതിരുന്ന അമ്മയെ നേരത്തേ പിടിച്ചു കെട്ടിച്ചു. ആ സങ്കടം പേറിയാണ് പുതിയ ഭവനത്തിലേക്ക് അമ്മ കടന്നുചെന്നത്.

അമ്മയത്ര സുന്ദരിയൊന്നുമല്ലായിരുന്നു, മെലിഞ്ഞ്, ഇരുനിറമുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി. എന്റെ ലുക്കിന് ഇതിലും വെളുത്ത പെൺകുട്ടികളെ കിട്ടുമായിരുന്നു എന്നു സ്വന്തം ഭർത്താവിൽനിന്ന് തമാശരൂപേണയും അവളുടെ കൂടെ കിടന്നാൽ നീ നൂറ് തവണ കാഞ്ഞൂർപ്പുഴയിൽ കുളിച്ചു കയറണം എന്ന് അമ്മായിയമ്മയിൽനിന്നും കുത്തുവാക്കുകളും കേൾക്കേണ്ടിവന്ന പാവം പെൺകുട്ടി. വിവാഹത്തിന്റെ മനോഹരമായ ആദ്യകാലഘട്ടങ്ങളിൽ സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി ജീവിതം മാറ്റിവെച്ച ഭർത്താവിനാൽ ഏകാകിയായി പോകേണ്ടിവന്നവൾ. അന്നത്തെക്കാലത്ത്, മറ്റു സ്ത്രീകളെപ്പോലെ കുട്ടികളെ നോക്കി വീട്ടിലിരിക്കാൻ മനസ്സില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, കുടുംബം കൊണ്ടുപോകാൻ രണ്ടാൾക്കും ജോലി വേണം എന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞതുകൊണ്ട് അധ്യാപികയാകുവാൻ ഒരു വയസ്സുള്ള മകനെ സ്വന്തം അമ്മയെ ഏൽപ്പിച്ച് പഠിക്കാൻ പോയവൾ, അതിന്റെ പേരിൽ വിമർശനങ്ങൾ നേരിടേണ്ടിവന്നവൾ. ഒടുവിൽ കഠിനാധ്വാനംകൊണ്ട് ആഗ്രഹിച്ചത് നേടിയവൾ. വിവാഹത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങൾ ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സങ്കടങ്ങളുടെയും നഷ്ടങ്ങളുടെതുമായിരുന്നു.

എനിക്കോർമ്മവച്ച നാൾ മുതൽ ഞാൻ കാണുന്നത് എപ്പോഴും എന്തൊക്കയോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അമ്മയെയാണ്. അതിരാവിലെ എഴുന്നേറ്റു മുറ്റമടിക്കണം, ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റ് ഉണ്ടാക്കണം, മൂന്ന് മക്കൾക്കും ഭർത്താവിനുമുള്ള ലഞ്ച് ബോക്സ് തയ്യാറാക്കണം, എന്നിട്ട് ഓടിപ്പിടഞ്ഞ് സ്കൂളിലേക്ക് എത്തണം. അമ്മ ഒരു ബയോളജി ടീച്ചറായിരുന്നു. അവിടെ ചെന്ന് തൊണ്ട പൊട്ടുമാറ് പഠിപ്പിക്കണം. വൈകുന്നേരം ഓടിയെത്തി ചായയും എന്തെങ്കിലും പലഹാരങ്ങളും ഉണ്ടാക്കണം, പാത്രങ്ങൾ കഴുകിവെക്കണം, വീടും പരിസരവും വൃത്തിയാക്കണം, ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം വസ്ത്രങ്ങൾ കഴുകണം, ഇതെല്ലാം ഒരു മാടിനെപ്പോലെ അമ്മ ഓടിനടന്ന് ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ സ്കൂളിൽ പോകാൻ പ്രായമായതിൽപ്പിന്നെ

ഒരിക്കൽപോലും ഒരു വേലക്കാരിയെ വീട്ടിൽ വെച്ചിട്ടില്ല, എല്ലാം സ്വയം ചെയ്തു തീർക്കുമായിരുന്നു.

സത്യം, കൃത്യം, വൃത്തി ഇത് മൂന്നും ജീവിതത്തിൽ ഉടനീളം കൊണ്ടുനടക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയാണ്, അധ്യാപികയാണ് എന്റെ അമ്മ. വീട്ടിൽ ഒന്നുംതന്നെ സ്ഥാനം തെറ്റി ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. 'A place for everything and everything in it's place' എന്ന് അമ്മ എപ്പോഴും ഞങ്ങളോടു പറയുമായിരുന്നു. തലേദിവസത്തെ പത്രം വീട്ടിലെ ടേബിളിൽ കാണില്ല, ചുവരിലെ ഒരു കോണിലും മാറാല കാണില്ല, മുകളിലെ ഫാനിൽ പൊടി അടിഞ്ഞുകൂടില്ല. അമ്മ പലപ്പോഴായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില വാചകങ്ങൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്,

''എടുത്തത് എടുത്തിടത്ത് തിരികെ കൊണ്ടുവയ്ക്കണം.''

''സ്വന്തം വീട്ടിലായാലും പുറത്തായാലും ടോയ്‌ലറ്റ് ഉപയോഗിച്ചുകഴിഞ്ഞ് ഇറങ്ങുമ്പോൾ വൃത്തിയാക്കിയിട്ടുവേണം ഇറങ്ങാൻ, പിന്നാലെ വരുന്നവനെ ബഹുമാനിക്കുന്നതിന് തുല്യമാണത്.''

''നിനക്ക് ഒരടി തന്നവനെയും, പിടി തന്നവനെയും മറക്കരുത്.''

''ആചാരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന പ്രാർത്ഥനകളിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല, പ്രവൃത്തിയാണ് വലുത് (Action is my spirituality), ഞാനൊരു മിനിമം ക്രിസ്ത്യാനിയാണ്.''

ജീവിതത്തിൽ Quantity എന്ന വാക്കിനെക്കാൾ Quality എന്ന വാക്കിനാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ടതെന്ന് എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത് അമ്മയാണ്.

അമ്മ എപ്പോഴും കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും വീട്ടിലെ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഒരു കുറവും വരുത്താത്തതുകൊണ്ടുമാണ് ഞാൻ അമ്മയെ മനസ്സിലാക്കാതെ പോയതെന്നു തോന്നുന്നു. I had taken her for granted.

അമ്മ കുറച്ചുനാൾ ദുബായിൽ മൂത്ത ചേട്ടനോടൊപ്പം താമസിച്ചപ്പോൾ വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ നോക്കിയത് അപ്പനാണ്. ''എന്റെ ജോസഫേ അവളെ സമ്മതിക്കണം ട്ടാ, ഇതൊക്കെ ഓടിനടന്നു ചെയ്യുന്നതിന്, എന്റെ നടു ഏതാണ്ട് ഒടിയാറായി.'' അമ്മ പോയിട്ട് മൂന്നാം നാൾ അപ്പൻ പറഞ്ഞ വാചകമാണിത്. നാല്പത് വർഷങ്ങളായി വീട്ടിലെ സകലമാന പണികളും എടുക്കുന്ന അമ്മ ഇതേ വാചകം എത്രതവണ പറഞ്ഞുകാണും? പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും പക്ഷേ, ആരും കേട്ടുകാണില്ല.

എന്റെ അപ്പച്ചന്റെ അമ്മ വർഷങ്ങളായി താമസിച്ചിരുന്നത് ഇളയമകന്റെ കൂടെയായിരുന്നു, ''എനിക്ക് അമ്മയെ കുറച്ചുനാൾ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്ന് നോക്കണം, അത് എന്റെ വലിയ ആഗ്രഹമാണ്.'' അമ്മ ഒരിക്കൽ അപ്പനോടു പറഞ്ഞു. ആയകാലത്ത് നല്ല 'അമ്മായിമ്മപ്പോര്' എന്റെ അമ്മയോട് എടുത്ത വ്യക്തിയാണ് അവരെന്ന് പ്രത്യേകം ഓർക്കണം. അപ്പൻപോലും അതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഞാനും അമ്മയും കാറിൽ പോയി അമ്മൂമ്മയെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഒരിക്കൽ വാക്കുകൾകൊണ്ട് മുറിവേല്പിച്ച ആ സ്ത്രീയെ ഏകദേശം രണ്ടുമാസം എന്റെ അമ്മ പൊന്നുപോലെ നോക്കി. അവരെ കുളിപ്പിച്ചതും കഴുകിച്ചതും ഭക്ഷണം കൊടുത്തതും എല്ലാം അമ്മയായിരുന്നു. ആ ദിവസങ്ങളിൽ

വീട്ടിൽ വന്ന അപ്പന്റെ മറ്റൊരു അനിയൻ പറഞ്ഞത് ഞാൻ ഇന്നും ഓർക്കുന്നു,

''ഏട്ടത്തിക്ക് സ്വർഗ്ഗം ഉറപ്പാണ്, ഇതിലും വലിയൊരു കാര്യം ഇനി ചെയ്യാനില്ല.''

ഇതൊക്കെയായിരുന്നു എന്റെ അമ്മ, ഒരുപാട് മുറിയപ്പെട്ട ഹൃദയമായിരുന്നു അമ്മയുടേത്, ഒരുപാട് അലഞ്ഞ സ്ത്രീയാണ്, അമ്മയുടെ വിണ്ടുകീറിയ പാദങ്ങൾ എന്നോടത് പറയുന്നുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ നാല്പത് കൊല്ലം അപ്പനും മൂന്ന് മക്കളും ഉൾപ്പെടുന്ന നാല് ആണുങ്ങളോടൊപ്പം ജീവിച്ച് അമ്മ ചിലപ്പോൾ അല്പം പരുക്കൻ സ്വഭാവക്കാരിയായി മാറിയതായിരിക്കാം.

മൂന്നാമത്തെ കുട്ടി പെണ്ണായിരിക്കണേ എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ വളയും മാലയും കരുതി കാത്തിരുന്ന അമ്മയ്ക്കു ജനിച്ചതു ഞാനാണ്, അമ്മയ്ക്ക് ഇന്ന് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പേടിയുള്ള ഞാൻ.

കുറ്റബോധംകൊണ്ട് ഇന്ന് എന്റെ മനസ്സ് നീറുന്നുണ്ട്. ജീവിതം കൊടുത്ത അലച്ചിലുകളുടെയും പരിക്കുകളുടെയും അനന്തരഫലമായിരിക്കാം അമ്മയുടെ ദേഷ്യവും ഉറക്കെയുള്ള സംസാരവും. കുറെക്കൂടി അമ്മയെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാമായിരുന്നുവെന്നിപ്പോൾ തോന്നുന്നുണ്ട്. ഞാൻ കുറെക്കൂടി അമ്മയെ സഹായിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, പരിഗണിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ, ഞാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്ന രീതിയിലുള്ള സ്നേഹം എനിക്കും കിട്ടിയേനെ. അമ്മ എനിക്കു ചെയ്തുതന്നിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഒരു തട്ടിലും ഞാൻ അമ്മയ്ക്കു ചെയ്തുകൊടുത്ത കാര്യങ്ങൾ മറുതട്ടിലും കൂട്ടിവെച്ചു നോക്കിയാൽ അമ്മയുടെ തട്ട് നിലംതൊടുന്നുണ്ടാകും.

അമ്മ ചെയ്തുതന്ന കൊച്ചുകൊച്ചു കാര്യങ്ങളുടെ ആകത്തുകയുടെ പേരാണ് സ്നേഹം. ഒരുപക്ഷേ, ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ മാത്രം നാം തിരിച്ചറിയുന്ന സ്നേഹം. ഇപ്പോൾ മനസ്സ് എല്ലാം തിരുത്തി പറയുന്നുണ്ട്, 'ദൈവത്തോടുപോലും തർക്കിക്കാനൊക്കെ എന്റെ അമ്മയ്ക്ക് അവകാശമുണ്ട്.' അമ്മയുടെ മൂർച്ചയേറിയ വാക്കുകൾ അവർക്കേറ്റ മുറിവുകളുടെ റിഫ്ളെക്ഷൻസ് ആണ്. എന്റെ അമ്മ ഒരുപാട് സ്നേഹം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. മകൻ എന്ന നിലയിൽ എനിക്ക് ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കാര്യം accept her the way she is എന്നുള്ളതാണ്.

ഞാൻ എഴുതിയ ഈ വരികളിലൂടെ അമ്മ കടന്നുപോകുന്നത് ആലോചിക്കാൻപോലും എനിക്ക് പറ്റുന്നില്ല. അമ്മ എന്തായിരിക്കും ചിന്തിക്കുക? വായിച്ചതിനുശേഷം അമ്മ എന്നോട് എന്തായിരിക്കും പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുക?

അമ്മയുടെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞു കാണുമോ? എനിക്കൊന്നേ പറയാൻ ഉള്ളൂ അമ്മേ, ഇത് എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ കരഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ ഈ ലോകത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം സ്നേഹിക്കുന്ന വ്യക്തി ഇപ്പോഴും അമ്മയല്ല, പക്ഷേ, ഏറ്റവും കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കുന്ന വ്യക്തി അമ്മതന്നെയാണ്, സ്നേഹം പഴയതിലുമധികം കൂടിയിട്ടുമുണ്ട്.

ജീവിതം അമ്മയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഏല്പിച്ച ഓരോ മുറിവുകളിലും എന്റെ ഒരായിരം ചുംബനങ്ങൾ.

കാവൽക്കാരൻ

“നമ്മൾ അനുഭവിക്കാത്ത ജീവിതങ്ങൾ നമുക്കു വെറും കെട്ടുകഥകളാണ്”

–ബെന്യാമിൻ, ആടുജീവിതം

"We make a living by what we get. We make a life by what we give."
-Winston S. Churchill

സിസ്റ്റർ റോമുളയാണ് എല്ലാ ദിവസവും കിടക്കുന്നതിനു മുൻപ് കാവൽ മാലാഖയോട് പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടു കിടക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞുതന്നത്. നമ്മുടെ ആപത്തുകളിൽ സഹായിക്കാനായി ദൈവം ഒരു മാലാഖയെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടത്രേ. നമ്മുടെ ആപത്തുകളിൽ ആവശ്യപ്പെടാതെതന്നെ സഹായത്തിനു വരുന്ന ആളാണ് കാവൽമാലാഖ. കുട്ടിക്കാലത്ത് പലപ്പോഴും ചിറകുള്ള മാലാഖയെ കാണണം എന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. വലുതായപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത് മാലാഖമാരുടെ ചിറക് അവരുടെ ഹൃദയമാണെന്ന്, അവർക്കു മനുഷ്യന്റെ രൂപമാണെന്ന്.

അന്നൊരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു, ആകക്കൂടി കിട്ടുന്ന ഒരു അവധി ദിവസം. ഓഫീസിലെ മേഹുൽ അതിരാവിലെ എന്നെ വിളിച്ചിട്ട് "ജോസഫേ, അജു വർഗ്ഗീസ് ഇന്ന് സ്റ്റുഡിയോയിൽ വരാം എന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്, 'ഗൂഢാലോചന' സിനിമയുടെ പ്രൊമോഷൻ നടത്താനാണ്, നിനക്കുവന്ന് ഇന്റർവ്യൂ ചെയ്യാൻ പറ്റോ"എന്ന് ചോദിച്ചു. കേട്ടപ്പോൾ ആദ്യം തോന്നിയത് ദേഷ്യമാണ്. സേതു അമ്മവീട്ടിൽ പോയിരിക്കുന്നു, നിൽജ സ്വന്തം നാട്ടിലേക്കു പോയി, മാർട്ടിനും പാർവ്വതിയും തുടക്കക്കാരാണ്, അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പോയേതീരൂ എന്നെനിക്കുറപ്പായി. ഉറക്കം വിട്ടുമാറിയിട്ടില്ല. പക്ഷേ, പോവാതെ വേറേ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് കുളിച്ചൊരുങ്ങി റെഡിയായി, കാറിൽ സ്റ്റുഡിയോയിലേക്കു വിട്ടുപിടിച്ചു. വണ്ടിയോടിച്ചു പോകുമ്പോൾ ഞാൻ ആലോചിച്ചത് മുഴുവൻ എന്തൊക്കെ ചോദ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിക്കണം എന്നതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ഈ സിനിമയെക്കുറിച്ച് എനിക്കൊന്നും അറിയില്ലായിരുന്നു. അജു എന്ന നടനെ നേരിട്ട് കാണാൻ സാധിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷം തോന്നിയിരുന്നു, പക്ഷേ, ആകെക്കിട്ടുന്ന ഞായറാഴ്ചയോടായിരുന്നു എനിക്കു കൂടുതൽ ഇഷ്ടം, മാത്രമല്ല പുതിയ പുസ്തകം എവിടെവരെയായി എന്ന ചോദ്യം കൂട്ടുകാരിൽനിന്നും ഫേസ്ബുക്ക് സുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നും കേൾക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് കാലം കുറച്ചായി. ഇന്ന് ഐശ്വര്യമായി എഴുതിത്തുടങ്ങാമെന്നു കരുതിയപ്പോഴാണ് ഇതു വന്നുപെട്ടത്.

ഞാൻ ഓഫീസിൽ കയറി അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അജു വർഗീസ് സ്റ്റുഡിയോയിൽ എത്തി. ഞാൻ പേരു പറഞ്ഞ് പരിചയപ്പെടുത്തി.

"ജോസഫേ, എനിക്ക് നിങ്ങളെ അറിയാം, എന്റെ ഭാര്യ നിങ്ങളുടെ ചെറിയൊരു ഫാനാണ്, പുള്ളിക്കാരി ജോസഫിന്റെ ചില വീഡിയോകൾ എന്നെ കാണിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്, അങ്ങനെ ഞാനും തന്റെ ഫാനായി. നിങ്ങൾ പറയുന്നതൊക്കെ നല്ല കാര്യങ്ങളാണ്."

അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി, ഇത്തരത്തിലുള്ള പരിചയപ്പെടൽ ഞാനൊട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല. അന്നത്തെ ഞങ്ങളുടെ ചാറ്റ് ഷോ അടിപൊളിയായിരുന്നു. കുറച്ചുകാലങ്ങൾക്കുശേഷം കണ്ടുമുട്ടിയ

സുഹൃത്തുക്കളെപ്പോലെയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും സംസാരിച്ചത്.

ഇന്റർവ്യൂ കഴിഞ്ഞ് സ്റ്റുഡിയോയിൽനിന്നു പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങുമ്പോൾ, ഞങ്ങളുടെ ഓഫീസിലെ സെക്യൂരിറ്റി സുനിലേട്ടൻ എന്നെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആൾക്ക് അജുവിന്റെയൊപ്പം ഒരു സെൽഫി എടുക്കണം, അതായിരുന്നു ആവശ്യം. ''എത്ര സെൽഫി വേണമെങ്കിലും എടുക്കാലോ'' എന്നു പറഞ്ഞ് അജു സുനിലേട്ടന്റെയൊപ്പം സെൽഫിയെടുത്തു.

''ആദ്യമായാണ്, ഒരു സെലിബ്രിറ്റി ഒപ്പം നിൽക്കുന്നത്.'' ഇതു പറയുമ്പോൾ, സുനിലേട്ടന്റെ മുഖത്ത് നിഷ്കളങ്കമായ ചിരിയുണ്ടായിരുന്നു.

അജു പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സ്റ്റുഡിയോയിൽ ഞാനും സുനിലേട്ടനും മാത്രമായി.

''സർ, ഞാൻ ചായ വാങ്ങിച്ചു കൊണ്ടുവരണോ?''

അപ്പോഴാണ് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ശരിക്കും ശ്രദ്ധിച്ചത്. എന്നും കാണുമ്പോൾ ഒരു വെളുത്ത കളർ യൂണിഫോമും തൊപ്പിയും കറുത്ത പാൻസുമാണ് വേഷം. അന്ന് ഞായർ ആയതുകൊണ്ട്, സെക്യൂരിറ്റിയുടെ തൊപ്പി ഇല്ല, യൂണിഫോം ഇല്ല, ഒരു ദിവസം ഷേവ് ചെയ്യാത്തതിന്റെ നരച്ച കുറ്റിത്താടിയും വന്നിരിക്കുന്നു.

''നിങ്ങൾ ഇരിക്ക് സുനിലേട്ടാ. ചായയൊന്നും വേണ്ട, ഞാൻ ഉടനെയിറങ്ങും, ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ജോലിയിലായിരുന്നു, വീട്ടിൽ എത്തിയിട്ട് കുത്തിയിരുന്നെഴുതണം.''

''സാർ എഴുത്തുകാരനാണോ? കൊള്ളാലോ, ഞാൻ പണ്ട് സുഖമില്ലാതെ കിടപ്പിലായിരുന്നപ്പോൾ വായിക്കുമായിരുന്നു, ഇപ്പൊ സമയം കിട്ടാറില്ല.''

''എന്തായിരുന്നു വയ്യായ്ക സുനിലേട്ടാ?''

''ഞാൻ കുറച്ചുകാലം, ആശുപത്രിയിൽ കിടന്നായിരുന്നു സാറേ, ഒരു കഥയ്ക്കുള്ള സംഭവമാണ്.''

''ആഹാ എന്നാ കേട്ടിട്ടുതന്നെ കാര്യം, ചേട്ടൻ പറ.''

''ഞാൻ ഇതിവിടെ ആരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല, ആദ്യമായിട്ട് പറയുന്നത് സാറിനോടാണ്.''

പറഞ്ഞത് അബദ്ധമായിപ്പോയോ എന്നൊരു ചിന്ത അയാളുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നു.

സുനിലേട്ടൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

സാറെ, ഞാൻ ഒരു കറതീർന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാ, പ്രസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്ന, എന്തും ചെയ്യാൻ തയ്യാറായ ഒരാളാണ്. അതിന് ഒരു കാരണമുണ്ട്, ഞാനൊരു തോട്ടം തൊഴിലാളിയുടെ മകനാണ്, ദാരിദ്ര്യം പിടിച്ച ജീവിതമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടേത്. മൂന്നു നേരവും കഴിക്കാനുണ്ടായിരുന്നത് അമ്മ വച്ചുണ്ടാക്കിയ ചക്കപ്പുഴുക്കാണ്. ഞാൻ എഴാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ, അന്നത്തെ നായനാർ സർക്കാർ പാവപ്പെട്ട തോട്ടം തൊഴിലാളികൾക്കു സൗജന്യമായി 'കഞ്ഞിയും പയറും' കൊടുത്തിരുന്നു. വിശക്കുന്നവന് അപ്പം വെച്ചു നീട്ടുമ്പോൾ, ആ അപ്പത്തെ മാത്രമല്ല അത് തന്നവനെയും അതേ നന്മ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ നമ്മൾ നോക്കും. അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുന്നത്. ആ വർഷം, വണ്ടിപ്പെരിയാറിൽ SFI യുടെ ആദ്യത്തെ യൂണിറ്റ് സ്ഥാപിതമായി, അതിൽ

അംഗമായി. എട്ടാം ക്ലാസ്സിൽ എത്തിയപ്പോൾ, SFIയുടെ യൂണിറ്റ് സെക്രട്ടറിയായി. പിന്നീട് ഞാൻ ജീവിച്ചത് പാർട്ടിക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു. ജയിലിൽ ഒരാഴ്ച കിടന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഞാൻ ഒരാളെപ്പോലും ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ല, പാർട്ടി ആവശ്യപ്പെട്ടു, ജയിലിൽ പോയി കിടന്നു.

ഞങ്ങൾ പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരുപാട് സാമൂഹിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യുമായിരുന്നു. പാവപ്പെട്ട ആളുകൾക്ക് വീട് വച്ചുകൊടുക്കാൻ പണം സമ്പാദിക്കുക, രക്തദാന ക്യാമ്പയിൻ നടത്തുക, അങ്ങനെ പല പരിപാടികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം പാർട്ടിയിലുള്ള ചങ്ങാതിമാരിൽ ഒരാൾക്കു കിഡ്നി വേണം, ആരെയെങ്കിലും കണ്ടെത്തിത്തരാൻ പറ്റുമോ, അയാളുടെ സുഹൃത്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നു പറഞ്ഞു. അന്നെനിക്ക് ഈ കിഡ്നി ഡൊണേഷൻ എന്താണെന്നുപോലും അറിയില്ലായിരുന്നു. പാർട്ടിക്കു വേണ്ടിയാണെങ്കിൽ, ഞാൻ തയ്യാറാണെന്ന് അപ്പോൾത്തന്നെ പറഞ്ഞു. അതിന് കുറെ ടെസ്റ്റ് ഒക്കെ നടത്തണം, ചുമ്മാ ആർക്കും ചെയ്യാൻ പറ്റില്ലായെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്ത് ടെസ്റ്റും നടത്താൻ തയ്യാറാണെന്ന് ഞാനും പറഞ്ഞു.

അന്നു ഞാൻ വിവാഹിതനാണ്, എനിക്കു രണ്ടു കുട്ടികളും ഉണ്ടായിരുന്നു, പാർട്ടി കഴിഞ്ഞേ കുടുംബംപോലും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അത് ശരിയായിരുന്നോ തെറ്റായിരുന്നോ എന്ന് എനിക്കിപ്പോഴും അറിയില്ല. പ്രായമായ ഒരാൾക്കുവേണ്ടിയാണ് കിഡ്നി കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. ഞാൻ ടെസ്റ്റുകൾ എല്ലാം പാസ്സായി, പക്ഷേ, അപ്പോഴേക്കും അയാൾ മരിച്ചുപോയി.

കുറച്ചു കാലങ്ങൾക്കുശേഷം പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ രക്തദാനക്യാമ്പ് നടത്തുകയായിരുന്നു, ഞാൻ ആശുപത്രിയിൽ രക്തം കൊടുക്കാൻ കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പെൺകുട്ടിയും അവളുടെ അച്ഛനും അടുത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നോട്ടീസ് കൊടുത്ത് ഞങ്ങളുടെ ക്യാമ്പിനെക്കുറിച്ചും, പാർട്ടിപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവരോട് സംസാരിച്ചു. ഞാൻ പറഞ്ഞു മുഴുവനാക്കുന്നതിനു മുൻപേ ആ വയസ്സായ മനുഷ്യൻ എന്റെ കയ്യിൽ കയറിപ്പിടിച്ച് ചില കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

വൃക്ക തകരാറിലായ പെൺകുട്ടിയാണ് അയാളുടെ മകൾ, പാവപ്പെട്ട വീട്ടിലെ കുട്ടിയാണ്, എത്രയും പെട്ടെന്ന് ഒരു ഡോണർ വന്നാൽ ആ കുട്ടിക്ക് ഇനിയും സന്തോഷമായി ജീവിക്കാം. തനിക്ക് എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയില്ലായെന്ന് അയാൾ തൊണ്ടയിടറി പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അയാളുടെയൊപ്പമിരുന്നു, പണ്ട് ഒരാൾക്ക് ഇതുപോലെ കിഡ്നി ദാനം ചെയ്യാൻ പോയതാണ് ഞാനെന്നും പക്ഷേ, അന്ന് അതു സംഭവിച്ചില്ല എന്നും പറഞ്ഞു. നോട്ടീസിന്റെ മറുപുറത്ത് എന്റെ ഫോൺ നമ്പർ എഴുതി അയാളുടെ കയ്യിൽക്കൊടുത്തു.

''ഞാൻ തയ്യാറാണ്, ഇതാണ് എന്റെ ഫോൺ നമ്പർ, നിങ്ങൾ ആലോചിച്ചിട്ട് പറ. ഒരുപക്ഷേ, അന്നത് നടക്കാതെപോയതു നിങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടാനായിരിക്കും.'' ഞാൻ

പറഞ്ഞു.

അയാൾ തിരിച്ചൊന്നും പറഞ്ഞില്ല, അത്ഭുതത്തോടെ എന്നെ നോക്കുകമാത്രം ചെയ്തു.

പരസ്പരം നന്ദി പറഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു. കുറച്ചു നാളുകൾക്കുശേഷം എനിക്ക് ഒരു ഫോൺ കോൾ വന്നു, ആ പെൺകുട്ടിയുടെ അച്ഛനാണ്, ഓപ്പറേഷൻ നടത്താനുള്ള പണം റെഡിയായി, എന്നോട് ചില ചെക്കപ്പുകൾ നടത്താൻ ആശുപത്രിയിൽ വരുമോ എന്നു ചോദിച്ചു. ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ സമ്മതിച്ചു, ആശുപത്രിയിൽ ചെന്നു ടെസ്റ്റുകൾ എല്ലാം നടത്തി, ആ പെൺകുട്ടിക്ക് വൃക്ക ദാനം ചെയ്യാൻ ഞാൻ യോഗ്യനാണെന്നു തെളിഞ്ഞു. പിന്നീടാണ്, ഡോക്ടർ എന്നെ വിളിപ്പിച്ചത്. വൃക്കദാനത്തെക്കുറിച്ച് ആധികാരികമായി ഞാൻ കേൾക്കുന്നത് അന്നാണ്.

കഴിഞ്ഞതവണ ബേസിക് ടെസ്റ്റുകൾ പാസ്സായിക്കഴിഞ്ഞ ഉടനെതന്നെ സ്വീകരിക്കേണ്ടയാൾ മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ട് ഡോക്ടറുമായി എന്തെങ്കിലും സംസാരത്തിന്റെ ആവശ്യം വന്നിരുന്നില്ല. സത്യത്തിൽ അന്നായിരുന്നു ഞാൻ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന കാര്യത്തിന്റെ 'വില' എനിക്കു മനസ്സിലായത്. കുറച്ച് കാലം ബെഡ് റെസ്റ്റ് എടുക്കണം, ഏതാനും മാസം ഭാരിച്ച പണികൾ എടുക്കാൻ പാടില്ല, കുറച്ചധികം നാൾ മരുന്നുകൾ കഴിക്കണം. ഒരു വൃക്ക മതി ജീവിക്കാൻ എന്നറിഞ്ഞിട്ടും അതിനു വല്ല തകരാറും വന്നാൽ ഞാനും ഇതുപോലെ ഡോണറെ തേടേണ്ടിവരില്ലേയെന്ന് ഓർത്തപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സും ശരീരവും വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഞാൻ കാണിച്ചത് ഒരു മണ്ടത്തരമായല്ലോ എന്ന് ആലോചിച്ചിട്ട് എനിക്ക് എന്നോടുതന്നെ ദേഷ്യംവന്നു.

ഞാൻ വാർക്കപ്പണിക്കാരനാണ്, എന്റെ ഒരാളുടെ അധ്വാനംകൊണ്ടാണ് കുടുംബം മുന്നോട്ടു പോകുന്നത്, ഞാൻ ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ ആര് വീടു നോക്കും? ഈ ഓപ്പറേഷൻ കഴിഞ്ഞ് ഞാനെന്തു പണിയെടുക്കും? ഒരുപാടു ചോദ്യങ്ങൾ ഒരേസമയം മനസ്സിൽ വന്നുനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ആശുപത്രിയിൽനിന്നിറങ്ങി നേരേ പോയതു വീട്ടിലേക്കാണ്, ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കണ്ടതും ഞാൻ ഈ തീരുമാനത്തിൽനിന്നും പിൻമാറാൻ തീരുമാനിച്ചു, ആ പെൺകുട്ടിയുടെയും അച്ഛന്റെയും മുഖം മനസ്സിൽ മിന്നിമായുന്നുണ്ടായിരുന്നു, ആന കൊടുത്താലും ആശ കൊടുക്കരുത് എന്നാണല്ലോ. നല്ല കുറ്റബോധം എന്നെ അലട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ, ശക്തമായ കാരണങ്ങൾ നിരത്തി ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ ന്യായീകരിച്ചു.

പെട്ടെന്നാണ് ആ പെൺകുട്ടിയുടെ അച്ഛന്റെ ഫോൺകോൾ വീണ്ടും വന്നത്. എല്ലാം തുറന്നു പറയാം എന്ന് തീരുമാനിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഫോൺ എടുത്തു, പക്ഷേ, സംസാരിച്ചത് ആ പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു.

''അങ്കിൾ ഒരുപാട് നന്ദി, ടെസ്റ്റ് പാസ്സായി എന്നറിഞ്ഞു, നാളെ ഞങ്ങൾ അഡ്മിറ്റ് ആകാൻ പോവുകയാണ്, നിങ്ങൾ ശരിക്കും ദൈവം അയച്ച മാലാഖയാണ്.'' ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അവൾ ഫോൺ അച്ഛനു കൈമാറി.

''ഓപ്പറേഷനുള്ള പൈസയേ ഇപ്പൊ റെഡിയായിട്ടുള്ളൂ, താങ്കൾക്ക് വേണ്ടതെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ പറഞ്ഞാൽ മതി, എങ്ങനെയെങ്കിലും അത് ഞാൻ തന്നിരിക്കും, നിങ്ങൾ തീരുമാനത്തിൽനിന്നു പിന്മാററുത്. എന്റെ മകൾ കുറെ നാളുകൾക്കുശേഷം ചിരിച്ചുകണ്ടത് ഇന്നാണ്, നാളെ വരില്ലേ?'' അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ചോദ്യത്തിന് മുൻപിലൊരു മറുപടിയും പറയാൻ സാധിക്കാത്ത വിധത്തിൽ എന്റെ നാക്കിറങ്ങിപ്പോയി, ഞാൻ ഒന്നും പറയാതെ ഫോൺ കട്ട്ചെയ്തു, റൂമിൽ പോയി ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു.

ചെറിയ നിമിഷങ്ങൾക്കുപോലും വലിയ ഭാരമുണ്ടെന്നു തോന്നിയ സമയമായിരുന്നു അത്. ഒരു വശത്ത് സ്വന്തം കുടുംബവും ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചുജീവിതവും. മറുവശത്ത് ഞാൻ കൊടുത്ത വാക്കിന്റെ പേരിൽ ജീവിതത്തെ പ്രതീക്ഷയോടെ നോക്കുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി. ചെയ്യുന്നതു ശരിയാണെന്ന് ഉറപ്പുണ്ടെങ്കിൽ വലിയ കണക്കുകൂട്ടലുകളുടെ ആവശ്യമില്ലെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

''ഞാൻ തയ്യാറാണ്, നാളെ വന്ന് അഡ്മിറ്റ് ആയിക്കോളൂ.'' ഞാൻ ഫോൺ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

എങ്ങനെ ഞാൻ ആ തീരുമാനമെടുത്തെന്ന് ഇന്നുമെനിക്കറിയില്ല, എല്ലാം ഏതോ സ്വപ്നംപോലെ തോന്നുന്നു.

എന്റെ ഭാര്യ ഈ തീരുമാനത്തെ പൂർണ്ണമായും എതിർത്തു, ഇത് ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ ബാധിക്കാൻ മാത്രം ശക്തിയുള്ളതാണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. പക്ഷ, എന്റെ തീരുമാനം മാറിയില്ല. ബന്ധുക്കളും സുഹൃത്തുക്കളും 'പാർട്ടി ഭ്രാന്ത്' എന്നു പറഞ്ഞ് കുറ്റപ്പെടുത്തിയപ്പോഴും ഉള്ളിൽ ആ പെൺകുട്ടിയുടെ മുഖമായിരുന്നു.

പിറ്റേദിവസം ഞാൻ ആശുപത്രിയിൽ അഡ്മിറ്റ് ആയി, ആ കുട്ടിയുടെ വീട്ടുകാർ എന്നെ കാണാൻ വന്നു. ഞാൻ എത്രയാണു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതെന്നു ചോദിച്ചു. നല്ലൊരു പ്രതിഫലം വാങ്ങിച്ചിരിക്കണം എന്നെന്നോട് വീട്ടുകാരും ബന്ധുക്കളും പറഞ്ഞിരുന്നു, പക്ഷേ, എന്റെ തീരുമാനം എല്ലാവരെയും നിരാശപ്പെടുത്തി, വേദനിപ്പിച്ചു.

''എനിക്കു പൈസയൊന്നും വേണ്ട, ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കുന്ന സമയത്ത് വീട്ടുചെലവിനുള്ള പൈസ ഭാര്യയെ ഏല്പിച്ചാൽ മതി, പിന്നെ ഒരു കാര്യംകൂടി, അടുത്ത തിരഞ്ഞെടുപ്പ് വരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിക്കുവേണ്ടി വോട്ടു ചെയ്യുമെന്ന് ഉറപ്പുതരണം.''

എല്ലാം ഓർത്തെടുത്തുകൊണ്ട് സുനിലേട്ടൻ പറഞ്ഞു തീർത്തു. ഇതുവരെ ഞാൻ എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി കേൾക്കുകയായിരുന്നു,

''സുനിലേട്ടാ, ഒന്നും തോന്നരുത്, നിങ്ങൾ ഈ പറയുന്നത് മുഴുവൻ സത്യമാണോ? ഒരു സാധാരണക്കാരനിത് വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല, ചേട്ടൻ കിഡ്നി കൊടുത്തു എന്നതിന് വല്ല തെളിവുമുണ്ടോ?'' എന്റെ ചോദ്യം കേട്ട് അദ്ദേഹം ചിരിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

''ഞാൻ നാളെ വരുമ്പോൾ സാറിന് മെഡിക്കൽ ട്രസ്റ്റ് ഹോസ്പിറ്റലിലെ ഡോക്ടർ ജോർജ്ജ് ഒപ്പിട്ട സർട്ടിഫിക്കറ്റ് കാണിച്ചു തരാം. അതിന്റെ ഫോട്ടോ എന്റെ

മൊബൈലിലും ഉണ്ട്, ഞാൻ അയച്ചുതരാം.''

ഇതു പറഞ്ഞിട്ടയാൾ തന്റെ മൊബൈലിൽ ഡോക്ടർ ഒപ്പിട്ട സർട്ടിഫിക്കറ്റിന്റെ ചിത്രം കാണിച്ചുതന്നു. എല്ലാം സത്യമാണ്.

ആശുപത്രിവാസം കഴിഞ്ഞ് സുനിലേട്ടൻ, കുറച്ചുനാൾ വിശ്രമത്തിലായിരുന്നു. ഭാര്യ ജോലിക്കു പോയി വീട്ടുചെലവിനുള്ള വക കണ്ടെത്തി. വാർക്കപ്പണി ചെയ്യാൻ ഇനി പറ്റില്ല എന്നറിഞ്ഞപ്പോഴാണ്, സെക്യൂരിറ്റി ജോലിക്കു ചേർന്നത്.

എല്ലാ ദിവസവും ഞാൻ ഓഫീസിൽ കയറുമ്പോൾ സാറേ എന്നു വിളിച്ച്, ഒപ്പിടാനുള്ള ബുക്ക് എന്റെ മുമ്പിലേക്കു വെച്ച് എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുന്ന ഈ ചെറിയ മനുഷ്യൻ എത്രയോ വലിപ്പമുള്ള ഒരാളാണെന്ന് ഞാനപ്പോൾ ചിന്തിച്ചു.

പത്തു പൈസപോലും പ്രതിഫലം വാങ്ങാതെ, ശരീരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം, സ്വന്തം ജീവനെയും, ജീവിതത്തെയും മറന്ന് മറ്റൊരു പെൺകുട്ടിക്കു നൽകി, അവളുടെ ജീവനു കാവൽക്കാരനായി നിൽക്കുന്ന സെക്യൂരിറ്റി.

മറ്റൊരാളോടുള്ള ബഹുമാനംകൊണ്ട് എന്നെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? എന്റെ കണ്ണുകൾ ആദ്യമായി അത്തരമൊരു ബഹുമാനംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞത് സുനിലേട്ടന്റെ മുൻപിലാണ്.

ബെന്യാമിന്റെ ആടുജീവിതത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളപോലെ. 'നമ്മൾ അനുഭവിക്കാത്ത ജീവിതങ്ങൾ നമുക്കു വെറും കെട്ടുകഥകളാണ്.'

ഇതു വായിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കുപോലും, സെക്യൂരിറ്റി സുനിലേട്ടൻ ഞാൻ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയേക്കാവുന്ന ഒരു കെട്ടുകഥപോലെ തോന്നുന്നുണ്ടാകും. പറ്റിച്ചിട്ടായാലും പൈസയുണ്ടാക്കണം എന്നു മനുഷ്യൻ ചിന്തിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, പണത്തിനു മുകളിൽ പരുന്തും പറക്കില്ല എന്ന പഴംചൊല്ലുള്ള ഈ നാട്ടിൽ ഇതാ ഒരു മനുഷ്യൻ! പണത്തിനും മുകളിൽ പറക്കുന്ന ഒന്നുണ്ട്, അത് മനുഷ്യത്വമാണെന്ന് ഒരു ഓഫീസ് കെട്ടിടത്തിന്റെ വാതില്ക്കലിരുന്നുകൊണ്ട് ലോകത്തോടു നിശ്ശബ്ദമായിപ്പറയുന്ന യഥാർത്ഥ മനുഷ്യൻ.

ഇയാൾ ഒരു കെട്ടുകഥയല്ല, ഞാൻ അടുത്തിരുന്നനുഭവിച്ച ജീവിതമാണ്.

ജീവന്റെ കാവൽക്കാരാ നിങ്ങൾക്കു പ്രണാമം.

ഫെമിനിച്ചി

“What if your mother is next ?
What if your sister is next ?
What if your wife is next ?
What if your child is next?”

"I raise up my voice - not so I can shout but so that those without a voice can be heard. We cannot succeed when half of us are held back."

-Malala Yousafzai

മുല മറയ്ക്കുന്നതിന് സ്ത്രീകൾ നികുതി അടയ്ക്കേണ്ടി വന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മുലക്കരം ചോദിച്ചതിനുള്ള പ്രതിഷേധമായി മുലമുറിച്ച് വാഴയിലയിൽ വച്ചുകൊടുത്ത് ചോര വാർന്നു മരിച്ച ഒരു മലയാളി സ്ത്രീയുണ്ട്, പേര് നങ്ങേലി, ആദ്യത്തെ ധീരയായ ഫെമിനിസ്റ്റ്. "അവളുടെ അഹങ്കാരം നോക്കിയേ" "പോയപ്പോ ആർക്ക് പോയി, അവൾക്കും കുടുംബത്തിനും" ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞ സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ജോലി ചെയ്യുന്ന സ്ഥാപനത്തിലെ മുതിർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുന്ന ചാറ്റുകൾ ചെയ്തു ശല്യപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അതെല്ലാം തെളിവു സഹിതം കാണിച്ച് "നിങ്ങളെ വേണമെങ്കിൽ എനിക്കിപ്പോൾ ജയിലിൽ കൊണ്ടിടാം, ഒരിക്കൽ ഓഫീസിൽ വന്ന നിങ്ങളുടെ നിഷ്കളങ്കയായ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും ഓർത്തിട്ടാണു വേണ്ടെന്നുവയ്ക്കുന്നത്" എന്നു പറഞ്ഞ്, ജോലി രാജിവെച്ചിറങ്ങിപ്പോന്ന കൂട്ടുകാരിയുണ്ട്. അയാൾ എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് കൈകൾ കൂപ്പി മാപ്പ് പറഞ്ഞത്രേ.

റേഡിയോ മിർച്ചിയിൽ ഞാൻ ജോയിൻ ചെയ്തതിനുശേഷമുള്ള ആദ്യ മാസങ്ങളിൽ ആർ ജെ നിൽജയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു ഓൺ എയർ ക്യാമ്പയിൻ നടന്നിരുന്നു, 'മിർച്ചി സ്ക്രീം' എന്നായിരുന്നു അതിന്റെ പേര്.

ഒരിക്കൽ നിൽജയ്ക്ക് ട്രെയിനിൽ യാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഒരനുഭവമാണ് ഇത്തരമൊരു ക്യാമ്പയിൻ ആരംഭിക്കാൻ അവളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ട്രെയിനിൽ വിൻഡോസീറ്റിൽ ഇരുന്നിരുന്ന നിൽജയെ പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ നിന്നൊരാൾ കടന്നുപിടിച്ചു, ട്രെയിൻ അപ്പോൾ പതുക്കെ മുൻപോട്ടെടുത്തു തുടങ്ങിയിരുന്നേയുള്ളൂ. നിൽജ ഉറക്കെ ബഹളം വച്ചു, ചങ്ങല വലിച്ചു ട്രെയിൻ നിർത്തി, പുറത്തേക്കിറങ്ങി അവളെ കടന്നു പിടിച്ചവന്റെ പിന്നാലെ അലറിക്കൊണ്ട് ഓടി. കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവർ നിൽജയെ സഹായിക്കാനെത്തി, അയാളെ കയ്യോടെ പിടികൂടി പോലിസിനെ ഏല്പിച്ചു. ഇവിടെ, ഇത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ നിൽജയ്ക്കു തുണയായത് അവളുടെ ശബ്ദമാണ്. പെൺകുട്ടികൾക്കെതിരേയുള്ള അതിക്രമങ്ങൾ കൂടുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ അവൾക്കുപയോഗിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ആയുധം സ്വന്തം ശബ്ദമാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് കൊടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു ആ ക്യാമ്പയിനിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു ഞാനും ഒരു വീഡിയോ സന്ദേശം നല്കിയിരുന്നു.

ആ വീഡിയോ ഞാൻ ഇട്ടതിന്റെ മൂന്നാം നാൾ എനിക്കു ഫേസ്ബുക്കിൽ ഒരു സന്ദേശം വന്നു.

"അലറിയിട്ടൊന്നും കാര്യമില്ല, അതു കേൾക്കാൻ ചെവിയും പ്രതികരിക്കാൻ

മനസ്സും ഉള്ളവർ അടുത്തുണ്ടാകണം.''

ഈ മെസ്സേജിന് താഴെയായി അഞ്ചും മൂന്നും ഏഴും മിനിട്ടുകൾ ഉള്ള വോയിസ് സന്ദേശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവളെ വിളിച്ചു സംസാരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിൽ അത്ര കണ്ട് ചൂണ്ടക്കൊളുത്തിട്ടു വലിക്കുന്നപോലത്തെ അനുഭവമാണ് അവൾക്കു പങ്കുവെക്കാനുണ്ടായിരുന്നത്. അവളുടെ വോയിസ് ചാറ്റുകളുടെ (Voice chats) വിശദീകരണമാണു ചുവടെ എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്നത്.

''ഞാൻ അന്നു പത്താം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയാണ്. എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും ഒരുമിച്ചാണു താമസമെങ്കിലും രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ സംസാരിക്കില്ലായിരുന്നു. രണ്ടു വലിയ കുടുംബങ്ങൾ ഒന്നിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെയൊപ്പം ചില കാര്യങ്ങളൊക്കെ നഷ്ടമായി. പുറത്തെ സമൂഹത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുന്നു അത്രമാത്രം. എനിക്ക് അച്ഛനോടും അമ്മയോടും ഒരേപോലെ സ്നേഹമായിരുന്നു, ഒരേപോലെ ദേഷ്യവുമായിരുന്നു. എന്റെ പേരിലായിരുന്നു അവർ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ മുഴുവൻ നടന്നിരുന്നത്.

ഞാൻ ആരുടെയൊപ്പം പുറത്തു പോകണം, പേരന്റ്സ് മീറ്റിങ്ങിന് സ്കൂളിൽ ആര് കൂടെ പോകണം, ഞാൻ ഏതെങ്കിലും ഫാമിലി ഫങ്ഷനു പോകുമ്പോൾ ആര് മേടിച്ചുതന്ന ഡ്രസ്സ് ഇടണം, അങ്ങനെ പലതിന്റെയും പേരിൽ അവർ തമ്മിൽ തർക്കിക്കുമായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം പാർട്ടിക്കു കൂടെ പോകണമെന്ന് എന്നോട് അച്ഛൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അച്ഛന്റെ സഹപ്രവർത്തകരിൽ ഒരാളുടെ മകളുടെ ബർത്ത്ഡേ പാർട്ടിയായിരുന്നു. അച്ഛൻ മേടിച്ചുതന്ന പുതിയ ഉടുപ്പിട്ടു ഞാൻ കൂടെപ്പോയി. എന്റെ പ്രായത്തിലുള്ള കുട്ടികൾ അന്നവിടെ വന്നിരുന്നു. ഞാൻ അച്ഛന്റെ വിരൽത്തുമ്പ് വിടാതെ കൂടെയായിരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

കുട്ടികളുടെയൊപ്പം കളിക്കാൻ അച്ഛൻ എന്നെ നിർബന്ധിച്ചുവെങ്കിലും ഞാൻ അച്ഛന്റെ കൂടെത്തന്നെ നിന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛനോടു സുഹൃത്തുക്കൾ മുകളിലേക്കു ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞ് ആംഗ്യങ്ങൾ കാണിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മദ്യപിക്കാനാണ് ആ ക്ഷണമെന്ന് എനിക്കുറപ്പായിരുന്നു. ഞാൻ അച്ഛന്റെ കയ്യിൽ തൂങ്ങി പോകരുതെന്നു പറഞ്ഞു. 'ഞാൻ കഴിക്കില്ല മോളെ, കൂടെ ചെന്നിരിക്കട്ടെ അല്ലെങ്കിൽ അത് മോശമല്ലേ' എന്നു പറഞ്ഞ് എന്നോടു മറ്റു കുട്ടികളുടെയൊപ്പം കളിക്കാൻ പോകാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു, അപ്പോഴും ഞാൻ അച്ഛന്റെ കയ്യ് ചേർത്തുപിടിച്ചിരുന്നു.

'മോളെ പത്ത് മിനിട്ട്' എന്നു പറഞ്ഞ് അച്ഛൻ എന്റെ കൈ വിടുവിച്ച് മുകളിലത്തെ നിലയിലോട്ടു പോയി. താഴെ ഒരുപാട് കുട്ടികൾ കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, ഉയർന്ന ശബ്ദത്തിൽ പാട്ട് വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ കുറച്ചുനേരം കുട്ടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചെന്നു നിന്നു. പക്ഷേ, ആരും എന്നെ അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. വല്ലാത്ത ഒറ്റപ്പെടൽ തോന്നിയപ്പോൾ ഞാനവിടെനിന്നും മാറി, ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കാം എന്നു കരുതി അടുത്തുള്ള മുറിയിൽ കയറി അവിടെയുള്ള കട്ടിലിൽ കുറച്ചുനേരം ഇരുന്നു. റൂമിൽ വെളിച്ചം ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും വാതിലിൽക്കൂടെ പുറത്തെ വെളിച്ചം എനിക്ക്

കാണാമായിരുന്നു, കളിക്കുന്ന കുട്ടികളെയും.

പെട്ടെന്ന് ഒരാൾ റൂമിലേക്കു കയറിവന്നു, ഞാൻ പേടിച്ച് അയ്യോ എന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ അയാളും ഞെട്ടി, ലൈറ്റ് ഓൺ ചെയ്തു. ''സോറി മോളെ, മോളിവിടെ ഇരിക്കുന്നത് അങ്കിൾ കണ്ടില്ല, ഞാൻ വാഷ് റൂം ഉപയോഗിക്കാൻ വന്നതാണ്, മോളെന്താ ലൈറ്റ് ഒക്കെ ഓഫാക്കി ഇരിക്കുന്നെ.'' വലിയ വാത്സല്യത്തോടെ അയാൾ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

അയാൾ അച്ഛന്റെകൂടെ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അച്ഛന്റെയൊപ്പം ഓഫീസിൽ പോയപ്പോൾ ഞാൻ ആ വ്യക്തിയെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

''അച്ഛൻ മുകളിലാണ്, ഞാനിവിടെ വെറുതേ വന്നിരുന്നതാ.''

''അമ്മ വന്നില്ലേ കൂടെ?''

''ഇല്ല.''

''ഓ... ഓകെ... അങ്കിൾ എന്നാൽ വാഷ് റൂം ഉപയോഗിച്ചോട്ടെ?, മോൾക്ക് ലൈറ്റ് ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ അങ്കിളിത് ഓഫ് ചെയ്യുകയാണ്'' എന്നു പറഞ്ഞ് അയാൾ ലൈറ്റ് ഓഫ് ചെയ്തു, വാതിൽ മെല്ലെ ചാരുകയും ചെയ്തു.

അയാൾ വാഷ് റൂമിൽ കയറി, കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങി. വാഷ് റൂമിൽ നിന്നു വന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ഞാൻ അയാളെ കണ്ടു, അയാൾ നഗ്നനായിരുന്നു. ഞാൻ പേടിച്ചുവിറച്ചു മുഖം തിരിച്ചു. എന്തു ചെയ്യണം എന്നറിയാതെ എന്റെ കൈകൾ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കണ്ണുകളടച്ച് ഞാൻ അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു പോയി. പെട്ടെന്ന് അയാൾ എന്റെ അരികിൽ വന്നിരുന്നു, അച്ഛൻ വരുന്നവരെ അങ്കിൾ കൂടെയിരിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. എനിക്കു കൂട്ടിരിക്കണ്ടെന്നുപറഞ്ഞ് എഴുന്നേറ്റുപോകാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, അയാൾ വേഗം പോയി വാതിൽ കുറ്റിയിട്ടു.

'അങ്കിൾ എനിക്ക് അച്ഛന്റെ അടുത്തുപോണം' എന്നു ഞാൻ കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു. പിന്നീടു സംഭവിച്ചത് എന്താണെന്ന് ഇന്നും ഒരു ദുഃസ്വപ്നമായി എന്നെ വേട്ടയാടുന്നു. I was brutally raped. അയാൾ എന്താണ് എന്നെ ചെയ്യുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻപോലും എനിക്കു പറ്റിയിരുന്നില്ല. സഹിക്കാനാവാത്ത വേദനകൊണ്ട് ഞാൻ പുളഞ്ഞു, ഉറക്കെ കരഞ്ഞു, അച്ഛാ അച്ഛാ എന്ന് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. ഉയർന്നു കേട്ടിരുന്ന, പാട്ടുകൾക്കിടയിൽപ്പെട്ട് എന്റെ ശബ്ദം ആരും കേട്ടില്ല. ഇക്കാര്യം ആരോടെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ, അച്ഛന്റെ ജോലി കളയുമെന്ന് അയാൾ എന്നോട് പറഞ്ഞു.

അയാൾ വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തോട്ടു പോയി. ഞാൻ വാഷ് റൂമിൽ ചെന്ന് എന്റെ ശരീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചോരപ്പാടുകൾ കഴുകിക്കളഞ്ഞു, എന്റെ മനസ്സിൽ വെറുപ്പ് എന്ന വികാരം ആദ്യമായി വന്നു നിറയുന്നത് ഞാൻ അറിഞ്ഞു. കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ മുറിക്കു പുറത്തിറങ്ങി. അച്ഛനെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ട് മുകളിലത്തെ നിലയിലേക്ക് ഓടി. അവിടെ ഞാൻ കണ്ടത് കുടിച്ചു ബോധമില്ലാതെയിരിക്കുന്ന എന്റെ അച്ഛനെയാണ്. ഞാൻ കരയുകയാണെന്നുപോലും

മനസ്സിലാക്കാതെ എന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്ന അച്ഛൻ.

അച്ഛനോട് വണ്ടിയുടെ താക്കോൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു, എന്തിനാണ് വണ്ടിയുടെ താക്കോലെന്നു ചോദിക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ, ഇന്നാ മോളെ എന്നു പറഞ്ഞ് കീ എനിക്കു നേരേ നീട്ടി.

ഞാൻ അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങിയോടി. എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് എനിക്കുതന്നെ ഉറപ്പില്ലായിരുന്നു. എന്റെ അമ്മവീടിന് അടുത്തായിരുന്നു ഈ സ്ഥലം. ഞാൻ അച്ഛന്റെ ബൈക്ക് വീടിന് ചുറ്റും ഓടിക്കുമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ വന്ന ബൈക്ക് ഞാൻ സ്റ്റാർട്ട് ആക്കി, വണ്ടിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ദേഹമാസകലം വേദനിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു ഭ്രാന്തിയെക്കണക്ക് വണ്ടിയോടിച്ചു, എല്ലാം യാന്ത്രികമായിരുന്നു. അമ്മവീടിന്റെ ഗേറ്റിന്റെ ഒരു വാതിൽ തുറന്നുകിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ബൈക്കിൽ വരുന്നതു കണ്ട അമ്മാവൻ തലയിൽ കൈവച്ച് മോളെ എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് അടുത്തേക്കു വന്നതും വണ്ടി നേരേ ചെന്ന് അവിടെയുള്ള ചെടിച്ചട്ടിയിൽ ചെന്നിടിച്ചു, ഞാൻ തെറിച്ചു വീണു, എനിക്കു ബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടു.

എന്നെയെടുത്തുകൊണ്ടു പോയ അമ്മാമ്മയും അമ്മാവനും എന്റെ ദേഹത്തെ മുറിവുകൾ വീഴ്ചയിൽ സംഭവിച്ചതാണ് എന്നു കരുതി എന്നോട് സാരമില്ലയെന്നു പറഞ്ഞു.

ശരിക്കും സംഭവിച്ചത് എന്താണ് എന്നു പറയാൻ എനിക്കു ധൈര്യമില്ലായിരുന്നു.

എന്റെ അച്ഛന്റെ ജോലി കളയും എന്നു പറഞ്ഞ അയാളുടെ വാക്കുകൾ മനസ്സിൽ പേടിയോടെ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ കുറച്ചധികം വർഷങ്ങൾ Depression-ൽ ആയിരുന്നു, ഇരുട്ടിനെ പേടിയായിരുന്നു, ആണുങ്ങളെ പേടിയായിരുന്നു.

വൈകാതെ എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും വേർപിരിയാൻ തീരുമാനിച്ചു. അന്നുതുടങ്ങി ഞാൻ ജീവിച്ചത് അമ്മയോടൊപ്പമായിരുന്നു. കുറച്ചുകൂടി മുതിർന്നപ്പോൾ അന്നുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ അമ്മയോടു തുറന്നു പറഞ്ഞു. അമ്മയുടെ കണ്ണിൽനിന്നും ഒരു തുള്ളി കണ്ണുനീരുപോലും പൊടിഞ്ഞില്ല, അമ്മയെന്നെ ചേർത്തു പിടിച്ചു, എനിക്ക് ഒന്നുംതന്നെ നഷ്ടമായിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. ഈ ലോകത്ത് സ്ത്രീകളെ ബഹുമാനിക്കുന്ന, സ്നേഹിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരും ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുതന്നു. ഒറ്റയ്ക്ക് ചങ്കൂറ്റത്തോടെ ജീവിച്ചു കാണിച്ചുതന്ന അമ്മയെ കണ്ടാണ് ഞാൻ പിന്നീടു വളർന്നത്.

എന്നെ യോഗാ ക്ലാസ്സിൽ വിടുമ്പോഴും ഡാൻസ് ക്ലാസ്സിൽ ചേർത്തപ്പോഴും എന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു നിഴലുപോലെ കൂടെ നിന്നപ്പോഴും അമ്മ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത് ചങ്കുറപ്പോടെ ജീവിക്കുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ മഹത്ത്വത്തെക്കുറിച്ചാണ്.

ഇന്നു ഞാൻ പെൺകുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു യോഗാ ക്ലാസ്സ്, ഡാൻസ് ക്ലാസ്സ് എന്നിവ നടത്തുന്നുണ്ട്. എനിക്കുണ്ടായ മുറിവിൽനിന്നു പൊടിഞ്ഞ ചോരത്തുള്ളികൾകൊണ്ട് ഞാനൊരു കഥയെഴുതുകയാണ്. ഒരുപാട് പെൺകുട്ടികൾക്ക് കരുത്തേകുന്ന ഒരു കഥ.

പത്രങ്ങളിൽ വരുന്ന പീഡനവാർത്തകൾ വായിക്കുമ്പോൾ, സ്ത്രീയെ

ശാരീരികമായി തരം താഴ്ത്തുന്ന സിനിമാരംഗങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ, ആണുങ്ങളുടെ ലൈംഗികച്ചുവയുള്ള കമന്റുകൾ കേൾക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ, കുട്ടിക്കാലത്ത് എനിക്കുണ്ടായ ആ വലിയ മുറിവിൽനിന്നു ചോര കിനിയും. ഇത് എന്റെമാത്രം കഥയല്ല, ഒരുപാട് പെൺകുട്ടികളുടെ കഥയാണ്.

ഫെമിനിച്ചികൾ എന്ന് എന്നെപ്പോലെയുള്ളവരെ വിളിക്കുമായിരിക്കും, പക്ഷേ, ഞാനൊക്കെ ഫെമിനിച്ചിയായത് അങ്ങനെ വിളിക്കുന്നവരുടെ അമ്മമാർക്കും പെങ്ങന്മാർക്കുംകൂടി വേണ്ടിയാണെന്നു കാലം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കും.

ഫെമിനിസം എന്നു പറയുന്നത് നിശ്ശബ്ദമായി സഹിക്കുന്ന പെൺകുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി സംസാരിക്കുന്ന പെണ്ണിന്റെ സ്വരമാണ്. ഫെമിനിസം ആൺവിരോധമല്ല, തുല്യതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടമല്ല, സ്ത്രീത്വം മാത്രമാണ് മഹത്തരമെന്നു വിളിച്ചോതുന്ന പ്രസ്ഥാനമല്ല. പെണ്ണായി ജനിച്ചു എന്നതിന്റെ പേരിൽമാത്രം നിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന 'നീതി' തിരിച്ചുപിടിക്കാനുള്ള അവളുടെ ശ്രമമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും ആത്മാഭിമാനത്തോടും ജീവിക്കാൻ പെൺകുട്ടിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന സ്വരത്തിന്റെ പേര്.

സ്ത്രീകളെ അലറാൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന ക്യാമ്പയിനുകൾ അല്ല നമുക്കു വേണ്ടത്, അവൾക്ക് അലറാൻ അവസരമുണ്ടാക്കാത്തവിധം മാന്യമായി പെരുമാറാൻ പുരുഷന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ക്യാമ്പയിനുകൾ വരട്ടെ.

അതേ ചേട്ടാ, ഞാനൊരു ഫെമിനിച്ചിയാണ്, പുരുഷന്മാരെ വെറുക്കുന്ന ഫെമിനിച്ചിയല്ല, പുരുഷന്മാരാൽ ഫെമിനിച്ചിയാകേണ്ടി വന്നവൾ.''

ഉറച്ച ബോധ്യമുള്ള, ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ആഴത്തിൽനിന്നുള്ള സംസാരമായിരുന്നു അവളുടേത്.

വായിക്കുന്ന ആൺ സുഹൃത്തുക്കളോട്...

മുറിയപ്പെട്ട ഏതൊരു സ്ത്രീയിലും ഒരു ഫെമിനിസ്റ്റ് ഉണ്ട്, ഒരുവൾ സ്ത്രീയുടെ അവകാശങ്ങൾക്കായി സ്വരമുയർത്തുമ്പോൾ, അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ അവരെ കാണേണ്ടത് 'കൊച്ചമ്മയായിട്ടല്ല' 'അഹങ്കാരിയായിട്ടല്ല' 'ഫെമിനിച്ചിയായിട്ടല്ല' കാരണം ഒരു സ്ത്രീ, അവൾ പെണ്ണായി ജനിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രം കടന്നുപോയ ദുരനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച്, ഏറ്റുവാങ്ങിയ അപമാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു നമ്മൾ ആൺകുട്ടികൾക്ക് എന്തു ധാരണയുണ്ട്?

സമയം കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ 'Nadia Murad' എന്ന് ഗൂഗിളിൽ ഒന്നു സെർച്ച് ചെയ്യണം. 2018-ലെ സമാധാനത്തിനുള്ള നോബൽ പ്രൈസ് ലഭിച്ച പെൺകുട്ടിയാണ്. അവളുടെ കഥ 'The last girl' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, പറ്റുമെങ്കിൽ വായിക്കണം. ISIS തീവ്രവാദികളുടെ ലൈംഗിക അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് ര ക്ഷപ്പെടുകയും പിന്നീട് അവർക്കെതിരേ സ്വരമുയർത്തി, സ്ത്രീകളെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള തീവ്രവാദപ്രവർത്തനങ്ങളെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനായി അവൾ നടത്തിയ യുദ്ധമാണ് മഹത്തായ നോബൽ സമ്മാനത്തിലേക്ക് അവളെ എത്തിച്ചത്.

യൂട്യൂബിൽ ട്രോൾ വീഡിയോകൾ കാണുന്നതിനിടയിൽ കുറച്ചുസമയം

മാറ്റിവച്ചുകൊണ്ട് CNN Heros -Anuradha Koirala എന്നൊന്ന് ടൈപ്പ് ചെയ്യണം. ആദ്യം കാണുന്ന വീഡിയോ ഒന്ന് കണ്ടു നോക്കണം. പതിനായിരത്തിലധികം പെൺകുട്ടികളെ സെക്സ് റാക്കറ്റിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കുകയും ജീവിതം കൈവിട്ടുപോയിട്ടില്ലെന്ന് അവരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് 'ഇനിയും ജീവിതമുണ്ട്' എന്നു പഠിപ്പിക്കുന്ന എഴുപതുകളിലെത്തിയ ഒരു അമ്മയെ നിങ്ങൾക്കു കാണാൻ സാധിക്കും.

കേൾക്കാതെ പോകുന്ന കരച്ചിലിനെക്കാൾ ഭീകരമായ മറ്റെന്തുണ്ട്? നാഷണൽ ക്രൈം റെക്കോർഡ്സ് ബ്യൂറോ (NCRB) 2016-ൽ പുറത്തിറക്കിയ കണക്കനുസരിച്ച്, ലൈംഗികപീഡനത്തിന് ഇരയാക്കപ്പെടുന്ന പ്രായപൂർത്തിയാവാത്ത പെൺകുട്ടികളുടെ എണ്ണം 82 ശതമാനമായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഏറ്റവും ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന കാര്യമെന്താണെന്നു വച്ചാൽ, 95 ശതമാനം കേസ്സുകളിലും ഇതു സംഭവിക്കുന്നത് കുടുംബത്തിൽനിന്നോ, അടുത്ത ബന്ധുക്കളിൽനിന്നോ അയൽക്കാരിൽനിന്നോ ആണ്.

എല്ലാം തുറന്നു സംസാരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും ധൈര്യവും നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ അമ്മയോട് ചോദിക്കണം, 'അമ്മ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് പെൺകുട്ടിയായിരുന്ന സമയത്ത് വല്ല മോശപ്പെട്ട അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ' എന്ന്.

പെങ്ങളോട് ചോദിക്കണം, 'മോളെ, നിനക്കു ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോഴോ റോഡിലൂടെ നടക്കുമ്പോഴോ നമ്മുടെ ബന്ധുക്കളിൽനിന്നോ എന്തെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള മോശപ്പെട്ട അനുഭവങ്ങൾ നേരിട്ടിട്ടുണ്ടോ' എന്ന്.

എട്ടു വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി കശ്മീരിലെ അമ്പലത്തിൽ വച്ച് പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടു കൊല്ലപ്പെട്ടപ്പോൾ ഇന്ത്യയൊട്ടാകെ അതിനെതിരേ പ്രതിഷേധം അലയടിച്ചിരുന്നു.

അന്നു സമരം നടത്തിയിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്ന പ്ലക്കാർഡിലെ വരികൾ ഇവിടെ കുറിച്ചുകൊണ്ടു നിർത്തുകയാണ്

What If You are the next?

ആണുങ്ങൾക്ക് അതുവേണമെങ്കിൽ തിരുത്തി ഇങ്ങനെയും വായിക്കാവുന്നതാണ്.

What if your mother is next ?
What if your sister is next ?
What if your wife is next ?
What if your child is next?

മദ്യപാനം മറ്റാരുടെയൊക്കെയോ
ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനികരം

“മറ്റൊരാളുടെ ജീവൻ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള നിങ്ങളുടെ സാധ്യതയെ മദ്യം ഇല്ലാതാക്കും”

I'm not going to change the world. You're not going to change the world. But we can help - we can all help.
-Cristiano Ronaldo

ലോകത്ത് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആരാധകരുള്ള സ്പോർട്സ് താരമാണ് ക്രിസ്റ്റ്യാനോ റൊണാൾഡോ. BE THE1 എന്നൊരു ബ്ലഡ് ഡൊണേഷൻ ക്യാമ്പയിന്റെ സെലിബ്രിറ്റി അംബാസിഡറായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത് റൊണാൾഡോയാണ്. എല്ലാ വർഷവും രണ്ടുതവണ വീതം അദ്ദേഹം രക്തദാനം ചെയ്യാറുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടി മദ്യപാനവും ടാറ്റുവിങ്ങും വേണ്ടാ എന്നു തീരുമാനമെടുത്ത വ്യക്തിയാണ് CR7(ക്രിസ്റ്റിയാനോ റൊണാൾഡോ, ജേഴ്സി നമ്പർ 7). കളിക്കളത്തിന് പുറത്തും അയാൾക്ക് ഇത്രയധികം ഫാൻസ് ഉണ്ടാകാനിതൊരു കാരണമാണ്. ''നമ്മൾ രക്തദാനം ചെയ്യുമ്പോൾ, ഒരാളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുകയാണ്. അത് എത്ര വലിയ കാര്യമാണ്.'' റൊണാൾഡാ ഫേസ്ബുക്കിൽ കുറിച്ച വാചകമാണിത്.

''എന്തൊരു ബോറാണ് ഈ ജീവിതം, എല്ലാ ദിവസവും ഒരുപോലെ, ഇനി ചെയ്ഞ്ച് അത്യാവശ്യമാണ്.'' ഇങ്ങനെ പലരെപ്പോലെയും ഞാനും ചിന്തിച്ച ഒരു തിങ്കളാഴ്ച ഓഫീസ് ദിവസം. പുറത്ത് മഴ ആരോടോ പക പോക്കുന്നുണ്ട്, ആകെ നനഞ്ഞ ദിവസം. മഴയെ, ഓഫീസിലെ ചില്ലുപാളിയിലൂടെ ഇങ്ങനെ നോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലും മടുപ്പിന്റെ മഴപ്പെയ്ത്ത്.

പെട്ടെന്നാണ് എന്റെ കാബിനിലെ ഫോൺ റിങ് ചെയ്തത്, ഞാൻ മഴയെ മറന്ന് എന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിലേക്ക് ഓടിച്ചെന്ന് ഫോൺ എടുത്തു.

''ജോസഫേ, നീ A പോസിറ്റീവ് ആണോ? എന്റെ ഒരു കസിൻ ലേക്ഷോർ ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഉണ്ട്, ആൾക്ക് ബ്ലഡ് വേണമായിരുന്നു.'' ഓഫീസിലെ ബിജു സർ ആണ് എന്നെ വിളിച്ചത്.

''ഞാൻ A പോസിറ്റീവ് ആണ്, പക്ഷേ, എനിക്കൊന്ന് ബോസ്സിനോട് ചോദിക്കണം, ഇന്ന് തിങ്കളാഴ്ചയല്ലേ, പുള്ളി സമ്മതിച്ചാൽ ഞാൻ വരാം.''

നേരേ പോയത് ജിനോജിന്റെ കാബിനിലോട്ടാണ്.

''ഇതിനും മാത്രം രക്തം ഈ ശരീരത്തിൽ ഇതെവിടെ ഇരിക്കുന്നു'' എന്നു ചിരിച്ച് ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ബോസ്സ് സമ്മതം മൂളി.

കാറിൽ, ബിജു സാറിന്റെയൊപ്പം മഴയെ കീറിമുറിച്ച് ഞങ്ങൾ യാത്രതുടങ്ങി. രോഗിയെക്കുറിച്ചും അസുഖത്തെക്കുറിച്ചും എന്നോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

''മജ്ജമാറ്റിവയ്ക്കൽ ശസ്ത്രക്രിയയാണ്, 55 വയസ്സ് പ്രായമുള്ള സ്ത്രീയാണ്, സംഗതി ബോൺമാരോ കാൻസറാണ്. ഓപ്പറേഷൻ നടക്കുന്നത് ആസ്റ്റർ മെഡിസിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിലാണ്, ഇത് അവിടുത്തെ ആദ്യത്തെ മജ്ജമാറ്റിവയ്ക്കൽ ശസ്ത്രക്രിയയാണ്. കഴിഞ്ഞ മൂന്ന് മാസമായി അവർ ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഉണ്ട്.''

''പിന്നെ എന്തിനാണ് നമ്മൾ ലേക് ഷോർ ഹോസ്പിറ്റലിൽ പോകുന്നത്?'' ഞാൻ

ചോദിച്ചു.
''ജോസഫ്, ഞാൻ അത് പറയാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു, രോഗിക്കു വേണ്ടത് ബ്ലഡ് അല്ല, ബ്ലഡിൽനിന്നും ശേഖരിക്കുന്ന പ്ലേറ്റ്ലെറ്റ്സ് (Platelets) ആണ്. മജ്ജ മാറ്റിവെക്കുമ്പോൾ, രോഗിയിൽ ശുദ്ധരക്തം തനിയെ ഉണ്ടാകാൻ, ആരോഗ്യമുള്ള ഒരാളുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നും പ്ലേറ്റ്ലെറ്റ്സ് സ്വീകരിക്കും. ഇത് വിജയകരമായി പൂർത്തീകരിച്ചാൽ, പിന്നീട് കാൻസർ ബാധിക്കാനുള്ള സാധ്യത പൂർണ്ണമായും ഇല്ലാതാക്കാൻ സാധിക്കും. പക്ഷേ, രക്തപരിശോധനയിലെ ഒരു ചെറിയ പിഴവുപോലും രോഗിയുടെ മരണത്തിനു കാരണമായേക്കാം. വളരെ സൂക്ഷ്മമായ പരിശോധന കഴിഞ്ഞ്, അനുവാദം കിട്ടിയാൽ മാത്രമേ ഒരാളെ ഡോണർ ആയി സ്വീകരിക്കൂ. ലേക്ഷോർ ഹോസ്പിറ്റലിൽനിന്ന് അപ്രൂവൽ കിട്ടിയാൽ രണ്ട് ദിവസത്തിനുള്ളിൽ ആസ്റ്റർ മെഡിസിറ്റിയിൽവെച്ച് പ്ലേറ്റ്ലെറ്റ്സ് ഡൊണേഷൻ.''
എന്റെ മനസ്സിൽ എന്തൊക്കയോ ഭയം കയറുന്നപോലെ തോന്നി, ആദ്യമായാണ് പ്ലേറ്റ്ലെറ്റ്സ് ഡൊണേറ്റ് ചെയ്യുക എന്നൊക്കെ കേൾക്കുന്നത്. ഭയം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ 'മടുപ്പ്' എന്ന വികാരമൊക്കെ പോകും എന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി. ഞങ്ങൾ ആശുപത്രിയിലെത്തി,
''മറ്റേ ആസ്റ്റർ മെഡിസിറ്റി പ്ലേറ്റ്ലെറ്റ്സ് ഡോണേഷൻ, അതിനു വന്നതാണ്.'' ബിജു സാർ എന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തികൊണ്ട് നേഴ്സിനോട് പറഞ്ഞു.
''ഇതെങ്കിലും ഒന്ന് ശരിയായാൽ മതിയായിരുന്നു, രണ്ട് കൈകളിലും നല്ല ഞരമ്പ് വേണം, ഇന്നുതന്നെ ഇത് അഞ്ചാമത്തെ ആളാണ് വെറുതേ വന്നിട്ടു പോകുന്നത്. ഇയാളെ കണ്ടിട്ട് തൂക്കം കുറവാണല്ലോ, 3 ലിറ്റർ ബ്ലഡ് ശരീരത്തിൽനിന്ന് എടുക്കുന്ന പരിപാടിയാണിത്, ആ വാ നോക്കാം.''
മൂന്ന് ലിറ്റർ ബ്ലഡ്, ഞാൻ ഒന്ന് ഞെട്ടി.
''ആദ്യം നല്ല ഞരമ്പ് രണ്ട് കയ്യിലും ഉണ്ടോ എന്ന് നോക്കട്ടെ.'' ഇതു പറഞ്ഞ് അവർ എന്റെ രണ്ട് കയ്യിലും ഒരു വള്ളികൊണ്ട് കെട്ടി, എന്റെ ഞരമ്പ് തുറിച്ചുവരുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു.
''ദേ, ഇത് ഓക്കേ ആണ്.'' കൊളംബസ് അമേരിക്ക കണ്ടുപിടിച്ച അതേ സന്തോഷത്തിൽ അവർ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.
രക്തദാതാവ് പൂരിപ്പിക്കേണ്ട ഫോം എടുത്തു വെച്ചിട്ട് അവർ ഓരോ ചോദ്യങ്ങൾ ഉറക്കെ ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി.
''എന്നാണ് അവസാനം രക്തം കൊടുത്തത്.''
''അഞ്ചു മാസം മുൻപ്.''
''അടുത്ത് പട്ടി കടിച്ചിട്ടുണ്ടോ.''
''ഇല്ല ചേച്ചി,'' എനിക്കെന്തോ ആ ചോദ്യം കേട്ട് ചിരി വന്നു. പക്ഷേ, ഇടിവെട്ട് ചോദ്യങ്ങൾ പിന്നീടാണു വന്നത്.
''അപരിചിതരുമായി ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? മൃഗങ്ങളുമായി ബന്ധം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?''
നമ്മൾ സ്വയം ഫോം പൂരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഈ ചോദ്യങ്ങളൊക്കെ വളരെ ലഘുവായേ

അനുഭവപ്പെട്ടു, പക്ഷേ, മുഖത്ത് നോക്കി ചോദിക്കുമ്പോൾ,
''ഞാൻ ഈ നാട്ടുകാരനല്ല'' എന്ന ഫീൽ ആണ്.
ഞാൻ പ്ലേറ്റ്‌ലെറ്റ്സ് കൊടുക്കാൻ യോഗ്യനാണ് എന്നു നേഴ്സ് വിധിയെഴുതി. ഞാൻ അവിടെനിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ എന്നെ കാത്ത്, രോഗിയുടെ ഭർത്താവ് നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഏകദേശം അറുപത് എത്തിയ ഒരു മനുഷ്യൻ, അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ കുറെ ദിവസത്തെ ഉറക്കം മുഷിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കയ്യിൽ ഒരു കൊന്ത, മുഖത്ത് ദിവസങ്ങൾ പഴക്കമുള്ള നരച്ച രോമങ്ങൾ, മൊത്തത്തിൽ ക്ഷീണിച്ച രൂപം.
''മോനെ, സന്തോഷം, നമുക്ക് ഒരാഴ്ച തുടർച്ചയായി അര ലിറ്റർ പ്ലേറ്റ്‌ലെറ്റ്സ് വേണം. ഇതിപ്പോൾ നാലാം ദിവസമാണ്, ദൈവകൃപയാൽ ഇതുവരെ ഓകെ ആയി, അടുത്ത രണ്ട് ദിവസത്തേക്കുകൂടിയുള്ള ആളുകൾ റെഡിയായിട്ടുണ്ട്. മോൻ രണ്ട് ദിവസം കഴിഞ്ഞ് ആസ്റ്റർ മെഡിസിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽ എത്തണം.''
അയാൾ പറഞ്ഞുതീരും മുൻപ് ഒരു ഡോക്ടർ വന്ന് എന്നെയും അദ്ദേഹത്തെയും റൂമിലേക്കു വിളിച്ചു, അയാളുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു.
''മൂന്ന് മണിക്കൂർ സമയം എടുക്കുന്ന ഒരു പ്രോസസ് ആണ് പ്ലേറ്റ്‌ലെറ്റ്സ് ഡൊണേഷൻ. ജോസഫിന്റെ ഒരു കയ്യിൽനിന്ന് രക്തം എടുത്ത് ഒരു മെഷീനിൽ കടത്തിവിടും, ആ മെഷീൻ, രക്തത്തിൽനിന്ന് പ്ലേറ്റ്‌ലെറ്റ്സ് വേർതിരിച്ച് ബാക്കി വരുന്ന രക്തം ജോസഫിന്റെ ശരീരത്തിലോട്ടു തിരികെക്കയറ്റും. ഒരാളിൽനിന്ന് നമുക്ക് വേണ്ടത് അര ലിറ്റർ പ്ലേറ്റ്‌ലെറ്റ്സ് ആണ്, മൂന്ന് ലിറ്റർ ബ്ലഡ് ഇങ്ങനെ മെഷീനിലൂടെ കടന്നുപോയാലേ നമുക്കാവശ്യമായ പ്ലേറ്റ്‌ലെറ്റ്സ് കിട്ടൂ.''
ഇത് സാധാരണ ബ്ലഡ് കൊടുക്കുന്ന പരിപാടിയല്ലായെന്നും, സംഗതി കുറച്ച് സീരിയസ് ആണെന്നും എനിക്കു തോന്നി. എവിടെയൊക്കെയോ ഞാൻ ഒരു ട്രാപ്പിൽ പെട്ടോ എന്നുവരെ തോന്നിപ്പോയി. വരണ്ടായിരുന്നു എന്നു മനസ്സ് പറഞ്ഞു.
''ഞാൻ ബ്ലഡ് ഡൊണേഷൻ എന്നാണു കരുതിയത്, ഇതിപ്പോ.... എനിക്ക് ഒന്ന് ആലോചിക്കണം, എന്നോട് ഒന്നും തോന്നരുത്.'' ഞാൻ ചെറിയൊരു സംശയത്തോടെ പറഞ്ഞു.
''അയ്യോ മോനെ അങ്ങനെ പറയരുത്, കുറെ അന്വേഷിച്ചിട്ടാണ് ഒരാളെ കിട്ടിയത്, അവസാനത്തെ രണ്ടു ദിവസത്തേക്ക് ഇപ്പോഴും ആളുകളെ കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഒരാഴ്ച മുടങ്ങാതെ നമുക്ക് പ്ലേറ്റ്‌ലെറ്റ്സ് വേണം, ഇതിൽ അപകടം ഒന്നുംതന്നെയില്ല. എന്റെ ഭാര്യയുടെ ജീവന്റെ കാര്യമായതുകൊണ്ടാണ്.'' ഭയം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ആ മനുഷ്യൻ എന്റെ കയ്യിൽ കയറിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.
പെട്ടെന്ന് ഡോക്ടർ ഇടപെട്ടു:
''ജോസഫ്, പ്ലേറ്റ്‌ലെറ്റ്സ് കൊടുക്കുന്ന ആളിൽ മദ്യത്തിന്റെ ഒരംശവും കാണാൻ പാടില്ല, അതായത് സ്ഥിരം മദ്യം കഴിക്കാത്ത ഒരാളായിരിക്കണം. പൂർണ്ണ ആരോഗ്യവാനായിരിക്കണം, ചെറിയ ജലദോഷംപോലും ഈ ഡൊണേഷൻ നടക്കുന്നതിനു രണ്ട് ദിവസം മുൻപുവരെ ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല. അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ ഒരു മുറിവോ ചതവോ ഇല്ലെന്ന് ഉറപ്പ് വരുത്തണം. ഇവിടെ ഈ

രോഗിക്ക് പ്ലേറ്റ്ലെറ്റ്സ് നല്കാൻ ഒരു ദിവസം വരുന്നത് ഇരുപതിലധികം ആളുകളാണ്, മിക്കയാളുകളും 'മദ്യം' എന്ന ഒറ്റ കാര്യത്തിൽ പുറന്തള്ളപ്പെടുകയാണ്. ഇനി അതിൽ ഓക്കേ ആണെങ്കിലും, നല്ല ഞരമ്പ് രണ്ട് കൈകളിലും ഉണ്ടെങ്കിലേ ഈ പ്രോസസ് ചെയ്യാൻ സാധിക്കൂ... You are perfect for this.''

''എനിക്ക് അഞ്ചു മിനിട്ട് സമയം തരാമോ, ഒരു ഫോൺ ചെയ്തിട്ട് വരാം.'' ഇത് പറഞ്ഞു ഞാൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങി, അമ്മയെ ഫോണിൽ വിളിക്കാൻ മൊബൈൽ എടുത്തു.

''എന്തായി ചേട്ടാ?'' ഒരു പയ്യൻ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു ചോദിച്ചു.

ഞാൻ വിളിച്ച കോൾ കട്ട് ചെയ്തു, അവനെ നോക്കി.

''എന്ത് എന്തായി എന്ന്?''

''എന്റെ അമ്മയാണ് ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കുന്നത്, ചേട്ടൻ രണ്ട് ദിവസം കഴിഞ്ഞു വരില്ലേ?''

അപ്പോഴേക്കും അമ്മ തിരിച്ചു വിളിച്ചു, ഞാൻ ഫോൺ എടുത്തില്ല, പക്ഷേ, സ്ക്രീനിൽ തെളിഞ്ഞുവന്ന അമ്മയുടെ മുഖം നോക്കി ഞാൻ നിന്നു.

''ഞാൻ വരും.'' ഇതു പറഞ്ഞ് ഞാൻ തിരികെ റൂമിൽ കയറി എന്റെ സമ്മതം അറിയിച്ചു. അത് വലിയ നന്മയുടെ പേരിലൊന്നുമായിരുന്നില്ല, എനിക്കപ്പോൾ അങ്ങനെ തോന്നി, ചെയ്തു.

''GOOD Joseph, ഈ രണ്ട് ദിവസം YOU WILL HAVE TO TAKE CARE OF YOURSELF BETTER. മുറിവുകൾ ഉണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിക്കണം, മദ്യം കഴിക്കരുത്, മരുന്നുകൾ ഒന്നും എടുക്കരുത്, ദിവസവും ഏഴു മണിക്കൂർ ഉറങ്ങണം, പുറത്തുനിന്നുള്ള ആഹാരം അധികം കഴിക്കരുത്, ധാരാളം വെള്ളം കുടിക്കണം മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടിക്കൂടിയാണ് ഈ രണ്ട് ദിവസം നിങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നത് എന്നോർക്കുക.''

ഞാൻ എന്നെ ഏറ്റവും നന്നായി ശ്രദ്ധിച്ച രണ്ട് ദിവസങ്ങളായിരുന്നു അത്. രാത്രി വൈകിയുള്ള ചാറ്റിങ് നിർത്തി നേരത്തേ കിടന്നു. രാവിലെ മുടങ്ങാതെയുള്ള ഷട്ടിൽ കളി രണ്ട് ദിവസത്തേക്ക് വേണ്ടായെന്നുവച്ചു. അമ്മയോടു പറഞ്ഞ് ഉച്ചയ്ക്കുള്ള ഊണ് വീട്ടിൽനിന്ന് കൊണ്ടുവന്നു, കൂട്ടുകാരന്റെ ബർത്ത്ഡേ പാർട്ടി വേണ്ട എന്നുവെച്ചു. ഇതൊന്നും എഴുതിയപോലെ അത്ര എളുപ്പമല്ലായിരുന്നു, മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടി, അതും നമ്മുടെ ആരുമല്ലാത്ത ഒരാൾക്കുവേണ്ടി ചിലതൊക്കെ വേണ്ട എന്ന് വെക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് നഷ്ടങ്ങൾ മാത്രമാണ് ബാക്കിയുണ്ടാകുക എന്നുവരെ എനിക്കു തോന്നിപ്പോയി.

രണ്ട് ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം ആസ്റ്റർ മെഡിസിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഞാൻ ചെന്നു, എന്നെ കാത്ത് ആ അപ്പനും മകനും നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽകൂടി എന്റെ രക്തം പരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമാക്കി, എല്ലാം ഉറപ്പുവരുത്തിയതിനുശേഷം, രണ്ട് നേഴ്സ്മാരുടെ അകമ്പടിയോടെ എന്നെ മറ്റൊരു റൂമിൽ കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ വലിയൊരു മെഷീൻ ഞാൻ കണ്ടു, എന്റെ രക്തത്തിൽനിന്നു പ്ലേറ്റ്ലെറ്റ് സ്വീകരിക്കാൻ പോകുന്നത് ആ യന്ത്രമാണെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി.

''ശാന്തമായി കിടന്നോ, രണ്ട് മണിക്കൂർ ഇങ്ങനെ കിടക്കേണ്ടിവരും, ഞങ്ങൾ

ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. ഈ രണ്ട് മണിക്കൂർ നേരത്തേക്ക് ദേ ഈ മെഷീൻ ജോസഫിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഭാഗമായി പ്രവർത്തിക്കും, എന്തെങ്കിലും അസ്വസ്ഥത തോന്നിയാൽ ഉടനെ പറയണം. ഞങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടാകും.''

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അവർ ആദ്യത്തെ നീഡിൽ എന്റെ ഇടത് കയ്യിലെ ഞരമ്പിൽ ആഴ്ത്തി, സാധാരണ കാണുന്ന സൂചിയെക്കാൾ അതിനു വലിപ്പം കൂടുതലായിരുന്നു. എന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് രക്തം മെഷീനിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നത് ആ സൂചിയിൽ നിന്നാണ്. രണ്ടാമതായി അതേ വലിപ്പമുള്ള മറ്റൊരു സൂചി എന്റെ വലതുകയ്യിലും കുത്തി. പ്ലേറ്റ്ലെറ്റ്സ് എടുത്തിട്ട് ബാക്കിയുള്ള രക്തം തിരിച്ച് എന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് അതിലൂടെയാണ്.

രണ്ട് മണിക്കൂർ നേരത്തേക്ക് ഞാനാ കിടപ്പു കിടന്നു, ഇടയ്ക്കെനിക്കു തല കറങ്ങി, ശരീരത്തിന്റെ ബലം നഷ്ടപ്പെടുന്നപോലെ തോന്നി. എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് എഴുന്നേല്ക്കാൻതന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നു. ഉടനെതന്നെ എനിക്കു രണ്ട് ബോട്ടിൽ ജ്യൂസ്, ഒരു പാക്കറ്റ് ബിസ്ക്കറ്റ് എന്നിവ തന്നു. കുറച്ച് നേരം ഇരുന്നതിനുശേഷം ഞാൻ മെല്ലെ എഴുന്നേറ്റു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. ഓരോ ചുവട് വച്ചപ്പോഴും നല്ല ക്ഷീണം അനുഭവപ്പെട്ടു, എന്റെ സുഹൃത്ത് ബിജു റൂമിനു പുറത്ത് നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ട് വാതിലുകൾ കടന്ന് ഞങ്ങൾ പുറത്തെത്തിയപ്പോൾ ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവ് ഓടി എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നല്ലപോലെ നിറഞ്ഞിരുന്നു. ''മോനെ, കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ'' എന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ കൈകൾ പിടിച്ചപ്പോൾ അയാളപ്പാടെ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

''ഒരു കുഴപ്പവുമില്ല, ഞാൻ ഓക്കേ ആണ്, ഇനി നേരേ വീട്ടിലേക്ക് പോണം.''

എന്റെ രണ്ടു കൈകളും ചേർത്തുപിടിച്ച് അതിൽ അയാൾ തന്റെ ശിരസ്സമർത്തി, ''നന്ദി മോനെ'' എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ കയ്യിൽ അയാളുടെ കണ്ണുനീരിന്റെ നനവനുഭവപ്പെട്ടു. ''പ്രാർത്ഥനയിൽ ഓർക്കാം'' എന്നു പറഞ്ഞ് ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി.

ആ സ്ത്രീ പൂർണ്ണ ആരോഗ്യത്തോടെ രക്ഷപ്പെട്ടുവെന്ന് ഞാൻ പിന്നീടറിഞ്ഞു. അവരുടെ പുതിയ ജന്മത്തിന് കാരണക്കാരായ കുറച്ച് ആളുകളിൽ ഒരാളാകാൻ സാധിച്ചതിൽ എനിക്കും സന്തോഷം തോന്നി.

ഇതിപ്പോ എന്റെ പൊങ്ങച്ചം പറയാൻ എഴുതിയതല്ല, മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം പറയാനാണ്. ഈ സ്ത്രീക്ക് പ്ലേറ്റ്ലെറ്റ്സ് ഡൊണേഷനിൽ വന്നവരിൽ 90 ശതമാനവും ആളുകൾ പുറന്തള്ളപ്പെട്ടത് 'മദ്യം' എന്ന ഒറ്റക്കാരണത്താലാണ്. ആ സ്ത്രീയുടെ മകന്റെ കോളജിൽനിന്നും വന്ന അൻപതിലധികം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ മിക്കവരുംതന്നെ അയോഗ്യരായത് ശരീരത്തിൽ മദ്യത്തിന്റെ അംശം കണ്ടെത്തിയതുകൊണ്ടാണ്. ഞാൻ ബിയർ കഴിക്കുന്ന ഒരാളാണ്, പക്ഷേ, ഇന്ന് എനിക്കറിയാം, ഞാൻ ബിയർ കഴിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് നഷ്ടപ്പെടുന്നത് മറ്റാരുടെയൊക്കെയോ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനുള്ള എന്നിലെ ദൈവാംശമാണെന്ന്. മറ്റൊരാളുടെ ജീവൻ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള നിങ്ങളുടെ സാധ്യതയെ മദ്യത്തിന് ഇല്ലാതാക്കാൻ സാധിക്കും.

മദ്യം കഴിക്കുക എന്നത് ഹീറോയിസത്തിന്റെ അടയാളമായി സിനിമകളിൽ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ പെട്ടുപോകുന്നത് പാവം പിള്ളേരാണ്. മദ്യപിച്ചു ക്ലാസ്സിൽ കയറുന്ന നായകൻ, പരീക്ഷയിലെ തോൽവി വെള്ളമടിച്ച് ആഘോഷിക്കുന്ന സുഹൃത്തുക്കൾ, വെള്ളമടിച്ച നായകനെ ന്യായീകരിക്കുന്ന അപ്പൻ, ഇതൊക്കെ സിനിമയിൽ കാണാൻ രസമാണ്. പക്ഷേ, റിയൽ ലൈഫിൽ ഇതൊക്കെ കണ്ണീരിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്ന പരിപാടിയാണ്. കാലം ഒരുപാട് മാറിയെന്നറിയാം, ഈ എഴുതിക്കൂട്ടുന്നത് അല്പം ഓൾഡ് സ്കൂൾ ലൈൻ ആണെന്നുമറിയാം. പക്ഷേ, 'നല്ലത്, ശരിയായത്, ഉചിതമായത്' ഇതൊക്കെ ഒരിക്കലും ഓൾഡ് സ്കൂൾ ചിന്തകളാകുന്നില്ല. ഫുട്ബോൾ ആസ്വാദകരുടെ ഹരമായ ക്രിസ്റ്റ്യാനോ റൊണാൾഡോയുടെ പിതാവ് ആൽക്കഹോളിക്കായിരുന്നു. ഒരു അച്ഛനുംമകനും തമ്മിലുള്ള നല്ല ബന്ധം താൻ കുട്ടിക്കാലത്ത് ഒരുപാട് സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നുവെന്ന് റൊണാൾഡോ പറയുന്നുണ്ട്. റൊണാൾഡോ മദ്യപിക്കാത്ത ഒരു വ്യക്തിയാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ ഇന്നുവരെ ടാറ്റൂ ചെയ്തിട്ടില്ല, വർഷത്തിൽ പലതവണ ബ്ലഡ് ഡൊണേഷൻ നടത്തുന്ന ഒരാൾകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം. റൊണാൾഡോ ആരാധകർ കാൽപ്പന്തുകളിക്കപ്പുറത്തുള്ള ആ വ്യക്തിയെ എന്തുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാതെ പോകുന്നു? ഇതാണ് യഥാർത്ഥ ഹീറോയിസം.

വിരാട് കോഹ്‌ലി 2017 സെപ്റ്റംബർ മാസത്തിൽ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തിരുന്നു, ഇനിമുതൽ സൗന്ദര്യവർദ്ധക വസ്തുക്കളുടെയും ശീതളപാനീയങ്ങളുടെയും പരസ്യങ്ങളിൽ അഭിനയിക്കില്ലെന്ന്. ഫെയർ ആൻഡ് ലവ്‌ലിയുടെയും പെപ്സിയുടെയും ബ്രാൻഡ് അംബാസിഡർ ആയിരുന്നു കോഹ്‌ലി. കോടികൾ കിട്ടാവുന്ന പരസ്യങ്ങൾ അയാൾ വേണ്ടാ എന്നു വച്ചത് നമ്മുടെ യുവതീയുവാക്കളെ മുന്നിൽ കണ്ടായിരുന്നു. ശീതളപാനീയങ്ങൾ ആരോഗ്യത്തിന് നല്ലതല്ല എന്നോർമ്മിപ്പിക്കാനും അതുപോലെതന്നെ സൗന്ദര്യം എന്നത് ഈശ്വരൻ തന്നതാണെന്നും അവനവൻ എന്താണോ അങ്ങനെ ആയിരിക്കുന്ന രീതിയെ ഇഷ്ടപ്പെടണമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടാണ് അയാൾ ഈയൊരു തീരുമാനം എടുത്തത്.

സ്ത്രീയെ താഴ്ത്തിക്കെട്ടുന്നതരം സിനിമകളിലോ രംഗങ്ങളിലോ താൻ അഭിനയിക്കില്ലെന്ന് ധീരമായി പ്രഖ്യാപിച്ച യഥാർത്ഥ നായകനാണ് പൃഥ്വിരാജ്. ഇതൊക്കെയല്ലേ ഹീറോയിസം.

ഇന്ന് യുവതലമുറ പിന്തുടരേണ്ടത് പുതിയൊരുതരം ഹീറോയിസമാണ്, അതിന് നമ്മളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഞാൻ ഇവിടെ പറഞ്ഞത്. എന്തുകൊണ്ടോ ഇവയൊന്നും നെഗറ്റീവ് ഹീറോയിസംപോലെ ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ അത്ര ആകർഷകമല്ല, പക്ഷേ, ജീവിതത്തിൽ നന്മയുടെ വലിയ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ പോകുന്നത് ഇത്തരത്തിലുള്ള പുതിയതരം ഹീറോയിസമാണ്.

എല്ലാമൊന്നു മാറ്റിപ്പിടിക്കേണ്ടേ നമുക്ക്?

തണൽമരങ്ങൾ

''സാധാരണ ജീവിതത്തിനും വിഷാദത്തിനും ഇടയിലുള്ളത് സമചിത്തതയുടെ ഒരു നേർത്ത നാര് മാത്രമാണ്, അതു പൊട്ടാതെ കാക്കുന്നത് നമ്മെ പൊതിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ചിലരുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ തണലാണ്.''

Hope is a good thing, may be the best of things, and no good thing ever dies.
-The Shawshank Redemption

WHO (World Health Organization) എല്ലാ വർഷവും ഏപ്രിൽ ഏഴാം തീയതി ലോക ആരോഗ്യദിനമായി ആചരിക്കാറുണ്ട്. 2017–ൽ WHO ചർച്ചയ്ക്കെടുത്ത വിഷയം 'വിഷാദം' (Depression) എന്നതായിരുന്നു. ഏകദേശം മുപ്പത് കോടിയിലധികം ജനങ്ങൾ ഇന്ന് വിഷാദരോഗത്തിനടിമകളാണെന്നാണ് കണക്കുകൾ പറയുന്നത്. 'Let's talk' എന്നതായിരുന്നു വിഷാദത്തെ മറികടക്കാനായി WHO നടത്തിയ ക്യാമ്പയിന്റെ പരസ്യവാചകം. സ്വന്തം ഭയങ്ങളും ആകുലതകളും സങ്കടങ്ങളും പൂർണ്ണ വിശ്വാസത്തോടെ ഏറ്റുപറയാൻ ഒരിടമുണ്ടാകുക എന്നതാണ് ഈ ഒരു രോഗത്തെ മറികടക്കാനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം. ജീവിതമെന്നു പറയുന്നതു പണ്ട് പപ്പുച്ചേട്ടൻ താമരശ്ശേരി ചുരത്തിൽ റോഡ് റോളർ ഓടിച്ചപോലെയാണ്. 'കടുകുമണി വ്യത്യാസത്തിൽ സ്റ്റീയറിങ് ഒന്നങ്ങോട്ടോ, ഒന്നിങ്ങോട്ടോ മാറിയാൽ മതി ഞമ്മടെ എഞ്ചിൻ തവിടുപൊടി.' എല്ലാം തുറന്നു പറയാൻ ചില സുഹൃത്തുക്കളൊക്കെ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ പണ്ടേ എന്റെയൊക്കെ 'എഞ്ചിൻ ഔട്ട് കംപ്ലീറ്റിലി' ആയിപ്പോയേനെ. വലിയ ചിരിയൊന്നും വരുന്നില്ല.

അവളെ ഞാനൊന്നു നോക്കി. ഇരുവശത്തേക്കും മുടിയിഴ കെട്ടിയൊതുക്കിയ ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ള റിബൺ, കഴുത്തിൽ ഇപ്പൊ പൊട്ടും എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കൊന്തമാല, ചെറിയ മുഖത്തുള്ള വലിയ കണ്ണുകൾ. മെലിഞ്ഞു വെളുത്ത ആ പത്താം ക്ലാസ്സുകാരി, പച്ചയും വെള്ളയും കലർന്ന സ്കൂൾ യൂണിഫോമിൽ എന്റെ മുൻപിൽ വിടർന്ന ചിരിയുമായി വന്നിരുന്നു. അന്ന് ഞാനെടുത്ത ക്ലാസ്സിൽ ഏറ്റവും മിടുക്കിയായി ഉത്തരങ്ങൾ പറഞ്ഞതും എപ്പോഴും ചിരിച്ചുകൊണ്ട് എന്നെ ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കിയിരുന്നതുമായ കണ്ണുകൾ അവളുടേതായിരുന്നു. പത്താം ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടികൾക്ക് മോട്ടിവേഷണൽ ക്ലാസ്സ് എടുക്കണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, വെറുമൊരു പുസ്തകം എഴുതിയെന്നതിന്റെ പേരിൽമാത്രം ക്ലാസ്സ് എടുക്കാൻ ഞാനാരുമല്ലായെന്ന് എന്നെ വിളിച്ച അധ്യാപികയോടു തുറന്നു പറഞ്ഞതാണ്.

''പാവപ്പെട്ട കുറെ കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാലയമാണിത്, നിങ്ങളുടെ ഫേസ്ബുക്ക് പോസ്റ്റുകൾ വായിച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ വിളിക്കുന്നത്, അതുപോലെ എന്തെങ്കിലും നല്ലത് പറഞ്ഞുകൊടുത്താൽമതി. ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞാലിവർ വകവെക്കില്ല, നിങ്ങൾ ചെറുപ്പക്കാരനായതുകൊണ്ട് ഒരുപക്ഷേ, അവർ നിങ്ങളെ കേട്ടിരുന്നെന്നുവരും. ദയവായി വരണം.''

അവർ പിന്നെയും എന്നെ നിർബന്ധിച്ചു, ഞാൻ പോകാമെന്നു തീരുമാനിച്ചെങ്കിലും ചില കാര്യങ്ങൾ ആദ്യമേ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നി.

''ടീച്ചർ ഞാൻ ഒരു മോട്ടിവേഷണൽ സ്പീക്കർ അല്ല, എനിക്കറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കാൻ തയ്യാറാണ്. പക്ഷേ, അത് നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നപോലെ പഠനത്തിൽ ഉയരാനുള്ള എളുപ്പവഴികൾ, അല്ലെങ്കിൽ ജീവിത വിജയത്തിനാവശ്യമായ

പാഠങ്ങൾ അങ്ങനെയൊന്നുമായിരിക്കില്ല. ഞാൻ കുറച്ചു പുസ്തകങ്ങളൊക്കെ വായിക്കാറുണ്ട്, പിന്നെ ജീവിതം പഠിപ്പിച്ച ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ അവ കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായ ചില അനുഭവങ്ങൾ. അത് പങ്കുവയ്ക്കാനാണ് സാധ്യത.''

''അതൊക്കെ മതി ജോസഫ്, ഒരുപാട് സന്തോഷം.''

വായിച്ചുതള്ളിയ പുസ്തകങ്ങൾ പൊടിതട്ടിയെടുത്ത്, ജീവിതത്തിൽ പതറിപ്പോയ ചിലരുടെ ജീവിതങ്ങളും പിന്നീടവർ നടത്തിയ മുന്നേറ്റങ്ങളും കോർത്തിണക്കി അത്ര ബോറടിപ്പിക്കാത്ത ഒരു ക്ലാസ്സ്, അതായിരുന്നു എന്റെ മനസ്സിൽ. വിദ്യാലയത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ ആ സ്കൂളിന്റെ അവസ്ഥ കണ്ടു ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. ഓടിട്ട ഒരു പഴഞ്ചൻ കെട്ടിടം. ഗ്രൗണ്ടിൽ കളിക്കുന്ന കുട്ടികൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന പന്ത് കണ്ടപ്പോഴേ അവിടുത്തെ സൗകര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ഒരേകദേശ ധാരണയൊക്കെ കിട്ടി. കീറിപ്പറിഞ്ഞ ഒരു ഫുട്ബോൾ പന്ത്, അതിന്റെയുള്ളിലെ ഓറഞ്ച് നിറമുള്ള ബ്ലാഡർവരെ കാണാം. പിന്നെ സ്റ്റാഫ്റൂമിൽ പോയി അധ്യാപകർക്കുള്ള സൗകര്യങ്ങൾകൂടി കണ്ടപ്പോൾ സത്യം പറഞ്ഞാൽ സങ്കടം വന്നു. ബാത്റൂമിന്റെ മുൻപിലിട്ടിരിക്കുന്നതു പവിഴം അരിയുടെ കാലിച്ചാക്കാണ്. വലിയൊരു ഡസ്ക്കിനു ചുറ്റും അധ്യാപകർ ചോക്കുകൊണ്ട് വരച്ച അതിർത്തികളിൽ അവരവരുടെ പുസ്തകങ്ങളും പേനയുമൊക്കെ അടുക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു.

ക്ലാസ്സിനു ക്ഷണിച്ച അധ്യാപിക മുകളിലത്തെ ഹാളിലേക്കെന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച എന്റെ സ്കൂൾജീവിതത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു, എന്നുവച്ചാൽ ഏതാണ്ട് ഇരുപതു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുള്ള കാഴ്ച.

ഇടതുവശത്ത് പെൺകുട്ടികൾ മുഴുവൻ ന്യൂസ്പേപ്പർ വിരിച്ചുനിലത്തിരിക്കുന്നു, വലതുവശത്ത് ആൺകുട്ടികൾ ബെഞ്ചിലിരിക്കുന്നു.

ടീച്ചർ എന്നെ എല്ലാവർക്കുമായി പരിചയപ്പെടുത്തി.

''ഈ സാർ നിങ്ങളോട് സംസാരിക്കാൻ വന്നതാണ്, എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം, മുക്കാൽ മണിക്കൂർ കഴിയുമ്പോൾ പെൺകുട്ടികൾ ബെഞ്ചിലും ആൺകുട്ടികൾ താഴെയും ഇരിക്കേണ്ടതാണ്.''

പുറമേനിന്ന് വന്ന ഒരാളായതുകൊണ്ടും ചെറുപ്പക്കാരനായതുകൊണ്ടും കുട്ടികളുടെ മുഖത്തു ചിരിയും കൗതുകവുമുണ്ടായിരുന്നു.

ആ ചിരിയിൽനിന്നുതന്നെ ഞാൻ തുടങ്ങി.

''ദേ നിങ്ങളെ നന്നാക്കാൻ ഈ ടീച്ചർ വിളിച്ചിട്ടു വന്നതാണ് ഞാൻ, നിങ്ങൾ നല്ല പിള്ളേരല്ലേ?''

''ആ...''

എല്ലാവരും ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

''എന്നാ ഞാനൊരു സത്യം പറയട്ടെ, ഞാൻ ചുമ്മാ കുറച്ചുനേരം നിങ്ങളോട് വർത്തമാനം പറയാൻ വന്നതാണ്, എന്നാൽപ്പിന്നെ നമുക്ക് സച്ചിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയാലോ? സച്ചിനെ ഇഷ്ടാണോ?''

ഹാൾ മുഴുവൻ മുഴങ്ങുമാറ് കുട്ടികൾ 'ഇഷ്ടമാണ്' എന്നലറി.

സച്ചിനെയും മെസ്സിയെയും മലാലയെയും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഞാൻ കണ്ട ചില നല്ല മനുഷ്യരുടെയും കഥകളൊക്കെ കേട്ട് കുട്ടികൾ വലിയ താത്പര്യത്തോടെ മുഴുവൻ സമയവും എന്നെ കേട്ടിരുന്നു. ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, എന്നെ വിളിച്ച അധ്യാപിക വിദ്യാർത്ഥികളോട് ചോദിച്ചു, ''ആർക്കെങ്കിലും സാറിനോട് പേഴ്സണലായി സംസാരിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ കൈ പൊക്കുക, ആദ്യത്തെ മൂന്ന് പേർക്ക് അവസരം നൽകും.''

അതിൽ ആദ്യം കൈപൊക്കിയ കുട്ടിയാണ് എന്റെ മുന്നിലിരിക്കുന്ന, ഞാൻ ആദ്യമേ പറഞ്ഞ ആ പെൺകുട്ടി.

''നമസ്കാരം സർ.'' അവൾ കൈകൾ കൂപ്പി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

''സർ എന്നൊന്നും വിളിക്കണ്ട, ക്ലാസ്സിൽ വളരെ ആക്റ്റീവ് ആയിരുന്നല്ലോ നീ, ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. എന്താണ് നിനക്കു പറയാനുള്ളത്.''

മേഘം സൂര്യനെ മറയ്ക്കുന്നതുപോലെ അവളുടെ മുഖത്തെ ചിരി മാഞ്ഞ് ഒരുതരം വിഷാദം പടർന്നു പിടിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. കുറച്ച് സമയമെടുത്ത് അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

''എന്റെ ഉള്ളിൽ മുഴുവൻ കരച്ചിലാണ് സർ, കുറെ നാളുകൾക്കുശേഷം ഇന്നാണ് ഞാനൊന്നു ചിരിച്ചത്. ഓരോ ദിവസവും ഞാൻ നീറിയാണ് ജീവിക്കുന്നത്.''

അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകാൻ തുടങ്ങി, മെല്ലെ അതൊരു വിങ്ങിപ്പൊട്ടലായി മാറി.

ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല, അവളെ കരയാൻ അനുവദിച്ച്, അവളുടെ അടുത്ത വാക്കുകൾക്കായി കാത്തിരുന്നു.

''സാർ, അടുത്തുള്ള സ്കൂളിലെ ഒരു സീനിയർ ചേട്ടന് എന്നെ വലിയ കാര്യമായിരുന്നു, എന്നോടിഷ്ടമാണെന്നു പറഞ്ഞ് പിന്നാലെ നടന്നിരുന്നു. പലതവണ ഞാൻ എതിർത്തതാണ്, പക്ഷേ, ആ ചേട്ടൻപിന്നെയും ഇഷ്ടമാണെന്നും സത്യസന്ധമായി സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് എപ്പോഴുമെന്റെ അടുത്തുവരുമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ എനിക്ക് ആ ചേട്ടനോടു സിംപതിയായി, അതു പിന്നീട് ചെറിയ ഇഷ്ടമായി വളർന്നു. ഒരിക്കൽ പുറത്ത് ചായകുടിക്കാൻ പോകാം എന്നു പറഞ്ഞെന്നെ വിളിച്ചു. എന്റെ വീട്ടുകാർ ഇതറിഞ്ഞാൽ എന്നെകൊല്ലും എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു തവണ മാത്രം എന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. മെല്ലെ മെല്ലെ അതൊക്കെ ഒരു ശീലമായി.''

ഇതു പറഞ്ഞതും അവളുടെ കരച്ചിലിന്റെ ശബ്ദം ഉയർന്നു, എന്നോട് സംസാരിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന മറ്റ് രണ്ടു കുട്ടികൾ അകലെനിന്ന് ഇവളുടെ കരച്ചിൽശബ്ദംകേട്ട് എന്തൊക്കയോ പരസ്പരം സംസാരിക്കുന്നതെനിക്കു കാണാമായിരുന്നു.

ഞാൻ കസേര കുറച്ചുകൂടി അടുപ്പിച്ചിട്ടിട്ടവളോട് സങ്കടപ്പെടാതെ കാര്യം പറയാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കണ്ണുകൾ തുടച്ച്, പുറത്തേക്കു നോക്കി കുറച്ചുനേരം എന്തോ ചിന്തിച്ചശേഷം അവൾ തുടർന്നു:

''എന്നോട് ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തൊക്കെ പിന്നീടു ഞാൻ പോയിട്ടുണ്ട്,

സ്നേഹംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഞാൻ പോയത്, പക്ഷേ, ആ ചേട്ടനെന്നോടല്ലായിരുന്നു ഇഷ്ടം, എന്റെ ശരീരത്തോടായിരുന്നു. എല്ലാം നേടിയപ്പോൾ എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഞാൻ ഒരു ചീത്ത പെൺകുട്ടിയാണോ സർ?''

അവളുടെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നു, കവിളുകളിൽ നിഷ്കളങ്കതയുടെ കണ്ണുനീരൊഴുകിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. ലജ്ജയോടെ തല താഴ്ത്തി, കഴുത്തിലെ കൊന്തമാല നെഞ്ചോടുചേർത്ത് വിതുമ്പിക്കൊണ്ടവൾ തുടർന്നു:

''എന്റെ അമ്മ ഒരു പാവമാണ്, എനിക്കുവേണ്ടി എല്ലാ ദിവസവും എന്റെ മകളെ കാത്തുകൊള്ളണേയെന്നും പറഞ്ഞ് മുട്ടിന്മേൽ നിന്നാണ് അമ്മ പ്രാർത്ഥിക്കുക. എന്റെ അനുജത്തിയോട് എന്നെ കണ്ടുപഠിക്കാനാണ് അമ്മ പറയുന്നത്. അമ്മയോടും അനുജത്തിയോടുമൊക്കെ മനസ്സുതുറന്നു സംസാരിച്ചിട്ടൊക്കെ കുറെക്കാലമായി. ഞാൻ പഠിക്കാൻ മിടുക്കിയായിരുന്നു, ഇപ്പോൾ ഒന്നുമല്ലാതായി. എനിക്കു വല്ലാത്ത കുറ്റബോധമാണ് സർ.''

അവളുടെ തല പിന്നെയും സങ്കടംകൊണ്ടു താഴ്ന്നുപോയി. ഇരുതോളുകൊണ്ടും അവൾ മുഖത്തെ കണ്ണുനീരു തുടച്ചുമാറ്റി.

''എങ്ങനെയാണ് ചേട്ടാ സ്നേഹിക്കുന്നവരെ ഇങ്ങനെ പറ്റിക്കാൻ കഴിയുന്നത്? ഞാനൊരു തെറ്റുപോലും ആ ചേട്ടനോടു ചെയ്തിട്ടില്ല, പിന്നെയെന്തിനാ ഇങ്ങനെയൊക്കെ എന്നോടു പെരുമാറിയത്? എന്നെ ഒന്ന് സഹായിക്കോ ചേട്ടാ? എന്റെ വീട്ടിൽ ഇതറിഞ്ഞാൽ കൊന്നുകളയും. ഒന്നും തുറന്നു പറയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എന്റെ വീട്ടിൽ ഇല്ല.''

സ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ മുറിവേറ്റിട്ടുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരും ചോദിച്ചുപോകുന്ന അതേ കാര്യങ്ങളാണ് അവൾ എന്നോടും ചോദിച്ചത്. ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിലേ പ്രണയംകൊണ്ട് ആത്മാവിലും ശരീരത്തിലും പരിക്കു പറ്റുകയെന്നത് ഒരു പത്താം ക്ലാസ്സുകാരിക്ക് സഹിക്കാവുന്നതിലുമപ്പുറമാണ്.

''നിന്റെ ഈ കണ്ണുനീർ മുഴുവൻ നിനക്ക് അപ്പച്ചനോടും അമ്മയോടും ഉള്ള അളവില്ലാത്ത സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളമാണ്, നിഷ്കളങ്കമായ കണ്ണുനീരുകൊണ്ട് കഴുകിയാൽ പോകാവുന്ന കറകളെ ഇപ്പോ നിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉള്ളൂ. നീ തെറ്റൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല, മാത്രമല്ല നിന്നിലൊരുപാട് നന്മയുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ, ഇതൊക്കെ നിന്നെ കുറെക്കൂടി മിടുക്കിയാവാൻ സഹായിച്ചാലോ? അപ്പച്ചനെയും അമ്മയെയും പണ്ടത്തെക്കാളധികമായി സ്നേഹിക്കാൻ അനുജത്തിക്ക് കുറെക്കൂടി മിടുക്കിയായ ഒരു ചേച്ചിയാവാൻ, ഒന്നുകൂടി ക്ലാസ്സിലെ ഏറ്റവും മികച്ച വിദ്യാർത്ഥിനിയാവാൻ നിനക്കു പറ്റുമോ? സ്നേഹിക്കാനുള്ള നിന്റെ മനസ്സിനിപ്പോഴും ഒരു പരിക്കും പറ്റിയിട്ടില്ല. കുറ്റബോധം ആർക്കും ഒരു ഉപകാരവും ഇല്ലാത്ത ഒരു കാര്യമാണ്. എന്നെ വല്ലാതെ സ്വാധീനിച്ച ഒരു കുഞ്ഞുവാചകം നിനക്ക് പറഞ്ഞുതരട്ടെ, 'We can't go back to life and start everything all over again but we can begin well today so that it will have a beautiful ending.' നമുക്ക് പഴയ ജീവിതത്തിലോട്ടു പോയി എല്ലാം വീണ്ടും തുടങ്ങാൻ പറ്റില്ലല്ലോ. പക്ഷേ, ഇന്ന് നന്നായി തുടങ്ങിയാൽ ഏറ്റവും നല്ല രീതിയിൽ ഈ ജീവിതം എന്നു പറയുന്ന കളി അവസാനിപ്പിക്കാം. പരീക്ഷയ്ക്ക്

ഇനിയും ഒരു മാസമുണ്ട്, ഇന്നു തുടങ്ങി നീ വീണ്ടും പഴയപോലെ പഠിക്കണം, ക്ലാസ്സിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്ന മാർക്ക് വാങ്ങുന്ന കുട്ടിയാവണം. പത്താം ക്ലാസ് റിസൾട്ട് വരുന്ന ദിവസം ഞാൻ ടീച്ചറോട് ചോദിക്കും, 'സ്കൂൾ ടോപ് ആരാണ് ടീച്ചറെ' എന്ന്, ആ ദിവസം ടീച്ചർ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറയുന്നത് നിന്റെ പേരായിരിക്കണം.''

മഴയത്ത് തെളിഞ്ഞുവന്ന സൂര്യനെപ്പോലെ അവളുടെ മുഖത്ത് പുഞ്ചിരി വിടർന്നു. അവൾ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു കൈകൾ കൂപ്പി, കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടച്ചു, മെല്ലെയൊഴുകിയ കണ്ണുനീരവളുടെ കവിളിലൂടെ വന്ന് ചുണ്ടിൽ തട്ടി കൂട്ടിപ്പിടിച്ച വിരലുകളിലൂടെ ആ കൈക്കുള്ളിലേക്കു പതിച്ചു. അവൾ വേഗത്തിൽ ചുവടുകൾവച്ചു നടന്നുനീങ്ങി.

അന്ന് ഞാൻ സംസാരിച്ച മൂന്നു കുട്ടികൾക്കും അവരുടെ പ്രായത്തിനു ചേരാത്ത പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. മൂന്നുപേർക്കും ഇല്ലാതെപോയത് ഒരേയൊരു കാര്യമാണ്, തുറന്നു സംസാരിക്കാൻ മാത്രം അടുപ്പവും ഹൃദയവിശാലതയുമുള്ള ഒരു അച്ഛനും അമ്മയും.

ഒരുപക്ഷേ, വളരെ സാധാരണക്കാരായ മാതാപിതാക്കളായിരിക്കാം ഇവർക്കൊക്കെയുള്ളത്. മകൾ ഒരാളോടൊപ്പം ചായ കുടിക്കാൻ പോയെന്നു കേട്ടാൽതന്നെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന, എന്റെ മകൾ നശിച്ചേ എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന, ആഴമില്ലാത്ത, പാവം പിടിച്ച ഹൃദയമായിരിക്കും അവരുടേത്.

ഉത്തമ വിദ്യാഭ്യാസം എന്താണെന്നാദ്യം പഠിപ്പിക്കേണ്ടത് മാതാപിതാക്കളെയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ബുദ്ധിയുടെ വളർച്ച + മനസ്സിന്റെ വളർച്ച = ഉത്തമ വിദ്യാഭ്യാസം

ബുദ്ധിയും മനസ്സും ഒരുപോലെ വളർന്നാൽ മാത്രമേ ഒരു കുട്ടി മിടുക്കനാണ്, മിടുക്കിയാണ് എന്നു നമുക്കു പറയാൻ സാധിക്കൂ. ഏറ്റവും മികച്ച സ്കൂളിൽ അഡ്മിഷൻ വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതും പഠിക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതും ക്ലാസ്സിൽ ഏറ്റവും മുന്നിൽ വരാൻ മക്കളെ ട്യൂഷനു വിടുന്നതും അവരുടെ ബുദ്ധി വളരാനാണ്. മക്കളുടെ മനസ്സിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് നമ്മൾ എന്തൊക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്? എന്താണ് ഈ മനസ്സിന്റെ വളർച്ച?

സങ്കടങ്ങളെയും സന്തോഷങ്ങളെയും വിജയങ്ങളെയും പരാജയങ്ങളെയും ലാഭങ്ങളെയും നഷ്ടങ്ങളെയും പക്വതയോടു നേരിടാൻ പോന്ന വളർച്ച കൈവരിക്കുന്നതിനെയാണ് മനസ്സിന്റെ വളർച്ചയെന്നു പറയുന്നത്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള വിവേകപൂർണ്ണമായ പക്വത കൈവരിച്ച നിങ്ങളുടെ പത്താം ക്ലാസ്സുകാരനായ മകൻ കളിക്കാൻ മൊബൈൽ കൊടുത്തില്ലെന്നതിന്റെ പേരിൽ ആത്മഹത്യയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കില്ല. നിങ്ങളുടെ മകൾ ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന അനുവാദമില്ലാത്ത സ്പർശനങ്ങളെ നിശ്ശബ്ദയായി കണ്ണുമടച്ച് സഹിച്ചിരിക്കില്ല പകരം അവൾ സ്വരമുയർത്തും, പ്രതികരിക്കും.

മനസ്സിന്റെ വളർച്ച എന്ന് പറയുന്നതിനെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലെ ഒരു പ്രയോഗവുമായി ഒന്നു ചേർത്തു വായിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകും, ''Be street smart than book smart''. ഈ സ്ട്രീറ്റ് സ്മാർട്ട് എന്നത് ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രായോഗിക അറിവാണ്, അവർക്ക് അപകടങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാം, പ്രതികരിക്കാനറിയാം. ആത്മവിശ്വാസമുള്ള

ചുറുചുറുക്കുള്ള കുട്ടികൾ, അവർ പഠനകാര്യത്തിൽ അത്ര മുൻപന്തിയിലായിരിക്കണമെന്നില്ല. ബുക്ക് സ്മാർട്ട് എന്നുവച്ചാൽ, നല്ലപോലെ പഠിക്കുന്ന, ഉയർന്ന മാർക്ക് വാങ്ങിക്കുന്ന, 'ബുജി'കളായ കുട്ടികൾ. ഇവർ ക്ലാസ്സിൽ വർത്തമാനം പറഞ്ഞതിനെപ്പോലും കുമ്പസാരത്തിൽ ഏറ്റുപറയേണ്ട പാപമായി കരുതുന്നവരാണ്.

ബുക്ക് സ്മാർട്ട്നെസ്സും സ്ട്രീറ്റ് സ്മാർട്ട്നെസ്സും ശരിയായ അനുപാതത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നവരാണ് ഉത്തമ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നത്.

എല്ലാം തുറന്നു പറയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വീട്ടിൽ സൃഷ്ടിക്കുകയെന്നതാണ് അതിന്റെ ആദ്യ ചുവട്. കുഞ്ഞായിരുന്നപ്പോൾ അവരുടെ വീഴ്ചകളിൽ കൂടെ നിന്ന, എടുത്തുയർത്തി ഇക്കിളികൂട്ടി ചിരിപ്പിച്ച, കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ കാണിച്ച് അവരുടെ വേദനയെ മറക്കാൻ സഹായിച്ച അതേ മാതാപിതാക്കൾ മക്കൾ വളർന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ വീഴ്ചകൾക്കു മുമ്പിൽ പൊട്ടിത്തെറിച്ചാൽ, അവരുടെ ഭയങ്ങളെ കേൾക്കാതെ പോയാൽ കുഞ്ഞുങ്ങൾ മാനസികമായി വളരുന്നത് എങ്ങനെയാണ്?

'നീ ഇപ്പോഴും ആ ചെക്കനുമായി സ്നേഹത്തിലാണെങ്കിൽ ഞാനും അമ്മയും വിഷം കഴിച്ച് ഈ ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കും' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തന്നെയും കൂട്ടി കടയിൽച്ചെന്ന് വിഷം വാങ്ങിച്ച ഒരു ഡോക്ടർകൂടിയായ സ്വന്തം അച്ഛനെക്കുറിച്ച് ഒരു പെൺകുട്ടി കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞത് ഇന്നും ഓർക്കുന്നു. എട്ടു വർഷത്തെ പ്രണയത്തെ ആ കുട്ടി എങ്ങനെ വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കാനാണ്? അവൾ പ്രണയിച്ചത് മിടുക്കനായ, നല്ലൊരു ജോലിയുള്ള യോഗ്യനായ പയ്യനെയാണ്. പക്ഷേ, അവൻ ഡോക്ടറല്ല അതായിരുന്നു അച്ഛന്റെ പ്രശ്നം. ആ പെൺകുട്ടി അയാൾക്ക് മകളല്ല വെറും അടിമയാണ്.

നിങ്ങളുടെ സ്വപ്നങ്ങളിലേക്ക് മക്കളെ വലിച്ചിഴയ്ക്കുമ്പോൾ, ചവിട്ടിയരയ്ക്കപ്പെടുന്ന അവരുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ കാണാതെ പോകരുത്. മിടുമിടുക്കനായ തോമസ് ചാക്കോയെ, ആടുതോമയാക്കിയത് മകനെ മനസ്സിലാക്കാതെപോയ ഒരപ്പനാണ്. ചെയ്തുപോയ തെറ്റുകൾ ഒരു കത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ അച്ഛനോട് ഏറ്റുപറഞ്ഞ മോഹൻദാസിന് കണ്ണുനീരിൽ കുതിർന്ന് മാപ്പു കൊടുത്ത ഒരച്ഛനാണ് ആ മകനിലെ മഹാത്മാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചത്. നിങ്ങളുടെ മക്കൾ ചെയ്ത തെറ്റിന് നിങ്ങൾക്കു മാപ്പ് കൊടുക്കാൻ പറ്റിയില്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ ആർക്കാണ് അതിനു പറ്റുക?

എനിക്കിപ്പോൾ ഓർമ്മ വരുന്നത് അപ്പന്റെ സ്നേഹമാണ്. MBAയ്ക്ക് പഠിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കണക്കിന് എട്ടുനിലയിൽ തോറ്റുപോയി. ആറുലക്ഷം കൊടുത്ത് പഠിക്കാനിറങ്ങിയവനാണ്. പക്ഷേ, ഇടയ്ക്കെപ്പോഴോ എല്ലാം കയ്യിൽനിന്നു പോയി. ആയിരക്കണക്കിന് വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിച്ചുവിട്ട, അധ്യാപകരായ എന്റെ മാതാപിതാക്കളോട് ഈ വിവരം വീട്ടിൽ ചെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ശാപവാക്കുകൾ പ്രതീക്ഷിച്ച എനിക്ക്, അപ്പൻ ഒരു മസാലദോശ വാങ്ങിത്തന്നു, കൂടെ ''സാരമില്ല നമുക്ക് വീണ്ടും ശ്രമിക്കാം'' എന്ന നാല് വാക്കും. എന്റെ ജീവിതത്തെ അവിടെനിന്നും മുന്നോട്ടു നയിച്ചത് ആ നാല് വാക്കുകളാണ്. തകർന്നവന്റെ ജീവിതത്തിൽ പ്രതീ

ക്ഷയുടെ ഒരിത്തിരി വെട്ടം നല്കുന്നതിനെക്കാൾ മഹത്തരമായി എന്തുണ്ട്?

മക്കൾക്ക് നൽകാവുന്ന ഏറ്റവും നല്ല സമ്മാനം എന്തും തുറന്നു പറയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വീട്ടിലുണ്ടെന്ന ഉറപ്പാണ്. പുറത്തുപഠിക്കാൻ പോയ മകൾക്ക് എന്തെങ്കിലും കൈപ്പിഴ സംഭവിച്ചാൽ അവൾ അടുത്ത ട്രെയിൻ കയറി നിങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിവരും, എല്ലാം മറന്ന് തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്ന, എല്ലാം പഴയതുപോലെ തന്നെയാണെന്നോർമ്മിപ്പിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളുണ്ടെങ്കിൽ, ആ ഉറപ്പുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം.

ചില തണൽമരങ്ങളില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനൊക്കെ എന്നേ കരിഞ്ഞുണങ്ങിയേനെ. സാധാരണ ജീവിതത്തിനും വിഷാദത്തിനും (DEPRESSION) ഇടയിലുള്ളത് സമചിത്തതയുടെ ഒരു നേർത്ത നാര് മാത്രമാണ്, അതു പൊട്ടാതെ കാക്കുന്നത് നമ്മെ പൊതിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ചിലരുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ തണലാണ്. ഇന്നത്തെ യുവതീയുവാക്കൾ നേരിടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം, ഇത്തരം തണൽമരങ്ങൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇല്ല എന്നതാണ്. നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് കലങ്ങുമ്പോൾ ഒന്നും ചോദിക്കാതെ തന്നിലേക്ക് ഓടിക്കയറാൻ മാത്രം സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഒരു സുഹൃത്തുപോലും ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ വെറുമൊരു ദരിദ്രനാണ്. പ്രാഞ്ചിയേട്ടനോട് ഫ്രാൻസിസ് പുണ്യാളൻ ചോദിച്ചപോലെ:

''നേടി എന്ന് നമ്മൾ കരുതിയതൊക്കെ യഥാർത്ഥത്തിൽ നേട്ടമാണോ?''

ആർക്കെങ്കിലുമൊക്കെ ഒരു തണൽമരമാകുക എന്നതാണ് ഈ ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം എന്നു തോന്നുന്നു. ജീവിതം കൊടുത്ത ചൂടുകൊണ്ടു പൊള്ളിപ്പോയ മനസ്സുകൾക്ക് ഒരല്പം കുളിരുനൽകുന്ന തണലായി, എളുപ്പത്തിലോടിക്കയറാവുന്ന മരത്തിന്റെ പച്ചയാവുക.

'ദൈവമേ നിനക്ക് നന്ദി' എന്നു മാത്രമേ എനിക്കിന്നു പറയുവാനുള്ളൂ. ഇടറിവീണപ്പോൾ കൈ തന്നു സഹായിച്ച എത്രയെത്ര നല്ല മുഖങ്ങൾ മനസ്സിലൂടെ മിന്നിമാഞ്ഞു പോകുന്നുണ്ട്... എവിടെയൊക്കയോ തട്ടിത്തകർന്നു പോകാൻ സാധ്യതയുള്ള ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു, പക്ഷേ, പിന്നിട്ട വഴികളിൽ ആരൊക്കയോ നീട്ടിയ കരങ്ങളും, നല്ല വാക്കുകളുമാണ് മുൻപോട്ടു പോകാൻ ഊർജ്ജം തന്നത്... എനിക്കു തണലു തന്ന നന്മമരങ്ങൾ.

ഇനിയുമുണ്ട് നീണ്ട വഴികൾ. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ഇടറിവീണേക്കാം... പക്ഷേ, എനിക്കു ഭയമില്ല... എന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ സ്നേഹം കാവലായി എനിക്കു ചുറ്റുമുണ്ട്... ഒരു പിടി നല്ല സൗഹൃദങ്ങളുണ്ട്... ഒടുവിൽ എന്നെ ചേർത്തു പിടിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ തിരുവത്താഴം വിളമ്പുന്ന ദൈവമേ നീയും...

ദൈവമേ, നീ എന്നെ എല്ലാവർക്കും എക്കാലത്തേക്കുമുള്ള തണൽ വൃക്ഷമാക്കണമേ.

എത്രയോ പേരുടെ കരുണയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും കൂട്ടിവയ്പാണ് ഈ ജീവിതം എന്നോർക്കുമ്പോൾത്തന്നെ എന്റെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞുപോകുന്നു...

പ്രതിഷേധം

‘‘ശരിക്കും വീട്ടിലെ ‘പിടികിട്ടാപ്പുള്ളി’ അപ്പന്മാരാണ്. അവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ എളുപ്പമല്ല.’’

Revenge isn't always sweet, but it can be beautiful- Stephen Yoshimura
(Professor of Communication Studies, The University of Montana)

'Say no to racism' എന്നെഴുതിയ ബോർഡിനു മുൻപിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഇരു ടീമുകളും ഫോട്ടോ എടുത്തതിനു ശേഷമാണ് ചാമ്പ്യൻസ് ലീഗിൽ ഫുട്ബോൾമത്സരങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നത്. വംശീയമായുള്ള അധിക്ഷേപങ്ങൾ ഫുട്ബോളിൽ പതിവാണ്. 'വൈറ്റ്' അല്ലാത്തവരുടെ കാലിൽ പന്ത് കിട്ടുമ്പോൾ കുരങ്ങൻ എന്നു വിളിച്ച് കാണികൾ കളിയാക്കുന്നത് പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ചിലർ തിരിച്ച് ചീത്ത വിളിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് കളി നിർത്തി ഇറങ്ങിപ്പോകുകയോ ചെയ്യാറാണ് പതിവ്. 2014-ൽ ബാർസലോണയും വില്ലാറിയലും തമ്മിലുള്ള ഫുട്ബോൾ മാച്ചിനിടയിൽ ഡാനി ആൽവസ് എന്ന കളിക്കാരൻ കോർണർ കിക്കെടുക്കാൻ പോകുമ്പോൾ കാണികളിൽ നിന്നൊരാൾ ഒരു പഴം എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും കുരങ്ങനെപ്പോലെ ആംഗ്യങ്ങൾ കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. ആരാണ് എറിഞ്ഞതെന്നുപോലും നോക്കാതെ അയാൾ അതെടുത്തു തൊലികളഞ്ഞ് കഴിക്കുകയും കോർണർ കിക്കെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ചുറ്റിലും നിന്ന കാണികൾ മുഴുവൻ അറിയാതെ കയ്യടിച്ചുപോയി. പഴമെറിഞ്ഞു ട്രോളാൻ നോക്കിയവനെ അതിലും മനോഹരമായി തിരിച്ച് ട്രോളി ഡാനി ആൽവെസ്.

വണ്ടിയോടിച്ച് വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നവഴി മുഴുവൻ എന്റെ മനസ്സ് ഒരൊറ്റ ചോദ്യത്തിൽ കിടന്നുരുണ്ടുമറിയുകയായിരുന്നു. ''എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും അവരെന്നെ എടുക്കാതിരുന്നത്?''

നല്ല പെടയ്ക്കണ, ഇപ്പൊ പിടിച്ച സോറി! പഠിച്ചിറങ്ങിയ MBA കുട്ടികളെ എടുക്കാനായിട്ട് എയർടെൽ മൊബൈൽ കമ്പനി ഞങ്ങളുടെ കോളജിൽ വന്നിരുന്നു. ഗ്രൂപ്പ് ഡിസ്കഷൻ എന്ന ആദ്യ റൗണ്ട് പൂവ് പറിക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ ഞാൻ പാസ്സായി, അടുത്ത റൗണ്ട് ഒരു ഇന്റർവ്യൂ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതും അത്യാവശ്യം നൈസായി പോയി.

ഇതിലും കയറിപ്പറ്റിയാൽ എയർടെൽ ഓഫീസിൽ ഒരു ഫൈനൽ ഇന്റർവ്യൂ. അതുംകൂടി അങ്ങ് ചാടിക്കടന്നാൽ, ദൈവമേ ഓർക്കുമ്പോഴേ മനസ്സിൽ രോമാഞ്ചം വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കയ്യിൽ ഒരു ജോലി, വീട്ടിൽ അഭിമാനം, നാട്ടിൽ നല്ല വില.

''തനിക്കൊക്കെ ആരെങ്കിലും ജോലി തരുവോടോ'' എന്ന് ചോദിച്ച, കണക്കിൽ എന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ തെറ്റിച്ച ആ മാഡത്തിന്റെ മുൻപിൽ നെഞ്ചും വിരിച്ചുള്ള നടത്തം, മനസ്സിൽ ഇത്തരം കലാപരിപാടികളുടെ സ്ക്രിപ്റ്റ് റെഡിയാക്കി, ഡയറക്ട് ചെയ്ത് ഫസ്റ്റ് ഷോ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നേരത്താണ് Placement Co-ordinator ആയ റോഷൻ, അടുത്ത റൗണ്ടിലേക്ക് സെലക്റ്റായ കുട്ടികളുടെ പേര് വിളിച്ചത്, അതിൽ എന്റെ പേരില്ലായിരുന്നു.

ഇമ്മടെ പടം വെളിച്ചം കാണാതെ പെട്ടിക്കകത്തുതന്നെ കിടന്നു. നേരത്തേ പറഞ്ഞില്ലേ, വണ്ടിയോടിക്കുമ്പോൾ ഇതായിരുന്നു ചിന്ത. അടിച്ചുപൊളിക്കേണ്ട ദിവസമായിരുന്നു, എത്ര പരിതാപകരമായി അവസാനിച്ചു, ശോകം...

കാർ ഓടിച്ചു വീടിന്റെ പടിക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ പതിവുപോലെതന്നെ ഗേറ്റ് തുറന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു. അമ്മ സൈഡിൽ നിന്ന് തുളസി പറിക്കുന്നത് എനിക്ക് കാണാമായിരുന്നു. സാധാരണ ഹോൺകൊണ്ട് ഞാൻ ശിങ്കാരിമേളം നടത്തുകയാണ് പതിവ്. പക്ഷേ, അന്നു ഞാൻ പരാജയപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരു ഹോൺപോലും അടിച്ചില്ല. അമ്മ ആവുന്നത്ര സ്ലോ മോഷനിൽ വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു.

'ചുമ്മാ വെറുപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ഒരു ഹോൺ അടിക്ക് മോനെ, ശീലമായിപ്പോയി' എന്ന ഭാവം മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നു.

വണ്ടി കാർപോർച്ചിൽ കയറ്റി ഓഫ് ചെയ്ത്, തല മെല്ലെ വളയത്തിൽവച്ച് കുറച്ചുനേരം ഞാനങ്ങനെയിരുന്നു. എന്തോ പ്രശ്നം ഉണ്ടല്ലോ എന്നു തോന്നിയിട്ടാവും അമ്മ വന്ന് ഗ്ലാസ്സിന്റെ അപ്പുറത്തു നിന്ന്, ''എന്തേ ഇറങ്ങാത്തെ'' എന്ന് ഏതൊരു അമ്മയുടെയും അടങ്ങാത്ത ആകുലതയോടെ ചോദിക്കുന്നത് എനിക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു.

അമ്മതന്നെ ഡോർ തുറന്നിട്ട് എന്നോട് ഇറങ്ങാൻ പറഞ്ഞു. ''അമ്മേ ഫൈനൽ റൗണ്ട് എത്തിയില്ല, ഞാൻ പുറത്തായി.'' ഒരു വലിയ ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

''വിട്ടുകള ജോസഫേ, മറ്റേ കാൻകോർ കമ്പനിയുടെ ഫൈനൽ റിസൾട്ട് വരട്ടെ, അത് നിനക്ക് കിട്ടും, നീ വാ ഞാൻ ഒരു ചായയെടുക്കാം.'' അമ്മ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അകത്തുകയറി ചുമ്മാ ടി.വി. ഓണാക്കി ചായയ്ക്ക് കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ ആരോ ഗേറ്റ് തുറക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ആരാണാവോ ഈ നേരത്ത് എന്നു കരുതി വാതിൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ട കാഴ്ച, അവിശ്വസനീയമായിരുന്നു. നേരത്തേ കാർപോർച്ചിൽ പാർക്ക് ചെയ്ത എന്റെ കാറ്, ചാരിയിട്ടിരുന്ന ഗേറ്റ് തുറന്ന് താഴത്തേക്കിറങ്ങിപ്പോകുന്നു. ''അമ്മേ'' എന്നുറക്കെ വിളിച്ചുതീർന്നപ്പോഴേക്കും ഇമ്മടെ മാരുതി സ്വിഫ്റ്റ് കാർ ഒരല്പംപോലും മനഃസാക്ഷി കാണിക്കാതെ എതിരേയുള്ള വീടിന്റെ മതിൽ തകർത്ത് വഴിയും ബ്ലോക്ക് ചെയ്ത് റോഡിന് കുറുകെ അന്തസ്സായിട്ടുകിടക്കുന്നു.

ഞാൻ ഓടിച്ചെന്നു ചുറ്റും നോക്കി, മതിൽ തകർന്നത് കാറിടിച്ചാണെന്ന് ഒരു പൂച്ചക്കുഞ്ഞുപോലും കണ്ടിട്ടില്ല.

'ഞാൻ ഇങ്ങനെ ചായ കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് ഓടിവന്നതാണ്, നോക്കിപ്പോ ദേ മതില് വീണു കിടക്കുന്നു' എന്ന് കാച്ചിയാൽ ആരുംതന്നെ സംശയിക്കാനും പോണില്ല, കാരണം അതൊരു വയസ്സൻ മതിലായിരുന്നു. 'ഒന്നുറക്കെ തുമ്മിയിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ വീണുതന്നേനെ മോനെ, നീയെന്തിനാ കാറ് അയച്ചത്' എന്ന് ജീവനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആ മതിലെന്നോടു ചോദിച്ചേനെ, അത്രയ്ക്കു ബലമില്ലാത്ത, പല ഭാഗങ്ങളിലും കല്ലുകൾ അടർന്നുപോയിക്കൊണ്ടിരുന്ന മതിലാണ് തകർന്നുപോയത്.

ഞാൻ ഓടിപ്പോയി കാറിന്റെ കീ എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു, വണ്ടി വീണ്ടും കാർപ്പോർച്ചിൽ കയറ്റിയിട്ടു. ഇത്തവണ ഹാൻഡ് ബ്രേക്ക് ഇട്ടെന്ന് ഞാൻ

ഉറപ്പുവരുത്തി. പിന്നീടാണ് ഞാൻ കാറിന്റെ പുറകുവശം ശ്രദ്ധിച്ചത്, പുറകിലെ ചില്ല് പൂർണ്ണമായും തകർന്നു, ചില്ലിനു താഴെയുള്ള ഭാഗം മൊത്തത്തിൽ 'പ്ലിങ്ങിതമായി' കാണപ്പെട്ടു. വെളുത്ത പെയിന്റൊക്കെ നല്ലതുപോലെ പോയിക്കിട്ടി. പകരം വെട്ടുകല്ലിന്റെ ചുവന്ന വരകളും കറുത്ത വലിയ പാടുകളും കാണപ്പെട്ടു. മതിൽ വെറുതെയിരുന്നപ്പോൾ തകർന്നുവീണു എന്ന കെട്ടുകഥ ഒരുതരത്തിലും വിലപ്പോവില്ലെന്നു കാർ കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കുറപ്പായി.

''എന്നാലും ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു മോനെ, ദൈവകൃപകൊണ്ട് റോഡിൽ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല'' എന്ന് അമ്മ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നേ, കാറുകൊണ്ട് മതിൽ ഇടിച്ചു തകർത്തതാണല്ലോ ദൈവകൃപ.

ഹാൻഡ് ബ്രേക്ക് ഇട്ടിരുന്നില്ല, അത് മാത്രമായിരുന്നു ഈ സാഹസികതയ്ക്കു പിന്നിലെന്ന് എനിക്ക് വ്യക്തമായ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ, അത് പുറത്തു പറയാൻ എന്റെ ആത്മാഭിമാനം സമ്മതിക്കുന്നില്ലായിരുന്നു.

ഇത്തരത്തിലുള്ള കാര്യങ്ങൾ നമ്മൾ സിനിമയിൽ മാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ, എന്നെ സംബന്ധിച്ച് ഇതൊക്കെ ആരേലും അറിഞ്ഞാൽ ഉണ്ടാകുന്ന നാണക്കേട് അത്രയ്ക്കും വലുതായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, സത്യംതന്നെ പറയാമെന്നൊരു ധീരമായ തീരുമാനമെടുത്തുകൊണ്ട്, മതിലിന്റെ ഉടമയും എതിർവശത്തുള്ള വീട്ടുകാരിയുമായ മേരിചേച്ചിയെ കണ്ടു കാര്യം പറയാൻ തീരുമാനിച്ചു.

''ചേച്ചി, മതില് ജസ്റ്റൊന്ന് ഇടിച്ചു മറിച്ചിട്ടുണ്ട്, വീട്ടിന്ന് കാറ് ഇറങ്ങിപ്പോയതാ, നമുക്ക് വേണ്ടത് എന്താന്ന് വെച്ചാൽ ചെയ്യാം. പിന്നെ ഇത് അധികം ആരോടും പറയണ്ട.'' കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ വിവരിച്ചുകൊടുത്തു.

വീട്ടിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ കാറ് നിന്റെ ഭാര്യയായിരുന്നോ എന്നൊരു ചിന്ത ചേച്ചിയുടെ നോട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

''അതൊരു വയസ്സൻ മതിലായിരുന്നു, സാരമില്ല മോനെ, എന്താ ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് നമുക്കാലോചിച്ചു തീരുമാനിക്കാം, ടെൻഷൻ ഒന്നും വേണ്ട.'' അവർ മേരിമാതാവിനെപ്പോലെ എന്നോട് പറഞ്ഞു. ഞാൻ തിരിച്ച് വീട്ടിലേക്കു ചെന്നു.

''എടാ അപ്പൻ നടക്കാൻ പോയിരിക്കുകയാണ്, നീ ചെന്നു കാര്യം പറ. എന്നാലും ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു മോനെ, ഒരുമാതിരി പിണങ്ങിപ്പോയപോലെ.'' അമ്മ ഞെട്ടൽ വിട്ടുമാറാതെ പറഞ്ഞു. ''അതാണ് എനിക്കും മനസ്സിലാകാത്തതമ്മേ'' ഞാനും പറഞ്ഞു. അമ്മയെ ഈ ഒരു സംശയത്തിന്റെ പേരിൽ പിടിച്ചുനിർത്താം. പക്ഷേ, അപ്പനെ പറഞ്ഞ് പറ്റിക്കുക കുറച്ചു പണിയാണ്.

''എടാ അപ്പൻ കുടയെടുത്തിട്ടില്ല, മിക്കവാറും പുള്ളി എവിടെയെങ്കിലും നിൽക്കുകയായിരിക്കും, നീ കുടകൊണ്ട് ചെല്ല്. മഴ ഇനിയും കൂടാനാണ് സാധ്യത.'' അമ്മ വേവലാതിപ്പെട്ട് പറഞ്ഞു.

ഞാൻ കുടയുമായി, അപ്പൻ സ്ഥിരം നടക്കാൻ പോകാറുള്ള അസ്സീസി ശാന്തി കേന്ദ്ര സന്ന്യാസഭവനത്തിനോടു ചേർന്നുള്ള ഗ്രൗണ്ടിലേക്കു വിട്ടു. ഞാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ പുള്ളിക്കാരൻ സഹനടത്തക്കാരനായ (അങ്ങനെ ഒരു പ്രയോഗം ഉണ്ടോ എന്നറിയില്ല, കൂടെ നടക്കാൻ പോകുന്ന ആൾ എന്നർത്ഥം.) വർഗീസ് മാഷിന്റെ കുടയ്ക്കുള്ളിൽ

കയറി ഞെരിപിരികൊണ്ട് നടന്നുവരുന്നു.

''മകൻ മിടുക്കനാണല്ലോ, അവൻ സാഹചര്യം കണ്ട് പെരുമാറിയല്ലോ.'' കുടയുമായി വരുന്ന എന്നെക്കണ്ട്, വർഗീസ് മാഷ് അപ്പനോട് പറഞ്ഞു.

''അവൾ പറഞ്ഞു വിട്ടതാകാനാണ് സാധ്യത, എന്നാ മാഷ് വിട്ടോ, നാളെ കാണാം.'' അവർ ടാറ്റാ പറഞ്ഞ് പിരിഞ്ഞു.

''എന്തായി ഇന്നത്തെ ഇന്റർവ്യൂ?'' അപ്പൻ ചോദിച്ചു

''അത് രണ്ടാമത്തെ റൗണ്ടിൽ പോയി അപ്പാ, പക്ഷേ, കാൻകോറുണ്ടല്ലോ, അതിന്റെ റിസൾട്ട് അടുത്ത ആഴ്ച അറിയാം, എനിക്ക് കിട്ടും എന്നുറപ്പുണ്ട്.''

''ഹാ, പോയത് പോട്ടെ, സങ്കടം ഒന്നും വേണ്ട.''

''അതേ, വേറൊരു കാര്യം പറയാനുണ്ട്.''

''എന്താണ്?''

ഞാൻ വളരെ കൂളായി സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി,

''അതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചെന്ന് ഇപ്പോഴും ഒരു ഐഡിയപോലും ഇല്ല. അതായത് നമ്മുടെ കാർ ഞാൻ കാർപോർച്ചിൽ കയറ്റിയിട്ട്, വീട്ടിൽ കയറി ചായ കുടിക്കാൻ പോയ നേരത്ത്, അത് സ്വയം ഗേറ്റ് തുറന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയി, നമ്മുടെ മേരി ചേച്ചിയുടെ മതിൽ ചെറുതായിട്ടൊന്നു തകർത്തു, പിന്നെ വണ്ടിക്ക് കുറച്ചധികം പരിക്കുകൾ പറ്റിയിട്ടുണ്ട്, നമ്മുടെ വണ്ടിക്ക് ഇൻഷുറൻസ് ഇല്ലേ അപ്പാ?''

പാകിസ്ഥാനിൽ ഏതോ കുടുംബത്തിന് സംഭവിച്ച ഒരു കാര്യംപോലെ വളരെ ലാഘവത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു തീർത്തു.

അപ്പൻ ഒന്ന് നിന്നു, എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചു. പിന്നെയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. നേരേ മുന്നോട്ട് നടന്നു.

''അപ്പൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ, ഞാൻ മേരിചേച്ചിയോട് കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, നമ്മളോട് സമയംപോലെ കെട്ടിക്കൊടുത്താ മതി എന്ന് പറഞ്ഞു.''

''അപ്പോൾ നീ സീരിയസായി പറഞ്ഞതാണോ? ശരിക്കും ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചോ?''

''അതേന്ന്... പക്ഷേ, ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നതിന് ഒരു ക്ലൂപോലുമില്ല.''

ഞങ്ങൾ വീടെത്താറായപ്പോൾ തകർന്നുകിടക്കുന്ന മതിൽ കണ്ട് അപ്പൻ ഞെട്ടി, പുള്ളിക്കാരൻ നേരേ പോയത് കാറിന്റെ അടുത്തേക്കാണ്.

''തകർന്ന് തരിപ്പണമായല്ലോ മോനെ, നീ ഹാൻഡ് ബ്രേക്ക് ഇട്ടുകാണില്ല, അത്രതന്നെ, എന്നിട്ട് കാറ് സ്വയം ഇറങ്ങിപ്പോയത്രേ.''

''അപ്പാ, ഹാൻഡ് ബ്രേക്ക് ഇടാതിരിക്കാൻ, എനിക്കെന്താ വട്ടുണ്ടോ, ഈ കാർ മേടിച്ചിട്ട് ഇപ്പൊ നാല് വർഷമായി, ഇന്നുവരെ ഇങ്ങനെയുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?'' ഞാൻ സ്വരമുയർത്തി, കുറച്ച് ഇമോഷൻ ഇട്ട് പറഞ്ഞു.

''ആ പോട്ടെ, ആർക്കും അപകടമൊന്നും ഉണ്ടായില്ലല്ലോ. ഭാഗ്യം, എത്ര വണ്ടികൾ പോകുന്ന റോഡാണ്. ഇനി ഇതാരോടും പറയാൻ നിൽക്കണ്ടാ, നാണക്കേടാണ്, നീ വിഷമിക്കണ്ട, നീ കൊണ്ടുപോയി ഇടിച്ചതല്ലല്ലോ, നമുക്ക് നാളെ രാവിലെതന്നെ വണ്ടി സർവ്വീസ് സെന്ററിൽ കൊണ്ടുക്കൊടുക്കാം, അവരൊന്നു നോക്കട്ടെ, പിന്നെ വണ്ടിക്ക് ഇൻഷുറൻസ് ഉള്ളതല്ലേ, വലിയ ചെലവൊന്നുമാകില്ല.''

എനിക്ക് ആശ്വാസമായി, സാധാരണ അപ്പൻ നല്ലപോലെ വഴക്ക് പറയാറാണ് പതിവ്. പക്ഷേ, പുള്ളിക്കാരൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, തോളിൽ തട്ടിയൊക്കെയാണ് സീൻ അവസാനിപ്പിച്ചത്.

രാത്രി അപ്പനെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചപ്പോൾ എനിക്ക് ചെറിയ സങ്കടമൊക്കെ വന്നു. അപ്പൻ എന്ത് പാവമാണ്, ജോലി കിട്ടാതിരുന്നതിന്റെ സങ്കടം എനിക്കുണ്ടെന്ന് പുള്ളിക്കാരന് അറിയാം. എന്നെ കൂടുതൽ വിഷമിപ്പിക്കണ്ട എന്നു കരുതി മനപ്പൂർവ്വം ഒന്നും പറയാതിരുന്നതാണ്. ശരിക്കും വീട്ടിലെ 'പിടികിട്ടാപ്പുള്ളി' അപ്പന്മാരാണ്. അവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ എളുപ്പമല്ല. അന്ന് ഉറക്കം കിട്ടാൻ കുറച്ചു നേരമെടുത്തു.

രാവിലെ ഞാൻ എഴുന്നേറ്റത്, അത്ര പരിചിതമല്ലാത്ത ചില ശബ്ദശകലങ്ങൾ കേട്ടാണ്. ആരൊക്കെയോ കാറിന്റെ വാതിൽ തുറക്കുന്നു, അടയ്ക്കുന്നു, ചിലർ എന്തൊക്കെയോ സംസാരിക്കുന്നു. ഞാൻ മെല്ലെ എഴുന്നേറ്റു വീടിന്റെ വാതിൽ അധികം ശബ്ദമില്ലാതെ പതുക്കെ തുറന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ മുറ്റത്ത് ചെറിയ ആൾക്കൂട്ടം. നാലഞ്ചുപേർ മതിൽ തകർന്നു കിടന്ന സ്ഥലത്തു നിന്ന് എന്തൊക്കെയോ സംസാരിക്കുന്നു.

അയൽപക്കത്തുള്ള ഷാജുച്ചേട്ടനാണ് ഡോർ തുറന്നും അടച്ചും പരിശോധിക്കുന്നത്. ഞാൻ കണ്ണൊക്കെ തിരുമ്മി ഒന്നുകൂടി നോക്കിയപ്പോൾ ഓരോ മുഖങ്ങൾ എനിക്ക് വ്യക്തമായി. തോമസ് ചേട്ടൻ, ജോസേട്ടൻ, പുത്തനങ്ങാടി ഫ്രാൻസിസ് ചേട്ടൻ, അപ്പന്റെ സഹനടത്തുകാരൻ വർഗീസ് മാഷ്, അവരുടെയൊക്കെ മുൻപിൽ കാര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ചങ്ക് കലങ്ങി, അതേ, അത് എന്റെ അപ്പനായിരുന്നു.

''അവൻ ഹാൻഡ് ബ്രേക്ക് ഇട്ടില്ല, എന്തൊക്കെയോ ടെൻഷനായിട്ടാണ് ഇന്നലെ കോളജിൽനിന്ന് വന്നത്. പിള്ളേരല്ലേ, ചെറിയ ഒരു അശ്രദ്ധ, വണ്ടിക്ക് ഇൻഷുറൻസ് ഉള്ളതുകൊണ്ട് കുഴപ്പമില്ല.'' ഇതൊക്കെയായിരുന്നു പുള്ളി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത്.

എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല, ഇന്നലെ രാത്രി സ്നേഹംകൊണ്ട് എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറച്ച മനുഷ്യൻ, ''സാരമില്ല പോട്ടെ, ഇത് മറ്റുള്ളവർ അറിഞ്ഞാൽ നാണക്കേടാണ്'' എന്നു പറഞ്ഞ അതേ മനുഷ്യൻ ഇതാ കവലപ്രസംഗം നടത്തുന്നു. ഞാൻ വാതിൽ അടച്ചു, വലിയ നാണക്കേടായല്ലോ, ഇനി നാട്ടുകാരുടെ മുഖത്ത് എങ്ങനെ നോക്കുമെന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അപ്പൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചു,

''ജോസഫേ, നീ എഴുന്നേറ്റോ? വണ്ടിയൊന്ന് ഇറക്കിയേ, ഒരു കാര്യം ചെയ്യാനുണ്ട്, എടീ അവനെ ഒന്ന് വിളിച്ചേ.'' ഉറക്കം അഭിനയിക്കാൻവേണ്ടി ഞാൻ ബെഡ്ഡിലേക്ക് ഓടാൻ മുതിർന്നതും അമ്മയെന്നെ കണ്ടു.

''ഡാ, നീ പെട്ടെന്ന് പല്ല് തേച്ച് ഈ ചായ കുടിച്ചിട്ട് ആ വണ്ടിയൊന്ന് ഇറക്കികൊടുത്തെ.''

''എങ്ങനെയാണമ്മേ ഞാനിപ്പോൾ വണ്ടിയിറക്കുന്നേ? ഇവരുടെയൊക്കെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഞാൻ മറുപടി കൊടുക്കണ്ടേ? നാണക്കേടാവില്ലേ? അപ്പൻ ചെയ്തത് ചതിയാണ്, നാട്ടുകാരെ മുഴുവൻ അറിയിച്ചല്ലോ.''

''എടാ ഇൻഷുറൻസ് കിട്ടണമെങ്കിൽ വണ്ടി ഇടിച്ചു കിടക്കുന്ന ഒരു ഫോട്ടോ

എടുക്കണം, അതിനാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ക്ലെയിം അക്സപ്റ്റ് ചെയ്യില്ല, ചെല്ല്, വേഗം ചായകുടിച്ച് വണ്ടി മതിലിനോട് ചേർന്ന് കിടക്കുന്ന രീതിയിൽ ഇട്ടിട്ട് ഒരു ഫോട്ടോ എടുക്ക്.''

പല്ല് തേച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചുമ്മാ ഒന്ന് കണ്ണാടിയിലേക്കു നോക്കി. ''ദേ ജോലിയും കിട്ടാതെ, മതിലും ഇടിച്ചുതകർത്തുവന്നിരിക്കുന്നു നിന്റെ മോൻ'' എന്നൊരു അശരീരി മനസ്സിൽ മുഴങ്ങി.

എനിക്ക് എന്നോടുതന്നെ പുച്ഛം തോന്നി. പെട്ടെന്ന് ചായ കുടിച്ച് വണ്ടിയുടെ കീയുമായി വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ ആദ്യം കണ്ടത് ഫ്രാൻസിസ് ചേട്ടനെയാണ്, അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ അഭിപ്രായം പറയുകയും ചെയ്തു.

''ജോസഫേ മിടുക്കനാണല്ലോ, എന്നാലും നീ ഇതെങ്ങനെ ഒപ്പിച്ചു? വണ്ടി ഓഫാക്കിയാൽ ആദ്യം ഹാൻഡ് ബ്രേക്ക് ഇടണം, അത് ഉറപ്പ് വരുത്തിയിട്ടേ ഇറങ്ങാവൂ.''

അടുത്തത് വർഗീസ് മാഷായിരുന്നു,

''സത്യത്തിൽ എന്താണ് സംഭവിച്ചത്? ഇത് ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ ഇത്ര സമയമെടുത്തത് എങ്ങനെയാണ്, ഈ ഗേറ്റ് ചാരിയിട്ടിട്ടും തുറക്കാൻ മാത്രം ഇത്ര ശക്തി എവിടെനിന്ന് വന്നു?''

എനിക്ക് ദേഷ്യമാണ് വന്നത്.

'ദൈവത്തിന്റെ ശക്തമായ ഇടപെടൽ ആയിരിക്കും, സത്യം മനസ്സിലാക്കിയവർ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കട്ടെ... ഗ്ലോറി...' എന്ന് പറയണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു, എന്നെ പഠിപ്പിച്ച മാഷായിപ്പോയി അല്ലേൽ ഞാൻ പറഞ്ഞേനെ.

ഞാൻ വണ്ടി സ്റ്റാർട്ടാക്കി താഴത്തേക്കിറക്കി തകർന്നു കിടക്കുന്ന മതിലിനോടു ചേർത്തിട്ടു.

''അപ്പാ, ഫോട്ടോ എടുക്ക്.'' ഞാൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

''നീതന്നെ എടുക്കടാ, ഞാൻ എടുത്താൽ ശരിയാവില്ല.'' ഞാൻ പറഞ്ഞതിന് യാതൊരുവിധ പരിഗണനയും കൊടുക്കാതെ അപ്പൻ പറഞ്ഞു.

'ഇതിലും ഭേദം എന്റെ ശവമെടുക്കുന്നതായിരുന്നു' എന്ന് ഉള്ളിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാൻ കാറിൽനിന്നിറങ്ങി, എനിക്ക് ചുറ്റിലും ആളുകൾ കൂടിക്കൂടി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ വഴിയിൽകൂടി പോകുന്നവരൊക്കെ, 'ഇതെന്താ സംഭവം' എന്ന് ചോദിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഒരു 360 ഡിഗ്രി ആംഗിളിൽ ഞാനങ്ങു നാണംകെട്ടു.

അപ്പന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ പെരുമാറ്റവും അംഗവിക്ഷേപങ്ങളും കണ്ടപ്പോൾ 'ഇതൊന്നും പുള്ളിക്കാരൻ മനപ്പൂർവ്വം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കില്ല, കാർ എങ്ങനെ സ്വയം ഇറങ്ങിപ്പോയി എന്നതിന്റെ ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ മറ്റുള്ളവരോട് തന്റെ സംശയങ്ങൾ പങ്കുവച്ചുപോയതായിരിക്കാം' എന്ന് എന്റെ മനസ്സ് പറഞ്ഞു.

അതിഭീകര നാണക്കേടൊന്നും ഉണ്ടാക്കാതെ ഈ ഒരു എപ്പിസോഡ് അങ്ങനെ കടന്നുപോയി. ഇൻഷുറൻസ് ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഏഴായിരം രൂപ വണ്ടി നന്നാക്കാൻ കൊടുത്തു.

ആഴ്ചകൾ കടന്നുപോയി. ഒരിക്കൽ ഞായറാഴ്ച കുർബ്ബാന കഴിഞ്ഞ് സിമിത്തേരിയിലേക്ക് പഴയ ടീംസിനെ ഒന്ന് മുഖം കാണിക്കാൻ പോകുന്ന വഴിക്ക്, എന്നെ എട്ടാം ക്ലാസ്സിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിച്ച ഫ്രാൻസിസ് മാഷിന്റെ മകൻ ഫ്രാങ്ക്ളിനെ കണ്ടു.

''ജോസപ്പേട്ടോ, മതിൽ മറിച്ചിട്ടു അല്ലേ? ടൈം പാസ്സിന് ചെയ്തതാണോ?''

''എന്തോന്ന്?''

''അപ്പൻ ഇന്നലെ ക്ലാസ്സിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു, ചേട്ടൻ മതില് തകർത്ത കഥ. ഞങ്ങൾ ചിരിച്ച് ഒരു വഴിയായി.''

മതിലുകൾ എന്നും എനിക്കൊരു വീക്ക്നെസ്സ് ആയിരുന്നുവെന്ന് അവനോട് മറുപടിയും പറഞ്ഞ്, സിമിത്തേരിയിലെ ആത്മാക്കളെയും കണ്ട് ഹായ് പറഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. വീട്ടിലെത്തുന്നവരെ മനസ്സ് അപ്പനോടുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ ഫ്രെയിം ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

വാതിൽ തുറന്ന് അകത്തുകയറിയതും ഞാൻ കണ്ടത് ചാരുകസേരയിൽ മലർന്നുകിടന്ന് മാതൃഭൂമി പത്രവും വായിച്ചിരിക്കുന്ന അപ്പനെയാണ്.

''അപ്പൻ നമ്മുടെ കാർ, മതില് തകർത്ത കഥ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് നടക്കാണല്ലേ? 'ഇതൊന്നും ആരും അറിയണ്ട, നാണക്കേടാണ്' എന്നൊക്കെയാണല്ലോ അന്നു പറഞ്ഞത്.''

''ആഹാ, അപ്പോൾ ആളുകൾ ചോദിച്ചുതുടങ്ങിയല്ലേ? അങ്ങനെ വേണം, നാലാള് ചോദിക്കട്ടെ, ഇനി നീ കാർ ഓഫ് ചെയ്യുമ്പോൾ ഹാൻഡ് ബ്രേക്ക് ഇടാതെ ഇറങ്ങില്ല, ഞാനന്ന് രണ്ടു ബഹളംവെച്ചാൽ നീയും കുറെ ന്യായം പറയും, ഇതേ തെറ്റ് ഒരുപക്ഷേ, വീണ്ടും ചെയ്തെന്നും ഇരിക്കും. ഇതിപ്പോ ലാഭായല്ലോ.''

''അപ്പൊ ഇതൊരു സിനിമാസ്റ്റൈൽ പണിയായിരുന്നല്ലേ?''

''അതേ.''

''എന്നാലും, കഴിഞ്ഞ നാല് വർഷത്തിൽ ഒരിക്കൽപ്പോലും ഞാൻ ഹാൻഡ് ബ്രേക്ക് ഇടാതെ പോയിട്ടുണ്ടോ, വണ്ടിക്ക് ഒരു പോറൽപോലും ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഒരിക്കൽ സംഭവിച്ച തെറ്റിന് ഇത്രയ്ക്കും നാണംകെടുത്തേണ്ട കാര്യമുണ്ടോ?''

''എടാ, എല്ലാ ദിവസവും നമ്മൾ നല്ല ഭക്ഷണമല്ലേ കഴിക്കുന്നത്, ഒരിക്കൽമാത്രം വിഷം കഴിച്ചാൽ, അതുപോരെ ജീവൻ പോകാൻ?''

''ആ ഉദാഹരണം ഇവിടെ ചേരില്ല.''

''ആ ചേരണ്ട.''

''ആയിക്കോട്ടെ, അപ്പനും അത്ര പെർഫെക്റ്റൊന്നും അല്ലല്ലോ, പ്രതിഷേധിക്കാൻ എനിക്കും അവസരങ്ങൾ കിട്ടും. പക്ഷേ, ഞാൻ ഇതുപോലത്തെ ചീപ്പ് പരിപാടികൾ ചെയ്യില്ല.''

''അതൊക്കെ ഓക്കേ, നീ തകർത്ത ആ മതില് പണിത് കൊടുക്കാൻ ഒരു പതിനായിരം രൂപയാകും, മതിലിന് ഇൻഷുറൻസ് ഇല്ലാട്ടോ.''

''അപ്പൻ കണക്കെഴുതി വച്ചോ, ഞാൻ ജോലി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞ് തന്നോളാം.''

ഒരു പ്രധാന മാറ്റമാണ് ഈ സംഭവം എന്റെ ജീവിതത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നത്. വണ്ടി

ഓഫാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഹാൻഡ് ബ്രേക്ക് ഇടുക എന്നത് ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ട് കൈ കഴുകുന്നപോലെ ഞാൻ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ദേ ഇതെഴുതുമ്പോൾ ഞാൻ ജോലിയിൽ കയറിയിട്ട് നാല് വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പറഞ്ഞപോലെ മതിലുകെട്ടിയ പൈസ ഞാൻ അപ്പനു കൊടുത്തു. പക്ഷേ, ഒരു പ്രശ്നം എന്താണെന്നുവച്ചാൽ, ഒരു നീണ്ട മതിലിന്റെ വളരെ ചെറിയൊരു ഭാഗം മാത്രമാണ് ഞാൻ അന്നു തകർത്തത്. എന്റെ കാശുകൊണ്ട് കെട്ടിക്കൊടുത്ത പുതിയ മതിൽ ഇങ്ങനെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്, ഒരു കറുത്ത ഷർട്ടിൽ വെളുത്ത ബട്ടൺപോലെ. ഇപ്പോഴും ആ വഴിയേ പോകുന്നവർ സ്വാഭാവികമായും ചിന്തിക്കും,

''ഈ മതിലിന്റെ ഇത്രയും ഭാഗംമാത്രം എന്തിനാണ് പുതുക്കി പണിതത്?''

എന്നോട് ചോദിച്ചാൽ അപ്പോൾ ഞാൻ വിജയ് സേതുപതിയാകും...

''ഒരു കഥൈ സൊല്ലട്ടുമാ സർ...''

സ്നേഹിക്കപ്പെടാതെപോകുന്ന സ്നേഹം

''നമ്മളെ ഒത്തിരി സ്നേഹിക്കുന്നവരോട് ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ക്രൂരത അവരുടെ സ്നേഹത്തെ പരിഗണിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്. അതേ, സ്നേഹിക്കപ്പെടാതെപോകുന്ന സ്നേഹം!''

"In the end, only three things matter: how much you loved, howgently you lived, and how gracefully you let go of things not meant for you."
- Gautama Buddha

മഷി തീർന്നുകഴിയുമ്പോൾ 'അളിയാ ആ പേനയൊന്നു തരോ ഇപ്പൊ തരാം' എന്നു പറയുന്നപോലെ 'ഡാ, നിന്റെ ഹൃദയം കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് ഒന്ന് തരുമോ? ഒന്ന് സ്നേഹിച്ചിട്ടിപ്പൊത്തരാം' എന്ന് എനിക്ക് പറയാൻ തോന്നിയിട്ടുള്ള ഒരു സുഹൃത്തുണ്ട്, പേര് ആൽബിൻ. ഞങ്ങളുടെ ഒരു സൗഹൃദവലയമുണ്ട്-ആൽബിൻ, അവന്റെ ഭാര്യ റോസ്, അനുജത്തി ആൻ, നിബിൻ, പിന്നെ നിർമ്മൽ. ഭാര്യ റോസിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവൻ കാണിക്കുന്ന അകമഴിഞ്ഞ കരുതലും സ്നേഹവും എന്നെ പലപ്പോഴും അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഭാര്യയുടെ അനുജത്തിയെ സ്വന്തം പെങ്ങളെപ്പോലെ കരുതുന്നതും വഴിനടത്തുന്നതുമൊക്കെ മാറിനിന്ന് കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ജന്മദിനങ്ങളിലും സ്പെഷ്യൽ ദിവസങ്ങളിലും ആൽബിൻ തന്റേതായ ഒരു സമ്മാനം ഞങ്ങൾക്കു നൽകാറുണ്ട്, നല്ല സമയവും ക്ഷമയും അതിന്റെ പുറകിൽ അവൻ കളഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും. ഞങ്ങളുടെ ഒത്തുചേരലുകളിൽ പാചകം ആൽബിന്റെ വകയാണ്, എല്ലാത്തിനും നല്ല രുചിയാണ്, ഈ കൈപ്പുണ്യം എന്നൊക്കെ പറയുന്നത് വയ്ക്കുന്നവന്റെ ഉള്ളിലെ സ്നേഹം രുചിയായി മാറുന്നതാണ്. ഇവൻ സ്നേഹിക്കുന്നപോലെ സ്നേഹിക്കാനായെങ്കിലെന്നൊക്കെ അസൂയപ്പെടാറുണ്ട് ചിലപ്പോഴൊക്കെ...

'സ്നേഹിക്കപ്പെടാതെ പോകുന്ന സ്നേഹം' ഇങ്ങനെയൊരു പ്രയോഗം ആദ്യമായി കേൾക്കുന്നത് 'ഗുരുചരണം' എന്ന പ്രോഗ്രാമിൽ ബോബിയച്ചൻ ഫ്രാൻസിസിനെ കുറിച്ചു പറയുമ്പോഴാണ്. നമ്മുടെ പ്രാഞ്ചിയേട്ടൻ സിനിമയിലെ പുണ്യാളൻതന്നെയാണ് ഈ പറഞ്ഞ ഫ്രാൻസിസ്. നിക്കോസ് കസാൻദ്സാക്കിസിന്റെ 'സെയിന്റ് ഫ്രാൻസിസ്' എന്ന പുസ്തകം ഈ ചെറുപ്പക്കാരനോടുള്ള ഇഷ്ടത്തെ പ്രണയമായി വളർത്തി. അയാൾ പറഞ്ഞതും ചെയ്തതുമൊക്കെ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു, അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചെയ്ത പല കാര്യങ്ങളിലും ഭ്രാന്തിന്റെ ചുവയുള്ള ചില കുറുമ്പുകളുണ്ടായിരുന്നു. കുഷ്ഠരോഗിയുടെ വ്രണങ്ങളിൽ ചുംബിച്ചതും സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെ 'Brother sun sister moon' എന്ന് വിളിച്ചതും എന്തിന് കൂടുതൽ പറയണം... മരിക്കാൻ കിടക്കുന്ന നേരത്ത് 'സഹോദരി മരണത്തിനു' കടന്നുവരാൻ സമയമായി എന്ന് പറഞ്ഞ് കൂടെയുള്ള സഹോദരന്മാരോടു നൃത്തം ചവിട്ടാൻ പറഞ്ഞ് മരണത്തെ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വാഗതം ചെയ്തതും. ഹോ! എല്ലാംതന്നെ സ്നേഹത്തിൽനിന്നുണ്ടായ കിറുക്കുകളാണ്. സ്നേഹമെന്ന വാക്കിനെ ഭ്രാന്തമായി സ്നേഹിച്ച ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. ഈ പ്രകൃതിയും ജീവജാലങ്ങളും ഈശ്വരന് നമ്മളോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളാണെന്നു മനുഷ്യർ തിരിച്ചറിയാതെ പോകുന്നതോർത്താണ് അയാൾ തെരുവിലൂടെ ഇങ്ങനെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു നടന്നത്, സ്നേഹമേ, സ്നേഹിക്കപ്പെടാതെ

പോകുന്ന എന്റെ സ്നേഹമേ.

ഒരാളെ സത്യസന്ധമായി, ആഴത്തിൽ സ്നേഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയെന്നത് വലിയൊരു അനുഗ്രഹമായി തോന്നിയിട്ടുണ്ട്, അതിന്റെ പേരിൽ മുറിവുകൾ ഉണ്ടായാലും ആ മുറിവിനും എവിടെയോ ഒരു സ്നേഹസുഗന്ധം ഉണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. എന്നെ ഒരുപാട് സ്നേഹിക്കുന്ന ചില സുഹൃത്തുക്കളോടു ഞാൻ ഇടയ്ക്ക് പറയുന്ന ഒരു ഡയലോഗ് ഉണ്ട്:

''സ്നേഹം എന്നെ ശപിച്ചതാണ് എന്നു തോന്നുന്നു, ഒരുപാട് പേര് സ്നേഹിക്കാൻ ഉണ്ടായിട്ടും തിരിച്ച് സ്നേഹിക്കാൻ പറ്റാത്ത അവസ്ഥ അവനവനോടുതന്നെ മടുപ്പ് തോന്നിപ്പിക്കുന്നതാണ്, സ്വാഭാവികമായി ഒരാളെ സ്നേഹിക്കാൻ പറ്റുക എന്നത് വലിയ അനുഗ്രഹമാണ്, സ്നേഹിക്കാൻ 'ശ്രമിക്കുന്ന' ഒരാൾ അനുഭവിക്കുന്ന കുറ്റബോധം വലുതാണ്, ഒന്നും ഉള്ളിൽനിന്ന് വരുന്നില്ലല്ലോ ദൈവമേ എന്ന കുറ്റബോധം.''

നമ്മളെ ഒത്തിരി സ്നേഹിക്കുന്നവരോട് ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ക്രൂരത അവരുടെ സ്നേഹത്തെ പരിഗണിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്. അതേ, സ്നേഹിക്കപ്പെടാതെപോകുന്ന സ്നേഹം!

ഇനി പറയാൻ പോകുന്നത് ഞാൻ അത്ര കണ്ട് പരിഗണിക്കാതെപോയ രണ്ട് സ്നേഹങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്, രണ്ട് വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചാണ്.

സാൽവിൻ കണ്ണമ്പിള്ളി എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠസുഹൃത്തുണ്ട്. എന്നെ അനുജനെപ്പോലെ കാണുന്ന, എന്റെ എല്ലാ ജന്മദിനത്തിലും മറക്കാതെ കാർഡ് അയയ്ക്കുന്ന സുഹൃത്ത്. പത്താം ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞ് പള്ളീലച്ചൻ ആകാൻവേണ്ടി ഞാൻ സെമിനാരിയിൽ ചെന്ന ആദ്യദിവസം പരിചയപ്പെട്ട വ്യക്തിയാണ് സാൽവിൻ. വീട്ടുകാരെ വിട്ടുപോന്നതിന്റെ സങ്കടം നല്ലപോലെ എന്റെയുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു, അന്ന് സെമിനാരിയിൽ വന്ന കുട്ടികളിൽ ഞാൻ മാത്രമായിരുന്നു ടി-ഷർട്ടും ജീൻസും ഇട്ടുവന്നത്, അതുകൊണ്ടുമാത്രം ആദ്യദിവസം തന്നെ ഞാൻ എല്ലാവരുടെയും നോട്ടപ്പുള്ളിയായി.

സെമിനാരിയിൽ എല്ലാ ദിവസവും ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം 'Walk and Talk' എന്ന പരിപാടിയുണ്ട്. നിശ്ശബ്ദതയ്ക്ക് വളരെയധികം പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന സെമിനാരിജീവിതത്തിൽ മനസ്സുതുറന്ന് ആരോടെങ്കിലും സംസാരിക്കാൻ കിട്ടുന്ന ഒരവസരമാണിത്.

സെമിനാരിയിൽ ചേർന്ന ആദ്യദിനങ്ങളിൽ ജൂനിയർ കുട്ടികൾ സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥികളോടൊപ്പമാണ് നടക്കാൻ പോകുന്നത്. സങ്കടങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കാൻ, ജീവിതവഴി ഇതു തന്നെയാണോ എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ, ചില സംശയങ്ങൾ തീർക്കാൻ ഈ ഒരുമിച്ചുള്ള നടത്തം ഒരുപാട് സഹായിക്കുമായിരുന്നു. ആദ്യ ദിവസം എന്റെ കൂടെ വന്നത് സൂപ്പർ സീനിയർ ആയിരുന്ന സാൽവിനായിരുന്നു. എന്നെയൊന്നു മെരുക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. അന്ന് ഞങ്ങൾ എന്താണ് സംസാരിച്ചത് എന്ന് ഓർക്കുന്നില്ല, പക്ഷേ, അതൊരു ഹൃദ്യമായ സംഭാഷണമായിരുന്നു എന്നുമാത്രം എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്.

''നീ വന്ന ദിവസം നിന്നെയൊന്ന് പേടിപ്പിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ നിന്റെ കൂടെ നടക്കാൻ വിട്ടതാണ്.'' മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ നല്ലൊരു സൗഹൃദം രൂപപ്പെട്ടപ്പോൾ സാൽവിൻ എന്നോട് പറഞ്ഞു. എന്നെ സ്വന്തം അനുജനെപ്പോലെയാണ് സാൽവിൻ കണ്ടിരുന്നത്. ഞാൻ എന്റെ ചില സംശയങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളും ആകുലതകളും പങ്കുവച്ചിരുന്നത് അവനോടായിരുന്നു. സാൽവിൻ നല്ലപോലെ എഴുതുന്ന ഒരാളാണ്, ഒരിക്കൽ തന്റെ പേർസണൽ ഡയറി എനിക്ക് വായിക്കാൻ തന്നിട്ടുണ്ട്, സ്വയം തുറന്നുകാട്ടാൻ മാത്രം അവൻ എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഞാൻ അന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ തന്റെ നാടിനെക്കുറിച്ചും വീടിന് അടുത്തുള്ള പുഴയെയും വഞ്ചിയാത്രയെയും കുറിച്ച് എന്നോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക് വഞ്ചിയാത്ര ഒരുപാട് ഇഷ്ടമാണെന്നും പണ്ടൊരിക്കൽ അപ്പച്ചനോടൊപ്പം വഞ്ചിയിൽ പോയ ഓർമ്മയുണ്ടെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ആ വർഷം ഞങ്ങൾ അവധിക്കായി നാട്ടിൽ പോയിരുന്ന സമയത്ത് എനിക്ക് ലാൻഡ് ഫോണിൽ ഒരു വിളി വന്നു.

''ജോസഫേ ഞാൻ ഒരു വഞ്ചി സംഘടിപ്പിച്ചു, നീ വാ, നിന്റെ ആഗ്രഹം ഇന്നുതന്നെ നടത്താം.''

സാൽവിനായിരുന്നു വിളിച്ചത്, ഞാൻ അപ്പോൾ ടി.വി.യിൽ ഏതോ പഴയ സിനിമ കാണുകയായിരുന്നു, എനിക്ക് പോകാൻ ഒരു മടി, അത് കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സിനിമ മിസ്സാകുമല്ലോ എന്ന് ചിന്തിച്ചിട്ടല്ല. മറിച്ച്, എന്തോ ഒരു മടി. സ്നേഹവും മടിയും ഒരിക്കലും ചേരാത്ത രണ്ട് കാര്യങ്ങളാണല്ലോ! എനിക്ക് ആ മനുഷ്യനോട് സ്നേഹമില്ലായിരുന്നു, അത്രതന്നെ!

''കുറച്ച് തിരക്കിലാണല്ലോ സാൽവിൻ, പിന്നെ എന്നെങ്കിലും ആകാം.'' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

''എടാ ഇത് നിനക്കു വേണ്ടി മാത്രം ഇന്നത്തേക്ക് ഞാൻ ഒപ്പിച്ചതാണ്, കുറെസമയം വഞ്ചിയിൽ പോകാം, നിനക്ക് തുഴയാനും പറ്റും, നല്ല രസമായിരിക്കും. നീ പെട്ടെന്ന് വാ.'' സാൽവിൻ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ കെഞ്ചുകയായിരുന്നു.

''അറിയില്ല സാൽവിൻ, എന്തോ ഒരു മൂഡില്ല, പിന്നെ ഒരിക്കലാകാം.''

എത്ര ക്രൂരമായിരുന്നു എന്റെ വാക്കുകളെന്ന് ഇന്ന് ഇതെഴുതുമ്പോൾ എനിക്കറിയാം.

''നീ നോക്കെടാ, പറ്റിയാൽ വാ.'' മറച്ചുപിടിച്ച ദുഃഖത്തോടെ അവൻ ഫോൺ വച്ചു.

ഞാൻ അന്ന് പോയില്ല...

ഞാൻ ചെയ്തത് ശുദ്ധ തെമ്മാടിത്തരമാണ്, ഇനി അവനെ കാണുമ്പോൾ എങ്ങനെ ഫേസ് ചെയ്യുമെന്ന ചമ്മൽ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ടി. വി. അപ്പോൾതന്നെ ഓഫ് ചെയ്തു കുറച്ചു നേരം മുറിയിൽപ്പോയിരുന്നു. എന്തേ എനിക്ക് പോകാൻ തോന്നാതിരുന്നത്? വെറുതേ വീട്ടിലിരിക്കുന്നതിനുപകരം ഒന്നു കുളിച്ച് ഡ്രസ്സ് മാറി, ബസ് കയറിപ്പോയാൽ മാക്സിമം ഒരു മണിക്കൂർ എടുക്കും സാൽവിന്റെ നാട്ടിൽ എത്താൻ. എന്നിട്ടും ഞാനെന്താ പോകാത്തത്? ഉത്തരം ലളിതമായിരുന്നു, സാൽവിൻ

എന്നെ സ്നേഹിച്ചയത്രയും ഞാൻ സാൽവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല, മാത്രമല്ല, ഞാൻ പോകാതിരുന്നതിന്റെ പേരിൽ അവൻ എന്നോട് പിണങ്ങില്ലായെന്നും എന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിനു വലിയ കുറവൊന്നും സംഭവിക്കില്ലായെന്ന ഉറപ്പും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. സ്നേഹത്തിൽ 'Taken for granted' എന്ന ഒരു പ്രയോഗമുണ്ടല്ലോ, ഞാനുപേക്ഷിച്ചാലും എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കില്ല എന്ന അതി ക്രൂരമായ വിശ്വാസം.

കുറെനാളത്തെ ഇടവേളയ്ക്കു ശേഷം കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ, എന്റെ കണ്ണിലും മനസ്സിലും കുറ്റബോധം മാത്രമായിരുന്നു. അവന്റെ മുഖത്തോ പഴയ അതേ ചിരിയും, ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന സ്നേഹവും. ഞങ്ങൾ ഒരു വർഷം മാത്രമേ സെമിനാരിയിൽ ഒരുമിച്ചുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, ഇടയ്ക്ക് കത്തുകളിലൂടെ ഞങ്ങൾ ബന്ധപ്പെടുമായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഞാനെഴുതിയ കത്ത് കിട്ടാൻ വൈകിയതുകൊണ്ട് പോസ്റ്റ്ഓഫീസിൽ ചെന്ന് പരാതി പറയുകയുണ്ടായി എന്നൊരിക്കൽ കണ്ടപ്പോൾ പറഞ്ഞു, അത്രകണ്ട് എന്റെ വാക്കുകളെവരെ അവൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു.

എന്റെ വഴി പുരോഹിതന്റെ അല്ല എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ സെമിനാരിയുടെ പടികൾ ഇറങ്ങി, സാൽവിൻ അപ്പോഴും അതേവഴിയിൽ നടക്കുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ആകെയുള്ള ബന്ധം നിലനിർത്തിപ്പോന്നത് എല്ലാ ജന്മദിനത്തിലും മറക്കാതെ സാൽവിൻ അയച്ചിരുന്ന ബർത്ത്ഡേ കാർഡുകളാണ്.

ഏഴു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അവൻ തിരുപ്പട്ടം സ്വീകരിച്ചു. അവൻ ആദ്യമായി ചൊല്ലിയ കുർബ്ബാനയിൽ ഞാൻ പങ്കെടുത്തു, അന്ന് അൾത്താരയിൽ പുരോഹിതന്റെ കുപ്പായമണിഞ്ഞ് അവനെ കണ്ടതും മനസ്സ് പഴയ സെമിനാരി ജീവിതത്തിലേക്കും ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചായിരുന്ന ദിനങ്ങളിലെ ഓർമ്മകളിലേക്കും പോയി, ഒരിക്കൽപ്പോലും ഒരു പരാതിപോലും പറയാതെ സ്നേഹിക്കുന്ന, ഈ ബന്ധം മുറിയാതെ കാക്കുന്ന അവന്റെ വലിയ മനസ്സിനെക്കുറിച്ച് ഓർത്തു നിന്നു.

നവപുരോഹിതന്റെ കൈകൾ ചുംബിക്കുന്ന ഒരു ചടങ്ങുണ്ട്, ഞാൻ അവന്റെ കൈകൾ ചുംബിക്കുന്നതിനായി നീണ്ട നിരയിൽ നിന്നു. അകലെനിന്നേ അവൻ എന്നെ കണ്ടു. തല കുമ്പിട്ട് അവന്റെ കൈകളിൽ മുഖമമർത്തി ചുംബിക്കുമ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി, ഒരുകണക്കിന് അവന് മുഖം കൊടുക്കാതെ ഞാൻ മാറി നിന്നു. പള്ളിയുടെ ഒരു മൂലയിൽ ഒതുങ്ങിയിരുന്ന് അവന്റെ കരങ്ങളെ ചുംബിക്കുന്നവരെ നോക്കി നിന്നു.

ഇന്നും എന്റെ ജന്മദിനത്തിന് സാൽവിന്റെ വിളിയോ ആശംസാസന്ദേശമോ ഉണ്ടാകും. എനിക്കോ അവന്റെ ജന്മദിനംപോലും ഓർമ്മ ഇല്ല, ഓർത്തെടുത്താലും അടുത്ത വർഷം മറന്നുപോകും എന്നുറപ്പാണ്. എന്റെ മനസ്സ് മുഴുവൻ ഒരു ചേട്ടനോടുള്ള സ്നേഹമാണ്, അതു കാണിക്കാൻ എനിക്കാകുന്നില്ലല്ലോ എന്ന കുറ്റബോധം ഇന്നും എനിക്കുണ്ട്. സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറച്ച ബോധ്യമുണ്ടായിട്ടും അതിനുള്ള പ്രതിസ്നേഹം നൽകാൻ കഴിയാത്തത് സ്വാർത്ഥതകൊണ്ടാകുമോ? ഒന്നും സ്വാഭാവികമായി സംഭവിക്കുന്നില്ലല്ലോ, ഞാൻ ഇപ്പോഴും

സ്നേഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്, സ്നേഹിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും തികഞ്ഞ പരാജയമായിത്തന്നെ ഇങ്ങനെ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതി ജീവിക്കുകയാണ്.

ഞാൻതന്നെ തീർത്ത ഒരകലം ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇപ്പോഴുണ്ട്, പഴയപോലെ ജന്മദിനത്തിൽ വിളികൾ വരാതെയായി, കാർഡുകൾ ഇല്ലാതായി. പക്ഷേ, ഞാൻ ജീവിതത്തിൽ ഇടറിപ്പോയി എന്നറിഞ്ഞാൽ, എന്നെത്തേടി വരുന്ന ആദ്യ അഞ്ചുകരങ്ങളിൽ അവന്റെ കയ്യും ഉണ്ടാകും എന്നെനിക്കുറപ്പാണ്. ഞാൻ ഉപേക്ഷിച്ചാലും എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കാത്ത, മറ്റൊരു അമ്മയിൽ പിറന്ന സ്വന്തം സഹോദരന്റെ സ്നേഹം. സാൽവിൻ പഴയപോലെ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടാകുമോ? അനുജനായി കാണുന്നുണ്ടാകുമോ? ഞാൻ ഈ എഴുതിയത് വായിച്ചുകാണുമോ? അടുത്ത ജന്മദിനത്തിൽ എനിക്കയയ്ക്കുന്ന കാർഡിൽ ഇതിനുള്ള മറുപടി ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു സാൽവിൻ.

**

ഇനി പറയാനുള്ളത് സ്വന്തം ചേട്ടനെക്കുറിച്ചാണ്.

എന്റെ ജനനം സാരമായി ബാധിച്ചത് എന്റെ മൂത്തചേട്ടൻ ആദർശിനെയാണ്. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പത്തു വയസ്സിന്റെ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. പത്ത് വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഒരു കുഞ്ഞാവയായ അനിയനുണ്ട് എന്നു പറയുന്നത് ചമ്മലുള്ള കാര്യമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എന്നോടു പുള്ളിക്ക് നല്ല കലിപ്പായിരുന്നു.

എനിക്ക് നാലു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഒരിക്കൽ എന്റെ മുടിവെട്ടിക്കാൻ ബാർബർ ശിവൻചേട്ടന്റെ കടയിൽ കൊണ്ടുപോയത് ആദർശാണ്.

''ജോസ്മാഷിന്റെ മോനല്ലേ നീ? ജോസ്മാഷിന് രണ്ട് മക്കളല്ലേ?'' ശിവൻചേട്ടൻ എന്റെ ചേട്ടനോട് ചോദിച്ചു.

''അതേ രണ്ട് മക്കളാണ്.''

''അപ്പൊ ഈ കൊച്ചുകുട്ടിയേതാ?''

''ഇത് അയല്പക്കത്തെ റോസിലിച്ചേച്ചീടെ മോനാ.''

റോസിലിച്ചേച്ചീടെ മോൻ എന്റെ സുഹൃത്തായ ബെസ്റ്റിനാണെന്നും ചേട്ടൻ പച്ചക്കള്ളമാണ് പറയുന്നതെന്നും ഉത്തമ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഞാൻ ചേട്ടനെ തറപ്പിച്ചുനോക്കി, ചേട്ടന്റെ തിരിച്ചുള്ള നോട്ടത്തിൽ ഭീഷണി കണ്ടപ്പോൾ നിസ്സഹായനായ ഞാൻ തല കുമ്പിട്ടിരുന്നു. ഞാൻ അന്നുതന്നെ അമ്മയോട് ഈ കാര്യം പറഞ്ഞു. അമ്മയും അപ്പനും ചേട്ടനെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും മാപ്പ് പറയിക്കുകയും മുട്ടിന്മേൽ നിർത്തുകയും ചെയ്തു.

ചേട്ടന്റെ പ്രധാന വിനോദം എന്നെ പേടിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. കുക്കർ ചീറ്റുന്ന ശബ്ദം എനിക്ക് കുട്ടിക്കാലത്ത് ഭയങ്കര പേടിയായിരുന്നു. അമ്മയും അപ്പനും എന്നെ നോക്കാൻ ആദർശിനെ ഏല്പിച്ചു പോകുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ പുള്ളിക്കാരൻ കുക്കറിൽ വെള്ളം വെച്ച് ചീറ്റിച്ച് എന്നെ പേടിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. കുക്കർ പീഡനം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഇക്കിളികൂട്ടി ഉപദ്രവിക്കലായിരുന്നു.

പുള്ളിയുടെ രണ്ട് മുട്ടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ രണ്ട് കാലുകളെ ലോക്ക് ചെയ്ത്, ഒരു

കൈകൊണ്ട് എന്റെ രണ്ട് കുഞ്ഞിക്കൈകളെ അമർത്തിപ്പിടിച്ച് പുള്ളി ഇക്കിളികൂട്ടുമായിരുന്നു. ജീവൻ പോകാറായി എന്നുതോന്നുമ്പോൾ എനിക്ക് ശ്വാസമെടുക്കാൻ സമയം തരും, എന്നിട്ട് വീണ്ടും ഇക്കിളികൂട്ടും.

രാത്രിദിവസങ്ങളിൽ പ്രേതകഥ പറഞ്ഞ് എന്നെ പേടിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ എന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിൽ വല്ലാത്തൊരു ആനന്ദം ചേട്ടൻ കണ്ടെത്തിയിരുന്നു.

ഞാൻ കുറച്ചുകൂടി വലുതായപ്പോഴേക്കും പുള്ളിക്കാരൻ ഷൊർണൂരിൽ പഠിക്കാൻ പോയി, പിന്നീട് ജോലിയിൽ കയറി. ഞങ്ങൾ അധികകാലം ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്ക് ചേട്ടനെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും നല്ല ഓർമ്മകൾ (ഇപ്പോഴാണ് നല്ലതായത്) കുക്കറും ഇക്കിളിയും മുടിവെട്ടുമൊക്കെയായിരുന്നു. ചേട്ടന് ആദ്യ സാലറി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കുവേണ്ടി വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നത് കീ കൊടുക്കുമ്പോൾ കറങ്ങുന്ന ഒരു സൈക്കിളും ഒരിക്കൽപോലും പാകമാകാത്ത രണ്ട് ടി-ഷർട്ടുകളും ആയിരുന്നു. ''എന്റെ മനസ്സിൽ ഇവനിപ്പോഴും ചെറിയ കുട്ടിയാണ്, വളർന്നുപോയത് അറിഞ്ഞില്ല.'' ഇതായിരുന്നു അമ്മയോടുള്ള ചേട്ടന്റെ മറുപടി. പത്താം ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ സെമിനാരിയിൽ പോകാൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ ചേട്ടൻ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഫോണിലൂടെ ഒന്ന് സംസാരിച്ചു, ഞാനിങ്ങനെ പോകുകയാണ് എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു. ഞാൻ സെമിനാരിയിൽ ആയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ചേട്ടന്റെ കല്യാണം നടക്കുന്നത്. പ്രത്യേക പെർമിഷൻ എടുത്ത് ഞാൻ കല്യാണത്തിനു പങ്കെടുത്തു. പിന്നീട് ചേട്ടന് ആദ്യത്തെ കുട്ടിയുണ്ടായപ്പോൾ സെമിനാരിയിൽ വന്ന് എന്നെ കാണിക്കുകയായിരുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഞാനും ചേട്ടനും തമ്മിലത്ര ആഴമേറിയ സ്നേഹബന്ധമോ സൗഹൃദമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ സെമിനാരിയിൽനിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ ചേട്ടനും കുടുംബവും ദുബായിലെത്തി അവിടെ സ്ഥിരതാമസമായി.

പതിവ് ദുബായ്ക്കാരെപ്പോലെ എനിക്ക് വാച്ച്, പെർഫ്യൂം, ചോക്ലേറ്റ് എന്നിവ എല്ലാ അവധിക്കാലത്തും കൊണ്ടുവരുമായിരുന്നു. ചേട്ടൻ ഉള്ളുനിറയെ സ്നേഹമുള്ള ഒരാളാണ്, അത് അത്രകണ്ട് പ്രകടിപ്പിക്കില്ല എന്ന് മാത്രം. അപ്പന്റെയോ അമ്മയുടെയോ ബർത്ത്ഡേക്ക് ഞാനും അരുണും ഘോരഘോരം ആശംസ അറിയിക്കുമ്പോൾ 'happy birthday appan' ഇത്രയും മാത്രമാണ് ചേട്ടൻ അയയ്ക്കുക. ഞാനും അപ്പനും അമ്മയും വല്ല ദൂരയാത്രയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ ആദ്യം വരുന്ന വിളി ചേട്ടന്റെയാണ്. ''എന്തായി, എവിടെയെത്തി, അപ്പന് ഫോൺ കൊടുത്തെ.'' ഇത്രയുമൊക്കെയേ ചേട്ടൻ പറയൂ.

എന്റെ ചേട്ടൻ നല്ലൊരു ഭർത്താവും അപ്പനുമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ട്, വലിയ വാശികളില്ലാത്ത, ഒത്തിരി ഗൗരവക്കാരനല്ലാത്ത, രണ്ട് മക്കളോടൊപ്പം അവരെപ്പോലെതന്നെ കളിച്ചുംചിരിച്ചും നടക്കുന്ന ഒരാൾ.

''മക്കളുടെ കാര്യമെല്ലാം നോക്കുന്നത് അവളാണ്, ചേച്ചി പാവമാടാ.'' ഭാര്യയായ സൈനചേച്ചിയെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കൽ ഡ്രൈവിന് പോയപ്പോൾ എന്നോടു പറഞ്ഞതാണ്. ഇന്ന് ഇവിടെ ഇതൊക്കെ ഞാൻ പറയുമ്പോൾ എനിക്ക് ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിലൊരു ചെറിയ

കുറ്റബോധമുണ്ട്, എന്താണ് എന്നല്ലേ? പറയാം.

ഞാൻ എഴുതിയ 'BURIED THOUGHTS' എന്ന ആദ്യ പുസ്തകത്തിൽ ആകെ 25 അധ്യായങ്ങളാണുള്ളത്, സ്വന്തം ജീവിതരേഖ എഴുതിവച്ചതാണ്. അതിൽ രണ്ടെണ്ണം എന്റെ രണ്ടാമത്തെ ചേട്ടൻ അരുണിനെക്കുറിച്ചാണ്, മറ്റ് മിക്ക കഥകളിലും എന്റെ അപ്പനോ അമ്മയോ ഉണ്ട്. എന്റെ മൂത്ത ചേട്ടൻ ആദർശിനെക്കുറിച്ച് ഒരു കഥപോലും അതിലില്ല. ഇന്നലെ പരിചയപ്പെട്ടവർവരെ ''എന്നെക്കുറിച്ച് ബുക്കിൽ ഉണ്ടോ'' എന്ന് ചോദിക്കാറുണ്ട്, ചിലർ പരാതിപ്പെടാറുണ്ട്, ''ഞാനൊന്നും അത്ര important ആയിരുന്നില്ലല്ലേ നിന്റെ ജീവിതത്തിൽ'' എന്നൊക്കെ ഇമോഷണലായി സംസാരിച്ചു കുഞ്ഞുവേദനകളൊക്കെ തന്നിട്ടുണ്ട്.

എന്റെ ചേട്ടൻ ആദർശ് ഇന്നുവരെ എന്നോട് ഒരു പരാതിപോലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫേസ്ബുക്ക് പേജ് എടുത്തുനോക്കിയാൽ, ചേട്ടൻ ഷെയർ ചെയ്തിരിക്കുന്ന മിക്ക പോസ്റ്റുകളും എന്റെ എഴുത്തുകളാണ്, അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചാണ്. ഇന്ന് 'ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്' ആയതിനുശേഷം ഒരുപാട് ആളുകൾ എന്റെ പുസ്തകം തേടിപ്പിടിച്ച് വായിക്കാറുണ്ട്, അവരിൽ പലരും ചോദിക്കാറുണ്ട്, ''മൂത്ത ചേട്ടനെക്കുറിച്ച് എഴുതാഞ്ഞത് എന്തുകൊണ്ടാണ്.'' ഇന്ന് എന്നെക്കൊണ്ട് ഈ കുറിപ്പ് എഴുതിക്കുന്നത് ''അയ്യോ ചേട്ടനെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും എഴുതണമല്ലോ'' എന്ന ചിന്തയല്ല, മറിച്ച്, ഇന്നുവരെ എന്റെ ചേട്ടൻ എന്നോട് ഈ ചോദ്യം എന്തുകൊണ്ട് ചോദിച്ചില്ല എന്ന ചിന്ത ഉള്ളിൽ കിടന്നു നീറിയിട്ടാണ്.

പുസ്തകത്തിൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ചേട്ടന് ഉള്ളിലെവിടെയോ വലിയ സങ്കടം ഉണ്ടായി എന്നുള്ളത് എനിക്കുറപ്പാണ്, പിന്നെ എന്തുകൊണ്ട് ഒരു ചെറിയ വാക്കുകൊണ്ടുപോലും അതും പറഞ്ഞ് എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചില്ല? ഒരു കുഞ്ഞിപ്പരാതിപോലും പറഞ്ഞില്ല? ഒരുപക്ഷേ, ചേട്ടന് എന്നെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള വലിയ ഹൃദയം ഉണ്ടായിരിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ പരാതിപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് എന്തുനേടാനാണ് എന്നു ചിന്തിച്ചിട്ടാകണം.

എന്റെ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ച് 'Deccan Chronicle'-ൽ വന്ന വാർത്ത ചേട്ടൻ തന്റെ ഫേസ്ബുക്കിലൂടെ ഷെയർ ചെയ്തപ്പോൾ 'my brother' എന്ന തലക്കെട്ട് കൊടുത്തത് ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. ആ രണ്ട് വാക്കുകളിൽ ചേട്ടന് എന്നെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിമാനവും സ്നേഹവും പ്രകടമായിരുന്നു. ഫേസ്ബുക്കിലെ എന്റെ ചില പോസ്റ്റുകൾ കണ്ട് ചിലപ്പോഴൊക്കെ ചേട്ടൻ വിമർശിക്കുമായിരുന്നു, ഏറ്റവും മയമുള്ള ഭാഷയിലായിരുന്നു അത്.

എന്റെ ആദ്യത്തെ ജോലി മടുത്തിട്ട് രാജിവയ്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ ''നീ ചാടി ഒരു തീരുമാനം എടുക്കരുത്, ചുമ്മാ ഒരു ട്രിപ്പിന് പോ, മനസ്സ് ഒന്ന് ക്ലിയർ ആക്കിയിട്ട് ഫൈനൽ തീരുമാനം എടുത്താൽ മതി.'' ഇതായിരുന്നു ചേട്ടന്റെ വാക്കുകൾ. വളരെ ചുരുക്കം വാക്കുകളെ ഉണ്ടായിരുന്നോള്ളു. പക്ഷേ, അതിലെ ശാന്തത ഒരുപാട് ആത്മവിശ്വാസം നൽകുന്നതായിരുന്നു

കുറച്ചുനാൾ മുമ്പ് ആൾ ദുബായിൽനിന്നു വന്നപ്പോൾ, ചേട്ടന്റെ പുതിയ വീടിന്റെ ടെറസ്സിൽ പുറത്തെ മഴയും കണ്ട് രാത്രി ചിയേർസ് പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ചേട്ടൻ

പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യമോർക്കുന്നു,

''നിന്റെ എഴുത്തുകളൊക്കെ ഞാൻ വായിക്കാറുണ്ട്, നന്നാവുന്നുണ്ട്. നീ പത്മരാജന്റെ സിനിമകൾ കാണാറുണ്ടോ? ആളുടെ പടങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി കണ്ടു നോക്കണം. അരപ്പട്ടകെട്ടിയ ഗ്രാമത്തിൽ, ഇന്നലെ, സീസൺ, തൂവാനത്തുമ്പികൾ, ഇതൊക്കെ നിന്റെ ചിന്തകൾക്ക് പുതിയ direction തരും. എടാ, എനിക്ക് മൂന്നുപേരോടെ ഈ ജീവിതത്തിൽ ആരാധന തോന്നിയിട്ടോള്ളു, സച്ചിൻ, പത്മരാജൻ, ഏ.ആർ. റഹ്മാൻ. അനുകരിക്കാൻ പറ്റാത്ത വിധത്തിൽ വ്യത്യസ്തരായവർ.''

ആ രാത്രിയിൽ ചേട്ടൻ എന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ സെയിൽസ് എങ്ങനെയുണ്ട് എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചു, പക്ഷേ, ഒരിക്കൽപ്പോലും ചേട്ടൻ ചോദിക്കണം എന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ച കാര്യം ചോദിച്ചില്ല. ''നീയെന്താടാ എന്നെക്കുറിച്ച് ഒരു വരിപോലും എഴുതാതിരുന്നത്'' എന്ന ചോദ്യം.

പലപ്പോഴും നേരിട്ട് ചോദിച്ചാൽ വൻ പരാജയമാകും എന്ന് എനിക്കുറപ്പുള്ള കാര്യങ്ങളാണ് ഞാൻ എഴുതി ചോദിക്കാറുള്ളത്, പലപ്പോഴും അത് ഫേസ്ബുക്ക് പോസ്റ്റായോ അല്ലെങ്കിൽ പുസ്തകത്തിലെ ഒരു ചാപ്റ്റർ രൂപത്തിലോ ആകുമെന്നുമാത്രം. ഇത് വായിച്ചതിനുശേഷം ചേട്ടന്റെ വിളി ഉറപ്പാണ്, എന്തായിരിക്കും ചേട്ടന് പറയാൻ ഉണ്ടായിരിക്കുക?

കിട്ടിയപോലെ, സ്വീകരിച്ചപോലെ തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ പറ്റാത്ത കുറച്ചധികം സ്നേഹങ്ങളുടെ കണക്കുപുസ്തകം പേറിനടക്കുന്ന ഒരാളാണ് ഞാൻ, അതുകൊണ്ടുതന്നെ എന്റെ എഴുത്തെല്ലാം ആരുടെയൊക്കെയോ സ്നേഹത്തെ ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടാണ്. എന്നെ സ്നേഹിച്ചവരൊക്കെത്തന്നെ പരാതികളില്ലാതെ സ്നേഹിച്ചവരാണ്, അല്ലേലും ഈ സ്നേഹം സ്നേഹമാകുന്നത് പരാതികളില്ലാതെ സ്നേഹിക്കുമ്പോഴല്ലേ?

ഒരാളുടെ കുറവുകളെയും സ്നേഹിച്ച് തുടങ്ങുന്നിടത്താണ് സ്നേഹം പൂർണ്ണമാകുന്നത്. ചില കുറ്റബോധങ്ങളിൽനിന്ന്, ചില മുറിവുകളിൽനിന്ന്, അനാവശ്യമായ ലജ്ജയിൽനിന്ന് ഒരുവനു സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കുന്ന സ്നേഹമാണ് യഥാർത്ഥ സ്നേഹം. നിങ്ങൾക്കറിയാം, നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന്, അതിൽ സന്തോഷവാനായിരിക്കുക, തിരിച്ച് സ്നേഹിക്കില്ല എന്നറിഞ്ഞിട്ടും നീണ്ടുനിന്നേക്കില്ല എന്നറിഞ്ഞിട്ടും പിന്നെയും സ്നേഹിക്കാൻ പറ്റുന്നതാണ് 'സ്നേഹം' എന്ന വാക്കിനെ അത്ഭുതമാക്കുന്നത്. 'സ്നേഹം' ആരെയും ആരിൽ നിന്നും തട്ടിയെടുക്കുന്നില്ല, 'സ്നേഹം' ആരെയും സ്വന്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല, സ്നേഹം സ്നേഹിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു... നിസ്വാർത്ഥമായി... ചിലപ്പോഴൊക്കെ മാപ്പ് കൊടുത്തുകൊണ്ട്...മറ്റുചിലപ്പോൾ കണ്ണ് നിറഞ്ഞുകൊണ്ട്...

ദൈവമേ... സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ... സ്നേഹിക്കാൻ എന്നെ പഠിപ്പിക്കണമേ...

സമർപ്പണം

എന്റെ മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ ആദർശിന്...

ഗുരു

“*The good teacher explains.*
The superior teacher demonstrates.
The great teacher inspires.”

–വില്യം അർതർ വാർഡ്

"*What the teacher is, is more important than what he teaches.*"
–Karl A. Menninger

പള്ളിപ്പെരുന്നാളിന്റെ പ്രദക്ഷിണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്, മാർട്ടിനെന്നു പേരുള്ള, കുറച്ച് ഹറാംപെറപ്പുകളുള്ള, വേണമെങ്കിൽ 'ഗുണ്ട' എന്നൊക്കെ വിളിക്കാവുന്ന ഒരു ചങ്ങായി നാട്ടിലുണ്ട്. ''എന്നെ ഗർഭിണിയാക്കിയതാര്'' എന്നെഴുതിയ ഒരു കാർഡ് കഴുത്തിൽ തൂക്കി, വലിയ ബലൂൺകൊണ്ടു വയറു വീർപ്പിച്ച് പ്രദക്ഷിണവഴിയിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ. പുള്ളിയെ പഠിപ്പിച്ച തോമസ് മാഷ് മുൻപിലൂടെ നടന്നുപോകുന്ന കണ്ടപ്പോൾ ബലൂൺ ഞെക്കിപ്പൊട്ടിച്ചതും, കാർഡ് ഊരിക്കളഞ്ഞു ചിരിച്ചതും ഇന്നും കുട്ടിക്കാലത്തെ ഓർമ്മകളിൽ പൊടിപിടിച്ച് കിടക്കുന്നുണ്ട്. റിട്ടയർ ആയാലും അധ്യാപകരെന്നും അധ്യാപകരാണ്. എങ്ങോട്ടാ പോകേണ്ടതെന്ന് ഓട്ടോക്കാരൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ ''സ്റ്റാർ ജീസസിൽ പഠിപ്പിച്ച ജോസ് മാഷിന്റെ വീട്ടിലേക്കാണെന്ന്'' പറഞ്ഞതും ''അദ്ദേഹം എന്നെ ഇംഗ്ലിഷ് പഠിപ്പിച്ച മാഷാണെന്ന്'' നാല്പതുകളിലെത്തിയ അയാൾ ചിരിയോടെ എന്നോട് പറഞ്ഞത് ഓർത്തുപോകുന്നു.

വളരെ വൈകിയാണ് ഞാനന്ന് വീട്ടിലെത്തിയത്, നല്ല ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കുളി പാസാക്കി നേരേ കിടന്നുറങ്ങാനായിരുന്നു പ്ലാൻ. ഞാൻ മുറിയിൽ കയറി വാതിലടച്ചു കുളിമുറിയിലേക്ക് കയറിയതും അമ്മ റൂമിന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടി എന്നെ വിളിച്ചു, ഞാൻ കുളിമുറിയിലാണ് എന്നുറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞെങ്കിലും അമ്മ മുട്ട് തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വലിയ ദേഷ്യത്തോടെയാണ് ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നത്.

''എന്താണ് അമ്മ?''

''എടാ എൽസിടീച്ചർ വിളിച്ചിരുന്നു, നിന്നെക്കുറിച്ച് ഒരുപാട് സംസാരിച്ചു, നിന്നോട് എന്തോ ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞായിരുന്നു. നീയൊന്ന് തിരികെ വിളിക്കണം, നാളെ വിളിച്ചാലും മതി, നമ്പർ കയ്യോടെ പിടിച്ചോളൂ.'' അമ്മ നീട്ടിയ പേപ്പർകഷണത്തിൽ ടീച്ചറുടെ നമ്പറുണ്ടായിരുന്നു.

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അധ്യാപികയായിരുന്നു എൽസി ടീച്ചർ, നാലാം ക്ലാസ്സിൽ എന്റെ ക്ലാസ്സ് ടീച്ചർ. എന്തു കാര്യം പറയാനായിരിക്കും അവർ വിളിച്ചത്? ഞാൻ വെറുതേ അവരെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു.

ഏകദേശം മൂന്നു വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് ഞാനും അമ്മയും ടീച്ചറുടെ വീട്ടിൽ പോയിരുന്നു, പക്ഷേ, അന്ന് അതൊരു മരണവീടായിരുന്നു. കരഞ്ഞു തളർന്നു കിടക്കുന്ന എൽസി ടീച്ചറെ എന്റെ അമ്മ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നത് ഞാൻ നോക്കി നിന്നു.

''ഞാൻ ഇനിയെന്തു ചെയ്യും ടീച്ചറെ, എനിക്കിനി ആരാ ഉള്ളത്?'' എൽസി ടീച്ചർ ഒരിക്കൽ സഹാധ്യാപിക കൂടിയായിരുന്ന എന്റെ അമ്മയുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ടീച്ചറുടെ ഭർത്താവ് ജോലി കഴിഞ്ഞു വരുന്നവഴിക്ക് ഉണ്ടായ ബൈക്ക് അപകടത്തിൽ മരണപ്പെട്ടു. ചിലപ്പോൾ ദൈവം ചില കൈവിട്ട കളികൾ കളിക്കും, ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യന് അതിന്റെ പിന്നിലുള്ളത് ദൈവപദ്ധതിയാണ് എന്നൊക്കെ വിശ്വസിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്.

ചില മരണങ്ങൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ ജീവിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തെയും കൂടി

തല്ലിക്കെടുത്തിയിട്ടേ പോവുകയുള്ളൂ. അന്നു ഞാൻ ടീച്ചറുടെ മുഖത്തു നോക്കിയില്ല, എനിക്കതിനുള്ള ധൈര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ വീടിനു പുറത്തിറങ്ങി നിന്നു. കുറച്ചു സമയത്തിനുശേഷം അമ്മ പുറത്തേക്കു വന്നു. അമ്മയുടെ കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു തിരിച്ചുപോരുമ്പോൾ അമ്മ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ എന്റെ മനസ്സിലിപ്പോഴുമുണ്ട്.

''എൽസിക്ക് എല്ലാമായിരുന്നു ജോസ്, ഒരു നല്ല ഭർത്താവ്, അതിലും നല്ല ഒരു അപ്പച്ചൻ, വീട്ടിലെ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം അയാളായിരുന്നു നോക്കിയിരുന്നത്. അടുക്കളയിലും ബാങ്ക് കാര്യങ്ങൾക്കും മക്കളുടെ കാര്യങ്ങൾക്കും എല്ലാത്തിനും ഓടിയിരുന്നതയാളായിരുന്നു. അങ്ങേയറ്റം കുടുംബത്തിനു വേണ്ടി ജീവിച്ച മനുഷ്യൻ. കൂടെയുള്ള മിക്ക അധ്യാപികമാരുടെയും ഭർത്താക്കന്മാർ പള്ളിപ്പരിപാടികളും സാമൂഹിക പ്രവർത്തനങ്ങളും മറ്റും ഹരമായി കൊണ്ടുനടന്നപ്പോൾ അയാൾക്കു വലുത് കുടുംബം മാത്രമായിരുന്നു, എൽസി ഇതെങ്ങനെ സഹിക്കും?''

അമ്മ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന വിദ്യാലയത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്തായിരുന്നു എന്റെ എൽ.പി. സ്കൂൾ. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്ന സമയത്ത്, വൈകുന്നേരം അമ്മയോടൊപ്പം തിരിച്ചു വീട്ടിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ എൽസിടീച്ചർ പാതിവഴിവരെ കൂടെയുണ്ടാകുമായിരുന്നു. അന്നേ ടീച്ചർ നല്ല മെലിഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു, വളരെ ശാന്തമായ സംസാരം, എപ്പോഴും ചിരിക്കുന്ന മുഖം. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു നടക്കുന്ന ചില ദിവസങ്ങളിൽ എൽസിടീച്ചർ എന്റെ ചേട്ടന്മാരെക്കുറിച്ച് അമ്മയോടു ചോദിക്കുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരെയും ടീച്ചർ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

''നാലാം ക്ലാസ്സിൽ ഇവൻ എത്തുമ്പോൾ ടീച്ചറുടെ മൂന്ന് മക്കളെയും ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. ജോസഫേ, നിന്റെ ചേട്ടന്മാർ മിടുക്കന്മാരായിരുന്നു, നീയും മിടുക്കനായിരിക്കില്ലേ.'' അന്ന് ടീച്ചർ പറഞ്ഞത് ഓർക്കുന്നു.

ഞാൻ നാലാം ക്ലാസ്സിലെത്തിയപ്പോൾ എന്റെ ക്ലാസ്സ് ടീച്ചറായി വന്നത് എൽസിടീച്ചറായിരുന്നു. ടീച്ചർ ഒരിക്കലും ഞങ്ങളെ തല്ലിയിരുന്നില്ല.

''ദേ നാളെ പഠിച്ചിട്ടു വരണോട്ടാ, ഞാൻ വരുന്നവരെ മിണ്ടാതിരിക്കണം കേട്ടോ'' എന്നിങ്ങനെ അങ്ങേയറ്റത്തെ സ്നേഹത്തോടെമാത്രം വിദ്യാർത്ഥികളോട് സംസാരിച്ചിരുന്ന അധ്യാപികയായിരുന്നു അവർ. ടീച്ചർ കുട്ടികൾക്ക് നൽകിയ സ്വാതന്ത്ര്യം ഏറ്റവും കൂടുതൽ ദുരുപയോഗിച്ചത് ഞാനാണെന്നു തോന്നുന്നു. ടീച്ചർ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഞാൻ ചില കമന്റ്സ് പറയുമായിരുന്നു. ടീച്ചർ ഒരിക്കലും എന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല, പകരം ചിരിക്കുകയോ, ''മിണ്ടാ തിരിക്ക് ജോസഫേ' എന്നോ പറയുമായിരുന്നുള്ളൂ.

''മൂന്ന് പേരിൽ കുസൃതി കൂടുതൽ ഇവനാണ് ടീച്ചറെ'' എന്ന് എന്റെ കവിളത്ത് തട്ടിക്കൊണ്ട് ഒരിക്കൽ ടീച്ചർ അമ്മയോട് പറഞ്ഞിരുന്നു.

നാലാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ സന്മാർഗപാഠം പഠിപ്പിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം ക്ലാസ്സ്ടീച്ചർക്കായിരുന്നു. എൽസിടീച്ചർ മാത്രം ഞങ്ങളെ ക്ലാസ്സ് റൂമിൽനിന്ന് പുറത്തു കൊണ്ടുപോയി വലിയ പുളിമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലിരുത്തി പഠിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. സന്മാർഗം പഠിപ്പിക്കാൻ മാത്രമായിരുന്നു പുറത്തു കൊണ്ടുപോയിരുന്നത്, ആ വലിയ

മുത്തശ്ശിപുളിമരം ഇന്നില്ലെന്നോർക്കുമ്പോൾത്തന്നെ സങ്കടം തോന്നുന്നു. ഒരു ദിവസം ഇതുപോലെ ടീച്ചർ ഞങ്ങളെ മരച്ചുവട്ടിലിരുത്തി പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു, ''നന്മയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളായി വളരണം.'' ഇതായിരുന്നു ആ ദിവസത്തെ പാഠ്യവിഷയം.

''മനസ്സിൽ നന്മയുള്ളവർക്ക് എത്ര പ്രായമായാലും നല്ല ആരോഗ്യവും ചുറുചുറുക്കുമായിരിക്കും, അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴേ നന്മകൾചെയ്തു ജീവിച്ചാൽ വയസ്സുകാലത്തും ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഓടിച്ചാടി നടക്കാൻ സാധിക്കും, അപ്പോൾ എല്ലാവരും നല്ല കുട്ടികളാവാൻ റെഡിയാണോ?''

ടീച്ചർ ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരിയോടെ എല്ലാവരോടുമായി ചോദിച്ചു.

ആ ചോദ്യം കേട്ടതും എന്റെ മനസ്സിലെ സംശയാലു ഉണർന്നു.

''ടീച്ചറെ ഞാൻ നന്മ ചെയ്യാനൊക്കെ റെഡിയാണ്. പക്ഷേ, പ്രായമാവുമ്പോഴും ഇങ്ങനെതന്നെ ആരോഗ്യത്തോടെയിരിക്കും എന്നതിന് എന്താ ഉറപ്പുള്ളത്?''

ടീച്ചർ എന്നെ ഒന്നു തറപ്പിച്ചു നോക്കി, എന്നിട്ട് ഇരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

''നിങ്ങൾക്ക് മദർ തെരേസയെ അറിയില്ലേ, പാവപ്പെട്ടവരുടെ അമ്മയെന്നാ അവരെ വിളിക്കുന്നത്, മുഖം മുഴുവൻ ചുളുങ്ങി, മുടി നരച്ച് പ്രായമായെങ്കിലും അവർക്കിപ്പോഴും എന്തൊരു ആവേശമാണ്, ഇത്ര പ്രായമായിട്ടും എത്ര ആരോഗ്യത്തോടെ ഓടിനടന്ന് കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. അതാ പറഞ്ഞത് നന്മയുള്ളവർ ആരോഗ്യത്തോടെ കുറെനാൾ ജീവിക്കുമെന്ന്.''

അതിന് ഞാൻ കൊടുത്ത മറുപടി അവരെ ഞെട്ടിക്കുകയും ചിരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

''എന്റെ ടീച്ചറെ, മദർ തെരേസ ഇപ്പൊ ഹോസ്പിറ്റലിൽ ആണെന്നു ഞാൻ പത്രത്തിൽ കണ്ടല്ലോ, കൂടിവന്നാൽ അടുത്ത ശനിയാഴ്ചവരെ. അതിനുള്ളിൽ അവരുടെ കാര്യത്തിനൊരു തീരുമാനമാകും.''

എന്റെ തർക്കുത്തരം കേട്ടിട്ട് അവർക്ക് ചിരിയടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ചെറിയ വായിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞ വർത്തമാനമാണോ അതോ അതുപറഞ്ഞ രീതിയാണോ ടീച്ചറെ ചിരിപ്പിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലായില്ല. ടീച്ചർ എല്ലാവരോടും എഴുന്നേല്ക്കാൻ പറഞ്ഞു, എന്നോട് മാത്രം അവിടെ നില്ക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ട് മറ്റുള്ളവരെ വരിവരിയായി ക്ലാസ്സിലേക്കു വിട്ടു.

''എന്റെ ജോസഫേ, ഇത്രയും വലിയ ആളുകളെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറയാവോ? അതൊക്കെ തെറ്റാണ്, ഇനിയൊരിക്കലും ഇങ്ങനെയൊന്നും പറയരുത്. എനിക്ക് ചിരി നിർത്താൻ പറ്റാഞ്ഞിട്ടാണ് കുട്ടികളെ വീണ്ടും ക്ലാസ്സിലേക്ക് പറഞ്ഞുവിട്ടത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള തമാശകൾ ഇനി ടീച്ചർ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ പറയരുത് കേട്ടോ.''

അന്ന് വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അമ്മ എന്നെ ചെറുതായിട്ടൊന്ന് ഉപദേശിച്ചായിരുന്നു. എൽസിടീച്ചർ അമ്മയോട് ചില കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞിരുന്നു, അമ്മയാണെങ്കിൽ ആ കാര്യങ്ങൾ അതുപോലെ തന്നെ എന്നോട് പറഞ്ഞു.

''അവനോടു ക്ലാസ്സിൽ ഇങ്ങനെ ഓരോന്നുപറയരുതെന്ന് പറയണം ടീച്ചറെ, അവന്റെ ചില വർത്തമാനങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് അത്ഭുതവും

ചിരിയുമൊക്കെ വരും, ഞാൻ അത് കേട്ടില്ലെയെന്ന മട്ടിൽ ക്ലാസ് തുടരും. പക്ഷേ, ഈയിടെയായി വർത്തമാനം കൂടുന്നുണ്ട് അതുകൊണ്ട് അവനോട് കുറച്ചുകൂടി ക്ലാസ്സിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കണമെന്നു പറയണം.''

നാലാം ക്ലാസ്സിലെ അവസാന അധ്യയനദിവസം എൽസി ടീച്ചർ ക്ലാസ്സിലേക്ക് കയറിവന്നത് രണ്ട് മനോഹരമായ പേനകൾ കയ്യിൽപ്പിടിച്ചായിരുന്നു. അന്നുവരെ ഞങ്ങൾ ആരും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേകതരം പേന. അതിൽ നാല് കളറുള്ള റിഫില്ലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരേ പേനകൊണ്ട് നാല് കളറുകളിൽ എഴുതാൻ പറ്റുന്ന അത്ഭുതം ഞങ്ങൾ ആദ്യമായി കാണുകയായിരുന്നു.

''എന്റെ കയ്യിൽ രണ്ട് പേനകളുണ്ട്. ഇത് ഞാൻ കൊടുക്കാൻ പോകുന്നത് എനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട രണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കാണ്.

ടീച്ചർ ആദ്യം വിളിച്ചുപറഞ്ഞത് പെൺകുട്ടിയുടെ പേരാണ്: ''സംഗീത എസ്. മേനോൻ.'' അവൾ എന്റെ ശത്രുവായിരുന്നു, ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ക്ലാസ്സിൽ സ്ഥിരം അടിയായിരുന്നു. ക്ലാസ്സ്ഫോട്ടോയിൽ അവൾ എന്റെ മുഖത്ത് പേനകൊണ്ടു വരച്ച് വികൃതമാക്കിയിരുന്നു, അത്രമാത്രം എന്നോടു ദേഷ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരാൾ. പക്ഷേ, അവൾ പഠിക്കാൻ മിടുക്കിയായിരുന്നു, നല്ലപോലെ പാടുമായിരുന്നു, കഥാപ്രസംഗം പറയുമായിരുന്നു.

ടീച്ചർ അവളുടെ പേര് വിളിച്ചതും എനിക്ക് ദേഷ്യവും സങ്കടവും ഒരുമിച്ചു വന്നു. മറ്റാർക്ക് കൊടുത്താലും അവൾക്ക് കൊടുക്കരുതെന്നായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം.

''ഇനി ആൺകുട്ടികളിൽ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥിയെ വിളിക്കാൻ പോവുകയാണ്, ജോസഫ് കെ. ജോസ്.''

സന്തോഷംകൊണ്ട് ഞാൻ തുള്ളിച്ചാടി, രണ്ടായിരുന്നു കാരണം, ഒന്ന് ആ പേന ഞാൻ വല്ലാതെ മോഹിച്ചിരുന്നു, രണ്ടാമതായി എനിക്ക് ആ പേന കിട്ടിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അവളുടെ മുൻപിൽ നാണംകെട്ടേനേ. അന്ന് ക്ലാസ്സ് വിടുന്ന സമയത്ത് ടീച്ചർ എന്നെ ചേർത്തു നിർത്തി പറഞ്ഞ ചില കാര്യങ്ങളുണ്ട്, അത് വന്നുപതിഞ്ഞത് ചെവിയിലാണെങ്കിലും തറച്ചത് എന്റെ ഹൃദയത്തിലാണ്.

''ജോസഫ് വലിയ വർത്തമാനക്കാരനാണ്, വലിയ തമാശക്കാരനുമാണ്, നീയുള്ള ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ ടീച്ചർക്ക് സന്തോഷമായിരുന്നു, നീ മറ്റ് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിക്കുന്ന ഒരാളാണ്, creative എന്നൊക്കെ ഇംഗ്ലിഷിൽ പറയും. നിന്നെ ഞാൻ മിസ്സ് ചെയ്യും. നീ ഭാവിയിൽ സിനിമാനടനോ എഴുത്തുകാരനോ അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ആകുമായിരിക്കും. വലിയ ആളാകുമ്പോൾ ടീച്ചറെയൊക്കെ ഓർക്കണം.''

ഇന്ന് ഈ വരികൾ നിങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളിൽ ഒരുപക്ഷേ, ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടാകും, ''പറഞ്ഞപോലെ അവൻ ഒരു പുസ്തകമൊക്കെ എഴുതിയല്ലോ, സിനിമയിലും അഭിനയിച്ചല്ലോ'' എന്ന്. ഈ വരികൾ എഴുതിയപ്പോൾ ഞാനും ചിന്തിച്ചത് അതൊക്കെത്തന്നെയാണ്.

കഴിഞ്ഞ ഇരുപത് വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഞാൻ ടീച്ചറെ മിനിമം ഒരു പത്തുതവണ പല സ്ഥലങ്ങളിലായി കണ്ടിട്ടുണ്ട്, ഓരോ സമയത്തും ഞാൻ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ

ഘട്ടങ്ങളിലായിരുന്നു, അപ്പോഴെല്ലാം ടീച്ചർ എന്നെ കൂടെയുള്ളവർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിയത് ''ദേ ഇതെന്റെ ഫേവറിറ്റ് സ്റ്റുഡന്റ് ആണ്' എന്നാണ്. ഓരോ തവണ ടീച്ചർ ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോഴും അതൊരു വലിയ ഉത്തരവാദിത്വമായി തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ഒരദ്ധ്യാപികയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. അവർക്കൊരു സങ്കടമുണ്ടാകുന്ന രീതിയിലെന്നെക്കുറിച്ച് ഒന്നും കേൾക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് അറിയാതെതന്നെ മനസ്സിൽ ഉറച്ചുപോയ കാര്യമാണ്.

നാലാം ക്ലാസ്സിനു ശേഷം ഇന്നുവരെ എത്രയോ അധ്യാപകർ ജീവിതത്തിലൂടെ കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു, ചില അധ്യാപകർ എന്നെ വെറുത്തിട്ടുണ്ട്, വാക്കുകൾകൊണ്ട് മുറിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്, എന്നെക്കുറിച്ച് പരാതികൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അന്നുമിന്നും എന്നിലെ എന്നെ കണ്ടെത്തിയതും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതും എൽസിടീച്ചറായിരുന്നു. എനിക്കുറപ്പാണ് ഞാൻ അത്ര നല്ലൊരു വിദ്യാർ ത്ഥിയായിരുന്നില്ല, പല കൊള്ളരുതായ്മകളും തെറ്റുകളും എന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് പക്ഷേ, ടീച്ചറെന്നിലെ ചെറിയൊരു 'സ്പാർക്ക്' കണ്ടെത്തിയിരുന്നു, ടീച്ചറെന്നെ കാണുമ്പോഴൊക്കെയും കനലിൽ ഊതുന്നപോലെ ആ സ്പാർക്കിനെ ഊതിക്കത്തിക്കുമായിരുന്നു.

ഇന്ന് ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നത് എന്റെ 'വർത്തമാനങ്ങളുടെ' പേരിലാണ്. 'നിങ്ങൾ മനോഹരമായി സംസാരിക്കുന്നു' എന്ന് എല്ലാവരും പറയുമ്പോൾ എന്നോട് അതാദ്യം പറഞ്ഞത് എന്റെ എൽസിടീച്ചറായിരുന്നു.

സെപ്റ്റംബർ 5 അധ്യാപകദിനത്തിൽ ഞാനൊരു വീഡിയോ ചെയ്തിരുന്നു. അന്ന് ഞാൻ സംസാരിച്ചത് എൽസിടീച്ചറെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ടീച്ചർ അത് കണ്ടിട്ടുണ്ടാകുമോ എന്നെനിക്ക് അറിയില്ലായിരുന്നു. നാളെ വിളിക്കുമ്പോൾ അത് ചോദിക്കാം എന്ന് മനസ്സിൽ കരുതി.

നേരം വെളുത്തപ്പോൾ, ഞാൻ വിളിക്കുന്നതിനുമുൻപേ ടീച്ചറുടെ വിളി അമ്മയുടെ ഫോണിൽ വന്നു. അമ്മ നേരേ ഫോൺ എനിക്കു തന്ന് എന്നോട് ഹലോ പറയാൻ പറഞ്ഞു.

''ഹലോ, ടീച്ചറെ ഞാൻ ജോസഫാണ്.''

''എന്റെ പൊന്നുമോനെ കഴിഞ്ഞ രണ്ട് വർഷത്തിൽ ഞാൻ ഇത്രയധികം സ ന്തോഷിച്ച മറ്റൊരു ദിവസം ഉണ്ടായിട്ടില്ല, മോൻ ടീച്ചറെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞ വീഡിയോ മകൾ എനിക്കു കാണിച്ചുതന്നു, നീ അതൊക്കെ ഇപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത സന്തോഷം ഉണ്ട്, അദ്ദേഹം പോയതിനുശേഷം ഞാനിതുവരെ മനസ്സറിഞ്ഞു ചിരിച്ചിട്ടില്ല, നീ ഓരോന്നായി ഇങ്ങനെ ഓർത്തു പറയുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ ടീച്ചറങ്ങു നിറഞ്ഞുചിരിച്ചു മോനേ.''

പഴയ അധ്യാപികയുടെ സ്വരം ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതെന്നെയും ചെറിയ സങ്കടത്തിലേക്ക് തള്ളിയിട്ടു.

''ടീച്ചറെ ഞാൻ കൂടുതലായി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല, എന്നെ ഇത്രയും സ്നേഹിച്ച മറ്റൊരധ്യാപിക ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ സ്നേഹം ഞാൻ വീഡിയോയിലൂടെ പങ്കു വച്ചതാണ്, ടീച്ചർക്കു സന്തോഷമായി എന്നുകേട്ടപ്പോൾ

എനിക്കും സന്തോഷം.''

''മോനെ, ടീച്ചർ ഈ വർഷം റിട്ടയർ ചെയ്യുകയാണ്, ടീച്ചർക്ക് ഒരു ആഗ്രഹമുണ്ട്, അന്നു നീ കൂടെ അവിടെ ഉണ്ടാകണം. ഞാൻ പഠിപ്പിച്ച വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഒരാൾക്ക് ആശംസ പറയാനവസരമുണ്ട്, ജോസഫ് പറയണം എന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം, നിനക്ക് ഇപ്പോൾ ഒരുപാട് തിരക്കുകളുണ്ടെന്ന് ടീച്ചർക്ക് അറിയാം, സാധിക്കുമെങ്കിൽ ജോസഫ് വരണം.''

''ടീച്ചറെ എനിക്ക് സന്തോഷം മാത്രമേയുള്ളൂ. എന്നാണ്, എവിടെ വച്ചാണ് എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി ഞാൻ എത്തിയിരിക്കും''

''ഒരുപാട് സന്തോഷം മോനേ, വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷവും ഒരു വിദ്യാർത്ഥി പഠിപ്പിച്ച അധ്യാപകരെ ഓർക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ് അവർക്ക് കിട്ടാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ അംഗീകാരം. അപ്പോൾ ബെസ്റ്റ് വിഷസ്സ്, ഞാൻ പരിപാടിയുടെ നോട്ടീസ് മോന് അയയ്ക്കാം, ഒരിക്കൽക്കൂടി വിളിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിച്ചോളാം.''

ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ എനിക്ക് ടീച്ചറുടെ ഇൻവിറ്റേഷൻ കാർഡ് വന്നു.

ഫെബ്രുവരി എട്ടാം തീയതി എടക്കുന്ന് സെന്റ് തോമസ് എൽ.പി. സ്കൂളിൽ വച്ചാണ് പരിപാടി. നോട്ടീസിൽ ആശംസാപ്രസംഗം RJ Joseph Annamkutty Jose എന്ന് എഴുതിയത് കണ്ടപ്പോൾ വല്ലാത്തൊരു സന്തോഷം തോന്നി. നാലാം ക്ലാസ്സിലെ അവസാന ദിവസത്തിൽ ആ പേന എനിക്ക് സമ്മാനമായി നല്കി ഹൃദയത്തോടു ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന നല്ലൊരു ആശംസയും നല്കി എന്നെ യാത്രയാക്കിയ അതേ ടീച്ചർക്ക് യാത്രാമംഗളങ്ങൾ നല്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ച വിദ്യാർത്ഥി.

എന്റെ അമ്മ കുട്ടിക്കാലത്ത് പഠിച്ചിരുന്ന സ്കൂളിലായിരുന്നു എൽസിടീച്ചർ അവസാന വർഷങ്ങളിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്.

''ഞാനും കൂടെ വരുന്നുണ്ട്, ടീച്ചറെ ഒന്ന് കാണണം.'' ഫോൺ വച്ചതും അമ്മ എന്നോടായി പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ ഞാനും അമ്മയുംകൂടിയാണ് അന്ന് എൽസി ടീച്ചറുടെ യാത്രയയപ്പ് പരിപാടിക്കു പോയത്.

ഞങ്ങളെ കണ്ടതും ടീച്ചർ ഓടിവന്ന് സ്വീകരിച്ചു, ഞങ്ങളെ അകത്തോട്ട് കൊണ്ടുപോയി ചായയും പലഹാരങ്ങളും തന്നു. ടീച്ചറുടെ ബന്ധുക്കളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അന്നും ടീച്ചർ എന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തിയത് 'എന്റെ ഫേവറിറ്റ് സ്റ്റുഡന്റ്' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടാണ്.

ജീവിതത്തിൽ പലപ്പോഴും പലയിടങ്ങളിലും ആശംസകൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, പക്ഷേ, ചങ്കിൽ തട്ടി ഒരാശംസ പറഞ്ഞത് അന്നായിരുന്നു, അതൊന്ന് ഓർത്തെടുത്തുകൊണ്ട് ഈ കുറിപ്പ് അവസാനിപ്പിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു.

''എല്ലാവർക്കും നമസ്കാരം, എന്റെ പേര് ജോസഫ് എന്നാണ്, ഞാനൊരു റേഡിയോ ജോക്കിയാണ്, റേഡിയോ ജോക്കിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്ക് ഊഹിക്കാമല്ലോ, എപ്പോഴും ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നയാൾ. ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് നല്ലൊരു വായാടിയായിരുന്നു, പല അധ്യാപകരും എന്നെക്കുറിച്ച് പരാതികൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, ഞാൻ ഇരിക്കുന്ന ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ

ബുദ്ധിമുട്ടാണ് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒരേയൊരു അധ്യാപിക മാത്രമാണ് ''നീ നല്ലൊരു വർത്തമാനക്കാരനാണ്, തമാശക്കാരനാണ്, നീയുള്ള ക്ലാസ്സിൽ എനിക്ക് പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഇഷ്ടമാണ്'' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്, അത് ഈ മഞ്ഞ സാരിയുടുത്ത് ഇവിടെയിരിക്കുന്ന എൽസിടീച്ചറാണ്. ''നീ ഒരിക്കൽ സിനിമാനടനോ എഴുത്തുകാരനോ ആയേക്കും, നീ ക്രിയേറ്റീവാണ്'' എന്നൊക്കെപ്പറഞ്ഞ് ഒരു ഫോറിൻ പേന ടീച്ചർ അന്നെനിക്കു തന്നു. ഇന്ന് ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകൾ റേഡിയോയിലൂടെ എന്നെ കേൾക്കുമ്പോൾ, എന്റെ സംസാരങ്ങൾ വീഡിയോരൂപത്തിൽ ആളുകളുടെ മൊബൈലിൽ എത്തുമ്പോൾ എൽസിടീച്ചറെ, എനിക്കൊന്നേ പറയാനുള്ളൂ, ടീച്ചർ അന്നു തന്ന പേനയ്ക്ക് ഇതിൽ വലിയ പങ്കുണ്ട്. വില്യം അർതർവാർഡ് അധ്യാപകരെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞ ആ വാചകം മനസ്സിലേക്കു വരുന്നു,

"The good teacher explains. The superior teacher demonstrates. The great teacher inspires." വിദ്യാർത്ഥികളെ സ്വാധീനിക്കുന്നയാളാണ് ഏറ്റവും നല്ല ടീച്ചർ. ഒരു നാലാം ക്ലാസ്സുകാരനെ ടീച്ചർ സ്നേഹംകൊണ്ട് സ്വാധീനിച്ചതുകൊണ്ടാണ് അവൻ ദേ ഇതുപോലെ ഇന്ന് ഉള്ളുതുറന്ന് സംസാരിക്കുന്നത്. ഈ വിദ്യാലയത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന എല്ലാ അധ്യാപകർക്കും എന്റെ എൽസിടീച്ചറെ ഞാൻ സമ്മാനമായി നല്കുകയാണ്. പഠിപ്പിച്ചുവിട്ട് 18 വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷവും ഞാൻ സ്നേഹത്തോടെ ഈ ടീച്ചറെ ഓർമ്മിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് ഞാൻ നല്ലൊരു ശിഷ്യനായതുകൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് ഇവർ മികച്ച അധ്യാപികയായതുകൊണ്ടാണ്. ഗുരുവിനെ നെഞ്ചോടു ചേർത്ത് സ്നേഹിക്കുന്ന അനേകം ശിഷ്യഗണങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകട്ടെ, എൽസിടീച്ചർക്ക്, ജോസഫ് എന്ന പോലെ...

നന്ദി, നമസ്കാരം!

ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നവർ

“ഒരിക്കൽ നമുക്ക് കിട്ടിയ സത്യസന്ധമായ സ്നേഹം, നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹം നമ്മുടെ ബുദ്ധി മറന്നുപോയാലും ഹൃദയം മറക്കില്ല. ഹൃദയത്തിലെ ഏതോ ഒരു സ്ഥലത്ത് അതിങ്ങനെ പൊടിപിടിച്ച് കിടക്കുന്നുണ്ടാകും.”

''Some people feel like they don't deserve love. They walk away quietly into empty spaces, trying to close the gaps of the past.''

-Jon Krakauer, Into the Wild

2011–ലെ വേൾഡ് കപ്പ് ക്രിക്കറ്റ് സെമി ഫൈനലിൽ ഇന്ത്യ പാകിസ്ഥാനെ നേരിടുകയാണ്, 'Mother of all cricket matches' എന്നാണ് ഇന്ത്യയും പാകിസ്ഥാനും വേൾഡ് കപ്പിൽ ഏറ്റുമുട്ടുന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഇരുപത്തിമൂന്ന് റൺസുമായി സച്ചിൻ ബാറ്റ് ചെയ്യുകയാണ്. അജ്മൽ എന്ന മിടുക്കനായ ബൗളർ സച്ചിനെ വിക്കറ്റിനു മുമ്പിൽ കുടുക്കുന്നു (LBW), ഔട്ടിനായി അപ്പീൽ ചെയ്യുന്നു. അത് കണ്ടുനിന്ന എല്ലാവർക്കും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽതന്നെ 'ഔട്ട്' എന്ന് പറയാൻ മാത്രം ഉറപ്പുള്ളതായിരുന്നു ആ അപ്പീൽ. അമ്പയർ ഔട്ട് വിധിക്കുന്നു. കാണികൾ മുഴുവൻ സങ്കടത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയിലോട്ടു വീഴുമ്പോൾ അമ്പയർ എടുത്ത തീരുമാനം റിവ്യൂ ചെയ്യാൻ സച്ചിൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഒരു ടീമിന് രണ്ടു തവണ മാത്രമേ അമ്പയറിന്റെ തീരുമാനങ്ങളെ റിവ്യൂ ചെയ്യാൻ സാധിക്കൂ. Hawk-Eye റിവ്യൂ കാണിച്ചപ്പോൾ കാണികൾ ആവേശത്താൽ അലറി! കാരണം, ബോളും സ്റ്റമ്പും തമ്മിൽ ഒരു തലനാരിഴയുടെ അകലം ഉണ്ടായിരുന്നു. അമ്പയർ തീരുമാനം മാറ്റി, സച്ചിൻ കളി തുടർന്നു. ആ കളിയിൽ 85 റൺസെടുത്ത് ഇന്ത്യയുടെ വിജയത്തിന് അടിത്തറപാകിയത് സച്ചിനായിരുന്നു. ഫൈനലിൽ ശ്രീലങ്കയെ തോൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നീണ്ട 28 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം നമ്മൾ ലോകകപ്പുയർത്തി. ഇതിങ്ങനെ ഓർത്തെടുക്കുമ്പോൾ ജീവിതത്തിലും ഒരു റിവ്യൂ സിസ്റ്റം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലെന്നു ചിന്തിച്ചുപോകുന്നു. കൈവിട്ടുപോയി എന്നുറപ്പിച്ച ചില കാര്യങ്ങളിൽ തിരിച്ചുവരവിനും വിജയത്തിനും വലിയ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് സ്വയം ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ.

ഓഫീസിലെ ലാൻഡ്ഫോണിൽ എനിക്കൊരു കാൾ വന്നു, ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനായിരുന്നു.

''ചേട്ടാ ഞാൻ പട്ടാമ്പിയിൽനിന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്, ചേട്ടനെ ഒന്നു നേരിട്ടുകണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്, ഞാൻ നാളെ ഓഫീസിൽ വന്നോട്ടെ?''

''ഇത്ര ദൂരം യാത്ര ചെയ്യണ്ടേ? ഫോണിൽക്കൂടി പറയാൻ പറ്റുന്നതാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞോളൂ.''

''എനിക്ക് നേരിട്ട് കാണണം ചേട്ടാ, ഞാൻ നാളെ വന്നു കണ്ടോളാം, ചേട്ടൻ കുറച്ച് സമയം മാറ്റിവെച്ചാൽ മതി.''

അവന്റെ ശബ്ദത്തിൽ വല്ലാത്തൊരു നിസ്സഹായത എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നു, ഞാൻ കാണാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. പിറ്റേദിവസം ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് രണ്ടുമണിയായപ്പോൾ അവൻ വന്നു.

ആകാശ് എന്നാണ് അവന്റെ പേര്. നീണ്ടുമെലിഞ്ഞ മുഖം, കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ, 22 വയസ്സ് പ്രായം തോന്നിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. അവന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ ഒരു വെപ്രാളമൊക്കെയുണ്ടായിരുന്നു. ഓഫീസിലെ കോൺഫറൻസ്റൂമിൽ ടേബിളിന്റെ

ഇരുവശങ്ങളിലായി ഞങ്ങളിരുന്നു.

''ചേട്ടാ, എല്ലാ വീഡിയോസും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്, ചേട്ടൻ എന്നെ കാണാൻ സമ്മതിക്കുമെന്ന് ഒരിക്കൽപോലും കരുതിയതല്ല. സത്യമായിട്ടും എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റണില്ല.''

അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ എന്തൊക്കെയോ സങ്കടമുണ്ടായിരുന്നു, അവൻ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് റൂമിലെ ചില്ലുവാതിലിലൂടെ പുറത്തോട്ട് നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

''നിനക്ക് എന്തെങ്കിലും ടെൻഷനുണ്ടോ?, എന്താ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് പുറത്തോട്ട് നോക്കുന്നത്? കൂടെ വന്നിരിക്കുന്നത് സുഹൃത്താണോ?''

അവൻ കുറച്ചുകൂടി മുന്നിലേക്ക് വന്നു, രഹസ്യഭാവത്തിൽ എന്നോട് പറഞ്ഞു,

''ചേട്ടാ, ആ ഇരിക്കുന്നത് എന്റെ വളരെ അടുത്ത സുഹൃത്താണ്, അവനുപോലും അറിയാത്ത ഒരു കാര്യമാണ് ഞാൻ ചേട്ടനോട് പറയാൻ പോകുന്നത്. ഞാൻ പറയുന്നത് അവൻ കേൾക്കുമോ എന്നൊരു പേടി.''

''നീ മെല്ലെ പറഞ്ഞാൽ മതി, പുറത്തോട്ടൊന്നും ശബ്ദം പോവില്ല.'' ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു

ഒരു നീണ്ട ശ്വാസമെടുത്ത്, കുറച്ചൊന്നു കുനിഞ്ഞ്, സ്വകാര്യം പറയാൻപോകുന്ന മട്ടിൽ അവൻ അടുത്തു വന്നു. ചെറുതായി വിറയ്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തോടെ അവൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി,

''ചേട്ടാ എനിക്കൊരു സുഹൃത്തുണ്ട്, അല്ല, ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നതാവും കൂടുതൽ ശരി. ആളൊരു പെൺകുട്ടിയാണ്. ഗേൾഫ്രണ്ട് ഒന്നുമല്ല ചേട്ടാ, ഒരു നല്ല സുഹൃത്ത്. ആളിപ്പോൾ എന്നോട് മിണ്ടുന്നുപോലുമില്ല, ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കുറച്ച് മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ചെറിയൊരു വാക്കുതർക്കം ഉണ്ടായിരുന്നു, അപ്പോഴുണ്ടായ ദേഷ്യത്തിൽ ഞാൻ എന്തൊക്കെയോ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു, അതിൽപ്പിന്നെ അവൾ എന്നോട് മിണ്ടാറില്ല. ഈ കഴിഞ്ഞ ആഴ്ചയാണ് ചേട്ടന്റെ ഒരു വീഡിയോ കണ്ടത്. അതിൽ പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം എന്നെ ഒരുപാട് സ്വാധീനിച്ചു.
'വീണ്ടെടുക്കാനാവാത്തവിധം ആരും ദൂരത്തല്ല, തിരിച്ചുകിട്ടാനാവാത്തവിധം ഒന്നും കളഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല, ഒന്ന് ഏറ്റുപറഞ്ഞാൽ, ഒന്ന് സോറി പറഞ്ഞാൽ തീരാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ നമുക്കൊള്ളൂ.' ചേട്ടൻ വായിച്ച ഏതോ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നാണതെന്നും വീഡിയോയിൽ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.''

ആദ്യമായി അവന്റെ മുഖത്തൊരു ചെറുപുഞ്ചിരി കണ്ടു. അവൻ തുടർന്നു:

''അന്നുതന്നെ ഞാൻ അവളെ വിളിച്ച് സോറി പറഞ്ഞു, എന്നോട് ക്ഷമിക്കണമെന്നും പഴയപോലെ സുഹൃത്തുക്കളാകാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, അവൾ ഒന്നുംതന്നെ തിരിച്ചുപറഞ്ഞില്ല, അവൾ ഇപ്പോഴും പഴയതുപോലെതന്നെയാണ് ചേട്ടാ. എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടും അവൾക്ക് ഒരു മാറ്റവുമില്ല. എനിക്കവളുടെ സൗഹൃദം ഒരുപാട് മിസ്സ് ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഞാൻ ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?''

''നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദം എങ്ങനെ തുടങ്ങിയതാണ്? ഒന്ന് ചുരുക്കിപ്പറയാവോ? ചുമ്മാ ഒന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാണ്.''

''ചേട്ടാ, അവൾ എന്റെ വീടിന്റെ അടുത്താണ് താമസിക്കുന്നത്, അവളുടെ കുടുംബത്തിൽ ചില പ്രശ്നങ്ങളൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു അതിന്റെ പേരിൽ മാനസികമായും സാമ്പത്തികപരമായും അവൾക്ക് ചില ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടേണ്ടി വന്നു. അവളുടെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടാണ് ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദം ആരംഭിക്കുന്നത്. എല്ലാത്തിനും ഞാൻ കൂടെ നിന്നിരുന്നു, എന്റെ കയ്യിൽനിന്നും ഏകദേശം ഇരുപതിനായിരം രൂപയോളം അവളെ സഹായിക്കാൻ മാത്രം ചെലവായിട്ടുണ്ട്, ഞാൻ കണക്ക് പറയുന്നതായി ചേട്ടൻ കരുതരുത്, ചേട്ടനോടായതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞുപോകുന്നതാണ്. ഒരിക്കൽപോലും പ്രണയമോ മറ്റൊരു തരത്തിലുള്ള സ്നേഹമോ എനിക്കവളോട് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല, ഒരു നല്ല സുഹൃത്തിനോടുള്ള സ്നേഹം മാത്രം.''

അവന്റെ വാക്കുകളെക്കാൾ സത്യസന്ധത അവന്റെ മുഖത്ത് പ്രകടമായിരുന്നു.

''ഞങ്ങൾ എന്നും കാണും, സംസാരിക്കും, ഇടയ്ക്ക് ഒന്ന് കറങ്ങാനൊക്കെ പോകും, അവളുടെ സൗഹൃദം എനിക്ക് അത്രമേൽ പ്രിയപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അവളുടെ പ്രശ്നങ്ങളൊക്കെ സാവധാനം ഇല്ലാതായി, ജീവിതം പുതിയൊരു ട്രാക്കിലേക്കു മാറി. അവൾ പഠിക്കാനായി പുറത്തോട്ടു പോയി, മെല്ലെമെല്ലെ അവളുടെ വിളികളും അന്വേഷണങ്ങളും കുറഞ്ഞു. ഞാൻ ഈ അകൽച്ചയെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോഴൊക്കെ പഠനത്തിന്റെ തിരക്കാണെന്നു പറഞ്ഞ് അവൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. നമ്മളൊക്കെ മനുഷ്യന്മാരല്ലേ ചേട്ടാ, ഒരാൾ നമ്മളെ ഒഴിവാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അത് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ബോധമൊക്കെ നമുക്ക് ഉണ്ടാകുമല്ലോ? അവൾ അവധിക്ക് നാട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ എന്റെ ഉള്ളിലെ ദേഷ്യം മുഴുവൻ ഞാൻ പറഞ്ഞുതീർത്തു.''

''ചിലപ്പോഴൊക്കെ വാക്കുകൾക്കു വാക്കത്തിയെക്കാൾ മൂർച്ചയുണ്ട് ആകാശേ, എന്താണ് നീ പറഞ്ഞതെന്ന് ഓർത്തെടുക്കാൻ പറ്റുമോ?'' ഞാൻ ചോദിച്ചു

''ഞാൻ മോശം വാക്കുകളൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല ചേട്ടാ, 'ഞാൻ നിനക്ക് വെറും കളിപ്പാട്ടം ആയിരുന്നു അല്ലേ? ആവശ്യം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു' എന്നൊക്കെ അവളുടെ മുഖത്തുനോക്കി പറഞ്ഞു, 'ഇനി മേലിൽ നമ്മൾ കാണില്ല' എന്നൊക്കെപ്പറഞ്ഞ് ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനടന്നു. എന്നെ ഒന്ന് വിളിക്കാനോ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞതെന്ന് ചോദിക്കാനോ അവൾ ശ്രമിച്ചില്ല.''

എന്നോടിതു പറയുമ്പോഴും അവന്റെ ഉള്ളിൽ ആ വേദന ബാക്കി കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, ''എന്തുകൊണ്ടാണ് അവൾ എന്നോട് ഒന്നും ചോദിക്കാതിരുന്നത്?''

''കുറച്ച് നാളുകൾക്കു ശേഷം ഒരു സുഹൃത്താണ് നേരത്തേ ഞാൻ പറഞ്ഞ ചേട്ടന്റെ ആ വീഡിയോ അയച്ചുതന്നത്. അത് കണ്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉള്ളിൽ ഒരു കുറ്റബോധം തോന്നി. അന്ന് ഞാൻ അവളോടു പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ കടുത്തുപോയോ, അവളെ അത് വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചുകാണുമോ എന്നൊക്കെ ചിന്തിച്ചുപോയി. അവളുടെ സൗഹൃദം വീണ്ടെടുക്കാൻ തീവ്രമായി ആഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ അവളുടെ അടുത്തുചെന്നു മാപ്പ് പറഞ്ഞത്. ഇനി അവൾ പഴയതുപോലെയാകാൻ

ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണം ചേട്ടാ? എന്റെ ഭാഗത്താണോ തെറ്റ് സംഭവിച്ചത്?''

അവൻ ധരിച്ചിരുന്ന കറുത്തഫ്രെയിമുള്ള കണ്ണടയ്ക്കു പുറകിലെ, കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ നിറയുന്നത് എനിക്ക് കാണാമായിരുന്നു. എന്റെ വാക്കും വിശ്വസിച്ച് നഷ്ടപ്പെട്ട സുഹൃത്തിനെ വീണ്ടെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു പരാജയപ്പെട്ട ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ! ഞാൻ ഇനി അവനോട് എന്തു പറയാനാണ്. മനസ്സിലേക്ക് കയറിവന്ന മുഖം പ്രിയയുടേതാണ്, ഇത്രയും കാലമത്രയും ഞാൻ മറന്നുപോയ കൂട്ടുകാരിയുടെ മുഖം. എന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ സ്ഥാനത്ത് എനിക്ക് അവളുടെ മുഖം കാണാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, അവൻ പറഞ്ഞ ആ കൂട്ടുകാരിയുടെ സ്ഥാനത്ത് എന്നെയും.

ചിലർ നമ്മളുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നത് സിനിമയിൽ ഗസ്റ്റ് റോൾ ചെയ്യുന്ന ആളുകളെപ്പോലെയാണ്, വളരെക്കുറച്ച് രംഗങ്ങളിൽ മാത്രമേ അവർ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. പക്ഷേ, ആ സിനിമയുടെ ഗതി തിരിച്ചുവിടുന്നത് അതിഥിവേഷത്തിൽ വന്ന ആ വ്യക്തിയായിരിക്കും. എന്റെ മുമ്പിൽ കണ്ണ് നനഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ സത്യത്തിൽ ഒരു ഗസ്റ്റ് റോളാണ് ചെയ്യുന്നത്, അവന്റെ വരവാണ് എന്നെ പ്രിയയെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിച്ചത്. അവന് ഞാൻ കൊടുത്ത മറുപടിയിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനു മുൻപ്, നിങ്ങൾക്ക് എന്റെയും പ്രിയയുടെയും സൗഹൃദത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തണമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഞാൻ പ്രിയയെ ആദ്യമായി കാണുന്നത് ബാംഗ്ലൂർ ക്രൈസ്റ്റ് കോളജിലെ അഞ്ചാം നിലയിലുള്ള ചാപ്പലിലാണ്(chapel). അതുവരെ പരിചിതമല്ലാതിരുന്നൊരു നഗരത്തിൽ, തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ പുതിയ കലാലയജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നതുകൊണ്ട് 'ഒന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടു തുടങ്ങാം' എന്നു കരുതി പള്ളിയിൽ കയറിയതാണ്. ഞാൻ ഷൂസ് അഴിച്ച് അകത്തോട്ടു കയറാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോൾ അവൾ പ്രാർത്ഥനകഴിഞ്ഞു പുറത്തേക്കു വരികയായിരുന്നു. പരസ്പരം കണ്ടെങ്കിലും ഒരു പുഞ്ചിരിപോലും ഞങ്ങൾ കൈമാറിയില്ല.

പക്ഷേ, അന്ന് ക്ലാസ്സിൽ കയറിയപ്പോഴാണ് ഞങ്ങളിനി ഒരുമിച്ചു മൂന്നുവർഷം പഠിക്കേണ്ടവരാണെന്നു മനസ്സിലായത്. രാവിലെ പള്ളിയിൽ കണ്ട കാര്യം പറഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ ആദ്യമായി സംസാരിച്ചു. കുറച്ചു സംസാരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും 'വെങ്കട്ടപുര'യിലാണ് താമസം എന്നറിയാൻ സാധിച്ചു, ഞാൻ 6th സ്ട്രീറ്റിലും അവൾ 7th സ്ട്രീറ്റിലും. ഞാൻ ചേട്ടനോടൊപ്പം ഒരു അപ്പാർട്ട്മെന്റിലായിരുന്നു താമസം. പ്രിയ കുടുംബത്തോടൊപ്പവും. അന്ന് ക്ലാസ് കഴിഞ്ഞു പോകുമ്പോൾ എനിക്കു കയറേണ്ട ബസ് ഏതാണെന്ന് കണ്ടെത്താൻ സഹായിക്കണമെന്ന് ഞാൻ പ്രിയയോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. നാട്ടിലെപ്പോലെ പോകേണ്ട സ്ഥലത്തിന്റെ നെയിംബോർഡ് ബസ്സിൽ കാണില്ലയെന്നും അവിടെ നമ്പറുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് സ്ഥലങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതെന്നും അവൾ എനിക്ക് പറഞ്ഞുതന്നു. 340, 341, 342 നമ്പർ ഉള്ള ബസ്സുകളെല്ലാം വെങ്കടപുര വഴിയാണെന്നും നമുക്ക് ഒരുമിച്ചുപോകാമെന്നും അവൾ പറഞ്ഞു. അവൾ ഇറങ്ങുന്നതിന് തൊട്ടുമുമ്പുള്ള സ്റ്റോപ്പിലായിരുന്നു ഞാൻ ഇറങ്ങിയിരുന്നത്. ആദ്യദിവസങ്ങളിൽ

ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചായിരുന്നു വീട്ടിലേക്ക് പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഒരു ദിവസം അടുത്ത സ്റ്റോപ്പിൽ ഇറങ്ങാമെന്നും വീട്ടിൽ കയറിയിട്ട് പോകാമെന്നും അവൾ പറഞ്ഞു.

''ചുമ്മാ ഒന്നു കയറിയിട്ട് പോകാം ജോ, അപ്പനും അമ്മയുംനിന്നെ കാണണം, വീട്ടിലേക്കു വിളിക്കണമെന്നൊക്കെ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു, ക്ലാസ്സിൽ എനിക്ക് ആകെയുള്ള ഒരു അയൽക്കാരനല്ലേ.''

''ആയിക്കോട്ടെ, കാര്യമായി എന്തെങ്കിലും കഴിക്കാൻ കിട്ടുമല്ലോ അല്ലേ?'' ഞാൻ ചുമ്മാ ചോദിച്ചു.

''ഒന്നു വാടാ ചെക്കാ, എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ തരാം.'' അവളെന്നെ കളിയാക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ ബസ്സിറങ്ങി നടക്കാൻ തുടങ്ങി, ഒരു തെരുവുപോലെ തോന്നിക്കുന്ന സ്ഥലത്തൂടെയാണ് ഞങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നത്. അപ്പോൾ മനസ്സിലേക്ക് കടന്നുവന്നത് അമ്മയുടെ വാക്കുകളാണ്,

'ക്രൈസ്റ്റിൽ പഠിക്കുന്നവരൊക്കെ കുറച്ച് ഹെവി പിള്ളേരാണ്, നാട്ടിലെപ്പോലെ സാധാരണക്കാർ പഠിക്കുന്ന കോളജ് അല്ല, നിന്റെ ചേട്ടൻ നല്ല പൈസ മുടക്കിയാണ് നിന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്, ആ കാര്യം എപ്പോഴും ഓർമ്മവേണം.'

ഒരുപക്ഷേ, ഈ ചേരിയിലൂടെയുള്ള വഴി പ്രിയയുടെ വീട്ടിലേക്കുള്ള ഷോർട്ട് കട്ട് ആയിരിക്കാമെന്നു കരുതി ഞാൻ കൂടെ നടന്നു.

''ഇതാ വീട്, വെൽക്കം.'' വളരെ ചെറിയൊരു വീട് കാണിച്ചുതന്ന് അവൾ എന്നോട് പറഞ്ഞു. എന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്ക് നേരേ വിപരീതമായിരുന്നു ഞാൻ കണ്ട കാഴ്ച.

ഓടിട്ട ഒരു ചെറിയ വീട്. വലിയ മുറ്റമൊന്നുമില്ല, മുമ്പിൽ ഗേറ്റ് എന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്ന്, സൈഡിൽ വീടിനു പുറത്തായി ഒരു കുളിമുറി. മതിലിലും മൂലകളിലുമായി ചെറിയ ചെടികൾ. പ്രിയയെങ്ങനെ ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്ന് ക്രൈസ്റ്റിലെത്തി? വലിയ പഠിപ്പിസ്റ്റായതുകൊണ്ട് സ്പെഷ്യൽ സീറ്റ് കിട്ടിയതായിരിക്കുമോ? ഇതൊക്കെയായിരുന്നു എന്റെ ചിന്തകൾ.

പ്രിയയുടെ അമ്മ എനിക്ക് ചായ തന്നു, നല്ല ഓമനത്തമുള്ള വർത്തമാനപ്രിയയായ അമ്മ. ഞങ്ങൾ കുറച്ച് സംസാരിച്ചിരുന്നു. ആ വീടുപോലും വാടകയ്ക്ക് ആയിരുന്നുവെന്ന് എനിക്കപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത്. അവർ എന്നോട് നാട്ടിലെ വിശേഷങ്ങളൊക്കെ ചോദിച്ചു, എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ഏതാവശ്യത്തിനും ഒരു മടിയുംകൂടാതെ വിളിച്ചോളാനൊക്കെ എന്നോട് പറഞ്ഞു. പ്രിയയ്ക്ക് ഒരു അനുജത്തിയുണ്ട്. അവർ നാലുപേരടങ്ങുന്ന കുടുംബം ഒരു മുറി മാത്രമുള്ള ഇത്രയും ചെറിയ വീട്ടിൽ എങ്ങനെ താമസിക്കുന്നുവെന്നത് എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി.

ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദം നല്ലപോലെ വളർന്നു, ഇടയ്ക്കൊക്കെ ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിൽ ചുമ്മാ ചെല്ലുമായിരുന്നു. ''എനിക്ക് നാളെ ബീഫ് വേണം, ഞാൻ വൈകിട്ട് വരും'' എന്നു പറയാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള വിധത്തിൽ ഞാൻ ആ കുടുംബത്തിലെ ഒരാളെപ്പോലെയായി. പരീക്ഷാസമയത്തൊക്കെ എപ്പോഴും ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിലായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്, എന്നെ പഠിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം അവൾ വീട്ടിലെ പല കാര്യങ്ങളും മാറ്റിവയ്ക്കുമായിരുന്നു. 'കണക്ക്' ഉള്ള

എല്ലാ പരീക്ഷകളും ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിൽനിന്ന് പോയാണ് എഴുതിയിരുന്നത്. അതിരാവിലെ ഞാൻ പ്രിയയുടെ വീട്ടിൽ ചെല്ലും, എല്ലാം ഒന്നുകൂടി അവൾ പറഞ്ഞുതരും, പിന്നെ നേരേ എന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് കുളിച്ചൊരുങ്ങി ബൈക്ക് എടുത്ത് അവളെയും പിക്ക് ചെയ്തു പരീക്ഷയ്ക്കു പോകും.

ക്ലാസ്സ് തുടങ്ങിയ നാളുകളിൽ ഞാൻ ആദ്യം വളരെയധികം വെറുക്കുകയും പിന്നീട് അതൊരു ഇഷ്ടവുമായി മാറിയ മറ്റൊരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഫസ്റ്റ് സെമസ്റ്റർ കഴിഞ്ഞ സമയത്താണ് എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പ്രണയം എന്നൊരു കാര്യം ആദ്യമായി സംഭവിക്കുന്നത്. പ്രണയം എന്ന് മുഴുവനായി അതിനെ വിളിക്കാൻ പറ്റുമോ എന്നറിയില്ല. പക്ഷേ, ആദ്യമായി ഒരാളോട് വല്ലാത്തൊരു ആകർഷണം തോന്നിയത് ആ കുട്ടിയോടാണ്.

'അവൾ എന്റെ നല്ല സുഹൃത്താണ്' എന്ന് പ്രണയത്തിലായിരിക്കുന്ന മിക്ക കാമുകീകാമുകന്മാരും പറയുന്ന അതേ നുണയാണ് ഞാനും എല്ലാരോടും പറഞ്ഞിരുന്നത്. പ്രിയ എപ്പോഴും അതും പറഞ്ഞ് എന്നെ കളിയാക്കുമായിരുന്നു.

''നിനക്ക് അവളോട് പ്രേമം അല്ലേടാ ചെക്കാ?'' എന്ന് അവൾ ചോദിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ചുമ്മാ ചിരിച്ചു തള്ളുമായിരുന്നു.

ആദ്യ വർഷത്തിലെ വേനൽ അവധി തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് ക്ലാസ്സിൽനിന്ന് എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് വണ്ടർലായിലേക്ക് ഒരു ട്രിപ്പടിച്ചു. ഞാനും സുഹൃത്തുക്കളും ഏറ്റവും അടിച്ചുപൊളിച്ച ദിവസങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അത്. അടുത്ത ദിവസം നാട്ടിലേക്ക് പോകാനുള്ള ബസ്ടിക്കറ്റ് ചേട്ടന്റെ കൂട്ടുകാരൻ സാലി ബുക്ക് ചെയ്തുതന്നിരുന്നു. ട്രിപ്പ് കഴിഞ്ഞുവന്ന അതേ രാത്രിതന്നെ നാട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകേണ്ട ഡ്രസ്സും മറ്റു കാര്യങ്ങളുമൊക്കെ പാക്ക് ചെയ്ത് സെറ്റാക്കി വച്ചു. പിറ്റേദിവസം വൈകിട്ടായിരുന്നു നാട്ടിലേക്കുള്ള 'കല്ലട G 4 ബസ്.' വീട്ടിൽനിന്ന് ഇറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് പ്രിയയോടും ആന്റിയോടും പറഞ്ഞിട്ടുപോകാമെന്നു കരുതി ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു ചെന്നു.

''ജോക്കുട്ടാ, നിന്നെ കണ്ടിട്ട് കുറച്ചു കാലമായല്ലോ? എന്താ ഇപ്പൊ 'ചിക്കൻ ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കൂ, ഞാൻ വരുന്നുണ്ട്' എന്നൊന്നും പറയാത്തെ? നിങ്ങൾ വഴക്കിട്ടോ?'' പ്രിയയുടെ അമ്മ എന്നെ കണ്ടപാടേ ചോദിച്ചു.

''ഇല്ലല്ലോ ആന്റി, ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു കുഴപ്പവുമില്ലല്ലോ. ഞാൻ ഇടയ്ക്ക് ഇറങ്ങണമെന്നു വിചാരിക്കും. പിന്നെ ഓരോ തിരക്കുകളിങ്ങനെ വരും. അവളെവിടെയാ?'' മറച്ചുപിടിച്ച ചമ്മലോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

എന്നെ കണ്ടതും ''എന്താണാവോ ഇങ്ങോട്ടൊക്കെ വരാൻ തോന്നിയത്''എന്ന് കൃത്രിമച്ചിരിയോടെ അവൾ ചോദിച്ചു.

ചെറിയൊരു കുറ്റബോധം എന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്നു, പഴയപോലെ ഞാൻ അവളോടൊപ്പം അധികം സമയം ചെലവഴിക്കാറില്ലായിരുന്നു. ക്ലാസ്സിൽ കാണുമ്പോൾ ഓരോന്നു പറഞ്ഞ് അവളെ കളിയാക്കുമെന്നല്ലാതെ ഞാൻ അവളോട് അധികം മിണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഒന്നും മനപ്പൂർവ്വമായിരുന്നില്ല, അതങ്ങനെ സംഭവിച്ചുപോയതാണ്.

''ജോ, ഞാൻ നിനക്ക് ആരാടാ? നീ ഒന്ന് പറഞ്ഞെ?'' അവൾ എന്നെ

തറപ്പിച്ചുനോക്കിയിട്ട് ചോദിച്ചു.

''നീ എന്താ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചോദിക്കണേ, നിനക്കറിയാലോ.''

''എന്തറിയാലോ എന്ന്?''

''പ്രിയ, ചുമ്മാ തമാശകളിക്കല്ലേ, നമ്മൾ നല്ല സുഹൃത്തുക്കളാണെന്നാണ് എന്റെ വിചാരം.''

''ജോ, നമ്മൾ ആദ്യമായി ക്ലാസ്സിൽനിന്ന് ടൂർ പോയപ്പോൾ നീ എപ്പോഴെങ്കിലും എന്നോട് ഒന്ന് സംസാരിച്ചോ? ഏതെങ്കിലും ഒരു റൈഡിൽ നീ എന്റെയൊപ്പം കയറിയോ? നീ എല്ലാ നേരവും അവളുടെയൊപ്പമായിരുന്നു, അവളോട് കാണിക്കുന്ന അത്രയും സ്നേഹം എന്നോടും കാണിക്കണമെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല, പക്ഷേ, കുറച്ച് ശ്രദ്ധ പഴയ സുഹൃത്തുക്കൾക്കും കൊടുത്തുകൂടേ? ഈ സൗഹൃദത്തിനുവേണ്ടി കെഞ്ചുക എന്നൊക്കെ പറയുന്നത് നല്ല ബോറാണെന്ന് എനിക്കറിയാം ജോ, പക്ഷേ, പറയാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.''

അവളുടെ ചോദ്യത്തിൽ അല്പംപോലും ശരികേടില്ലായിരുന്നു, പക്ഷേ, എന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് തെറ്റായ ഉത്തരങ്ങളും ന്യായീകരണങ്ങളുമായിരുന്നു. തിരിച്ചൊന്നും പറയാൻ നില്ക്കാതെ, മൗനമെന്ന പ്രതിഷേധം അവൾക്കു നൽകിക്കൊണ്ട് ഞാൻ തിരികെപ്പോയി.

അവധിക്കാലം കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചു വന്നപ്പോഴും ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അകലം അങ്ങനെതന്നെ തുടർന്നു. ക്ലാസ്സിൽ കാണുമ്പോഴുള്ള ചിരികളിൽ മാത്രമായി ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദം ഒതുങ്ങി.

അടുത്ത വർഷം എന്റെ ജന്മദിനത്തിന്റെ അന്ന് അതിരാവിലെ റൂമിന്റെ വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു. വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ കയ്യിൽ വലിയൊരു കേക്കുമായി പ്രിയ നില്ക്കുന്നു, തൊട്ടുപുറകിൽ പ്രിയയുടെ അപ്പച്ചനും. ആദ്യമായിട്ടായിരുന്നു ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത സമയത്ത് ഒരു ബെർത്ത്ഡേ കേക്ക് എനിക്ക് കിട്ടുന്നത്. ഞങ്ങൾ അകത്തു കയറി കേക്ക് മുറിച്ചു, പങ്കുവെച്ചു കഴിച്ചു. അവളുടെ സ്നേഹത്തിനും സൗഹൃദത്തിനും മാറ്റമില്ലായിരുന്നു. മാറിയത് മുഴുവൻ ഞാനായിരുന്നു. മൗനംകൊണ്ട് മനപ്പൂർവ്വം തീർത്ത അകലം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ അപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ചെറിയ ഏറ്റുപറച്ചിലും സോറിയുമൊക്കെ പറഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ വീണ്ടും പഴയ പോലെയായി. പക്ഷേ, അതിനും അധികം ആയുസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദത്തിന് സ്വപ്നത്തിൽപോലും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത ഒരു തിരിച്ചടിയുണ്ടായി.

ഒരിക്കൽ, പരീക്ഷയുടെ തലേദിവസം പഠിക്കാനായി ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു.

''ജോ, ഇന്നുമുതൽ നിന്നെ ഞാൻ ക്ലാസ്സിൽ ഇരുത്തി പഠിപ്പിക്കാം, വീട്ടിലിരുന്നു പഠിച്ചാൽ ഇനി ശരിയാവില്ല. കഴിഞ്ഞ ദിവസം അപ്പച്ചൻ ചിലതൊക്കെ പറഞ്ഞു, എനിക്ക് ആകെ സങ്കടമായി.''

''അപ്പച്ചൻ എന്താ പറഞ്ഞേ?''

''ഒന്നുമില്ല ജോ, നിന്നെ ഞാൻ ക്ലാസ്സിൽ നേരത്തേ വന്ന് പഠിപ്പിക്കാം, നീ

പേടിക്കണ്ടാ.''

''നീ കാര്യം പറ പ്രിയ, അപ്പച്ചൻ എന്താ പറഞ്ഞത്?'' എന്റെ ശബ്ദം ആദ്യമായി അവളുടെ മുമ്പിൽ ഉയർന്നത് അന്നായിരുന്നു.

''അപ്പച്ചൻ പറയുന്നത്, അയല്പക്കത്തുള്ളവർ ഓരോന്നൊക്കെ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കും എന്നാണ്, നീ ഇടയ്ക്ക് വീട്ടിൽ വരുമ്പോൾ അടുത്തുള്ള ചേച്ചിമാരൊക്കെ പല അനാവശ്യങ്ങളും പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്നു എന്നൊക്കെ, ഐ ആം സോറി ജോസഫ്.''

ഒരു ഞെട്ടലോടും അതിനെക്കാൾ വേദനയോടെയുമാണ് ഞാനതു കേട്ടത്.

''അപ്പച്ചന് നമ്മുടെ സൗഹൃദം ഇതുവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാ അല്ലേ? ഇത് അയല്പക്കത്തുള്ളവർ പറയുന്നതാണോ? അതോ അദ്ദേഹത്തിന് സ്വയം തോന്നി പറയുന്നതാണോ?''എന്റെ ഓരോ വാക്കിനും ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചതിൽ കൂടുതൽ തീവ്രതയുണ്ടായിരുന്നു.

''അപ്പച്ചൻ എന്തോ ദേഷ്യത്തിൽ പറഞ്ഞതാണ്, കുറച്ചു കാലം കഴിയുമ്പോൾ എല്ലാം ശരിയാകും. നീ ഇത്ര സീരിയസായി എടുക്കണ്ടാ.''

അവൾ അങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞെങ്കിലും എനിക്കത് വളരെ വിഷമമുണ്ടാക്കി, ഇനി ഒരിക്കലും ആ വീട്ടിലേക്കില്ല, നമുക്ക് പിന്നെ സംസാരിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞ് ഞാൻ അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയി. പിന്നീട് ഞങ്ങൾ ക്ലാസ്സിൽപോലും അധികം സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല. എന്റെ ചെറിയ കാര്യങ്ങളിൽപോലും വലിയ ശ്രദ്ധ കാണിച്ചിരുന്ന പ്രിയ എന്ന സുഹൃത്തിനെ എനിക്ക് മെല്ലെ നഷ്ടപ്പെടുകയായിരുന്നു.

മൂന്നു വർഷത്തെ ബാംഗ്ലൂർ ജീവിതം അവസാനിച്ച ദിവസം, നാട്ടിലേക്ക് വണ്ടി കയറുന്നതിന് മുമ്പായി പ്രിയയുടെ വീടുവരെ ചെന്ന് എല്ലാവരോടും യാത്ര പറയണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഉള്ളിൽ മറ്റു ചിന്തകൾ എന്നെ തടഞ്ഞെങ്കിലും കുറെക്കാലം സ്വന്തം കുടുംബത്തിലെ ഒരാളായി എന്നെ കണ്ട ആ അമ്മയോടും അനുജത്തിയോടും പ്രിയയോടും ഒരു നന്ദിവാക്കെങ്കിലും പറഞ്ഞിട്ടു പോകണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ അവരുടെ വീടിന്റെ ഗേറ്റിന്റെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾത്തന്നെ ഉള്ളുനിറഞ്ഞ ചിരിയോടെ ആന്റിയെന്നെ അകത്തേക്കു വിളിച്ചു.

''ഞാൻ കയറുന്നില്ല ആന്റി, ഉടനെ പോകണം, പ്രിയയില്ലേ?''

''അവൾ പറഞ്ഞിരുന്നു നീ ഇന്നു പോകുമെന്ന്, ഉള്ളിൽ ഇപ്പോഴും ദേഷ്യം ഉണ്ടാകും അല്ലേ? ഇനിയെന്നാ നിന്നെ കാണുക? എന്നാ ഞാനൊരു ചായ ഇട്ടു തരിക? അകത്തേക്ക് വാ.'' അവർ സങ്കടം ഉള്ളിലൊതുക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും പ്രിയ എന്നെ കണ്ട് ഗേറ്റിന് അടുത്തേക്കു വന്നു.

''പ്രിയ, ഒരു ബൈ പറയാൻ വന്നതാണ്, ഇനി എന്നാണ് കാണാൻ പറ്റുകയെന്ന് അറിയില്ല, മിക്കവാറും ഞാൻ നാട്ടിലായിരിക്കും MBA ചെയ്യുക.''

നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന കണ്ണുകളോടെ, സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ദേഷ്യത്തോടെ അവൾ എന്നെ നോക്കി, ''നീ എവിടേക്ക് വേണേലും പോ'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കരഞ്ഞു കണ്ണുതുടച്ച് വീട്ടിനകത്തേക്ക് അവൾ ഓടിക്കയറി. ഒന്നും പറയാൻ നില്ക്കാതെ ഞാൻ അവിടെനിന്നുമിറങ്ങി.

ഞാൻ അന്ന് രാത്രി നാട്ടിലേക്ക് വണ്ടി കയറി.

ആ ഒരു ദിവസത്തിനുശേഷം ഇന്നേക്ക് 8 വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവസാനമായി അവൾ അയച്ച ചാറ്റ് ഞാൻ എഴുതിയ പുസ്തകം വായിച്ചതിനുശേഷമാണ്. സ്നേഹംകൊണ്ട് എന്നെ സ്വാധീനിച്ചവരെക്കുറിച്ച് ഞാൻ എഴുതിയപ്പോൾ അവളുടെ പേര് പുസ്തകത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. അവൾ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ പല വിഷയങ്ങളിലും ഞാൻ ജയിക്കുകപോലുമില്ലായിരുന്നു. എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ അവളുടെ പേരെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമെന്ന് പ്രിയ സ്വാഭാവികമായും പ്രതീക്ഷിച്ചു കാണണം. കാരണം, അവൾക്കറിയാമായിരുന്ന പലരും ആ പുസ്തകത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. താനില്ലായെന്നറിഞ്ഞിട്ടും ഒരു പരാതിപോലും പറയാതെ, 'I read your book, good one jo' എന്ന് പറയാനുള്ള മനസ്സ് അവൾ കാണിച്ചു.

വല്ലപ്പോഴുമുള്ള ചാറ്റുകൾ മാത്രമായി ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദം ഇപ്പോഴും ചാരംമൂടി കിടക്കുകയാണ്, ഒന്ന് ഊതി ചാരം കളഞ്ഞാൽ വീണ്ടും ഇത് ജ്വലിച്ച് കത്തുമെന്നറിയാം. ഒരു പക്ഷേ, പട്ടാമ്പിയിൽനിന്ന് എന്നെ തേടിയെത്തിയ ആകാശ് എന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ അവന്റെ കഥ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കേട്ടത് പ്രിയയുടെ സ്വരമാണ്. അവൻ മെല്ലെ ഊതിയത് കത്തിത്തീർന്നു എന്ന് തോന്നിച്ച എന്റെയും പ്രിയയുടെയും സൗഹൃദത്തിനു മീതേയാണ്.

പ്രിയയുടെ മുഖം മനസ്സിൽ തെളിയുമ്പോൾ ഞാൻ ഈ ചെറുപ്പക്കാരനോട് എന്താണ് പറയേണ്ടത്, ഒരു ഏറ്റുപറച്ചിൽ കാര്യങ്ങളെ കുറെക്കൂടി എളുപ്പമാക്കും എന്നെനിക്കു തോന്നി.

''ആകാശേ, ആദ്യംതന്നെ നിന്നോട് ഞാനൊരു വലിയ നന്ദി പറയുകയാണ്, എന്തിനാണ് എന്നായിരിക്കാം നീയിപ്പോൾ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടാകുക. എനിക്ക് നിന്നെ നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റുന്നുണ്ട്, നിന്നോട് നിന്റെ കൂട്ടുകാരി ചെയ്തത് ഞാൻ എന്റെ ഒരു കൂട്ടുകാരിയോട് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നീയിപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്ന വിഷമം അവൾ ഒരുപാട് കാലം അനുഭവിച്ചിരിക്കണം, ഒരുപക്ഷേ, അവൾക്ക് ഒരുപാട് സുഹൃത്തുക്കൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിരിക്കാം, എന്നെ ഒരിക്കൽപോലും മിസ്സ് ചെയ്യുന്നുപോലും ഉണ്ടാകില്ല, ഞാനും അവളെ ഇത്രയുംകാലം മിസ്സ് ചെയ്തിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ നിന്നോട് ഞാൻ സംസാരിക്കുന്ന ഈ നിമിഷം ഞാൻ എന്റെ സുഹൃത്ത് പ്രിയയെ ചെറിയൊരു കുറ്റബോധത്തോടെ, വേദനയോടെ ഓർത്തെടുക്കുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവളെ കളിയാക്കിയതും പരീക്ഷയ്ക്ക് ഹാളിൽ കയറുന്നതിനു മുമ്പ് അവൾ എല്ലാം ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞുതന്നതും ഞാനവളെ മലയാളം വായിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചതും അവസാനമായി കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞതും ഒക്കെ ഇങ്ങനെ ഒരുമിച്ച് കയറിവരുന്നുണ്ട്.

അവളും നീ ഇന്ന് വന്നപോലെ ആരുടെയെങ്കിലും അടുത്ത് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദത്തിന്റെ മുറിവുമായി ചെന്നുകാണും. എനിക്ക് നിന്നോട് എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്നറിയില്ല, ഒരു കാര്യം ഉറപ്പാണ്, അവൾ നിന്നെ മനപ്പൂർവ്വം

ഒഴിവാക്കിയതാണെങ്കിലും ചില സാഹചര്യങ്ങളുടെ പേരിൽ മറന്നുപോയതാണെങ്കിലും അവൾ നിന്റെ സൗഹൃദത്തെ സ്നേഹത്തോടെ ഓർമ്മിച്ചെടുക്കുന്ന ഒരു ദിവസം വരും. സ്നേഹം ഒരിക്കലും പഴായിപ്പോകുന്നില്ല ആകാശേ, ഒരിക്കൽ നമുക്ക് കിട്ടിയ സത്യസന്ധമായ സ്നേഹം, നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹം നമ്മുടെ ബുദ്ധി മറന്നുപോയാലും ഹൃദയം മറക്കില്ല. ഹൃദയത്തിലെ ഏതോ ഒരു സ്ഥലത്ത് അതിങ്ങനെ പൊടിപിടിച്ച് കിടക്കുന്നുണ്ടാകും. നീ വിഷമിക്കേണ്ട, തിരിച്ചുകിട്ടാത്ത സൗഹൃദത്തിനു പുറകെ പോവുകയും വേണ്ടാ. നീ നീയായിരിക്കുക, എന്നെങ്കിലും ആ കുട്ടി നിന്റെ സൗഹൃദത്തിലോട്ട് തിരിച്ച് നടക്കുമായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ ഉടനേതന്നെ അല്ലെങ്കിൽ കുറച്ചധികം വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം.''

ആകാശ് നന്ദിയൊക്കെ പറഞ്ഞു പോയി.

ഉടനേതന്നെ പ്രിയയെ വിളിക്കണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ, എന്തുപറഞ്ഞ് വിളിക്കും? പറയാനുള്ളതെല്ലാം എഴുതാമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു.

സ്നേഹംനിറഞ്ഞ പ്രിയ,

ബാംഗ്ലൂരിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന നിനക്ക് മലയാളം വായിക്കാൻ നല്ല ബുദ്ധിമുട്ടാണ് എന്നെനിക്കറിയാം, പണ്ട് നമ്മൾ പഠിച്ചിരുന്ന സമയത്ത് ഞാൻ നിന്നെ മലയാളം വായിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു, നീ മറന്നുകാണില്ല എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകം നിന്റെ കയ്യിൽ എത്തുന്നതുവരെ, സമയമെടുത്ത് ഇതിലെ വരികളിലൂടെ നീ കടന്നുപോകുന്നതുവരെ ഞാൻ നിന്നെ ഫോൺ വിളിക്കില്ല എന്ന് തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഈ പുസ്തകം നീ വാങ്ങിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് നിന്റെ കയ്യിൽ എത്തണം എന്ന വാശി എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു, നിന്റെ കയ്യിലിരിക്കുന്ന ഈ കോപ്പിയിൽ മാത്രം, ഈ പാരഗ്രാഫിന് അവസാനം ഞാൻ വിത്ത് ലവ് ജോസഫ് എന്ന് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്, ഒപ്പുമിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് ആളുകളൊക്കെ എന്റെ ഓട്ടോഗ്രാഫിനുവേണ്ടി പേപ്പർകഷണങ്ങളുമായി വരാറുണ്ട്, ഞാൻ ഒപ്പിടാറുമുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇന്നുവരെ ഇട്ടിരിക്കുന്ന ഓട്ടോഗ്രാഫുകളിൽ ഹൃദയംകൊണ്ട് ഒപ്പിട്ടത് ഇതിൽ മാത്രമായിരിക്കും.

See you soon

With Love
Joseph

കൂട്ട്

“എന്ത് ചെയ്യണം എന്നറിയാതെ ഒറ്റയ്ക്കാവുമ്പോൾ, ധൈര്യം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ ചില നല്ല വാക്കുകളുടെ രൂപത്തിൽ ദൈവം കടന്നുവരും”

""I would rather walk with a friend in the dark, than alone in the light.''
- Helen Keller

'Children of heaven' എന്നൊരു ഇറാനിയൻ ചലച്ചിത്രമുണ്ട്. രണ്ടാം സമ്മാനമായ ഷൂസിനുവേണ്ടി ഓട്ടമത്സരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന കുട്ടി. അവന്റെ ലക്ഷ്യം എങ്ങനെയെങ്കിലും രണ്ടാമതായി ഫിനിഷ് ചെയ്ത് സ്കൂളിൽ പോകാൻ ഒരു ചെരുപ്പുപോലുമില്ലാത്ത അനുജത്തിക്ക് ഷൂസ് കൊണ്ടുക്കൊടുക്കണം എന്നുള്ളതാണ്. പരിശീലനമത്സരങ്ങളിൽ എല്ലാംതന്നെ അവൻ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ മുമ്പ് ഫിനിഷ് ചെയ്തിരുന്നു. മത്സരത്തിന്റെ അന്ന് അവനോടിയത് ഒന്നാമനാകാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല, രണ്ടാമതെത്താനായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് പുറകിലേക്ക് നോക്കി ഓടിയ അവൻ ഫിനിഷിങ് ലൈൻ ക്രോസ് ചെയ്തു തളർന്നു വീഴുന്നു. 'ഞാൻ രണ്ടാമതല്ലേ' എന്ന് അവനെ വിളിച്ചെഴുന്നേൽപ്പിക്കുന്ന അധ്യാപകനോട് ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഇല്ല മോനെ, നീ ഒന്നാമനായി ഫിനിഷ് ചെയ്തു' എന്ന് പറയുമ്പോൾ ആ കുട്ടി കരയുന്നുണ്ട്. വിജയിച്ചിട്ടും തോറ്റവനെപ്പോലെ അവൻ വീട്ടിലെത്തുന്നു, അവനെ കണ്ടതും പ്രതീക്ഷയോടെ ഓടിവന്ന അനുജത്തിയുടെ മുമ്പിൽ അവന്റെ ശിരസ്സ് താഴ്ന്നുപോകുന്നു. ചിലരൊക്കെ ഈ കുട്ടിയെപ്പോലെയാണ്, ഓടുന്നതു മുഴുവൻ ഒന്നാമനാകാനല്ല മറ്റാർക്കോവേണ്ടിയാണ്.

ഒരു പുസ്തകം മുഴുവനായി എഴുതാനുള്ള ഐറ്റം ഉണ്ട്, പക്ഷേ, ഏതാനും താളുകളിൽ ആളെയങ്ങു ചുരുക്കി അവതരിപ്പിക്കണം. പറഞ്ഞുവരുന്നത് പുതിയ പിള്ളേരുടെ ഭാഷയിൽ വിളിക്കപ്പെടുന്ന 'ചങ്ക് ബ്രോ' യെക്കുറിച്ചാണ്, ആത്മാർത്ഥസുഹൃത്ത്. എഴുതിവരുമ്പോൾ സ്നേഹം കുത്തിയൊലിച്ച് കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളായി വാക്കുകളുടെ രൂപത്തിൽ വന്നാലോ എന്നൊരു ടെൻഷനുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഒന്ന് മാറ്റിപ്പിടിച്ച് ലൈറ്റ് ആയി തുടങ്ങിയത്.

പതിനഞ്ചുവർഷമായി കൂടെയുള്ള ചങ്ങാതി, ഒരു പാതിരാത്രി അവന്റെ മുറിയുടെ വാതിലിൽ ചെന്നു മുട്ടിയിട്ട് 'ചാവാനുള്ള വിഷവുമായിട്ടാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, 'നീ ടെൻഷൻ അടിക്കല്ലേ ജോസപ്പേ, വാ അകത്ത് കയറിയിരിക്ക് ഞാനൊരു കട്ടനിടാം, നമുക്ക് സംസാരിക്കാം' എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പുതിയൊരു ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള വാതിൽ എനിക്ക് തുറന്നുതരും എന്നു ഞാൻ ഉറച്ച് വിശ്വസിക്കുന്ന സുഹൃത്ത്. പതിവ് ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾപോലെ ഈ സൗഹൃദം എങ്ങനെ പൂത്തുലഞ്ഞ് സുഗന്ധം വിടർത്തി എന്നൊന്നും പറയുന്നില്ല.

നമുക്ക് കൊച്ചിൻ എയർപോർട്ടിനു മുൻപുള്ള ദേശം ജങ്ഷനടുത്തുള്ള ഒരു തട്ടുകടയിലേക്കു പോകാം, അവിടെ ഒരു പ്ലാസ്റ്റിക് ടേബിളിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലായി ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേർ. സമയം രാത്രി 11 മണി. കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒന്നാന്തരം ജോലി രാജിവെച്ചിട്ട് അന്ന് രണ്ടാഴ്ചയാവുന്നു. സ്ഥാനമാനങ്ങൾകൊണ്ടും മാസവരുമാനംകൊണ്ടും ആർക്കും അസൂയതോന്നുന്ന ഒരു ജോലി വേണ്ടെന്നുവയ്ക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് എന്റേതായ ഒരുപാട് കാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

ലാഭനഷ്ടക്കണക്കുകൾ, ബിസിനസ്, കസ്റ്റമർ മാപ്പിങ്, സെയിൽസ് റിപ്പോർട്ട്, ഇതൊക്കെ ഞാൻ പണ്ടേ വെറുത്തിരുന്ന കാര്യങ്ങളായിരുന്നു. 'പിന്നെ ആരെ കെട്ടിക്കാനാണ് നീ MBA പഠിച്ചത്' എന്ന് എന്നോടു ചോദിക്കരുത്, അതൊക്കെ ഒരു നാട്ടുനടപ്പായിരുന്നു. കൊമേഴ്സ് പഠിച്ചതുകൊണ്ട് ബി.കോം. ചെയ്തു, അതുകൊണ്ട് സ്വാഭാവികമായും MBA പഠിച്ചു. അത്രമാത്രം. നാലു വർഷം ഇഷ്ടമില്ലാതിരുന്ന ജോലി ഞാൻ ചെയ്തു, പലപ്പോഴും പേപ്പർ ഇടാൻ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയതാണ് (പേപ്പർ ഇടുക എന്നുവച്ചാൽ ജോലി രാജിവയ്ക്കുക എന്നതിന്റെ ഒരു മലയാളീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രയോഗമാണ്). അപ്പോഴൊക്കെ അപ്പനും അമ്മയും ഇമോഷണലി ബ്ലാക്ക്മെയിൽ ചെയ്ത് ഇത്രയും വർഷം കൊണ്ടെത്തിച്ചു. ഓരോ തവണ ജോലി രാജിവയ്ക്കാൻ തീരുമാനിക്കുമ്പോഴും ഞാൻ അവനെ വിളിക്കും.

''ടാ മടുത്തടാ, ഞാൻ പേപ്പറിടാൻ പോവാ.''

''നീ ചാടിക്കയറി തീരുമാനങ്ങളെടുക്കല്ലേ, നമുക്ക് ഒരു മാസം കൂടി നോക്കാം, കുറച്ചുകൂടി ഇൻവോൾവായി പണിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്ക്. ചിലപ്പോൾ ഒരു ട്രാക്കിൽ വീണാലോ? എടാ, ഇത്രയും വരുമാനമുള്ള ജോലി ചുമ്മാ അങ്ങ് കളയണോ? ഏതൊരു ജോലിയിലും ഇതുപോലത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകും.'' ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് അവൻ എനിക്ക് മറുപടികൾ തന്നുകൊണ്ടിരുന്നത്.

അഞ്ചാം തവണയും ഇതുപോലെ 'ഞാൻ പേപ്പറിടാൻ പോവാണ്' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ പതിവുശൈലിയിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമായാണ് പ്രതികരിച്ചത്.

''നീ കഴിഞ്ഞ ജന്മത്തിൽ പത്രം ഇടുന്ന ആളായിരുന്നോ കോപ്പേ, ഇടടാ പേപ്പറ്, വരുന്ന വഴിക്ക് കാണാം. No reason to stay is a good reason to go. ഇനി നീ കൂടുതൽ ചിന്തിക്കാനോ ആരോടും ചർച്ച ചെയ്യാനോ നിക്കണ്ടാ. ബാക്കി നമുക്ക് വരുന്നിടത്തുവച്ച് കാണാം.''

ഒന്നും നോക്കിയില്ല, നേരേ പോയി ബോസിന് മെയിൽ അയച്ചു, ജോലി രാജിവച്ചു. ആദ്യദിവസങ്ങളിൽ വല്ലാത്തൊരു ഭാരം ഇറക്കിവച്ചപോലെ തോന്നിയിരുന്നു. ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ചേട്ടന്റെയൊപ്പം അവധിക്കാലം ചെലവഴിക്കാൻ തീരുമാനിച്ച അപ്പനോടും അമ്മയോടും ഇക്കാര്യം പറയുകയെന്നത് വലിയ സങ്കടമായി ഉള്ളിൽ കിടന്നു. ജോലി രാജിവച്ചതിനുശേഷമുള്ള ആദ്യ രണ്ടു ദിവസങ്ങളിൽ വലിയ കുഴപ്പമില്ലാതെ ഉറങ്ങിയ എനിക്ക് മെല്ലെ ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ചില നഗ്നസത്യങ്ങൾ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയത് അപ്പോഴാണ്, മനസ്സിൽ ഒരുപാട് ചോദ്യങ്ങൾ വന്നു നിറഞ്ഞു.

'മാസാമാസം വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സാലറി ഇനി വരില്ല, തോന്നുമ്പോൾ തോന്നുമ്പോൾ ATM-ൽ പോയി കാർഡ് ഉരയ്ക്കുമ്പോൾ കാശ് വരില്ല, കാറ്റേ വരൂ, ബുക്സ്, ഹെഡ്സെറ്റ് ഇതൊക്കെ ഇനി ഓൺലൈൻ വാങ്ങിക്കുമ്പോൾ ചങ്കിടിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്, പള്ളിപ്പെരുന്നാളിന് ബന്ധുക്കൾ ഒരുമിച്ചു കൂടുമ്പോൾ ഇപ്പോൾ പണിയൊന്നുമില്ല എന്ന് പറയേണ്ടിവരും. ഇനി എന്ത് ജോലി ചെയ്യാനാണ്, എന്ത് ചെയ്താലും പഴയ കമ്പനി തന്ന ജോലിയുടെ സുരക്ഷിതത്വം കിട്ടുമോ?'

ഈ ചോദ്യങ്ങളൊന്നും ജോലി രാജിവയ്ക്കാൻനേരത്ത് തോന്നാഞ്ഞത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ഹൃദയഭാരത്തോടെ ഞാൻ ചിന്തിച്ചു.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഉറക്കം തീരെ കിട്ടാതായി, അപ്പോഴാണ് പാതിരാത്രി അവനെ വിളിച്ചിട്ട് ഒന്നു കാണാൻ പറ്റോ എന്ന് ചോദിച്ചത്. അങ്ങനെയാണ് ദേശത്തുള്ള കടയിൽ രണ്ട് കട്ടൻചായയ്ക്ക് പറഞ്ഞിട്ട് ഞങ്ങൾ എന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

''ജോസഫേ, കഴിഞ്ഞ എത്രയോ വർഷങ്ങളായി എനിക്ക് നിന്നെ അറിയാം, ഒരുപാട് പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന വ്യക്തിയായിരുന്നു നീ. ചെറിയ തെറ്റുകൾപോലും ഒരുപാട് കുറ്റബോധം നല്കിയിരുന്ന, എപ്പോഴും കുമ്പസാരക്കൂടുകൾ അന്വേഷിച്ച് നടന്നിരുന്ന, ഈശ്വരനുമായി എപ്പോഴും ഒരു ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരാൾ. നീ പിന്നീട് ഒരുപാട് വായിച്ചു, വായനയിൽ വളർന്നു, നിന്റെ ചിന്താഗതികൾ മാറി, കർമ്മമാണ് ശരിക്കുമുള്ള പ്രാർത്ഥനയെന്ന വലിയ ചിന്തകളൊക്കെയായി.

ഒരിക്കൽ നീ കണ്ണ് നിറഞ്ഞ് ഏറ്റുപറഞ്ഞ പാപങ്ങൾ 'സ്വാഭാവികം, മാനുഷികം' എന്ന തലങ്ങളിലേക്കു മാറി. നിനക്ക് ഞാൻ പറയുന്നത് എത്രത്തോളം സ്വീകരിക്കാൻ പറ്റുമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല, പക്ഷേ, ആ പഴയ ജോസഫിനെ തിരിച്ചുപിടിക്കണം. നീ ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഈ സങ്കടവും ടെൻഷനും പ്രാർത്ഥന കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടാണെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നേ, നമ്മളൊക്കെ എത്ര തലകുത്തി മറിഞ്ഞാലും, നമ്മുടെ വഴികൾ വെട്ടുന്ന, ദിശകൾ കാണിച്ചുതരുന്ന ആരോ ഒരാൾ ഉണ്ടെടാ, അയാളുമായുള്ള അടുപ്പം എപ്പോഴും കാത്തുസൂക്ഷിക്കണം. കളഞ്ഞുപോയ ചില നന്മകളെ നീ വീണ്ടെടുത്തേ പറ്റൂ. കുറച്ചുകാലത്തേക്ക് നിന്റെ ലോജിക്കുകൾ ഒന്നു മാറ്റിവെച്ച് പഴയപോലെ പള്ളിയിലൊക്കെ പോ, ഒന്ന് കുമ്പസാരിക്ക്, ഇത്രയും കാലം ജീവിച്ച രീതിയിൽനിന്ന് കുറച്ചുകാലത്തേക്ക് മനപ്പൂർവ്വം ഒന്നു മാറിനടക്ക്.''

ഞാൻ അപ്പോൾ കടന്നുപോയിക്കൊണ്ടിരുന്ന മാനസിക സംഘർഷവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത കാര്യമാണ് അവൻ പറഞ്ഞത്, പൊതുവേ അവൻ ചില പ്രാക്ടിക്കൽ ചിന്തകളൊക്കെ പറയുന്ന ഒരാളായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആദ്യമായാണ് അങ്ങനെയൊരു കാര്യം പറഞ്ഞത്. എന്ത് ചെയ്യണം എന്നറിയാതെ ഒറ്റയ്ക്കാവുമ്പോൾ, ധൈര്യം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ ചില നല്ല വാക്കുകളുടെ രൂപത്തിൽ ദൈവം കടന്നുവരും, അന്ന് ദൈവം വന്നത് അവന്റെ വാക്കുകളുടെ രൂപത്തിലായിരുന്നു.

ചിലപ്പോഴൊക്കെ അറിവിന്റെ അഹന്ത അഴിച്ചുവച്ച് ആ പരാശക്തിയുടെ മുൻപിൽ സ്വയം സമർപ്പിച്ചു കുമ്പിട്ട് നില്ക്കുമ്പോൾ 'മാറ്റം' എന്നൊരു വലിയ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങും. എനിക്കു സംഭവിച്ചത് അതുതന്നെയാണ്, ഞാൻ പഴയ എന്നെ വീണ്ടും കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചു. നേരത്തേ എഴുന്നേറ്റ് പള്ളിയിൽ പോയി, പ്രാർത്ഥിക്കാനും ധ്യാനിക്കാനും എല്ലാ ദിവസവും കുറച്ചു സമയം കണ്ടെത്തി.

ഉള്ളിലെ ആകുലതകൾക്കും ഭയത്തിനും അതൊരു പരിഹാരമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, അതിനെയൊക്കെ കുറച്ചുകൂടി ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ നേരിടാനുള്ള ഒരു

ധൈര്യമൊക്കെ ആ ദിവസങ്ങൾ എനിക്ക് സമ്മാനിച്ചിരുന്നു.

അങ്ങനെയൊരു ദിവസം ഞായറാഴ്ച കുർബ്ബാനകഴിഞ്ഞു വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ, മാധ്യമങ്ങളിൽ വൻ ചർച്ചനടക്കുകയാണ്, കേരളത്തിലെ ഒരു നടി ആക്രമിക്കപ്പെട്ട കേസുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളും മാധ്യമപ്രവർത്തകരും രാഷ്ട്രീയനിരീക്ഷകരും കൂലങ്കഷമായ ചർച്ചയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും സംസാരിക്കുന്നത് കേരളത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന സ്ത്രീപീഡനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടുന്ന സ്ത്രീയുടെ മാനത്തെക്കുറിച്ചുമാണ്.

ആദ്യമായിട്ടാണ് ഒരു ചാനൽചർച്ച കണ്ട് നമ്മുടെ പ്രേമം സിനിമയിലെ പാട്ടിന്റെ അവസ്ഥ വന്നത്, 'കണ്ണ് ചുവക്കണ്, പല്ലുകടിക്കണ്, മുഷ്ടിചുരുട്ടണ്...' നേരേ റൂമിൽ കയറി മൊബൈൽക്യാമറ ഓണാക്കി ചിലതൊക്കെ പറഞ്ഞു, 'ഞാനാണ് മാറ്റം' എന്ന ഏഴുമിനിറ്റു ദൈർഘ്യമുള്ള ആ വീഡിയോ അപ്‌ലോഡ് ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപ് എനിക്കു പലവിധ ചിന്തകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. 'ഇതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടോ? ഞാനിപ്പോൾ ഈ വീഡിയോ ഇട്ടതുകൊണ്ട് എന്തു മാറ്റം ഉണ്ടാകാനാണ്? ആകെ രണ്ടായിരം സുഹൃത്തുക്കളേ ഫേസ് ബുക്കിലുള്ളൂ. അവരു ചുമ്മാ കളിയാക്കും എന്നല്ലാതെ ഇതുകൊണ്ടു വേറെന്ത് ഉപകാരം ഉണ്ടാകാനാണ്?'

നല്ലനടപ്പിന്റെ ഭാഗമായി യേശുവുമായിട്ടു മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കി സംസാരിക്കാനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രമൊക്കെ ചുമരിൽ ഒട്ടിച്ചായിരുന്നു. അവസാനം ആ വീഡിയോ അപ്‌ലോഡ് ചെയ്യുമ്പോൾ എന്റെ ഇടതുകരം ചുവരിലുള്ള യേശുവിന്റെ നെഞ്ചിലായിരുന്നു. അന്ന് അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ എന്റെയുള്ളിൽ പ്രാർത്ഥനകളില്ലായിരുന്നു, അല്ലെങ്കിലും ഒരു വീഡിയോ അപ്‌ലോഡ് ചെയ്യുമ്പോൾ എന്തു പ്രാർത്ഥിക്കാനാണ്? മനസ്സ് ഒരു A4 സൈസ് ഷീറ്റുപോലെ ബ്ലാങ്ക് ആയിരുന്നു. 'നമസ്കാരം ഞാൻ ജോസഫ് അന്നംകുട്ടി ജോസ്' എന്ന് ആദ്യമായി പറഞ്ഞത് അന്നായിരുന്നു, ആ വീഡിയോയിലായിരുന്നു.

സ്വപ്നംപോലും ഇത്ര മനോഹരമായി കാണാൻ സാധിക്കില്ലെന്നു തോന്നുന്നു, കാരണം എന്റെ വീഡിയോയ്ക്ക് കിട്ടിയ പ്രതികരണം അത്രയ്ക്ക് വലുതായിരുന്നു. ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ ഫ്രണ്ട്സ് ലിസ്റ്റ് അയ്യായിരം കഴിഞ്ഞു, ചാറ്റ് ബോക്സ് മുഴുവൻ അഭിനന്ദനപ്രവാഹമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ മാധ്യമങ്ങളെല്ലാം ഈ വീഡിയോ വാർത്തയായി ഷെയർ ചെയ്തു. ഫോളോചെയ്യുന്നവരുടെ എണ്ണം ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ ഇരുപതിനായിരം കഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെയൊരു ദിവസം എനിക്കൊരു ഫോൺകാൾ വന്നു,

''ഹായ് ജോസഫ്, ഞാൻ സ്മിത വൈദേഹി, റേഡിയോ മിർച്ചി കേരളയുടെ പ്രോഗ്രാമിങ് ഹെഡ് ആണ്, ഞാൻ താങ്കളുടെ വീഡിയോ കണ്ടു. It was amazing, you have great flow, ease and clarity of thoughts. What are you doing now?''

''Absolutely nothing.'' ഒരു പണിയുമില്ല എന്ന് മലയാളത്തിൽ പറയുന്നതിലും നിലവാരം ഇംഗ്ലിഷിൽ പറയുന്നതാണല്ലോ.

''Joseph, We are looking for an RJ, Are you interested?''

ഉത്തരം കൊടുക്കുന്നതിനു മുൻപ് ചുമരിൽ കുറച്ചുനാളായി കയറിയിരിക്കുന്ന,

എല്ലാമറിയുന്നവനായ, താടിയും മുടിയും നീട്ടിവളർത്തിയ ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മുഖത്തൊന്നുകൂടി നോക്കി.

'നീ ഓക്കെ പറയട ചെക്കാ' എന്നൊരു ഭാവമായിരുന്നു ആ മുഖത്ത്, ഞാൻ ഓക്കെ പറഞ്ഞു. ഇന്ന് ഇതെഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു റേഡിയോ ജോക്കി ആയിട്ട് രണ്ടു വർഷങ്ങൾ തികയാൻ പോകുന്നു.

ഇന്ന് ജീവിതത്തിലും ജോലിയിലും ഞാനനുഭവിക്കുന്ന സംതൃപ്തിക്കും സന്തോഷത്തിനും നന്ദി പറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നത് ആ വീഡിയോയ്ക്കല്ല, എന്നിലെ കളഞ്ഞുപോയ നന്മകളെ തിരികെപ്പിടിക്കാൻ സഹായിച്ച, എന്നെ വീണ്ടും ജനിക്കാൻ സഹായിച്ച അവനോടാണ്, അവന്റെ സൗഹൃദത്തിന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിനോടാണ്. എന്റെയീ സുഹൃത്ത് ചെറുപ്പത്തിലേ അമ്മ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരാളാണ്. അവന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിലും എഴുത്തുകളിലും സംസാരങ്ങളിലും എപ്പോഴും 'അമ്മ' എന്ന പദം കടന്നുവരാറുണ്ട്. അമ്മ നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ വേദന ആഴത്തിൽ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാവാം അവൻ സ്നേഹത്തിന്റെ സുതാര്യമായൊരു ഗർഭപാത്രം ചങ്കിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്നത്, ആരൊക്കെ അവിടെ പ്രവേശിക്കുന്നുവോ അവരെല്ലാം വീണ്ടും ജനിക്കുന്നു, അവർക്കൊക്കെ ഓടിക്കയറാവുന്ന ഒരു അമ്മമരമായി അവൻ മാറുന്നു.

സാധാരണ സുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തനാണവൻ. 'എന്റെ പ്രണയം തകർന്നുപോയി' എന്നു പറഞ്ഞ് ചങ്ക് തകർന്ന് അവന്റെ അടുത്തുചെല്ലുമ്പോൾ 'നമുക്ക് നടക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞ് ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുറെദൂരം ഒപ്പം നടന്ന്, നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളുണ്ട്, നിന്നെ സ്വന്തമെന്നപോലെ സ്നേഹിക്കുന്ന കൂട്ടുകാരുണ്ട്, നിന്നെ പ്രണയിക്കാൻ ഈ കാറ്റുണ്ട്, മരങ്ങളുണ്ട്, നിന്റെ വഴിയിൽ ഇടറാതെ നിന്നെ കാക്കാൻ ഈശ്വരനുണ്ട് എന്നൊക്കെ ഹൃദ്യമായി പറയുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ പുരോഹിതനാണ് ഞാൻ നിങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എന്റെ സുഹൃത്ത്. ഫ്രാൻസിസ് കുരിശിങ്കൽ എന്നാണ് അവന്റെ പേര്. ഞാൻ എല്ലാം ഏറ്റുപറയുന്ന, പങ്കുവയ്ക്കുന്ന എന്റെ കുമ്പസാരക്കൂട്. നല്ല സൗഹൃദമാണ് ഒരാൾക്കു കിട്ടാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ധനം എന്നെന്നെ പഠിപ്പിച്ചത് ഈ സുഹൃത്താണ്.

ഇമ്മാനുവേൽ എന്ന മമ്മൂട്ടിചിത്രത്തിൽ തന്റെ ഇൻഷുറൻസ് തുക കമ്പനിയിൽ നിന്നു കിട്ടാൻ ഒരുപാട് നട്ടംതിരിയേണ്ടിവന്ന സുകുമാരിചേച്ചിയുടെ കഥാപാത്രത്തിനു തുണയായി വരുന്നത് ആ കമ്പനിയിൽ പുതിയതായി ജോലിക്കു കയറിയ മമ്മൂട്ടിയുടെ കഥാപാത്രമാണ്. തന്നെ സഹായിച്ച ആ വ്യക്തിയോട് ആ അമ്മ പറയുന്ന വാചകം നേരേ ചെല്ലുന്നത് പ്രേക്ഷകന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കാണ്.

'ഈ ലോകത്തില് പടച്ചോൻ ഒരുപാട് പേർക്കു പൊന്നും പണോം കൊടുക്കും, ഒരുപാട് പേർക്ക് വൻപുള്ള ഉദ്യോഗം കൊടുക്കും. പക്ഷേ, ലക്ഷത്തിലൊരാൾക്കേ പടച്ചോൻ അവന്റെ മനസ്സു കൊടുക്കൂ, എന്തിനാണെന്നോ? അവന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ ഇവിടെ നടപ്പാക്കാൻ. മോന് പടച്ചോന്റെ മനസ്സാണ്. മോനെ പടച്ചോൻ രക്ഷിക്കട്ടെ.'

നിനക്ക് പടച്ചോന്റെ ഹൃദയമാണടാ ഫ്രാൻസിസെ.

കൂട്ട് എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ കവർപേജിൽ വായിച്ചപോലെ, 'ദൈവം എന്നോട് നിന

ക്ക് എത്രകാലം ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കണം' എന്ന് ചോദിച്ചാൽ എന്റെ മറുപടിയിതായിരിക്കും, 'ദൈവമേ, അവൻ ജീവിക്കുന്നതിലും ഒരു ദിവസം കുറച്ച് ജീവിച്ചാൽ മതി, എന്റെ ഈ ചെറിയ ജീവിതം ഇത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നത്, ഭൂമിയുടെ ഏതോ കോണിൽ അവൻ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്ന ഉറപ്പുള്ളതുകൊണ്ടാണ്.'

മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ഓടാൻ പലതും വേണ്ടാ എന്നു വച്ചുകൊണ്ട് നീ തിരഞ്ഞെടുത്ത ജീവിതാന്തസ്സിന് നന്ദി, എപ്പോഴും തുറന്നിട്ട വാതിലായി വിരിച്ചുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന നിന്റെ കരങ്ങൾക്ക് നന്ദി.

മനസ്സിൽ നിനക്കുവേണ്ടി ചൊല്ലുന്ന ആ പ്രാർത്ഥനയോടെ ഈ എഴുത്ത് ഞാൻ അവസാനിപ്പിക്കട്ടെ.

'ദൈവമേ, എന്റെ ഈ സുഹൃത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ ലോകത്തിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽ നിന്ന് അകറ്റുകയും വിശുദ്ധമായി കാത്തുകൊള്ളുകയും ചെയ്യണമേ. അങ്ങേ ദിവ്യസ്നേഹം ഇവനെ ലോകതന്ത്രങ്ങളിൽനിന്ന് സംരക്ഷിക്കട്ടെ. ഇവന്റെ പ്രയത്നങ്ങൾ ഫലസമൃദ്ധങ്ങളായി ഭവിക്കട്ടെ. ഇവന്റെ ശുശ്രൂഷ ലഭിക്കുന്നവർ ഇഹത്തിൽ അവരുടെ ആനന്ദവും ആശ്വാസവും പരത്തിൽ നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിന്റെ മകുടവും ആയിത്തീരട്ടെ. ആമേൻ.'

പ്രാണൻ വായുവിൽ അലിയുമ്പോൾ

പരസ്പരം ചിരികൊണ്ട് തിരിച്ചുപിടിക്കാവുന്ന ബന്ധങ്ങൾ വെറും വ്യാജമായ ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ പേരിൽ പടിക്കു പുറത്തുനിർത്തുന്നവർ, കണ്ണുകളിൽ നോക്കി ചിരിച്ചാൽ തീരാവുന്നതായിരുന്നു വർഷങ്ങളായി ഉള്ളിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന പിണക്കത്തിന്റെ അകലം.

"It is said that your life flashes before your eyes just before you die. That is true, it's called Life."
-Terry Pratchett, The Last Continent

മരിച്ചതൊരു ചെറുപ്പക്കാരനാണ്, പക്ഷേ, ആരുംതന്നെ അവനുവേണ്ടി ഒരുതുള്ളി കണ്ണുനീരുപോലും ഒഴുക്കുന്നില്ല. തലതെറിച്ച ചെറുക്കനായിരുന്നു, വീട്ടുകാർക്കും നാട്ടുകാർക്കും ഒരുപോലെ ശല്യമായവൻ. കുറച്ചു നാളുകൾക്കുശേഷം അവന്റെ ശവക്കല്ലറയ്ക്കരികെ ഒരു പെൺകുട്ടി നിന്ന് വിതുമ്പുകയായിരുന്നു, അവളെ താങ്ങിക്കൊണ്ട് അവളുടെ അച്ഛനും കൂടെയുണ്ട്. ''നിങ്ങളുടെ ആരാണ് ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ?'' എന്ന് കൗതുകത്തോടെ ആ നാട്ടിലെ ഒരാൾ ചോദിച്ചു. ''എന്റെ മകൾക്ക് കാഴ്ചശക്തി നല്കിയ കണ്ണുകൾ ഈ പയ്യന്റേതാണ്.''
ഒപ്പിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നു, മരണശേഷം കണ്ണുകൾ ദാനംചെയ്യുമെന്ന്. ഇന്ന് അവനുവേണ്ടി കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചത് അവന്റെതന്നെ കണ്ണുകളാണല്ലോ (നിബിൻ കുരിശിങ്കൽ എഴുതിയ, 'അവസാനത്തെ ചുംബനം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ വായിച്ചത്).

സാധിക്കുമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും വായിച്ചിരിക്കേണ്ട പുസ്തകമാണ് പോൾ കലാനിധിയുടെ 'പ്രാണൻ വായുവിലലിയുമ്പോൾ (When Breath Becomes Air)'. മരണം മുന്നിൽക്കാണുന്ന രോഗികളുടെ ആയുസ്സ് നീട്ടിക്കൊടുക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരനായ, മിടുക്കനായ ഒരു ന്യൂറോസർജൻ 'സ്റ്റേജ് 4 Lung cancer' ബാധിതനായി മരണത്തെ മുഖാമുഖം കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ തിരിച്ചറിവുകളും മരണത്തിലേക്കുള്ള അയാളുടെ യാത്രയുടെ സത്യസന്ധമായ വിവരണവുമാണ് ഈ പുസ്തകം.

മരണത്തെ കാത്തുകിടക്കുന്ന അദ്ദേഹം തന്നെ ചികിത്സിക്കുന്ന സുഹൃത്തായ ഡോക്ടറോട് തന്റെ മരണം ഏകദേശം എത്ര നാളുകൾക്കുള്ളിൽ ആയിരിക്കുമെന്ന് ചോദിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗമുണ്ട്,

''മൂന്നു മാസങ്ങളേ ബാക്കിയുള്ളുവെങ്കിൽ ഞാൻ അതു മുഴുവൻ എന്റെ കുടുംബത്തോടൊപ്പം ജീവിക്കും, ഒരു വർഷത്തോളം ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാനൊരു പുസ്തകം എഴുതും, ഇനിയത് പത്തു വർഷങ്ങളോളം ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ വീണ്ടും രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്ന ഡോക്ടർ പോൾ കലാനിധിയായി സേവനം തുടരും. മരണം ചിലപ്പോൾ ഞാൻ കരുതിയതിലും വൈകിയായിരിക്കും വരിക. പക്ഷേ, അത് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിലും നേരത്തേയായിരിക്കും.''

'ഓരോ ദിവസവും നിങ്ങളുടെ അവസാനത്തെ ദിവസമാണെന്നു കരുതി ജീവിക്കുക,' എന്നൊക്കെ പറയുന്നത് കേൾക്കാൻ സുഖമാണ്, ഇന്ന് ശരിക്കും നിങ്ങളുടെ അവസാന ദിവസമാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്തുചെയ്യും? ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്യാനാകാതെ, അതുവരെ ചെയ്യാൻ സാധിക്കാതെപോയ കാര്യങ്ങളെ ഓർത്ത് കുറ്റബോധത്തോടെ മരണത്തെ കാത്തിരിക്കുമായിരിക്കും, എനിക്കങ്ങനെയാണ് തോന്നുന്നത്.

നമ്മളൊക്കെ സ്ഥിരം കേൾക്കുന്ന രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളാണ്, ''ലൈഫ് എങ്ങനെ പോകുന്നു? എന്താണ് ഭാവി പരിപാടികൾ?''

ഒരു നിമിഷംപോലും ആലോചിക്കാതെ നമ്മൾ കൊടുക്കുന്ന ഉത്തരങ്ങൾ, ''ഓ കുഴപ്പമില്ല, ഇങ്ങനെ പോണു.''

''ഒരു വർഷംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ കമ്പനി ചാടണം.''

''അടുത്ത മൂന്നു വർഷത്തിനുള്ളിൽ വീടൊന്നു പുതുക്കിപ്പണിയണം.''

''അഞ്ചു വർഷത്തിനുള്ളിൽ കമ്പനിയുടെ റീജിയണൽ മാനേജർ ആകണം.''

നമ്മളൊക്കെ ഒരുപാട് പ്ലാനുകളുടെ ഉള്ളിലകപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. എത്രമാത്രം 'ഇന്ന്' എന്നൊരു ദിവസത്തിൽ നമ്മൾ ഇൻവോൾവ്ഡ് ആകുന്നുണ്ട്? ഇന്നിന്റെ ഭംഗി എത്രമാത്രം ആസ്വദിക്കുന്നുണ്ട്? ചില ദിവസങ്ങളിൽ ജോലികഴിഞ്ഞ് ക്ഷീണിച്ചു വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ മാംഗോ ജ്യൂസുമായി അമ്മ അടുത്തുവരുമ്പോൾ ഞാൻ തമാശയ്ക്ക് പറയുന്നതാണ്, ''ഇതൊക്കെത്തന്നെയാണ് അമ്മേ സ്വർഗ്ഗം,'' എന്നിട്ട് ആസ്വദിച്ച് ഒറ്റക്കുടിക്കലാണ്.

ഇന്നു രാവിലെ ഒരു മരിച്ച വീട്ടിൽ കയറിയിട്ടാണ് ഓഫീസിലേക്ക് ഇറങ്ങിയത്, ഇങ്ങനെയൊരു കുറിപ്പെഴുതാൻ കാരണവും അതുതന്നെയാണ്. മരിച്ചത് ഞങ്ങളുടെ അയൽപക്കക്കാരനായിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ് ചേട്ടനാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായ റൂബിച്ചേച്ചിയും അമ്മയും അടുത്ത ബന്ധുജനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ 'സോജൻ' എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. കുട്ടിക്കാലം തുടങ്ങി കണ്ടുവളർന്നതാണ് ഫ്രാൻസിസ് ചേട്ടനെ. ഞങ്ങളുടെ അയല്പക്കങ്ങളിൽ ഏറ്റവും തടിയുള്ള മനുഷ്യനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദത്തിന് ഒരു പതർച്ചയും മുഴക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം എനിക്ക് ഞെട്ടലുളവാക്കുന്നതായിരുന്നു, കുട്ടിക്കാലം തുടങ്ങി ഞാൻ കാണുന്ന ആ മനുഷ്യൻ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. മൃതശരീരം കാണാൻ കൂടിയവരുടെ ഇടയിലൂടെ ഞാനും ഒന്ന് എത്തിനോക്കി, ഫ്രാൻസിസ് ചേട്ടന്റെ മൃതദേഹത്തിനരികെ തൊണ്ണൂറ്റിയഞ്ചു വയസ്സുള്ള അയാളുടെ അമ്മയുണ്ടായിരുന്നു. വരകൾ വീണ ആ അമ്മയുടെ കവിളുകളിലൂടെ കണ്ണുനീരൊഴുകി മകന്റെ നിലച്ചുപോയ ശരീരത്തിൽ വീഴുന്നുണ്ടായിരുന്നു, ജീവനില്ലാത്ത മകന്റെ കവിളിൽത്തട്ടി, 'മോനേ സോജാ എഴുന്നേൽക്കടാ,' എന്നവർ ഉറക്കെ നിലവിളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

മനസ്സിലേക്കു കടന്നുവന്നത് എന്റെ അമ്മ എപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്, ''പ്രിയ മേരി മാതാവേ, നിനക്കുവന്ന ഗതി എനിക്കു വരാൻ അനുവദിക്കരുതേ.'' വെറും മുപ്പത്തിമൂന്ന് വയസ്സുള്ള ചെറുപ്പക്കാരനായ മകന്റെ ചേതനയറ്റ ശരീരം കുരിശിൽനിന്നിറക്കി മടിയിൽക്കിടത്തുമ്പോൾ ആ അമ്മ അനുഭവിച്ച സങ്കടക്കടൽ എത്ര ഭയാനകമായിരുന്നിരിക്കണം. ഇതാ ഒരമ്മ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അസ്തമനസമയത്തു മകന്റെ ശവശരീരത്തിനു മുൻപിൽ കവിളുകൾ വിറയ്ക്കുമാറ് കരയുന്നു. ദൈവമേ, ഇതുകൂടി കാണിക്കാനാണോ നീ ഈ അമ്മയ്ക്ക് ഇത്രകാലം ആയുസ്സ് കൊടുത്തത്? മരണം എന്ന സത്യത്തെ കുറെക്കൂടി പക്വതയോടെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും എന്നു കരുതപ്പെടുന്ന വാർധക്യത്തിലും ചെറിയ കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ കരയുന്ന ആ മുത്തശ്ശിയുടെ മുഖം ഇതെഴുതുമ്പോഴും

മനസ്സിനെ കുത്തിനോവിക്കുന്നുണ്ട്.

ഡോക്ടർ വി.പി. ഗംഗാധരൻ സാറിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ കെ.എസ്. അനിയൻ എന്ന എഴുത്തുകാരൻ എഡിറ്റ് ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകത്തിന്റെ പേരാണ്, 'ജീവിതം എന്ന അത്ഭുതം.' കാൻസർ എന്ന മാരകരോഗത്തിന്റെ കയ്യിൽപ്പെട്ടുപോയ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതങ്ങളിലൂടെയുള്ള യാത്രയാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ താളുകൾ മുഴുവൻ. ഒരിത്തിരി കണ്ണുനീർ പൊടിയാതെ ഇതു വായിച്ചുതീർക്കാൻ ഹൃദയമുള്ള ഒരാൾക്കും സാധിക്കില്ല. അതിലെ ചില കഥാപാത്രങ്ങളും ചില ജീവിതസന്ദർഭങ്ങളും ഇപ്പോഴും ഉള്ളിൽ പച്ചയായി നില്ക്കുന്നുണ്ട്. മരണത്തെ അങ്ങേയറ്റം കുലീനമായി നേരിട്ട ചില സാധാരണക്കാരായ മനുഷ്യർ, മരണത്തെ വിറയലോടെ സമീപിച്ച ചില വലിയ മനുഷ്യർ. വെട്ടിപ്പിടിക്കാനുള്ള ഓട്ടത്തിനിടയിൽ ഞാൻ ജീവിക്കാൻ മറന്നുപോയല്ലോ എന്നു സങ്കടത്തോടെ ഓർക്കുന്ന ചിലർ. കൂടപ്പിറപ്പുകളുടെ മരണത്തിനു കൂട്ടിരുന്ന ചില നല്ല ഹൃദയങ്ങൾ. എല്ലാവരും പറയാതെ പറഞ്ഞത് ജീവിതം എന്ന അത്ഭുതത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെയാണ്. രോഗത്തെ നേരിടുമ്പോൾ, മരണത്തെ ദൂരെക്കാണുമ്പോൾ, തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളോടെ ജീവിതത്തെ നോക്കുന്ന മനുഷ്യജന്മങ്ങൾ.

നമ്മൾ എപ്പോഴും മരണത്തെ കൂടെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നുണ്ട്. മരണം എന്ന പരമാർത്ഥമായ സത്യം നിലനില്ക്കുമ്പോൾ ഇത്ര ഉറപ്പോടുകൂടി അഞ്ചുവർഷത്തിനുശേഷം ഞാൻ ഇവിടെയായിരിക്കും എന്നൊക്കെ പറയാൻ അസാമാന്യ ധൈര്യം വേണം. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും നമ്മളെയും നമ്മുടെ ഉറ്റവരെയും അതു തേടിവന്നേക്കാം. ഇതൊന്നുമറിയാതെ ചില ഈഗോയുടെ പേരിൽ ഇപ്പോഴും അകന്നുജീവിക്കുന്നവർ, പരസ്പരം ചിരികൊണ്ട് തിരിച്ചുപിടിക്കാവുന്ന ബന്ധങ്ങൾ വെറും വ്യാജമായ ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ പേരിൽ പടിക്കു പുറത്തുനിർത്തുന്നവർ, കണ്ണുകളിൽ നോക്കി ചിരിച്ചാൽ തീരാവുന്നതായിരുന്നു വർഷങ്ങളായി ഉള്ളിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന പിണക്കത്തിന്റെ അകലം.

ഖാലിദ് ഹോസിനി എന്ന പ്രശസ്ത എഴുത്തുകാരന്റെ 'And the Mountains Echoed' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു എഴുത്തുണ്ട്,

പ്രായമായി വാർധക്യകാലകട്ടിലിൽ കിടക്കുമ്പോൾ 'അവനോട് നല്ലപോലെ പെരുമാറാൻ പാടില്ലായിരുന്നു' എന്ന് നമ്മൾ ഒരിക്കലും ചിന്തിക്കില്ല. മറിച്ച്, ഒരു കുറ്റബോധത്തോടെ 'അവനോട് കുറച്ചുകൂടി നന്നായി പെരുമാറാമായിരുന്നു' എന്നേ നമ്മൾ ചിന്തിക്കൂ.

വലിയ തിരിച്ചറിവുകൾ ഉണ്ടാകുന്നത് മരണത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോഴാണ്. സ്വത്തുതർക്കത്തിന്റെ പേരിൽ അപ്പനുമായി വർഷങ്ങളോളം വഴക്കിലായിരുന്ന മകൻ, കാൻസർ വന്ന് മരണത്തിനരികിലെത്തിയപ്പോൾ 'എനിക്കെന്റെ അപ്പനെ ഇപ്പോൾ കാണണം' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ ഏങ്ങിയേങ്ങി കരഞ്ഞത് ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു. ചെയ്തുപോയ തെറ്റുകൾ ഏറ്റുപറയാനും ചില അറിവില്ലായ്മകൾക്കു മാപ്പുകൊടുക്കാനും ഇത്രയും കാത്തിരിക്കേണ്ടതുണ്ടോ?

''Forgiveness is the greatest gift of charity in Islam. I forgive you on behalf of Salahuddin and his

mother.''

ഈ വാചകം നിങ്ങൾ ഗൂഗിളിൽ ടൈപ്പുചെയ്താൽ ഒരു വീഡിയോ പൊന്തിവരും, ഒന്നു കാണണം. ഇരുപത്തിരണ്ട് വയസ്സുമാത്രമുള്ള തന്റെ മകൻ സലാഹുദ്ദീനെ കൊന്നവരിൽ ഒരാളായ ട്രേ അലക്സാണ്ടറിനോട് കൊല്ലപ്പെട്ടയാളുടെ അച്ഛൻ അയാളെ മകനെപ്പോലെ ചേർത്തുനിർത്തി പറഞ്ഞ വാചകമാണിത്.

''എന്റെ മകന്റെയും അവന്റെ അമ്മയുടെയും പ്രതിനിധിയായി നിന്നുകൊണ്ട്, ഞാൻ നിനക്ക് മാപ്പുതരുന്നു. ഇസ്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നത്, മാപ്പ് കൊടുക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും മഹത്തായ ദാനം എന്നാണ്. എന്റെ ദേഷ്യം മുഴുവൻ പിശാചിനോടാണ്, ഇത്രയും ഹീനമായ ഒരു കാര്യം നിന്നെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിച്ചതിന്.''

ഈ വാചകങ്ങൾ അയാൾ പറയുമ്പോൾ 31 വർഷത്തെ ജയിൽവാസത്തിനു വിധിക്കപ്പെട്ട ട്രേ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. ഏതൊക്കെയോ പിശാചുക്കൾ കീഴ്പ്പെടുത്തിയവരാണ് നമ്മളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നത്, കളിയാക്കുന്നത്, വേദനിപ്പിക്കുന്നത്. മാപ്പുകൊടുക്കലാണ് ആ പിശാചുബാധിതനെ മോചിപ്പിക്കാനുള്ള ഏകവഴി. ''നിങ്ങൾ ഒരാൾക്ക് മാപ്പുകൊടുക്കുമ്പോൾ അത് അയാളുടെ ശിരസ്സിൽ കുറ്റബോധത്തിന്റെ കനലുകൾ കൂട്ടും'' എന്നൊരു വചനം ബൈബിളിൽ ഉണ്ട്. എളുപ്പമല്ലെന്നറിയാം, പക്ഷേ, അസാധ്യവുമല്ല. മാപ്പുകൊടുത്തിട്ടും അയാൾ മാറിയില്ലെങ്കിലോ എന്നൊരു സ്വാഭാവികമായ ചിന്തയുണ്ടാകും, അല്ലേ? ആ ചിന്ത നിങ്ങൾക്ക് നല്കുന്നതും ഒരുപക്ഷേ, പിശാചുതന്നെയായിരിക്കാം.

എന്തൊക്കെ സങ്കടങ്ങൾ ഉള്ളിൽനിറച്ചാണ് ഓരോ ദിവസവും നമ്മൾ തള്ളിനീക്കുന്നത്. എത്രയോ സങ്കടങ്ങളുടെ ചരടുകളിലാണ് നമ്മുടെ കൊച്ചുജീവിതം കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നത്. എല്ലാം സങ്കടമാണ്, ബ്ലൂ ടിക്ക് കണ്ടിട്ടും അവൻ മറുപടി അയയ്ക്കാത്തതും കൂടെ ജോലിചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയുടെ നിരന്തരമായ കളിയാക്കലുകളും ബർത്ത്ഡേക്ക് അവൻ പന്ത്രണ്ടുമണിക്ക് വിളിക്കാതിരുന്നതും എന്തിന് കൂടുതൽ പറയണം, മൊബൈലിൽ വീണ സ്ക്രാച്ചുവരെ നമുക്ക് വലിയ സങ്കടങ്ങൾക്കു കാരണമാകുന്നു.

ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാതെ പരീക്ഷയിൽ ഉന്നത വിജയം കിട്ടിയപ്പോൾ ഒരു തണുത്ത ബിയറിന്റെ അകമ്പടിയോടെ ചേട്ടൻ പറഞ്ഞത് ഇങ്ങനെയാണ്, ''When Luck is on your side, just ride it.'' ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്ന വളരെ ചെറിയ കാലയളവിൽ നമുക്കു വീണുകിട്ടുന്ന ചില നല്ല നിമിഷങ്ങളെ പൊന്നുപോലെ കൊണ്ടുനടക്കുക, ആഘോഷിക്കുക എന്നതാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. ഈ ലോകത്ത് ഒന്നും ശാശ്വതമല്ല, സങ്കടവും സന്തോഷവും കൃത്യമായ ഇടവേളകളിൽ നമ്മളെ തേടിയെത്തും. സന്തോഷങ്ങളെ ആഘോഷിക്കുക, സങ്കടങ്ങളെ കുലീനമായി നേരിടുക.

കുട്ടിക്കാലം മുതൽക്കേ കണ്ടുവളർന്നവർ ഓരോരുത്തരായി ഈ ഭൂമിയിൽനിന്ന് പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ, ഇന്നലെവരെ കൂട്ടിനുണ്ടായിരുന്നവർ ഒരു വാക്കുപോലും പറയാതെ പ്രാണൻ വെടിയുമ്പോൾ ഒന്നോർക്കണം, 'നീ എവിടെയാടാ' എന്ന അപ്പന്റെ ഫോൺവിളിയും 'വന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്ക് മോനേ' എന്ന അമ്മയുടെ

ശകാരവും 'നിങ്ങൾ ഇന്ന് നേരത്തേ ഇറങ്ങാവോ, നമുക്കൊരു പടംകാണാൻ പോകാം' എന്ന ഭാര്യയുടെ ചെറിയൊരു ആഗ്രഹവും 'വാ ചങ്കേ, ഒരു ബൈക്ക് റൈഡിങ്ങിനു പോകാം' എന്ന കൂട്ടുകാരന്റെ വാട്സ്ആപ് മെസ്സേജും വലിയ സന്താഷങ്ങളായി കരുതി ഉള്ളിലെങ്കിലും സന്തോഷിക്കണം.

ജീവിതത്തെ അത്ഭുതകരമാക്കുന്നത് ഇത്തരം ചില നിമിഷങ്ങളാണ്. പുഴയുടെ തീരത്തിരുന്ന് നേരം കളയാൻ കല്ലുകൾ പാളിച്ചു കളിക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ. നിലാവിന്റെ വെട്ടത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോഴാണ് ഞെട്ടലോടെ അയാൾ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയത്, താൻ ഇതുവരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞ കല്ലുകൾ, വിലകൂടിയ വൈരക്കല്ലുകളായിരുന്നു. ഏറ്റവും അടുത്തുനില്ക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നത്, അപ്പനും അമ്മയും ഭാര്യയും മക്കളും എന്തിനും കൂടെനിൽക്കുന്ന ആ സുഹൃത്തും ഇവരൊക്കെയാണ് ജീവിതത്തിലെ വൈരക്കല്ലുകൾ, മരണത്തിന്റെ നിലാവിനായി കാത്തിരിക്കണം എന്നില്ല അവരുടെ വില മനസ്സിലാക്കാൻ. പനിയുള്ളപ്പോൾ ഒരു ഗ്ലാസ്സ് ചൂടുവെള്ളം എടുത്തുതരാൻ വിളിപ്പുറത്ത് ഉണ്ടാകുന്നത് ബോസായിരിക്കില്ല, ഓർത്താൽ നന്ന്.

ഓരോന്നു വെട്ടിപ്പിടിക്കാനുള്ള ഓട്ടത്തിനിടയിൽ കൂടെയുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കാൻകൂടി സമയം കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാളെ ഇവരൊക്കെ കൂടെയുണ്ടാകണം എന്നില്ല. 'ആരൊക്കെയോ ഉണ്ട്' എന്ന ചിന്തയാണ് നമ്മളെ ജീവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. നാളെ അവരുടെ വിളി കേൾക്കാൻ നമ്മളോ, നമ്മുടെ വിളികേട്ട് ഉത്തരം പറയാൻ അവരോ ഇല്ലെങ്കിലോ?

''ജീവിതം രണ്ടറ്റവും കൂട്ടിമുട്ടിക്കാൻ പെടാപ്പാടു പെടുന്നതിനിടയിൽ ഇതിനൊക്കെ എവിടാ നേരം? അല്ലേലും ഈ ഓടുന്നതു മുഴുവൻ പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടിയല്ലേ? ആരും സ്വന്തം സുഖങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഈ മരണപ്പാച്ചിൽ നടത്തില്ലല്ലോ?'' ഇത്തരത്തിലുള്ള, തികച്ചും സത്യസന്ധമായ വിമർശനങ്ങളുടെ പുരികക്കൊടികൾ പൊങ്ങുന്നത് എനിക്കിപ്പോഴേ കാണാം.

കൂട്ടുകാരി പങ്കുവെച്ച ഒരു ചെറിയ കാര്യംകൂടി പറഞ്ഞിട്ട് ഇതങ്ങ് അവസാനിപ്പിക്കാം. സൗഹൃദത്തിൽ കൂടുതലായി എന്തോഉണ്ടെന്നവൾ മനസ്സുതുറന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനതിനെ നേരിട്ടത് ഒരു കടുത്ത തീരുമാനമെടുത്താണ്, ഇനിയങ്ങോട്ട് ഒന്നും വേണ്ട, ഒരകലം കാര്യങ്ങളെ കുറെക്കൂടി എളുപ്പത്തിൽ മറക്കാൻ സഹായിക്കും എന്നതായിരുന്നു എന്റെ ലോജിക്. കുറച്ചുനാളത്തെ അകലത്തിനുശേഷം നീണ്ട നാലു പാരഗ്രാഫിൽ അവൾ ചില കാര്യങ്ങൾ പങ്കുവച്ചു:

''അപ്പന് ഞാൻ കെട്ടിച്ചുവിടാനുള്ള ഒരു ഉത്തരവാദിത്വം മാത്രമാണ്, എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഇന്നുവരെ അപ്പനോ അമ്മയോ എന്തെങ്കിലും വേണോ മോളേ, നിനക്ക് വല്ല ആഗ്രഹവും ഉണ്ടോ എന്ന് ചോദിച്ചിട്ടില്ല. എന്നെ അമ്മയോ അപ്പച്ചനോ അവസാനമായി ഒന്നു തൊട്ടത്, തലോടിയത് എന്നാണ് എന്നുപോലും എനിക്കോർമ്മയില്ല. ആകെയുള്ള സന്തോഷം ഒന്നോ രണ്ടോ സുഹൃത്തുക്കളാണ്. ഈ അകലം എന്നെ ഒരുതരത്തിലും സഹായിക്കില്ല ജോസഫ്, പറ്റുന്നിടത്തോളം കാലം ഒരു ചങ്ങാതിയായി കൂടെ നില്ക്കാമോ?''

മദർ തെരേസ പറഞ്ഞപോലെ, നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആരുംതന്നെ ഒരു ബ്രെഡ്ഡിനുവേണ്ടി വിശക്കുന്നുണ്ടാകില്ല, പക്ഷേ, സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി വിശക്കുന്ന ആരൊക്കെയോ ഉണ്ട്. ഞാൻ ഒരു കുറവും എന്റെ വീട്ടിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല എന്ന് ഹുങ്ക് പറയാൻ വരട്ടെ, വലിയ സ്നേഹത്തിന്റെ കുറവുണ്ട് നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ. നിങ്ങൾക്കുമാത്രം നികത്താനാകുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ കുറവ്.

എന്തായാലും 'ജോസഫ്' എന്ന ഞാൻ ഒരുപാട് സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് എനിക്ക് സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഒന്ന് കണ്ണടച്ച് ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും നാമൊക്കെ എത്രത്തോളം സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന്.

ആരോടാണ് നന്ദി പറയേണ്ടത്?

അറിയില്ല.

''ഭൂമിയിൽ
വന്നവതാരമെടുക്കാനെനിക്കന്നു
പാതിമെയ്യായ പിതാവിനോ...
പിന്നതിൽ
പാതിമെയ്യായ മാതാവിനോ
പിന്നെയും പത്തുമാസം ചുമന്നെന്നെ
ഞാനാക്കിയ
ഗർഭപാത്രത്തിനോ
മാഞ്ഞുപോകുന്നു
ശിരോലിഖിതങ്ങളും
മായുന്നു മാറാലകെട്ടിയ ചിന്തയും
പകിട പന്ത്രണ്ടും കളിച്ച
സ്വപ്നങ്ങളേ
പലകുറി നിങ്ങൾക്കു സ്വസ്തിയേകട്ടെ ഞാൻ
നന്ദിയാരോടു ഞാൻ ചൊല്ലേണ്ടൂ.''

ദൈവത്തിന്റെ തുണ്ടുകഥ...

‘‘നമ്മുടെ കളഞ്ഞുപോയ നന്മയുടെ പൊടിപ്പുകളെ തിരികെപ്പിടിക്കുന്നതിനെക്കാൾ സന്തോഷം നല്കുന്ന മറ്റൊരു കാര്യമില്ല’’

“I think God, in creating man, somewhat overestimated his ability.”

- Oscar Wilde

‘സ്നേഹം നിറഞ്ഞ യൂദാസിന്’ എന്ന തലക്കെട്ടിൽ പണ്ട് ഫേസ്ബുക്കിൽ ഒരു എഴുത്ത് പോസ്റ്റുചെയ്തിരുന്നു. യൂദാസിനോടുള്ള എന്റെ സ്നേഹവും അനുകമ്പയും അറിയിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ കത്തായിരുന്നു അത്. ദൈവപുത്രൻ എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെയൊപ്പം മൂന്നുവർഷം നടന്നിട്ടും മുപ്പതു വെള്ളിക്കാശിനുവേണ്ടി അവനെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കാൻമാത്രം അയാൾ ക്രൂരനായെങ്കിൽ അതാരുടെ പിഴവാണ്? ‘ഒട്ടിനടന്നിട്ടും ദൈവത്തിനുപോലും തിരുത്താനാകാതെപോയ മനുഷ്യൻ’ കൂട്ടത്തിൽ തലതെറിച്ചവനായ യൂദാസിനെ, കുറച്ചുകൂടി നിങ്ങൾക്ക് ശ്രദ്ധിക്കാമായിരുന്നു കർത്താവേ, എന്നു പറഞ്ഞിട്ടാണ് ആ കുറിപ്പ് അവസാനിപ്പിച്ചത്. ഒരുപാടുപേർ അതിനെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് എന്നോടു പ്രതികരിച്ചു, അതെടുത്തുമാറ്റാനും പറഞ്ഞു. അപ്പൻ ഒരു വേദപാഠ അധ്യാപകനായതുകൊണ്ടും എഴുതുന്നത് മറ്റുള്ളവർക്ക് ഇടർച്ചയ്ക്കു കാരണമാകരുത് എന്നതുകൊണ്ടും അത് അപ്പോൾത്തന്നെ ഡിലീറ്റ് ചെയ്തു.

സീൻ 1: കളമശ്ശേരി സോഷ്യൽ പള്ളി

കളമശ്ശേരി സോഷ്യൽ പള്ളിയുടെ താഴെ, പ്രത്യേക ആരാധനയ്ക്കുള്ള ചാപ്പലിൽ ഞാനപ്പോൾ ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്നു. അവിടെ മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ യേശുവിന്റെ വലിയ മുഖം അൾത്താരയിൽ കാണാം. ഞാൻ ആ മുഖം നോക്കിയിരുന്ന് ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് സമയം കുറച്ചായി. ‘‘എന്നാലും എന്റെ കർത്താവേ, നിങ്ങൾ എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?’’ ഞാൻ അവന്റെ മുഖത്തു നോക്കി ചോദിച്ചു. അവൾ ഇപ്പോഴും ഓൺലൈനിൽ ഉണ്ട്, എന്റെ മറുപടിക്കായി കാത്തിരിക്കുകയാണ്, എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത് എന്നറിയാതെ ഞാൻ മൊബൈലിൽ നോക്കിയിരുന്നു, അവളുടെ പുതിയ പ്രൊഫൈൽ പിക്ചർ നോക്കിക്കൊണ്ട് പതിവിലും സുന്ദരിയായിട്ടുണ്ടല്ലോ എന്നോർത്തു. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ മൂന്ന് ചാറ്റുകൾ വന്നു, അത് മൂന്നും ചോദ്യച്ചിഹ്നങ്ങളായിരുന്നു.

സീൻ 2: കാൻകോർ ഓഫീസ്, കളമശ്ശേരി: ഏകദേശം നാല്പത് ദിവസങ്ങൾക്കു മുൻപ്, അത്ര ബോർ അല്ലാത്ത ഒരു ഫ്ളാഷ് ബാക്ക്.

രാവിലെ പത്തു മണിക്ക് ഓഫീസിൽ പഞ്ച്-ഇൻ (Punch-in)ചെയ്ത് അകത്തേക്കു കയറുമ്പോൾ, സെക്യൂരിറ്റി ജോൺസൺ ചേട്ടൻ എന്നോട് ഒന്നു നില്ക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

‘‘ജോസഫ് സാറിന് ഒരു കൊറിയർ ഉണ്ട്, ഇന്നലെ വൈകിട്ട് വന്നതാണ്, ദാ.’’

ചേട്ടൻ ഒരു ചെറിയ ബോക്സ് എനിക്കുനേരേ നീട്ടി. കണ്ടിട്ട് അതൊരു പുസ്തകമാണെന്നു തോന്നി. ഞാൻ അത് തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി, അതാരോ പേഴ്സണൽ കൊറിയർ അയച്ചതാണ്, പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കവർ കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കത് മനസ്സിലായി. ഉടനേതന്നെ ഞാനതു തുറന്നുനോക്കി,

‘‘The purpose driven life, by Rick Warren.’’

ഇതായിരുന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്. ആദ്യ പേജ് മറിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അതിൽ

ഒരു ആശംസ കണ്ടു,

"To dear brother Joseph, your sister in Jesus, Leah."

ഞാനും ലെയയും ഒരേ കോളജിൽ പഠിച്ചവരാണ് പക്ഷേ, ഒരിക്കൽപോലും നേരിട്ട് സംസാരിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കോളജിൽ നടന്ന ഫാഷൻ ഷോയിൽ വളരെ സ്റ്റൈലിഷായി അവളെ കണ്ടപ്പോൾ സുഹൃത്തുക്കൾ കമന്റ് പാസ്സാക്കിയതൊക്കെ ഞാൻ ഓർത്തുപോയി. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കു മുൻപാണ് ഞാനാദ്യമായി ലെയയോടു സംസാരിക്കുന്നത്. ഞാൻ എഴുതിയ ഒരു ബ്ലോഗിനു താഴെ എഴുത്തിനെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ലെയ കമന്റിട്ടിരുന്നു. 'പറഞ്ഞ വാക്കുകൾക്കു നന്ദി' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാനാദ്യമായി അവളോടു സംസാരിച്ചു. അവൾ പറയുന്ന വാക്കുകളിലെല്ലാം അവിശ്വസനീയമാംവിധം ദൈവവിശ്വാസവും സ്നേഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സംസാരം ഒരു ആത്മീയചർച്ചയിലേക്കു എത്തിച്ചേരുമെന്ന് സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും വിചാരിച്ചിരുന്നതല്ല. അന്ന് അവൾ ഈ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ച് എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു, ഞാൻ അത് മറന്നുപോയെങ്കിലും അവൾ അതോർത്ത് എനിക്ക് അയച്ചുതന്നപ്പോൾ വല്ലാത്ത സന്തോഷം തോന്നി. നാല്പത് ദിവസംകൊണ്ട് വായിച്ചുതീർക്കേണ്ട പുസ്തകമാണ്, ഓരോ ദിവസവും ഓരോ ചാപ്റ്റർ വായിക്കുക. ആ ദിവസം അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുക. ഈ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്തെന്ന് നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്ന ഒരു പുസ്തകം. ചില ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരമാകും ഈ പുസ്തകം എന്നൊരു വിശ്വാസം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ശരീരത്തിന്റെ ആസക്തികളെ വലിയ എന്തോ പാപമായിട്ടാണ് കുട്ടിക്കാലംതുടങ്ങി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്. ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങളിലും വേദപാഠക്ലാസ്സുകളിലും 'ശരീരത്തിനെതിരായ പാപങ്ങൾ', 'ജഡികാസക്തി', 'തഴക്കദോഷങ്ങൾ' 'ഭോഗാസക്തി' എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ 'അരുത്' എന്നർത്ഥത്തിൽ ഉടലിനോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി പഠിപ്പിച്ചതെല്ലാം എന്റെ ശരീരത്തിന്റെ തൃഷ്ണകളോടൊപ്പം മനസ്സിലും വളർന്നിരുന്നു. 'അരുത് അരുത്' എന്നു പറഞ്ഞ് പഠിപ്പിക്കുന്ന എന്തിനോടും മനുഷ്യന് സ്വാഭാവികമായ ഒരു ആകർഷണം തോന്നിയേക്കാം. അവനവന്റെ ഏകാന്തതയിൽ സ്വന്തം ശരീരത്തിൽ കണ്ടെത്തുന്ന ആനന്ദമാർഗങ്ങളെ 'മാരകപാപം' എന്ന് വിളിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരുപാട് യുവതീയുവാക്കൾ ഇന്ന് കുറ്റബോധത്തിന്റെ കയങ്ങളിലേക്കു വലിച്ചെറിയപ്പെടുന്നുണ്ട്. 'അനാവശ്യ കുറ്റബോധം' എന്ന് തിരുത്തിപ്പറയേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നു.

എന്റെ മനസ്സ് കുട്ടിക്കാലംമുതൽക്കേ ഒരുതരം ആത്മീയ യുദ്ധത്തിലായിരുന്നു. നന്മയും തിന്മയും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം. പല കുമ്പസാരക്കൂടുകളിലും എനിക്കുണ്ടായ ഇടർച്ചകളെ ഏറ്റുപറഞ്ഞു ഞാൻ കരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, ദൈവമേ നിന്നോട് ചേർന്നുനിൽക്കാൻ എന്നെ സഹായിക്കണമേ എന്നു നിലവിളിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുമ്പസാരക്കൂടിന്റെ മറുവശത്തുനിന്ന് പലതരത്തിലുള്ള മറുപടികൾ എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

''സാരമില്ല കുഞ്ഞേ, ദൈവത്തോടു ചേർന്നുനില്ക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം ഒന്നുമാത്രം മതി നിന്റെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെടാൻ.''

''മേലിൽ ഈ തെറ്റ് ചെയ്യാതിരിക്കുക, ഇത് വലിയ പാപമൊന്നുമല്ല, മനുഷ്യസഹജമാണ്, ഇതിനെപ്രതി ഇത്ര വലിയ കുറ്റബോധം വേണ്ട മോനേ.''

''ദൈവം നിന്നെ ഒരുപാട് സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്, ഇന്നത്തെക്കാലത്ത് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും ഇതൊന്നും അങ്ങനെ ഏറ്റുപറയാറില്ല.''

എന്നിങ്ങനെ പലതരത്തിലുള്ള മറുപടികൾ എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പ്രായം കൂടുംതോറും ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നത് ശരീരത്തിന്റെ കൗതുകങ്ങളാണ്, അതിനു വളമിടുന്ന രീതിയിൽ മൊബൈൽഫോണുകൾ വന്നു, വാട്സ് ആപ്പ് വന്നു, പോൺവീഡിയോകൾ ഷെയർ ചെയ്യാൻ മാത്രമായി ഗ്രൂപ്പുകൾ തുടങ്ങി. ഞാൻ നേരത്തേ പറഞ്ഞ യുദ്ധം പതിവിലും ശക്തമായി തുടരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രായം കൂടുന്തോറും പക്വത കൂടുമെന്നാണല്ലോ, ഇതൊന്നും അത്ര വലിയ തെറ്റല്ല എന്ന ബോധ്യത്തിലേക്ക് ഞാൻ വളർന്നു. നമ്മളൊക്കെ മനുഷ്യരാണ്. ഇത്തരം വികാരങ്ങൾ തന്നത് ദൈവംതന്നെയാണ്, ഇത്രയധികം ആന്തരികയുദ്ധങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായ മാനുഷികവികാരങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കാൻവേണ്ടി ചെയ്യേണ്ടതല്ല എന്നൊരു വിശാലമായ ചിന്തയിലേക്ക് ഞാൻ വളർന്നു. കുറ്റബോധം ഇല്ലാതായി, കുമ്പസാരങ്ങൾ കുറഞ്ഞു.

ആ പുസ്തകവും കയ്യിൽപ്പിടിച്ച് ഓഫീസിലേക്കു കയറുമ്പോൾ, കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽ തെറ്റുകളെയോർത്ത് കരഞ്ഞിരുന്ന എന്നിലെ നിഷ്കളങ്കതയെ ഞാൻ ഓർത്തുപോയി. ദൈവത്തോടു ചേർന്നുനിൽക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച ആ കഴിഞ്ഞകാലം, എല്ലാ ദിവസവും കൊന്ത ചൊല്ലി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്ന കുട്ടിക്കാലം, കിടക്കുന്നതിനു മുൻപ് ദൈവത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞ്, ബൈബിൾ തലയിണയുടെ അടുത്തു വച്ചുറങ്ങിയ, ഉള്ളിൽ ആനന്ദം അനുഭവിച്ചിരുന്ന ആ നല്ല കാലം... എല്ലാം പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലേക്കു കടന്നുവന്നു. കളഞ്ഞുപോയ നന്മകളിലേക്ക് തിരിച്ചു നടക്കാനുള്ള ഒരു ക്ഷണമായിരുന്നു ആ പുസ്തകം.

പെട്ടെന്നാണ് വാട്സ്ആപ്പിൽ പുതിയ നോട്ടിഫിക്കേഷൻ വന്നത്.

''Akhil shared a video in 'KATTAN CHAYA_WITHOUT.''

ആണുങ്ങൾമാത്രം അംഗങ്ങളായിട്ടുള്ള, പോൺവീഡിയോസും ന്യൂഡ് ഫോട്ടോസും മാത്രം ഷെയർ ചെയ്യുന്ന ഗ്രൂപ്പായിരുന്നു അത്. ഞാൻ ആ വീഡിയോ ഓപ്പൺ ചെയ്തില്ല. പകരം ഞാനാ ഗ്രൂപ്പിൽനിന്ന് എക്സിറ്റ് അടിച്ചു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ തോന്നലിൽ ചെയ്തുപോയതാണ്. ബ്രേക്ക് ടൈമിൽ എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചുകൂടിയപ്പോൾ ഞാനായിരുന്നു അവരുടെ വേട്ടമൃഗം.

''ദേ വിശുദ്ധൻ'', ''നീ കുറെ നാൾ കഴിയുമ്പോൾ കാലു പിടിച്ച് പറയും, ഗ്രൂപ്പിൽ കയറ്റുമോ എന്ന്'', ''ഇതിൽനിന്നും മാറിനിന്നാലൊന്നും ആരും നന്നാകാൻ പോകുന്നില്ല, മാറ്റം വേണ്ടത് മനസ്സിനാണ്,'' എന്നിങ്ങനെ പലതരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവന്നു. ഞാൻ ഒന്നിനോടും പ്രതികരിച്ചില്ല. ഒരു മാറ്റത്തിനുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹം അത്രയും ശക്തമായിരുന്നു. അന്നു വൈകിട്ട് ഞാൻ പള്ളിയിൽപ്പോയി, കുറച്ചുനേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു, ഒരു കൊന്ത ചൊല്ലി, ''40 days challenge''

എന്ന വെല്ലുവിളി ഏറ്റെടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ചില മുൻകരുതലുകൾ ഞാൻ എടുത്തിരുന്നു, സംസാരങ്ങൾക്കിടയിൽ വിഷയങ്ങളെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പാളിക്കുന്ന ചില ആൺ-പെൺ സുഹൃത്തുക്കൾ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവരോടൊക്കെ കുറച്ചുനാൾ വാട്സ് ആപ്പിൽനിന്നും മാറിനിൽക്കുകയാണെന്നു പറഞ്ഞു. അതിൽ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന ഒരു മലയാളി പെൺകുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു, അവൾ കോളജിൽ എന്റെ ജൂനിയറായിരുന്നു.

''താൻ എന്തിനാടോ ബ്രേക്ക് എടുക്കുന്നത്? നന്നാവാനാണോ?'' അവൾ ചോദിച്ചു.

എല്ലാം ഞാൻ തുറന്നു സംസാരിക്കാറുള്ള മിടുക്കിയായ ഒരു സുഹൃത്താണ് അവൾ, എന്റെ നാല്പതു ദിവസത്തെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ അവളോടു പറഞ്ഞു.

''ഞാൻ ഇനി 'A' വർത്തമാനങ്ങൾ നിർത്തിയാൽ മതിയോ? താൻ എന്നെ പേടിച്ച് ബ്രേക്കൊന്നും എടുക്കേണ്ട. എടോ, ഇതൊരു ഒളിച്ചോട്ടം അല്ലേ? ഇതിനെ മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി ജയിക്കണം. ഞാനൊരിക്കലും തന്നെ വഴിതെറ്റിക്കാൻ വരില്ല. But you must stay in whatsapp, even I can help you in this challenge.''

അവൾ പറഞ്ഞതിൽ ശരിയുണ്ടെന്ന് എനിക്കും തോന്നി. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ''40 days challenge'' ആരംഭിച്ചു. ആദ്യത്തെ മൂന്ന് ദിവസങ്ങളിൽ ഓരോ ചാപ്റ്റർ വീതം ഞാൻ വായിച്ചു, അതിൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു. രാത്രിയാകുമ്പോൾ കൂട്ടുകാരിയുടെ ചാറ്റ് വരുമായിരുന്നു, ''ദേ, നമ്മൾ മൂന്നാം ദിവസം എത്തി, പാളിപ്പോയില്ലല്ലോ അല്ലേ.'' അവൾ എനിക്ക് മോട്ടിവേഷണൽ വാചകങ്ങളും കഥകളുമൊക്കെ അയച്ചുതന്നിരുന്നു.

പത്താം ദിവസമാണ് ആദ്യത്തെ വലിയ പ്രലോഭനം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഞാനെഴുതിയ 'Buried Thoughts' എന്ന പുസ്തകം വായിച്ച ഒരു പെൺകുട്ടി അയച്ച നീണ്ട ഫേസ്ബുക്ക് സന്ദേശമായിരുന്നു അത്.

''I loved reading your book, 'The temptation' is my favourite chapter. How can you write so boldly about such things? Being a woman I felt really attracted to you both physically and emotionally after reading it. Any plans to make it into a short film? if so, I shall play the role of that woman only if you are the person who does the lead role.''

ഒരു പ്രലോഭനത്തിന്റെ തുറന്നുപറച്ചിലായിരുന്നു 'The Temptation' എന്ന ആ അദ്ധ്യായം. വീട്ടുകാർവരെ എന്നോടത് എഴുതരുതെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു.

ഞാൻ ആ കുട്ടിയുടെ പ്രൊഫൈൽ തുറന്നുനോക്കി, ബാംഗ്ലൂരിൽനിന്നാണ്, സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടി. അവളുടെ അവസാനത്തെ പോസ്റ്റ് എന്റെ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള റിവ്യൂവാണ്, പുസ്തകത്തിലൂടെ ഞാൻ പറയാതെ പറയാൻ ശ്രമിച്ച കാര്യങ്ങളെപ്പോലും ഏറ്റവും മനോഹരമായി അവൾ എഴുതിയിട്ടിരിക്കുന്നു, കൂടെ പുസ്തകം പിടിച്ചുനില്ക്കുന്ന അവളുടെ ഒരു സെൽഫിയും.

ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി അവളുടെ മെസ്സേജ് വായിച്ചു, കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചതിനുശേഷം മറുപടി കൊടുത്തു.

''Thanks for the message, It's the first time somebody telling me that temptation is their favourite

chapter.''

ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും വേഗത്തിലായിരുന്നു അവളുടെ മറുപടി:

''You are sinfully honest! Let me know if you are coming to Bangalore, let's explore each other in some private place.''

ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായാണ് അങ്ങനെയൊരു പ്രയോഗം കേൾക്കുന്നത്, ''You are sinfully honest! Let me know if you are coming to Bangalore, let's explore each other in some private place.''

എന്റെ മനസ്സ് കൈവിട്ടുപോകുന്നത് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി, വിരൽത്തുമ്പിൽ സുഖങ്ങളിലേക്കുള്ള സത്യസന്ധമായ ഒരു ക്ഷണം! ചോദ്യങ്ങളുടെ കടലിരമ്പം എന്റെ കാതുകളിൽ കേൾക്കാമായിരുന്നു.

''ഇവിടെ ആരാണ് പാപം ചെയ്യുന്നത്? അല്ലെങ്കിലും ഇതിനെ പാപമെന്നൊക്കെ വിളിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? ഞാൻ ആരെയും ഒന്നിനും നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല, ആരെയും ഉപ ദ്രവിക്കുന്നില്ല, ഈ നാല്പത് ദിവസം ശുദ്ധനായി ജീവിച്ചിട്ട് എന്തു നേട്ടമാണ് എനിക്കു കിട്ടാൻപോകുന്നത്?''

യുദ്ധം തുടങ്ങുകയായി, എന്റെ മനസ്സിന്റെ ഒരുപാതി മറുപാതിയോടുള്ള തർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടു.

'ജോസഫ്, നീ പറയുന്നത് ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, ഇത് എന്തായാലും തുടങ്ങിവെച്ചില്ലേ, പത്തു ദിവസം ഭംഗിയായി പൂർത്തിയാക്കിയില്ലേ? വെറും നാല്പതു ദിവസത്തേക്കു പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധം അത്രയും ബലമില്ലാത്തവനാണോ നീ? എന്തായാലും തുടങ്ങി, ആ കുട്ടി അവിടെത്തന്നെയുണ്ടാകുമല്ലോ, ഇപ്പോഴത്തേക്ക് വിട്ടേക്ക്.'

''Thanks for the compliment, by the way I read your review. Beautifully written. Best wishes god bless you. Bye.''

ഇങ്ങനെയൊരു മെസ്സേജ് അയച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി.

ഇതെഴുതിവച്ച അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല ആ മെസ്സേജ് ടൈപ്പ് ചെയ്യാൻ. അന്ന് ഞാൻ അനുഭവിച്ച ഒരു സന്തോഷം ഉണ്ട്, സ്വയം ജയിച്ചതിന്റെ സന്തോഷം എന്നൊക്കെ വേണമെങ്കിൽ അതിനെ വിളിക്കാം. വരും ദിവസങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശക്തമായി എന്റെ 'വ്രതം' മുന്നോട്ടുപോയി.

പതിനെട്ടാം ദിവസം എന്റെ സുഹൃത്ത് ജെയിംസ് എനിക്ക് ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ രണ്ടുമൂന്ന് നല്ല ചിത്രങ്ങൾ അയച്ചുതന്നു, നിനക്ക് ആലോചിക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു. കാണാൻ നല്ല മിടുക്കിയായ കുട്ടി. ''ഞാനിപ്പോൾ കല്യാണമൊന്നും നോക്കുന്നില്ല, നിനക്കെന്താ പെട്ടെന്ന് എന്നെ കെട്ടിക്കാൻ ഒരു മോഹം'' എന്ന് മറുപടിയയച്ചു.

''എന്നാ നീ ഇത് കണ്ടുനോക്ക്, ഇഷ്ടപ്പെടും'' എന്നു പറഞ്ഞ് കൂടെ ഒരു വീഡിയോ അയച്ചു. അതേ പെൺകുട്ടി ക്യാമറയ്ക്കു മുൻപിൽ വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചുമാറ്റുന്ന വീഡിയോ ആയിരുന്നു.

''നീ ഇതാരെയും കാണിക്കരുത്'' എന്ന് പെൺകുട്ടി കെഞ്ചിപ്പറയുന്നിടത്താണ് ആ വീഡിയോ തുടങ്ങുന്നത്. അപ്പോൾത്തന്നെ ഞാനതു ഡിലീറ്റ് ചെയ്തു. വലിയ

പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു മുൻപിൽ മൂക്കുകുത്തി വീഴാത്തവിധം എന്റെ മനസ്സ് അപ്പോഴേക്കും ശക്തമായിത്തീർന്നിരുന്നു.

ഞാൻ ഉടനേ അവനെ ഫോൺ വിളിച്ചു.

''ഒരുമാതിരി കോപ്പിലെ പരിപാടി കാണിക്കരുത്, ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞോ, എനിക്ക് ഇതൊക്കെ കാണാൻ താത്പര്യം ഉണ്ടെന്ന്? ഇനിയൊരിക്കലും ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ എനിക്കയയ്ക്കരുത്.''

''നീ എന്തിനാ ഇത്രയും ചൂടാകുന്നത്? നിനക്ക് വേണ്ടെങ്കിൽ കാണണ്ട, നീ പുണ്യാളനായ കാര്യം ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല, വെച്ചിട്ട് പോടാ മൈരേ.''

തെറി പറഞ്ഞ് അവൻ ഫോൺ വെച്ചു.

ദിവസങ്ങൾ പിന്നെയും കടന്നുപോയി. എന്റെ മനസ്സ് ഒരു യുദ്ധക്കളമായിരുന്നു, നന്മയും തിന്മയും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധക്കളം. ഇടയ്ക്കൊക്കെ ഇത്തരം ചില പരിക്കുകൾ ഏറ്റെങ്കിലും ജയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് നന്മതന്നെയാണ്. ആ ദിവസങ്ങളിലൊക്കെയും ഞാൻ അനുഭവിച്ച ഒരു പ്രത്യേക സന്തോഷം ഉണ്ട്, നമ്മുടെ കളഞ്ഞുപോയ നന്മയുടെ പൊടിപ്പുകളെ തിരികെപ്പിടിക്കുന്നതിനെക്കാൾ സന്തോഷം നല്കുന്ന മറ്റൊരു കാര്യമില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. ഞാൻ ചുറ്റിലും കണ്ട കാഴ്ചകളിൽ, സംസാരിച്ച വ്യക്തികളിൽ, എന്റെ ഉറക്കങ്ങളിൽ, പ്രഭാതങ്ങളിൽ എല്ലാത്തിലും ഞാൻ ദൈവാനുഭവം അറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു, അതിനെ പേരിട്ടു വിളിക്കാനാവില്ല, ശരീരത്തിലും മനസ്സിലും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ആനന്ദം.

ഒടുവിൽ നാല്പതാമത്തെ ദിവസവും വന്നെത്തി, അതൊരു വ്യാഴാഴ്ച ദിവസമായിരുന്നു. അന്നു രാവിലെ പള്ളിയിൽ പോയി, നല്ലപോലെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. യേശു നാല്പതു ദിനരാത്രങ്ങൾ മരുഭൂമിയിൽ ഉപവസിച്ചതുപോലെ ഞാനും ഇത്രയും നാൾ ചിലതൊക്കെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നോർത്തപ്പോൾ ചെറിയൊരു സ്നേഹം കലർന്ന അഹങ്കാരമൊക്കെ എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നു.

അന്നു രാത്രി വാട്സ്ആപ്പിൽ എനിക്ക് ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കല്യാണക്കുറി വന്നു. കഴിഞ്ഞ ഒരു വർഷമായി അവളെന്റെ ഫേസ്ബുക്ക് ഫ്രണ്ടാണ്, ഇന്നുവരെ ഞങ്ങൾ നേരിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്റെ പുസ്തകം വായിച്ച് അതിനോടുള്ള അഭിപ്രായം പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയ സൗഹൃദമാണ്, എന്നോട് വല്ലാത്ത ആരാധനയും സ്നേഹവുമായിരുന്നു ആ കുട്ടിക്ക്. ചെന്നൈയിലാണ് അവൾ വർക്ക് ചെയ്തിരുന്നത്, അവൾ സജസ്റ്റ് ചെയ്ത് അവളുടെ ഓഫീസിലെ പലരും പുസ്തകം വാങ്ങിച്ചു. ''ഒന്ന് ചെന്നൈ വന്നുകൂടേ? ഇവിടെ മുഴുവൻ ഇയാളുടെ ഫാൻസാണ്. ഇതിപ്പോ എത്രാമത്തെ തവണയാണ് തന്നോട് ഞാനിത് ചോദിക്കുന്നത്?'' അവൾ ഇടയ്ക്ക് ഇങ്ങനെ പരാതിപ്പെടാറുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ പലപ്പോഴും ചെന്നൈയിൽ പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവളുടെ കാര്യം മറന്നുപോകാറാണ് പതിവ്. Congratulations, happy for you എന്നൊരു മെസ്സേജ് അവൾക്കയച്ചുകൊണ്ട് മറുപടിക്കു കാത്തുനിൽക്കാതെ ഞാൻ ഉറങ്ങി. ഉറക്കത്തെ ഉണർത്തിക്കൊണ്ട് മൊബൈലിൽ ഒരു നോട്ടിഫിക്കേഷൻ വന്നു, ഫോൺ സൈലന്റ് മോഡിൽ ഇടാൻ മറന്നതിനെയോർത്തു നിരാശപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പുതപ്പിനടിയിൽ എവിടെയോ കുടുങ്ങിക്കിടന്ന മൊബൈലിനെ

ഞാൻ തപ്പിയെടുത്തു. കല്യാണക്കുറിയോടൊപ്പം അവൾ അയച്ച നീണ്ട ഒരു മെസ്സേജ് ഞാൻ കണ്ടു, ചിലപ്പോൾ വൈകി ഡെലിവറി ആയതായിരിക്കാം എന്ന ചിന്തയോടെ ഞാനതു വായിച്ചു.

''എടോ, എന്റെ കല്യാണമാണ്, ഞാൻ നെക്സ്റ്റ് വീക്ക് ജോലി രാജിവെച്ച് നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങും, ഇവിടെ എന്റെ ഫ്രണ്ട്സ് എല്ലാവരും തന്നെ കാണണം എന്നു പറയുന്നു. എത്ര തവണയായി വിളിക്കുന്നു? താൻ പലതവണ ഇവിടെ വന്നിട്ട് എന്നോട് ഒരു വാക്കുപോലും പറയാതെ പോയിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഒരാളെ വിലകുറച്ച് കാണരുത്. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും തന്നെയുംകൂട്ടി ഒരു ഔട്ടിങ് പ്ലാൻ ചെയ്യുന്നുണ്ട്, പറ്റുമെങ്കിൽ ഈ ഫ്രൈഡേ വരൂ, പതിവുപോലെ ഞാൻ കാലുപിടിക്കുന്നില്ല, പറ്റിയാൽ വരൂ ജോസഫ്.''

ഒരുപാട് ഫേസ്ബുക്ക് സുഹൃത്തുക്കളെ എന്റെ പുസ്തകംവഴി എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട് എങ്കിലും എന്നെയോർത്ത് അഭിമാനംകൊള്ളുകയും എന്റെ പുസ്തകം എല്ലാവരും വായിക്കണം എന്ന് വാശിപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു അവൾ. എന്തായാലും ചേട്ടന്റെ ചെന്നൈയിലുള്ള ഫ്ളാറ്റിന്റെ കരാർ പുതുക്കാൻ എനിക്ക് അടുത്തമാസം പോകണമായിരുന്നു. അത് ഈ വെള്ളിയാഴ്ചയാക്കിയാൽ കരാറും പുതുക്കാം, ഈ സുഹൃത്തിനെയും കാണാമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

''ഞാൻ ചെന്നൈയ്ക്കു വരുന്നുണ്ട്, ഔട്ടിങ് എത്ര ദിവസമാണ്? ഞാൻ എവിടെ സ്റ്റേ ചെയ്യും?''

''ഒരുപാട് സന്തോഷം ജോസഫ്, സ്റ്റേ റെഡിയാണ്, തന്റെ ഒരു ഫാൻ ഇവിടെയുണ്ട് അവന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കാം, ഞാൻ അവനോട് പറയാം.''

പിറ്റേ ദിവസം അവൾ വീണ്ടും വിളിച്ചിരുന്നു,

''ജോസഫ് നമ്മുടെ ട്രിപ്പ്പ്ലാൻ കാൻസലായിപ്പോയി, നമ്മൾ പോകാനിരുന്ന സ്ഥലത്ത് പ്രവേശനം നിരോധിച്ചത്രേ. പക്ഷേ, അതു സാരമില്ല, നമുക്ക് വേറേ എവിടെയെങ്കിലും പോകാം. അപ്പോൾ ശരി, ബസ്സിൽക്കയറുമ്പോൾ വിളിക്ക്, നാളെ ഞാൻ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് പിക്ക് ചെയ്തോളാം.''

സീൻ 3: ചെന്നൈ

പിറ്റേദിവസം രാവിലെ ഏഴുമണിക്ക് ഞാൻ ചെന്നൈയിലെത്തി, അവളെ വിളിച്ചു. പത്തു മിനിട്ടിനുള്ളിൽ അവൾ ബൈക്കുമായി വന്നു. എന്നെ നേരിട്ടു കണ്ടതും അവളുടെ മുഖം ചുവന്നു തുടുക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. എന്നെ നേരിൽ കാണുകയാണെന്നു വിശ്വസിക്കാനാകുന്നില്ലെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു.

''ജോസഫേ ഒരു ചെറിയ പ്രശ്നമുണ്ട്, തന്റെ ഫാൻ ചതിച്ചു, അവന്റെ വീട്ടിൽ കസിനും കുടുംബവും പെട്ടെന്നുവന്നു, അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് അവിടെ താമസിക്കാൻ പറ്റില്ല, താൻ പേടിക്കണ്ട, നമുക്ക് എന്റെ ഹോസ്റ്റലിനടുത്തുള്ള ഹോട്ടൽ റൂം ബുക്ക് ചെയ്യാം.''

''ആകെ സീൻ ആണല്ലോ? ആദ്യം ഔട്ടിങ് കാൻസലായി. ദേ, ഇപ്പോൾ റൂമുമില്ല, ഇപ്പൊ മനസ്സിലായില്ലേ ഞാൻ എന്താ വരാതിരുന്നെ എന്ന്?'' ഞാൻ ചുമ്മാ അവളെ

കളിയാക്കി.

ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. എന്നോട് OYO വഴി റൂം ബുക്ക് ചെയ്യാൻ പറ്റുമോ എന്നു ചോദിച്ചു, അവളുടെ ഹോസ്റ്റൽ ലൊക്കേഷൻ പറഞ്ഞുതന്നു. പക്ഷേ, എനിക്ക് ബുക്ക് ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ല. അവൾക്കറിയാവുന്ന ഒരു ഹോട്ടൽ ഹോസ്റ്റലിനടുത്തുണ്ട്. അവിടെ പോയി നോക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു. പുറമേനിന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ഇടുങ്ങിയ സ്ഥലത്താണ് ഈ ഹോട്ടൽ നിന്നിരുന്നത്. ഞങ്ങൾ നേരേ റിസപ്ഷനിൽ ചെന്നു. അവിടെയിരുന്ന ചെറുപ്പക്കാരനോട് ഞാൻ റൂം അവയിലബിൾ ആണോ എന്നു ചോദിച്ചു.

അവൻ എനിക്ക് റൂം ഓപ്ഷൻസ് കാണിച്ചുതന്നു.

'Single room AC/ Non AC.'

'Double deluxe room AC/Non AC.'

ചെന്നൈയിൽ പതിവിലുമധികം ചൂട് ആ സമയത്തുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സിംഗിൾ റൂം ബുക്ക് ചെയ്തോളൂ എന്ന് ഞാൻ അയാളോടു പറഞ്ഞു.

''തനിക്ക് ഡബിൾ റൂം എടുത്താൽ പോരേ? ചെറിയ വില വ്യത്യാസമല്ലേ ഒള്ളൂ?'' അവൾ ചോദിച്ചു.

''അതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടോ? ഒരാൾക്ക് എന്തിനാ ഇപ്പൊ ഡബിൾ റൂം? എന്തായാലും ഇന്ന് വൈകിട്ട് വണ്ടികയറണം, ചുമ്മാ ഫ്രഷാവാൻ എന്തിനാടോ ഡബിൾ റൂം.''

''എന്നാ ഞാനും കൂടാം, അപ്പോൾ ഡബിൾ റൂം ഓക്കേയല്ലേ?''

ആദ്യത്തെ കുറച്ചു നിമിഷങ്ങൾ എനിക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല, അവൾ പറഞ്ഞത് മാറിക്കേട്ടതാണോ? അതോ അവൾ അതുതന്നെയാണോ പറഞ്ഞത്? ഡബിൾ റൂം ബുക്ക് ചെയ്ത് അവളും കൂടാം എന്നു പറഞ്ഞത് എന്താണ്? ഇങ്ങനെ പലവിധ ചിന്തകൾ ഒരേ സമയം മനസ്സിൽവന്നു.

അവൾ തമിഴിൽ ആ പയ്യനോട് ഡബിൾ റൂം ബുക്ക് ചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവൻ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരുടെയും ഐ.ഡി. കാർഡ് ചോദിച്ചു.

''നീ എന്താ ഉദ്ദേശിക്കണേ? അലമ്പാക്കോ?'' ഞാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവളോടു ചോദിച്ചു.

''താൻ ഐ.ഡി. കാർഡ് കൊടുക്ക്, തനിക്ക് നീണ്ടുനിവർന്നു കിടന്നുകൂടെ? അല്ലാതെ എനിക്ക് വേറേ ഉദ്ദേശ്യമൊന്നുമില്ല മിസ്റ്റർ എഴുത്തുകാരാ.'' അവൾ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു റൂമിലേക്കു നീങ്ങി, എന്റെ ശരീരം ചൂടു പിടിക്കുന്നത് എനിക്ക് തിരിച്ചറിയാമായിരുന്നു. റൂമിൽ കയറിയതും അവിടെയുണ്ടായ നിശ്ശബ്ദതയും അവളുടെ സാന്നിധ്യവും ഉള്ളിലെ വികാരങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ''താൻ ഡ്രെസ്സ് മാറി ഫ്രഷ് ആയിക്കോളൂ, യാത്ര ചെയ്ത് വന്നതല്ലേ? ഞാനിവിടെ വെയിറ്റ് ചെയ്തോളാം.'' അവൾ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അവളുടെ അടുത്തുചെന്ന് മുഖത്തോട്ടു നോക്കി, എല്ലാ സംശയങ്ങൾക്കും ഉത്തരം ലഭിക്കുമാറ് ഒരു കാര്യം ചോദിച്ചു:

''ഇത് എന്റെയുള്ളിൽ മാത്രമാണോ തോന്നുന്നത് എന്നെനിക്കറിയില്ല, ഇന്ന് ഇവിടെ

വരുന്നവരെ എനിക്കു യാതൊരുവിധ അനാവശ്യ ചിന്തകളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ മനസ്സ് ഇങ്ങനെ ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചുകൂട്ടുന്നു. ഇയാളുടെ മനസ്സിലിപ്പോ എന്താണ്?''

''അങ്ങനെ ചോദിച്ചാൽ എനിക്കറിയില്ല, എന്റെ അമ്മയാണെ സത്യം താൻ ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നവരെ എനിക്കും വേറേ ചിന്തകളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, നേരിട്ടു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ വളരെ എക്സൈറ്റഡായി. പെട്ടെന്ന് തന്റെയൊപ്പം കുറച്ചുനേരം ഇരിക്കണം, സംസാരിക്കണമെന്നൊക്കെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. സുഹൃത്തുക്കളുടെ അടുത്തെത്തിയാൽ പിന്നെ എല്ലാവരുംകൂടി തിരക്കിലാവും. മാത്രമല്ല, ഇന്നു രാത്രി താൻ തിരിച്ചുപോകില്ലേ? ഇനി ഒരിക്കലും കാണില്ലെന്ന് ഉറപ്പാണ്. താൻ പോയി കുളിച്ചിട്ടു വാ, ഞാനിവിടെ ഇരുന്നോളാം.''

''എടോ, എനിക്കു സംസാരിച്ചിരിക്കാനൊന്നുമല്ല ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നത്, മനസ്സിലോട്ടു വരുന്നത് വേറേ പല ചിന്തകളാണ്.'' എന്റെ കണ്ണിൽ ചൂടുകയറുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

''എടോ, ഞാനും ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീതന്നെയാണ്, ഇയാള് ചിന്തിക്കുന്നതൊക്കെത്തന്നെയാണ് എന്റെ മനസ്സിലുമുള്ളത്. എന്തായാലും എന്നെ കൊല്ലാനുള്ള ചിന്തയൊന്നും വരുന്നില്ലല്ലോ? വേറേ വല്ല ചിന്തകളും വന്നാൽ നമുക്കപ്പോൾ തോന്നുന്നതുപോലെ ചെയ്യാം, നമ്മൾ കൊച്ചുകുട്ടികളൊന്നുമല്ലല്ലോ.''

ഞാൻ കുളിക്കാനായി ബാത്റൂമിൽ കയറി, ജനൽപ്പാളിയിലൂടെ ചെറിയ ചൂടുകാറ്റ് അരിച്ചിറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു, മുകളിലെ ഷവറിൽനിന്നും ഇളം തണുപ്പുള്ള വെള്ളം മുഖത്തു പതിച്ചതും എന്റെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു. പക്ഷേ, മനസ്സുണർന്നു. കണ്ണടച്ച് ഞാൻ ചിന്തിച്ചതു മുഴുവൻ കഴിഞ്ഞ നാല്പത് ദിവസങ്ങളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു, പക്ഷേ, ഒന്നിനും എന്നിൽ തിളച്ചുമറിയുന്ന വികാരങ്ങളെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. എത്രയോ നിസ്സാരനാണ് ദൈവമേ ഞാൻ എന്ന് നിസ്സഹായതയോടെ ഓർത്തുപോയി. എന്റെ മനസ്സിന്റെ നന്മയുടെ പാതി കാണാതായിരിക്കുന്നു, ശരീരം മുഴുവൻ അപ്പോൾ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് തിന്മയുടെ, തെറ്റിന്റെ തോന്നലുകളായിരുന്നു. പിടഞ്ഞു മരിക്കാറായ എന്റെ മനസ്സിലെ നല്ലപാതി 'വേണ്ട' എന്നൊരു സ്വരം മുഴക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിലും ഉയരത്തിൽ ഞാൻ കേട്ടത് മറുപാതിയുടെ ആക്രോശമാണ്.

'ആരാണ് അതിനെ അശുദ്ധിയെന്നു വിളിച്ചത്? ആരാണ് അതിനെ തിന്മയെന്നു വിളിച്ചത്? നീ മനുഷ്യനാണ്, സൃഷ്ടിച്ചവൻ തന്ന വികാരങ്ങളാണിവ, നീ പദ്ധതിയിട്ടതല്ല. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന് ചെയ്യാൻപറ്റുന്നതിന്റെ പരമാവധി നീ ശ്രമിച്ചില്ലേ? എല്ലാ പ്രലോഭനങ്ങളോടും 'സാത്താനെ ദൂരെ പോകുക' എന്നു പറയാൻ നീ ക്രിസ്തുവല്ല.' കുളിമുറിയിൽനിന്ന് ഞാൻ പുറത്തേക്കു കടക്കുമ്പോഴേക്കും നന്മയുടെ പാതി പൂർണ്ണമായും മരണമടഞ്ഞിരുന്നു. അവളുടെ കരങ്ങൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ പുതിയൊരു ആനന്ദത്തിൽ മുങ്ങിനിവർന്നു. അവൾ കരുതലുള്ള ഒരു സുഹൃത്തിനെ പ്പോലെയായിരുന്നു, അവളുടെ വിരലുകൾ എന്റെ തലമുടിയിഴകളിലൂടെ മെല്ലെ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു, കരഞ്ഞുറങ്ങാൻ കിടന്ന

കുട്ടിയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ. എന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഭയമായിരുന്നു, ഉള്ളിൽ കുറ്റബോധമായിരുന്നു. ആ മുറിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയോടാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു.

''ഇവിടെ അടുത്തെവിടെയെങ്കിലും പള്ളിയുണ്ടോ?'' ഞാൻ അവളോടു ചോദിച്ചു. എന്റെ ശബ്ദം ദുർബലമായിരുന്നു.

''ഇവിടെ അടുത്ത് ഒരു പള്ളിയുണ്ട്, പക്ഷേ, ഈ സമയത്ത് കുർബാനയുണ്ടാകുമോ എന്നറിയില്ല.''

''എനിക്ക് കുർബാനയൊന്നും കാണണ്ട.''

''തെറ്റ് ചെയ്തത് കുമ്പസാരിക്കാനാണോ?'' അവൾ ചെറിയ ചിരിയോടെ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

''അല്ല, എനിക്ക് ഒന്ന് അങ്ങേരെ കാണണം.''

''ആരെ.''

''എടോ, അധികമൊന്നും ചോദിക്കല്ലേ, നമുക്ക് ഉടനേ ഇറങ്ങാം, എന്നെയൊന്ന് ആ പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുവിട്, ഞാൻ വിളിക്കുമ്പോൾ വന്ന് പിക് ചെയ്താൽ മതി.'' എന്റെ ശബ്ദം കടുത്തത് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്നുമിറങ്ങി.

ഒരു വയസ്സായ മനുഷ്യൻ ആ പള്ളിയുടെ പുറകിലുള്ള ബഞ്ചിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, ഞാൻ നേരേ മുന്നോട്ടേക്കു നടന്നു. അവിടെ രണ്ടു കൈകളും നീട്ടി സ്വാഗതംചെയ്യുന്ന യേശുവിന്റെ പ്രതിമയ്ക്കു മുന്നിൽ ഞാൻ ചെന്നുനിന്നു. പെരുവിരൽതൊട്ട്, തലവരെ എന്റെയുള്ളിൽ ദേഷ്യം നിറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവയെല്ലാം ചോദ്യങ്ങളായി പുറത്തോട്ടു വരാൻതുടങ്ങി.

''ഒരാൾ ആത്മാർത്ഥമായി, ഏറ്റവും സത്യസന്ധമായി നിന്നെ അന്വേഷിച്ച്, നിന്റെപോലെ ആയിരിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച് മുന്നോട്ടുപോകുമ്പോൾ കരുണയുടെ ഒരു തരിപോലും കാട്ടാതെ പാപത്തിലേക്ക് എന്നെ തള്ളിവിട്ടത് നീതന്നെയല്ലേ ദൈവമേ? ഇതൊരു പരീക്ഷണമായിരുന്നു എന്നൊന്നും തള്ളരുത്, ഒരാൾക്ക് താങ്ങാനാവുന്നതിനും വലിയ പ്രലോഭനങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ട്, 'നീ പിടിച്ചുനിൽക്കണമായിരുന്നു' എന്ന കോപ്പിലെ ഡയലോഗ് ഇങ്ങോട്ടു പറയണമെന്നില്ല. ഞാനിതിനെ നീ നൽകിയ സമ്മാനമായി കരുതുകയാണ്, കൂടുതലൊന്നും പറയാനില്ല.''

കുറച്ചുനേരം അവന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഇങ്ങനെ നോക്കി നിന്നു നിരാശയോടെ ഞാൻ പിന്നെയും സംസാരം തുടർന്നു:

''നിന്നെ ആരും ശാരീരികമായി പ്രലോഭിപ്പിച്ചിട്ടില്ലേ? അധികാരത്തിന്റെയും വിശപ്പിന്റെയും പ്രലോഭനങ്ങളെ നീ പുഷ്പംപോലെ നേരിട്ടതും ഞങ്ങൾ മനുഷ്യരെപ്പോലെ കരഞ്ഞിട്ടുള്ളതും വിശന്നതും ദേഷ്യപ്പെട്ടതും എല്ലാം ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്, നീ മനുഷ്യപുത്രനുമായിരുന്നു, അതുകൊണ്ടു ചോദിക്കുന്നതാ, നിനക്ക് ആരോടും ആസക്തിയൊന്നും തോന്നിയിട്ടില്ലേ? മാനുഷികമായ ബാക്കി എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലൂടെയും നീ കടന്നുപോയത് ബൈബിളിൽ ഉണ്ട്. പക്ഷേ, ഇതുമാത്രം സ്കിപ് ചെയ്തതാണോ?'' യേശുവിന്റെ മുഖം എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി കേൾക്കുകയായിരുന്നു.

കുറ്റപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിലുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ പതിയെ ഇല്ലാതായി, കുറച്ചുനേരം കണ്ണുകളടച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്നിലേക്കുതന്നെനോക്കി. നമ്മൾ ദേഷ്യപ്പെട്ട് ഒരു സുഹൃത്തിനോട് സംസാരിച്ചതിനു ശേഷം ഉണ്ടാകുന്ന കുറ്റബോധംപോലെ, എന്റെ മനസ്സും ഒന്ന് അയഞ്ഞു.

''എനിക്കു മനസ്സിലാകും യേശുവേ, കാനായിലെ കല്യാണവിരുന്നിൽ നീ വെള്ളം വീഞ്ഞാക്കി എന്നു പറഞ്ഞു മടമടാന്ന് വെള്ളമടിക്കുന്ന ഊളകളാണല്ലോ പലരും, ഇനിയിപ്പോ നീ ഇതുപോലെ വല്ല പ്രലോഭനത്തിലും പെട്ടുപോയ കഥ ബൈബിളിൽ എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ അതിന്റെ പേരും പറഞ്ഞ് എല്ലാവരും ഓടിനടന്ന് വ്യഭിചരിച്ചേനെ. ഉണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും എഴുതാതിരുന്നത് നന്നായി കർത്താവേ.''

ആരോ നടന്നുവരുന്ന ശബ്ദംകേട്ട് ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അതു പുറകിലിരുന്നിരുന്ന മനുഷ്യനായിരുന്നു.

''പള്ളിയിലിരുന്ന് ഒച്ചവയ്ക്കുന്നോടാ?'' എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ എന്റെ കവിളത്ത് ആഞ്ഞടിച്ചു.

ഞാൻ ഞെട്ടിയെഴുന്നേറ്റ് കണ്ണുകൾ തുറന്നപ്പോൾ ചുറ്റിലും ഇരുട്ടായിരുന്നു, ഫാനിന്റെ ഇരമ്പൽ എനിക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു. വെപ്രാളത്തോടെ കൈകൾ ചലിപ്പിച്ചപ്പോൾ വിരലുടക്കിയത് എന്റെ മൊബൈൽ ഫോണിലായിരുന്നു. ഞാൻ സമയം നോക്കി, വെളുപ്പിന് രണ്ടു മണി. വേഗം വാട്ട്സ്ആപ്പ് തുറന്നു. നാല് ചാറ്റുകൾക്കടിയിലായി അവളുടെ ഗുഡ് നൈറ്റ് മെസ്സേജ് വന്നിരിക്കുന്നു, അതിനു മുകളിൽ കല്യാണക്കുറിയുടെ ചിത്രം മാത്രം. ഞാൻ ഇതുവരെ സ്വപ്നത്തിലായിരുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവ് അവിശ്വസനീയമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അത് നൽകിയ ആശ്വാസം പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്തതുമായിരുന്നു.

പിറ്റേദിവസം രാവിലെ വണ്ടിയോടിച്ച് ഓഫീസിലേക്കു പോകുമ്പോൾ അവളുടെ ഫോൺകാൾ എനിക്കു വന്നു. വെളുപ്പിനെ കണ്ട സ്വപ്നത്തിന്റെ ഹാങ്ങോവർ എനിക്കു മാറിയിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ കൗതുകത്തോടെ കാൾ എടുത്ത് ഫോൺ ലൗഡ് സ്പീക്കറിൽ ഇട്ടു.

''ജോസഫ്, സംസാരിക്കാവോ ഇപ്പോ? ഫ്രീ ആണോ?''

''മോർണിങ് കല്യാണപ്പെണ്ണേ, ഫ്രീയാണ്, നീ പറ.''

''തന്നെ ഇന്നലെ വിളിക്കാൻ ഇരുന്നപ്പോഴേക്കും ഒണക്ക ഗുഡ് നൈറ്റ് അയച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പൊ വിളിച്ചത്.''

''ഇന്നലെ ഒന്നൊന്നൊര ഉറക്കമായിരുന്നു... നീ കാര്യം പറ.''

''എടോ, താൻ കല്യാണത്തിനു വരണം, തന്റെ ഫാൻസ് മുഴുവൻ ഇയാള് വരോ എന്നു ചോദിച്ചു.''

''വരാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായിരിക്കും. ഒരു വർഷമായി നമ്മൾ സുഹൃത്തുക്കളായിട്ട്. എന്നിട്ടും നിന്നെ ആദ്യമായി കാണുന്നത് കല്യാണദിവസമല്ലേ? വിധിയുടെ വിളയാട്ടം.''

''തന്നോട് പലതവണ ചെന്നൈയ്ക്കു വരാൻ പറഞ്ഞതല്ലേ? ഇയാളുടെ ചേട്ടന്

ഇവിടെ ഒരു ഫ്ളാറ്റൊക്കെ ഇല്ലേ? ഞാൻ രണ്ടാഴ്ചകൂടിയേ ഇവിടൊള്ളൂ, ജോലി വിടാണ്, എന്റെ ചെക്കൻ പുറത്താണ്. മിക്കവാറും ഞാനും അങ്ങേരുടെയൊപ്പം വിദേശത്തേക്കു വിമാനം പിടിക്കും. താൻ അടുത്ത വീക്കെൻഡ് വാ, ഞങ്ങടെ ചെന്നൈ കാണിച്ചുതരാം. ഇയാളെ കാണിച്ചുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഫ്രണ്ട്സിന്റെ മുൻപിൽ ഷൈൻ ചെയ്യാമല്ലോ.''

''ഞാൻ നോക്കാം, ഉറപ്പുപറയുന്നില്ല. ഇന്ന് വൈകിട്ട് ഞാൻ തീരുമാനമറിയിക്കാം.''

ഞാൻ ഫോൺവച്ചു.

സീൻ 1: കളമശ്ശേരി സോഷ്യൽപള്ളി തുടർച്ച...

അവളയച്ച മൂന്നു ചോദ്യചിഹ്നങ്ങളെ നോക്കി ഞാനിരുന്നു. ഫ്ളാറ്റിന്റെ വാടകച്ചീട്ട് പുതുക്കാൻ ചെന്നൈയ്ക്കു പോകണമെന്ന് ചേട്ടൻ വിളിച്ചുപറയാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് കുറച്ചു ദിവസങ്ങളായി. എനിക്കു മടിയായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇത്തവണ പോകാൻ എന്താ ഒരു തോന്നൽ, തീർച്ചയായും രാവിലെ ഞാൻ കണ്ട സ്വപ്നത്തിന് അതിൽ നല്ല പങ്കുണ്ട്.

''എനിക്കെന്തായാലും റെന്റ് പുതുക്കാൻ അങ്ങോട്ടുവരണം, ഈയാഴ്ച വന്നാൽ തന്നെ കാണാനും സാധിക്കുമല്ലോ.'' ഞാൻ മറുപടിയയച്ചു.

''അടിപൊളി, തന്റെ ബുക്കിൽ സൈൻ വാങ്ങിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു വർഷമായി ഞാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു, എടോ, I am so excited to see you.''

''ഞാനും.''

ഞാൻ ശിരസ്സുയർത്തി നോക്കി, ശാന്തമായി ഇരിക്കുന്ന മുപ്പത്തിമൂന്നു വയസ്സുള്ള ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ കണ്ണുകൾ എന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. അൾത്താരയിൽ ഒരു തുറന്ന ബൈബിൾ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ എഴുന്നേറ്റ് അൾത്താരയ്ക്കടുത്തുചെന്നു, ബൈബിൾ കയ്യിലെടുത്തു.

''ദൈവമേ, ഇന്നലെ അങ്ങനെയൊരു സ്വപ്നം കാണാൻ കാരണമെന്താണ്? അതൊരു പാവം കുട്ടിയാണ്, ഇന്നുവരെ അതിരുവിട്ട ഒരു ചാറ്റുപോലും ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നിട്ടുപോലും ഇങ്ങനെയൊക്കെ സ്വപ്നത്തിൽ സംഭവിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം? ഞാൻ അടക്കിവച്ച ആഗ്രഹങ്ങൾ സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെ പുറത്തുകടക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണോ? ഞാൻ എന്തായാലും ചെന്നൈയ്ക്കു പോവുകയാണ്. എന്താണ് നിന്റെ അഭിപ്രായം?''

മത്തായി 4: 1 11

അനന്തരം, പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിന് യേശുവിനെ ആത്മാവു മരുഭൂമിയിലേക്കു നയിച്ചു. യേശു നാല്പതു ദിനരാത്രങ്ങൾ ഉപവസിച്ചു. അപ്പോൾ അവനു വിശന്നു.

പ്രലോഭകൻ അവനെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു...

മുടിവെട്ട്

‘‘മറ്റുള്ളവർ നമ്മളിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ചില നല്ല കാര്യങ്ങളൊക്കെയുണ്ട്... അതു കൊടുക്കാൻ നമ്മളെക്കൊണ്ടായില്ലെങ്കിൽ, വേറേ എന്തൊക്കെ കാണിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടും എന്ത് കാര്യം’’

‘‘Nail the basics first, detail the details later.’’

-Chris Anderson

(Owner of TED,Technology, Entertainment and Design)

എട്ട് ഗ്രാൻഡ്സ്ലാം കിരീടങ്ങൾ നേടിയ ആന്ദ്രെ അഗാസ്സി എന്ന ടെന്നീസ് കളിക്കാരന്റെ ആത്മകഥയുടെ പേര് OPEN എന്നാണ്. എൺപതുകളിൽ ജനിച്ചവർക്ക് അയാൾ സുപരിചിതനാണ്, ഇന്ന് റോജർ ഫെഡററെ എല്ലാവരും അറിയുന്നപോലെ. തൊണ്ണൂറുകളിൽ അയാളുടെ സ്വർണ്ണനിറമുള്ള നീണ്ട തലമുടി യുവതീയുവാക്കൾക്ക് ഹരമായിരുന്നു. 1990-ൽ തന്റെ ആദ്യ ഗ്രാൻഡ്സ്ലാം ഫൈനൽ കളിക്കുമ്പോൾ ലോകംമുഴുവൻ വലിയ പ്രതീക്ഷയോടെ ഈ ഇരുപതുകാരനെ ഉറ്റുനോക്കുകയായിരുന്നു. എല്ലാവരെയും നിരാശപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു നല്ല പോരാട്ടംപോലും കാഴ്ചവെക്കാതെ അയാൾ പരാജയപ്പെടുകയാണ്. 2009-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ അഗാസ്സിയുടെ ആത്മകഥയിൽ ആ പരാജയത്തിന്റെ കാരണമായി പറഞ്ഞത് ഒരു ഞെട്ടിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. I wore a wig… and it lost me the French open. അയാളുടെ നീണ്ട മുടി സത്യത്തിൽ വെപ്പുമുടിയായിരുന്നു. ഫൈനലിന്റെ തലേദിവസം കുളിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ വെപ്പുമുടി ഇളകിപ്പോന്നിരുന്നു. നാളെ ലോകം സത്യം മനസ്സിലാക്കും എന്നു ഭയന്നപ്പോൾ സഹോദരൻ വാങ്ങിച്ചുകൊടുത്ത ഹെയർ ക്ലിപ്പുകൊണ്ട് മുടി ഉറപ്പിച്ചാണ് അയാൾ കളിച്ചത്. അയാളുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ തലമുടിയിലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അയാൾ ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടതും.

അന്ന് ജോലി കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവരുന്ന വഴി അങ്കമാലിയിൽ ബസ്സിറങ്ങിയപ്പോഴാണ് അമ്മ രാവിലെ പറഞ്ഞ കനത്ത ഡയലോഗ് ഓർമ്മവന്നത്,

‘‘മുടി വെട്ടിച്ചിട്ടു നീ ഇന്ന് വീട്ടിൽ കയറിയാ മതി, അല്ലെങ്കിൽ നാളെ നീ എന്റെകൂടെ കല്യാണത്തിനു വരണ്ട?’’

ഞാൻ ജോലിക്കാരനൊക്കെ ആയെങ്കിലും അമ്മ ഇപ്പോഴും എന്നെ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെയാണ് ട്രീറ്റ് ചെയ്യുന്നത്. അടുത്ത ദിവസം അമ്മയുടെകൂടെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന ടീച്ചറുടെ മകളുടെ കല്യാണമാണ്. എല്ലാ ടീച്ചർമാരുടെയും മക്കളെ ഒരുമിച്ചു കാണാനുള്ള അവസരം. അപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു സുന്ദരനായി പോകണമെന്നത് അമ്മയ്ക്ക് നിർബന്ധമുണ്ട്. ഞാൻ കുട്ടിയായിരുന്ന സമയത്ത് അമ്മ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന സ്കൂളിൽ വാർഷികാഘോഷം നടക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ നല്ല ഉടുപ്പിട്ട് മിടുക്കനായി ചെല്ലണം എന്നൊരു വാശി അമ്മയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു.

‘‘ഇത്ര സുന്ദരനായിട്ട് എന്തു തേങ്ങ കിട്ടാനാ?’’ എന്നു ചോദിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, രാത്രി കിടക്കുന്നതിനു മുൻപു സൺസ്ക്രീൻ തേയ്ക്കുന്ന അമ്മയെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ നൈമിഷികതയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും ഭേദം മുടിവെട്ടുന്നതാണ് എന്നെനിക്കു നല്ല ബോധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു.

‘സമയം രാത്രി 8.20, ഇനി ഏതു ബാർബർഷോപ്പാണ് ദൈവമേ ഈ നേരത്തു

തുറന്നിരിക്കുക?' എന്ന ചോദ്യമെന്നെ ചിന്താമഗ്നനാക്കി (കൺഫ്യൂഷനാക്കി, അത്രതന്നെ).

അങ്ങനെ നഖംകടിച്ചു നില്ക്കുമ്പോഴാണ് അങ്ങകലെ ചുവന്ന അക്ഷരത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന ആ ബോർഡ് എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്.

'VARSHA BEAUTY PARLOUR.'

നല്ല കേട്ടുപരിചയമുള്ള പേര്, ഇതെവിടെയൊക്കെയോ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ എന്നാലോചിച്ചു കുന്തംവിഴുങ്ങിയപോലെ നിൽക്കുമ്പോഴാണ് രണ്ടുമൂന്ന് ഫ്ളാഷ് ബാക്ക് ഒരുമിച്ചങ്ങോട്ടു തള്ളിക്കയറിവന്നത്, ദപ്പൊ കാര്യങ്ങൾ പിടികിട്ടി.

ഈ 'വർഷയ്ക്ക്' ഞങ്ങളുടെ കുടുംബവുമായി ഒരു കല്യാണബന്ധം ഉണ്ട്, മറ്റൊന്നും അല്ല, എന്റെ രണ്ടു ചേട്ടന്മാരുടെയും കല്യാണത്തലേന്ന് മുടിവെട്ടിയത് ഈ വർഷയിലാണ്, ഒരുമാതിരിപ്പെട്ട എല്ലാ മണവാളന്മാരും 'മണവാളൻ കട്ട്' എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന സ്പെഷ്യൽ വെട്ട് നടത്തുന്ന പേരെടുത്ത ഹെയർ സലൂണായിരുന്നു അത്. അങ്കമാലിയിലെ കാർണിവൽ സിനിമാ തിയേറ്ററിൽ പടം തുടങ്ങുന്നതിനുമുൻപ് കാണിക്കുന്ന രാഹുൽ ദ്രാവിഡിന്റെ 'എന്തൊരു കഷ്ടമാണ്' പരസ്യത്തിനുശേഷം വരുന്നത് ഈ വർഷ ബ്യൂട്ടി പാർലറിന്റെ പരസ്യമാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സംഗതി ഫേമസാണ്.

എന്തായാലും ഈ നേരത്തിനി വേറേ മുടിവെട്ടുകടയൊന്നും തുറന്നിട്ടുണ്ടാവില്ല എന്നൊരു ചിന്തയുള്ളതുകൊണ്ടും 'വർഷ വെട്ട്' എങ്ങനെയായിരിക്കും എന്ന കൗതുകമുള്ളതുകൊണ്ടും ഒന്ന് പരീക്ഷിച്ചുകളയാം എന്ന ചിന്തയോടെ ഞാൻ വർഷയിലേക്കു നടന്നു.

'OPEN' എന്ന ബോർഡ് പുറത്തു കണ്ടപ്പോഴേ എനിക്കു സന്തോഷമായി. ഞാൻ മെല്ലെ വാതിൽ തുറന്നതും ശീതീകരിച്ച വായുവിന്റെ തണുപ്പ് വിയർപ്പിനാൽ നനുത്ത എന്റെ ശരീരത്തെ ഇക്കിളിയാക്കി. ആദ്യമായിട്ടാണ് എയർ കണ്ടീഷൻഡായിട്ടുള്ള ഒരു ബാർബർ ഷോപ്പിൽ കയറുന്നത്.

'Welcome Sir,' വാതിൽക്കൽനിന്ന നന്നായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്ത ബംഗാളിപ്പയ്യൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. അതും എനിക്ക് ആദ്യത്തെ അനുഭവമായിരുന്നു. കാര്യം അവൻ നല്ല വസ്ത്രമാണ് ധരിച്ചിരിക്കുന്നത് എങ്കിലും അവന്റെ പെരുമാറ്റത്തിലും മുഖത്തിലും നമ്മൾ മലയാളികൾക്ക് സുപരിചിതമായ ബംഗാളിത്തം ഉണ്ടായിരുന്നു.

അകത്തു കടന്നതും ഞാൻ ഞെട്ടി, അതു വെറും ഒരു 'ബാർബർ ഷോപ്പ്' അല്ലായിരുന്നു. ഞാൻ അവിടെ കണ്ടത് ഏതാണ്ടൊരു സ്റ്റാർ ഹോട്ടലിൽ കയറുമ്പോൾ കാണുന്ന കാഴ്ചകളായിരുന്നു

ചെറുതായൊന്നു വിവരിക്കാം:

കേന്ദ്രീകൃതമായ ശീതീകരണ സംവിധാനം (Centralized AC എന്നതിന്റെ മലയാളം കണ്ടെത്താൻ കുറച്ച് ബുദ്ധിമുട്ടീട്ടാ), വലിയ എച്ച്.ഡി. ടി.വി., ചുറ്റിലും ചില്ലുകൂടാരംപോലെ കണ്ണാടികൾ, എവിടെ നോക്കിയാലും 'എന്റെ തല, എന്റെ ഫുൾ ഫിഗർ.' ഇരിക്കാനായി വിലകൂടിയ ഒരു സോഫാസെറ്റ്. എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നും

ഉയർന്ന ശബ്ദത്തിൽ കേൾക്കുന്ന സംഗീതം. മുകളിലാണെങ്കിൽ സീലിങ് ഫാനുകൾ കറങ്ങാതെ ശോകമടിച്ച് ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു ഞെട്ടലിൽ ഇതെല്ലാം നോക്കിനിൽക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരു സുന്ദരനായ ചെറുപ്പക്കാരൻ എന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

''സർ, നമുക്ക് ആദ്യം ഹെയർ വാഷ് ചെയ്യാം?''

ഇതു പറഞ്ഞ് എന്റെ ബാഗ് അവൻ പിന്നിൽനിന്നും ഊരി ഒരു ഷെൽഫിൽ വെച്ചു. ഇത്രയും ആതിഥ്യമര്യാദ അടുത്ത കാലങ്ങളിലൊന്നും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു.

''വരൂ സർ, ഹെയർ വാഷ് പുറകിലാണ്.''

ഞാൻ ആ പയ്യന്റെ പിന്നാലേ നടന്നു, നടക്കുന്നവഴിക്ക് എന്റെ മനസ്സ് പലവിധ ചിന്തകളിൽ കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു.

'ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായാണ് മുടിവെട്ടിനു മുൻപ് ഒരു ഹെയർ വാഷ് കലാപരിപാടി. ഞാൻ സ്ഥിരംവെട്ടുന്ന ശിവൻ ചേട്ടന്റെ മുടിവെട്ടുകടയിലാണെങ്കിൽ ഇമ്മാതിരി ഹെയർ വാഷ് ഒന്നും ഇല്ല, ആ ചെയറിൽ ഒന്ന് ഇരുന്നുകൊടുത്താൽ, പിന്നെ വെട്ടിനികത്തിക്കഴിഞ്ഞേ കണ്ണുതുറക്കാൻ സാധിക്കൂ. സാധാരണ മുടിവെട്ടിക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമല്ലേ തല കഴുകാറ്, ഇതെന്താ ആദ്യമേ ഒരു കഴുകൽ?'

മനസ്സിങ്ങനെ ഓരോന്ന് തലയിൽക്കൊണ്ടിടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

''സർ, ഇവിടെ ചാരിക്കിടന്നോളൂ, എന്നിട്ട് കണ്ണുകളടച്ചോളൂ.'' നമ്മുടെ ചാരുകസേരപോലത്തെ ഒരു മനോഹരമായ സോഫ കാണിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ തലയ്ക്കു താഴെ വെളുത്ത നിറത്തിലുള്ള ഒരു വാഷ് ബേസിൻ കാണാമായിരുന്നു. ആദ്യമായിട്ടാണ് കൈമാത്രംകഴുകാൻ സാധിക്കൂ എന്ന് ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ച സ്ഥലത്ത് തല വയ്ക്കുന്നത്.

പിന്നീട് അവൻ ചെയ്തത് ഞങ്ങൾ നസ്രാണികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കുറച്ചു കടന്നകാര്യമായിപ്പോയി. അവൻ ഒരു വെളുത്ത തൂവാല എന്റെ മുഖത്തിട്ടു. സാധാരണ, ശവം കുഴിയിലേക്ക് ഇറക്കുന്നതിനുമുൻപ് മുഖത്ത് വെള്ളത്തുണി ഇടുന്ന ചടങ്ങ് ഞങ്ങൾക്കുണ്ട്.

'എന്തുവാടേയിത്?' എന്നമട്ടിൽ ഞാൻ അവനെ കണ്ണു തുറുപ്പിച്ചു നോക്കി.

''സോപ്പ് കണ്ണിലും മുഖത്തും ആകാതിരിക്കാനാണ് സാർ,'' എന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു.

പിന്നീട് അവൻ എന്റെ തലയിൽ എന്തൊക്കെയോ തേച്ചുപിടിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി, അമ്മ പണ്ട് രാസ്നാദിപ്പൊടി തേച്ചു തന്നത് അപ്പോൾ ഞാൻ ഓർത്തു. അവൻ ഇളംചൂടുള്ള വെള്ളത്തിൽ എന്റെ മുടി കഴുകി, ചെറുതായി തലയോട്ടിയിൽ ഒരു മസ്സാജൊക്കെ നടത്തി. ആ മസാജ് എനിക്കു നല്ലപോലെ സുഖിച്ചായിരുന്നു.

''സർ ഇനി നേരേ ഇരുന്നോളൂ.''

ഇതു പറഞ്ഞിട്ട് അവൻതന്നെ എന്റെ തല തോർത്തിത്തരാൻ തുടങ്ങി.

ഏകദേശം എന്റെ അതേ പ്രായമുള്ള പയ്യൻ ഒരടിമയെപ്പോലെ എനിക്ക് തല തോർത്തിത്തരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവനോട് അനാവശ്യമായ ഒരു സഹതാപം എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ തോർത്തിക്കോളാം എന്നു പറഞ്ഞെങ്കിലും അവൻ സമ്മതിച്ചില്ല, മാത്രമല്ല, അവൻ ചില പ്രത്യേക രീതികളിൽ താളാത്മകമായിട്ടാണ്

എന്റെ തല തോർത്തിയത്.

തട്ടത്തിൻമറയത്തിൽ പ്രണയത്തെക്കുറിച്ച് നിവിൻ പോളി പറയുന്നപോലെ ഒരു ഡയലോഗ് ഞാനും ഉള്ളിൽ പറഞ്ഞു:

'മുൻപ് പലതവണ തല തോർത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും 'തോർത്തൽ' ഒരത്ഭുതമായി തോന്നിയത് ഇതാദ്യമായിട്ടാണ്,' അത്രയ്ക്ക് സൂക്ഷ്മതയോടെയാണ് അവൻ അതു ചെയ്തത്.

''സർ, ഇനി നമുക്ക് ഹെയർ കട്ടിങ്ങിനായിട്ടുള്ള കാബിനിൽ പോകാം.''

അവൻ എന്നെ ഒരു മുറി കാണിച്ചിട്ട് അകത്തോട്ടു കയറിക്കോളാൻ പറഞ്ഞു. മുറി എന്നുവച്ചാൽ അത് എന്നെ ഞെട്ടിക്കുന്ന ഒന്നൊന്നര മുറിയായിരുന്നു.

ഒരു മൂലയിൽ ചെറിയ പ്ലാസ്മ ടിവി. അതിലപ്പോൾ MTV ചാനൽ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടു സ്പീക്കറുകൾ ഓരോ വശത്തും ചുമരിൽവച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു മനോഹരമായ വലിയ കണ്ണാടി, വിവിധങ്ങളായ പൗഡറുകൾ, പെർഫ്യൂമുകൾ, പല വലിപ്പത്തിലുള്ള ട്രിമ്മറുകൾ, ഷേവിങ് ബ്ലേഡുകൾ എന്നിവ വളരെ കൃത്യമായി നിരത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു. അതിർത്തിയിൽനിന്നും തീവ്രവാദികളെ പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം അവരിൽനിന്ന് പിടിച്ചെടുത്ത ആയുധങ്ങൾ ഇങ്ങനെ നിരത്തിവയ്ക്കുന്നത് വാർത്തകളിൽ നമ്മൾ കണ്ടിട്ടില്ലേ? ആ ഒരു ഫീലാണ് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ എനിക്കു കിട്ടിയത്.

'ഇത്തവണത്തെ മുടിവെട്ട് മരണമാസ് വെട്ടായിരിക്കും' എന്ന് എന്റെ ഉപബോധമനസ്സ് പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ ചെയറിൽ ഇരുന്നു, ഉടനേതന്നെ നമ്മുടെ പയ്യൻ വന്നു, എന്റെ തലമുടികളിലൂടെ അവനൊന്ന് കയ്യോടിച്ചു, പോകാൻ മടിച്ചിരുന്ന ജലത്തുള്ളികളെ 'പോ അവിടന്ന്' എന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചു.

''ഈ സ്റ്റൈൽ maintain ചെയ്താ മതിയോ സാർ?'' അവൻ ചോദിച്ചു.

'Maintain എന്നൊക്കെ?' ചെക്കൻ മുറ്റ് ഇംഗ്ലിഷാണല്ലോ എന്ന് ചെറിയ പുച്ഛത്തോടെ ഞാൻ ചിന്തിച്ചു.

''ഇപ്പോഴത്തെ ട്രെൻഡിങ് ആയിട്ടുള്ള, അത്ര ഭീകരമല്ലാത്ത വല്ല സ്റ്റൈൽ മതിയാകും,'' ഞാൻ ചെറിയ ചിരി സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നെ അവൻ ചെയറിന്റെ എവിടെയോ പ്രസ് ചെയ്തപ്പോൾ എന്റെ സീറ്റ് ഉയരാൻതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അവനു വെട്ടാൻ പറ്റിയ ഉയരത്തിലായപ്പോൾ അത് നിന്നു.

ഇതൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ ഒരു കാര്യം ഉറപ്പായി, ഇന്ന് വെട്ടി ഇറങ്ങുമ്പോൾ ഒരു 500 രൂപയെങ്കിലും പൊടിയും. ശിവൻ ചേട്ടന്റെ കടയെവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇത് ഒടുക്കത്തെ ലക്ഷ്വറിയായിരുന്നു.

''ഫ്രണ്ടിൽ കുറച്ചു spike ചെയ്യാം,'' അവൻ ഒരു അഭിപ്രായം മുന്നോട്ടുവെച്ചു.

ആയിക്കോട്ടെ എന്ന് ഞാനും പറഞ്ഞു.

ഇനിയാണ് കഥയിൽ ട്വിസ്റ്റ് വരുന്നത്, ഇതൊരു സിനിമയാണെങ്കിൽ ഇന്റെർവൽ കൊടുക്കാൻ പറ്റിയ ടൈം.

ഇമ്മടെ മുടിവെട്ടുന്ന പയ്യൻ ഒരു കയ്യിൽ കത്രികയും മറ്റേ കയ്യിൽ ഒരു

സ്ക്രൂഡ്രൈവറും എടുത്തുകൊണ്ട് എന്റെ തലയ്ക്കുനേരേ വന്നു, അതുകണ്ടു ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി.

''എടാ, വലിയ സ്റ്റൈൽ ഒന്നും വേണ്ട... ഈ ബോയ്സ് സിനിമയിലെ പയ്യനെപ്പോലെ മുടി ചുരുട്ടി spike ആക്കാനാണോ? അതൊന്നും വേണ്ടാട്ടോ,'' അവൻ കൈവയ്ക്കുന്നതിനു മുൻപേ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അതിന് അവൻ നല്കിയ മറുപടി കേട്ടപ്പോൾ, അതുവരെ ഞാൻ കൊമ്പത്ത് കയറ്റിനിർത്തിയ വർഷ ബ്യൂട്ടി പാർലറിന്റെ കംപ്ലീറ്റ് ഇമേജ് തകർന്നുതരിപ്പണമായി.

''സർ, ഇത് സ്റ്റൈൽ ചെയ്യാനല്ല, ഈ കത്രികയുടെ സ്ക്രൂ ലൂസാണ്, ഇടയ്ക്ക് ഒന്ന് ടൈറ്റാക്കിയില്ലെങ്കിൽ ചിലപ്പോ സ്ലിപ് ആയി മുഖത്തുകൊള്ളാൻ സാധ്യതയുണ്ട്.'' അവൻ നിഷ്കളങ്കമായി പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അവനെ അടിമുടി ഒന്നു നോക്കി, പിന്നീട് ചുറ്റിലും നോക്കി.

എന്തൊക്കെയായിരുന്നു, ഹെയർ വാഷ്, എയർ കണ്ടീഷണർ, ഡോൾബി മ്യൂസിക്, മലപ്പുറം കത്തി, വയനാടൻ അമ്പ്, പുല്ല്. മര്യാദയ്ക്ക് മുടിവെട്ടാൻ പറ്റിയ ഒരു നല്ല കത്രിക മാത്രം ഇല്ല, കഷ്ടം!

''വേറേ കത്രികയില്ലേ?'' ഞാൻ സഹതാപത്തോടെ ചോദിച്ചു.

അതിന് അവൻ നല്കിയ മറുപടി ആ കത്രികയെക്കാൾ പരിതാപകരമായിരുന്നു:

''ഇതുമതി സർ, ഞാൻ സ്ഥിരം വെട്ടുന്നതാ, എനിക്ക് മാനേജ് ചെയ്യാം.''

'വെടിവഴിപാടാണെങ്കിൽ മൈക്കിലൂടെ വിളിച്ചുപറയാറാ പതിവ്... ഓരോ കീഴ്വഴക്കങ്ങളാകുമ്പോൾ...' എന്ന് മീശമാധവൻ സിനിമയിലെ കഥാപാത്രം പറഞ്ഞ അതേ സീരിയസ്നെസ്സ് മുഖത്തുകാട്ടിയാണ് അവനതു പറഞ്ഞത്.

ഇവന് ശരിക്കും വട്ടാണോ, അതോ ഇവൻ വട്ടനായി അഭിനയിക്കുകയാണോ എന്നൊരു കൺഫ്യൂഷനിലായി ഞാനപ്പോൾ.

രണ്ട് തെറിവിളിച്ചിട്ട് ഇറങ്ങിപ്പോയാലോ എന്നുവരെ ആലോചിച്ചതാണ്, പക്ഷേ, അവന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ മുഖം കണ്ടിട്ട് അതിനു മനസ്സുവന്നില്ല. മാത്രമല്ല മുടിവെട്ടാതെ വീട്ടിൽ ചെന്നാലതും കുഴപ്പമാണ്. ഇത്രയുമൊക്കെ ആയില്ലേ, ഇരുന്നുകൊടുത്തേക്കാം എന്നു തീരുമാനിച്ചു.

''വെട്ടിക്കോളൂ വെട്ടിക്കോളൂ,'' ജഗതിച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞപോലെ കടുത്ത നിരാശയോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി, എപ്പോഴാണാവോ കത്രിക സ്ലിപ്പായി എന്റെ മുഖത്തു കുത്തുന്നത് എന്നാലോചിച്ചുകൊണ്ട്, പേടിച്ചുവിറച്ച് ഒരു മുടിമുറിക്കൽ ചടങ്ങിൽ ഞാൻ പങ്കെടുത്തു. സ്ക്രൂഡ്രൈവറും കത്രികയുമൊക്കെയായി മുടിവെട്ട് വലിയ അപകടമൊന്നും ഇല്ലാതെ അവസാനിച്ചു. ജീവൻ തിരിച്ചുതന്നതിനുള്ള കൂലിയായ 200 രൂപ കയ്യിൽക്കൊടുത്തിട്ട് ഞാൻ നൈസായി അവനെയൊന്ന് ഉപദേശിച്ചു:

''എടാ, ഇവിടെ ആളുകൾ വരുന്നത് സിനിമ കാണാനോ, പാട്ടു കേൾക്കാനോ, തണുപ്പുകൊണ്ടിരിക്കാനോ അല്ല, മുടി വെട്ടാനാണ്. ഇന്നുതന്നെ പോയി ഒരു നല്ല കത്രിക വാങ്ങിക്കണം. ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ ഹോസ്പിറ്റൽ അടുത്തുണ്ടെന്നു കരുതി ഇതുപോലത്തെ കൈവിട്ട കളികൾ ഇനി കളിക്കരുത്.''

‘‘അടുത്തതവണ സർ മുടിവെട്ടാൻ വരുമ്പോഴേക്കും പുതിയ കത്രിക വാങ്ങിച്ചിരിക്കും.’’ ഒരു ചെറിയ ചമ്മലോടെ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘‘നിന്റെ ഈ കോൺഫിഡൻസ് ഉണ്ടല്ലോ, അതാണ് നിന്റെ വിജയം, പിന്നെ ദേ ഈ ചിരിയും.’’ അവന്റെ തോളിൽത്തട്ടിക്കൊണ്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവൻ പിന്നെയും ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അന്നു വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ, മുടിവെട്ട് പരമ്പരയെക്കുറിച്ചു വളരെ വിശദമായിത്തന്നെ അപ്പനോടും അമ്മയോടും പറഞ്ഞു.

അപ്പനും അമ്മയും നല്ലപോലെ ചിരിച്ചു. ഒരുമാതിരി ചിരിച്ച് അവശതയായപ്പോൾ അമ്മ ഒരു സംഗതി ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു... അത് നിങ്ങളുടെ ചിന്തയ്ക്കിട്ടുതരുന്നു.

‘‘മറ്റുള്ളവർ നമ്മളിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ചില നല്ല കാര്യങ്ങളൊക്കെയുണ്ട്... അതു കൊടുക്കാൻ നമ്മളെക്കൊണ്ടായില്ലെങ്കിൽ, വേറേ എന്തൊക്കെ കാണിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടും എന്ത് കാര്യം, ആളുകൾ നമ്മളെ വിലവയ്ക്കില്ല... അതിപ്പോ മുടിവെട്ടുകടയായാലും നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളായാലും...’’

സംഗതി ശരിയാണെന്ന് എനിക്കും തോന്നുന്നു. ശരിയല്ലേ പിള്ളേച്ചാ?

സ്ത്രീയും പുരുഷനും

‘‘എല്ലാ സ്ത്രീകളോടും ഒന്നേ പറയാനുള്ളൂ, നിങ്ങൾക്ക് ജനിക്കുന്നത് ഒരാൺകുട്ടിയാണെങ്കിൽ അവനെ ഏറ്റവും നല്ല മകനായി വളർത്തൂ. സ്നേഹമില്ലാത്ത, അനുവാദമില്ലാത്ത ഏതൊരു സ്പർശനവുംതെറ്റാണ് എന്ന് അവനെ പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കുക.’’

"Why are women... so much more interesting to men than men are to women?"

- Virginia Woolf

അഴകിയ രാവണൻ സിനിമയിലെ 'പ്രണയമണിത്തൂവൽ പൊഴിയും പവിഴമഴ' എന്ന പാട്ട് ചിത്രഗീതം പരിപാടിയിൽ കാണുമ്പോഴാണ് അമ്മ അതു പറഞ്ഞത്, "ദൈവത്തിന്റെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ സൃഷ്ടി ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശരീരമാണെന്നാ പറയാറ്. നല്ല ആകാരവടിവുള്ള നടിയാണ് ഭാനുപ്രിയ, എന്തു ഭംഗിയാണല്ലേടാ അവരെ കാണാൻ." വളർന്ന് മുപ്പതുകളുടെ ആരംഭത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുമ്പോൾ നിസംശയം പറയാൻ സാധിക്കും, ദൈവം എന്ന ശില്പിയുടെ മാസ്റ്റർപീസാണ് സ്ത്രീശരീരം. കാമറൂൺ റസ്സൽ എന്ന അമേരിക്കൻ മോഡലിന്റെയൊരു സ്പീച്ച് യുട്യൂബിൽ കേൾക്കാനിടയായി. 'Looks aren't everything. Believe me, I am a model' എന്നായിരുന്നു ആ ടോക്കിന്റെ തലക്കെട്ട്. സൗന്ദര്യം നല്കുന്ന അരക്ഷിതാവസ്ഥയെ (Insecurity)കുറിച്ച് അവർ അതിൽ പറയുന്നുണ്ട്. പെൺകുട്ടികൾക്ക് അവരുടെ ശരീരം ഒരു ശാപമായിത്തോന്നുന്നത് കാമം മാത്രം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ അവരുടെ ചുറ്റും നിറയുമ്പോഴാണ്.

ലോകമെങ്ങും സ്ത്രീകളുടെ ഓൺലൈൻ മുന്നേറ്റം നടന്ന വർഷമാണ് 2017. താൻ ലൈംഗിക അതിക്രമം നേരിട്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് സ്ത്രീകൾ തുറന്ന് പറയുന്ന #Metoo എന്ന ക്യാമ്പയിനാണ് വലിയ പ്രകമ്പനം സൃഷ്ടിച്ചത്. ഒക്ടോബർ 16, 2017-ൽ ഹോളിവുഡ് നടി അലീസാ മിലാനോ ചെയ്തൊരു ട്വീറ്റാണ്, പത്തുവർഷംമുൻപേതന്നെ കറുത്തവർഗ്ഗക്കാരിയായ തരാന ബുർക്കെ ആരംഭിച്ച METOO എന്ന മുന്നേറ്റത്തിന് ഇത്രയധികം ലോകശ്രദ്ധ കിട്ടാനുണ്ടായ കാരണം.

ഇതാണ് അവർ കുറിച്ച വാചകം,

"If you've been sexually harassed or assaulted write 'me too' as a reply to this tweet."

ഈ ഓൺലൈൻ മുന്നേറ്റം നമ്മുടെ കേരളത്തിലും വലിയ ചലനം സൃഷ്ടിച്ചു. ആയിരക്കണക്കിനു സ്ത്രീകൾ #METOO എന്നെഴുതി അവർക്കുണ്ടായ വേദനിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾ ഫേസ്ബുക്കിലും മറ്റ് സോഷ്യൽ മാധ്യമങ്ങളിലും പങ്കുവച്ചു. അവരിൽ സജിത മഠത്തിൽ, റിമ കല്ലിങ്കൽപോലുള്ള പ്രമുഖ താരങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ചൂണ്ടുവിരൽ സ്വാഭാവികമായും നീളുന്നത് പുരുഷന്മാരിലേക്കാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണ് കാമം ഇത്രമേൽ പുരുഷനെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയത്? ഒരുപാട് വായിച്ചു, അതിൽ കൂടുതൽ ചിന്തിച്ചു, ഒരായിരം ചോദ്യങ്ങൾ എന്നോടും സുഹൃത്തുക്കളായ ആൺകുട്ടികളോടും പെൺകുട്ടികളോടും ചോദിച്ചു. എല്ലാവർക്കും വളരെ വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളായിരുന്നു, എല്ലാത്തിലും ശരിയുണ്ടെന്നും, തെറ്റുണ്ടെന്നും ക്ലാരിറ്റി കുറവുണ്ടെന്നുമൊക്കെ തോന്നി.

#METOO എന്ന് എഴുതാൻ നിങ്ങളെ കാരണക്കാരാക്കിയ പുരുഷസമൂഹത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഒരു ആൺകുട്ടി എന്ന നിലയ്ക്കു ചിലത് പറയട്ടെ. ന്യായീകരണമല്ല, ഏറ്റുപറച്ചിലാണ്, നിങ്ങൾക്കിതിനെ അർഹിക്കുന്ന

അവഗണനയോടെ പുച്ഛിച്ചുതള്ളാം അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ആൺകുട്ടിയുടെ കുമ്പസാരമായി കണ്ട് വേണമെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം, മാപ്പുകൊടുക്കാം.

ഞങ്ങൾ ആൺകുട്ടികളെ ദൈവം പടച്ചതിൽ എന്തൊക്കെയോ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യമായി പ്രണയം തോന്നിയ പെൺകുട്ടിയോട് ലിഫ്റ്റിൽ ഞങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്ന നിമിഷങ്ങളിൽ ശാരീരികപ്രേരണയാൽ ചുണ്ടിൽ ചുംബിച്ചോട്ടെ എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞ മറുപടി ഇങ്ങനെയായിരുന്നു: ''എനിക്ക് പേടിയാണ് ജോസഫ്, നിന്നെ ഉമ്മ വയ്ക്കുന്നതിലല്ല, അതിനുശേഷം നീ എങ്ങാൻവഴക്കിട്ടാൽ ഇന്നുള്ളതിനെക്കാൾ നൂറിരട്ടി വേദനയായിരിക്കും എനിക്ക്.''

ഞാൻ അതിന്റെ ലോജിക്കിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്, ഞങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു, ചുംബിക്കുന്നു, പക്ഷേ, എന്തുകൊണ്ടാണ് ചുംബനത്തിനുശേഷമുള്ള എന്റെ കടുത്ത വാക്കുകളും പിണക്കങ്ങളും അവളെ പഴയതിലുമധികം ഉലച്ചുകളയുന്നത്?

സ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി തന്നെ ചുംബിക്കാൻ അനുവദിക്കുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ തയ്യാറാകുമ്പോൾ ചുംബനത്തെക്കാൾ വലിയ എന്തോ ഒന്ന് അവളുടെ ഹൃദയത്തിലും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടോ? അവന് അത് ചുണ്ടുകളുടെ സുഖമുള്ള കൈമാറ്റം മാത്രമായാണോ അനുഭവപ്പെടുന്നത്?

അറിയില്ല, പ്രണയബന്ധത്തിൽ അവനെ വിശ്വസിച്ച് എല്ലാത്തിനും നിന്നുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട് എന്നുപറഞ്ഞു കരഞ്ഞ പെൺകുട്ടികളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്, പക്ഷേ, ഇന്നുവരെ, അവളോടുള്ള സ്നേഹത്തെപ്രതി എന്റെ ശരീരംവരെ അവൾക്കു നല്കിപ്പോയി എന്നുപറഞ്ഞു കരഞ്ഞ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല, അതെന്താണ് അങ്ങനെ? സ്വന്തം ശരീരമെന്തുകൊണ്ടാണ് ഒരു പുരുഷന് അത്ര ഇന്റിമേറ്റ് ആകാത്തത്?

ചുംബനത്തിനും തഴുകലുകൾക്കുംശേഷം ഒരാൺകുട്ടി കൂട്ടുകാർക്കൊപ്പം എല്ലാം മറന്ന് സിനിമയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ അവൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് കൂടുതൽ സംസാരിക്കാനും കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കപ്പെടാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്?

കുറച്ചൊക്കെ ഹോർമോൺ പ്രത്യേകതകളാണ്, ഇനിയൊരിക്കലും എഡിറ്റ് ചെയ്യാൻ പറ്റാത്തവിധം കാമം എന്ന വികാരം കൂടുതൽ ചേർത്ത് ദൈവമെന്നയാൾ ഞങ്ങൾ ആണുങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന് തോന്നിപ്പോകുകയാണ്, സമൂഹമാകട്ടെ അതിന് വളംവയ്ക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിലൂടെ വളരാൻ ഞങ്ങൾ ആണുങ്ങളെ അനുവദിച്ചു. ഇത് വായിക്കുന്ന സ്ത്രീസുഹൃത്തായ ചിലരുടെയെങ്കിലും പെരുവിരൽ മുതൽ തലവരെ ദേഷ്യം ഇരച്ചുകയറുന്നത് എനിക്കു കാണാം.

''Hey, you can't hide behind your hormones, please grow up'' എന്ന് പറയുന്നതും എനിക്ക് കേൾക്കാം. നേരത്തേ പറഞ്ഞല്ലോ? ചില ചോദ്യങ്ങളുടെ, സംശയങ്ങളുടെ ഏറ്റുപറച്ചിലാണ്.

ഞാൻ മറ്റൊരു ദിശയിൽ ചിന്തിച്ചു നോക്കട്ടെ?

'ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കന്യകാത്വം, അതിന്റെ പവിത്രത, വിശുദ്ധി' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് കുട്ടിക്കാലംമുതലേ ഒരുതരം classical conditioning നടത്തപ്പെട്ട ജന്മമാണ്

പെൺകുട്ടിയുടേത് (നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് വളർന്നുവന്ന സാധാരണ കുടുംബങ്ങളിലെ അവസ്ഥയാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്). അങ്ങനെ വളർന്നുവന്ന അവൾ, അവനെ തന്റെ ശരീരത്തിൽ തൊടാൻ അനുവദിക്കുമ്പോൾ, അതിൽ സ്വാഭാവികമായ hetero sexual attraction എന്നതിലുപരി, ഇത്രയുംനാൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ട ശരീരത്തിന്റെ വിശുദ്ധികൂടിയാണോ അവൾ കൈമാറുന്നത്? അതുകൊണ്ടാണോ അവൾ ഇത്രയും സങ്കടപ്പെടുന്നത്? അതോ ഇതിന് ശരീരവുമായി ഒരുതരത്തിലുമുള്ള ബന്ധവുമില്ലേ?

ബസ് യാത്രകൾ പലപ്പോഴും പെൺകുട്ടികൾക്ക് കയ്പ്പേറിയ അനുഭവങ്ങൾക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ട്. തന്റെ അനുവാദമില്ലാത്ത ഒരാളുടെ സ്പർശനംപോലും അവളിൽ അറപ്പ് ഉളവാക്കുന്നുണ്ടാകാം. പെൺസുഹൃത്തുക്കൾ അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്ന സമയങ്ങളിൽ പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു പെൺകുട്ടി എന്നെ മുട്ടി നിൽക്കുമ്പോൾ തെറ്റായ ഉദ്ദേശ്യം ഉള്ളിൽ ഇല്ലെങ്കിൽക്കൂടിയും എന്റെ ശരീരം ചൂടാകുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്, ശരീരത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ''ജോസഫ് നിങ്ങൾ നല്ലൊരു ഡോക്ടറെ കാണുന്നത് നന്നായിരിക്കും'' എന്നു പറയാൻ വരട്ടെ, സ്ത്രീയുടെ ശരീരം അയാളുടെ ശരീരത്തോട് മുട്ടിനിൽക്കുന്നു എന്നതിന്റെ പേരിൽ എത്ര പുരുഷ തുറിച്ചുനോട്ടങ്ങൾ നിങ്ങൾ നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്? ഇതൊന്നും ഞങ്ങൾ ആണുങ്ങൾക്ക് അറപ്പായി തോന്നാത്തത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും?

പഞ്ചാബി ഹൗസ് സിനിമയിൽ ഹരിശ്രീ അശോകൻ വെള്ളമടിച്ച് പറയുന്നപോലെ, ''എവിടെയോ എന്തോ തകരാറുപോലെ.''

കുട്ടിക്കാലം തുടങ്ങി ഉള്ളിലുള്ള ചില ചോദ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്, അത് ഇപ്പോഴെങ്കിലും ചോദിച്ചേ മതിയാകൂ.

കുട്ടിക്കാലത്ത് കൂട്ടുകാരിയോടു മാത്രം എന്തിനാണ് കാലുകൾ അടുപ്പിച്ചുവയ്ക്കാൻ ടീച്ചർ പറഞ്ഞത്?

ടി.വി. യിൽ പൊക്കിൾ കാണിച്ചുള്ള പെൺകുട്ടിയുടെ നൃത്തം കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ അമ്മൂമ്മ, ''ഇതിനൊന്നും ഒരു നാണവുമില്ലേ ദൈവമേ, കണ്ണടയ്ക്കടാ ചെറുക്കാ'' എന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

സൽമാൻ ഖാൻ ഷർട്ട് ഇടാതെ ഒരു ഗിറ്റാർ മാത്രം കയ്യിൽ പിടിച്ച് പാടിയപ്പോൾ എന്റെ പെങ്ങളോട് അങ്ങനെ പറയാതിരുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

തപസ്സ് മുടക്കാൻ വരുന്നവർ ദേവലോകനർത്തകിമാർ ആയത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

സ്ത്രീയുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത പരസ്യങ്ങളിൽപോലും സ്ത്രീയുടെ ഉടലും മുഖവും വച്ചത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

Item dance (sexually provocative dance sequence) എന്നത് പെൺകുട്ടികളുമായി മാത്രം ചേർത്തുപറയുന്ന ഒന്നായത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

പ്രസംഗപരിശീലനക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ വന്ന മാഷ് പറഞ്ഞ വാചകം ഇപ്പോഴും കല്ലിൽ കൊത്തിയപോലെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ട്, ''A good speech should be like a woman's skirt; long enough to cover the subject and short enough to create interest.'' അതെന്താ അങ്ങനെ? ഇനി ശരിക്കും പെണ്ണിന്റെ ശരീരത്തിനാണോ ആകർഷിക്കാനുള്ള ശക്തി കൂടുതലായി

ഉള്ളത്? അതോ പുരുഷൻ അങ്ങനെ ആക്കിയെടുത്തതാണോ?

കാർഗിൽ യുദ്ധസമയത്ത് പറഞ്ഞുകേട്ട കൗതുകം നിറഞ്ഞൊരു വാർത്ത ഇങ്ങനാണ്: ഒരു പാകിസ്ഥാൻ പട്ടാളക്കാരൻ തമാശരൂപത്തിൽ പറഞ്ഞ കാര്യമാണത്. 'മാധുരിയെ (Madhuri Dixit) ഞങ്ങൾക്ക് തന്നാൽ കശ്മീർ ഞങ്ങൾ വിട്ടുതരാം.' അതേ പട്ടാളക്കാരനെ നെഞ്ചിൽ വെടിയുണ്ട കയറ്റിയാണ് ഇന്ത്യൻ ആർമി മറുപടി കൊടുത്തത്, ''From Madhuri, with love.'' പണ്ടും സ്ത്രീയുടെ പേരിൽ യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകലിനും അവളെ പണയവസ്തുവായി നടത്തിയ ചൂതാട്ടങ്ങൾക്കും പുരാണങ്ങളുടെ അത്രയും പഴക്കമുണ്ട്.

''അവൾ വയസറിയിച്ചു'' എന്നത് നാണത്തോടെ, രഹസ്യ സ്വഭാവമുള്ള എന്തോ ആണെന്ന് സിനിമകളിലും മറ്റും കാണിച്ച്, ഞങ്ങളുടെ കൗതുകത്തെ ഉണർത്തിയത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

പുരുഷനെ മയക്കുന്ന ഒന്നായി സ്ത്രീശരീരത്തെ ഞങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

കുട്ടിക്കാലം മുതൽക്കു കണ്ട സിനിമകൾ മുതൽ ടി.വി.യിൽ കാണുന്ന കോമഡി ഷോകളിൽവരെ സ്ത്രീയുടെ പൊക്കിളിനെയും ശരീരത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ ഒരു തമാശരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത് എന്തിനാണ്? ആണിനുമില്ലേ പൊക്കിൾ?

മാറ്റംവരേണ്ടത് ആണുങ്ങളെ വളർത്തുന്ന രീതിയിലാണ് എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. പെൺകുട്ടികൾക്ക് ആവശ്യത്തിലേറെ ശ്രദ്ധ കൊടുത്തു വളർത്തുമ്പോൾ ഒരാൺകുട്ടിയായ എനിക്ക് എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്? ഒരു പെൺകുട്ടിക്ക് കൊടുത്തിട്ടുള്ള ശ്രദ്ധയുടെ നാലിലൊന്ന് എനിക്ക് കിട്ടിയിട്ടില്ല. സ്ത്രീയെ മനുഷ്യജീവിയായി കാണാൻ അല്ല എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത്, ആരും കവർന്നെടുക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുനടക്കേണ്ട എന്തോ ഒന്ന്, അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഒരുപുരുഷൻ രാത്രി അവൾക്ക് കൂട്ടുപോകേണ്ടിവരുന്നത്, 'സംരക്ഷിക്കാൻ.'

'ഇത് തുറക്കരുത്'എന്നു പറഞ്ഞ് ഒരു സാധനം കയ്യിൽ തന്നാൽ അത് തുറക്കാനുള്ള ചിന്തയായിരിക്കും മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുക.

'നിന്റെ അമ്മയായിരുന്നെങ്കിൽ, പെങ്ങളായിരുന്നെങ്കിൽ' എന്ന പ്രയോഗങ്ങൾ മാറ്റിപ്പിടിച്ച് 'അത് നിന്നെയായിരുന്നെങ്കിൽ, നിനക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത ഒന്നായിരുന്നെങ്കിൽ' എന്ന് പറഞ്ഞു തുടങ്ങണം. ഒരുപെൺകുട്ടിയെ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റത്തിൽ കയറിപ്പിടിക്കുമ്പോൾ, തോണ്ടുമ്പോൾ ഒരു പെണ്ണിന്റെ മാനം നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല, നഷ്ടപ്പെടുന്നത് ആണുങ്ങളുടെ മാനമാണ്, പെണ്ണിന് നഷ്ടപ്പെടുന്നത് അവളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് അങ്ങനെ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങണം അടുത്ത തലമുറയെ.

നിയമങ്ങൾ ശക്തമായിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്തരം ഹാഷ് റ്റാഗുകൾ കുറച്ചെങ്കിലും കുറഞ്ഞേനേ എന്ന് ഞാനും വിശ്വസിക്കുന്നു, പക്ഷേ, അതില്ലല്ലോ, അതൊന്നുമില്ലാത്ത സമൂഹത്തിലാണ് എന്നെ പോലുള്ള ഓരോ ആൺകുട്ടിയും ജനിച്ചതും വളർന്നതും.

എന്റെ അമ്മ ഫേസ്ബുക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരാളാണെങ്കിൽ അമ്മയ്ക്കും

ഉണ്ടാകും ഒരുപാട് me too ഹാഷ് റ്റാഗുകൾ, എല്ലാ സ്ത്രീകൾക്കും ഉണ്ടാകും ഒരു കഥ. പുരുഷസമൂഹത്തിന്റെ, ചെറുപ്പക്കാരുടെ ഒരു പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ മാപ്പുപറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു, നിങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കവർന്നതിന്. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾ ആണുങ്ങൾ അതിന് നൂറു ശതമാനം കുറ്റക്കാരല്ല എന്ന് വിനയത്തോടുകൂടി, ശിരസ്സു താഴ്ത്തി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിത ഇവിടെ വളരെ പ്രസക്തമാണ്:

''ആറാം ദിവസമാണ്
ദൈവത്തിന് കയ്യബദ്ധം പിണഞ്ഞത്
പ്രണയമില്ലാതെ പ്രാപിക്കുകയും
വിനയമില്ലാതെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും
തിന്നാനല്ലാതെ കൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്ന
മൃഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ച ആ ദിവസം.''

സെക്സ് എന്നൊരു വാക്ക് ഉള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം ശക്തവും വ്യക്തവുമായ രീതിയിൽ നടപ്പിലാക്കാൻ എല്ലാവരും മറന്നുപോയ ഒരു സംഗതിയുണ്ട്, 'Sex Education'. ഇന്ന് സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടാനുള്ള ഒരു long term solution ഇതുമാത്രമാണ്. സ്ത്രീശരീരത്തെക്കുറിച്ചും, പുരുഷശരീരത്തെക്കുറിച്ചും കുറച്ചുകൂടി നല്ല രീതിയിൽ ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരിക. ഉടൽ ക്ഷേത്രതുല്യമാണ് അതൊരു സത്രമല്ല എന്ന് പഠിപ്പിക്കുക. സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രം പഠിപ്പിച്ചപോലെ, ശരീരത്തെ ബഹുമാനിക്കുന്ന രീതികളെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കുക. സെക്സ് എന്നൊരു പദം സുഖം എന്നൊരു കാര്യത്തിലേക്കു മാത്രം ഒതുക്കേണ്ട ഒന്നല്ല, മറിച്ച്, ഈ ലോകത്തിന്റെ നിലനില്പിനാവശ്യമായ ഒന്നാണെന്നു പഠിപ്പിക്കുക.

സ്ത്രീയെ സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥ ആൺകുട്ടിയെന്നു പറഞ്ഞുതരിക. അവളുടെ സമ്മതമില്ലാത്ത ഏതൊരു സ്പർശനവും violation ആണെന്നു പറഞ്ഞുതരിക. ഒരു സ്ത്രീയുടെ പൊക്കിൾക്കൊടി അമ്മയും കുട്ടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടയാളംകൂടിയാണെന്ന് പറഞ്ഞുതരിക.

എല്ലാ സ്ത്രീകളോടും ഒന്നേ പറയാനുള്ളൂ, നിങ്ങൾക്ക് ജനിക്കുന്നത് ഒരാൺകുട്ടിയാണെങ്കിൽ അവനെ ഏറ്റവും നല്ല മകനായി വളർത്തൂ. സ്നേഹമില്ലാത്ത, അനുവാദമില്ലാത്ത ഏതൊരു സ്പർശനവും തെറ്റാണ് എന്ന് അവനെ പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കുക. 'തത്ത്വമസി' (അത് നീ തന്നെയാണ്) എന്ന് വേദങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നപോലെ അവളുടെ ഉടൽ നിന്റെതന്നെയാണ് എന്ന് അവന്റെ കാതുകളിൽ മന്ത്രമായി ഓതുക.

ദൈവമേ, നിനക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ ഒരു ദിവസം ഞങ്ങൾ പുരുഷന്മാരെ സ്ത്രീകളായും സ്ത്രീകളെ പുരുഷന്മാരായും ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കണം.

നിമിഷാർദ്ധങ്ങൾകൊണ്ടുണരുന്ന ആസക്തികളുടെ കനലുകൾ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന ഒരാണായി ജീവിക്കുകയെന്നാൽ എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണെന്ന് പെണ്ണുങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കട്ടെ. ഒരു പെണ്ണായതുകൊണ്ടുമാത്രം അവൾ അനുഭവിക്കുന്ന

സങ്കടക്കടലുകൾ എത്രമാത്രമാണെന്ന് ഞങ്ങൾ ആണുങ്ങളും മനസ്സിലാക്കട്ടെ. ഞങ്ങൾ പരസ്പരം അറിയട്ടെ, ഹൃദയങ്ങൾകൊണ്ട് ചുംബിക്കട്ടെ.

ഹൃദയവയൽ

‘‘വിശാലമായ സ്നേഹമാണ് ആത്മീയതയുടെ ആദ്യ ചുവട്’’

''A Guru is not someone who holds a torch for you. He is the torch.''
-Jaggi Vasudev, Sadguru

''രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും അസാധാരണനായ ആ മനുഷ്യൻ എന്നെ കാണുവാൻ ഓഫീസിൽ വന്നു. ജടകെട്ടിയ തലമുടിയും വിടർന്നു വിലസുന്ന കണ്ണുകളും മൃദുസ്മേരവുമുള്ള അദ്ദേഹം തിരുവസ്ത്രത്തിലും ഒതുങ്ങാതെനിന്നു. മൗനമായിരുന്നു കൂടുതലും, ഇടയ്ക്ക് സംഗീതംപോലെ വാക്കുകൾ തുളുമ്പി. ഹ്രസ്വമായ സന്ദർശനം കഴിഞ്ഞുമടങ്ങുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പാദുകങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചു. ഓഫീസിനു വെളിയിൽ അഴിച്ചിട്ടതാകാമെന്നാണ് ആദ്യം കരുതിയത്. അദ്ദേഹത്തിനു ചെരുപ്പില്ലെന്ന് പിന്നീട് മനസ്സിലായി. ഓ, നമ്മൾ സാധാരണമനുഷ്യരുടെ തോന്നലുകൾ എത്ര സരളം. അദ്ദേഹം ചെരുപ്പഴിച്ചിട്ടത് ഭൂമിക്കു വെളിയിൽതന്നെയായിരുന്നു. ഈ ഗ്രഹത്തിലേക്കു വലതുകാൽവച്ച് കയറുംമുൻപ് പാദുകങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അഴിച്ചിട്ട ഒരാൾ, ഇതാ മുഴുവൻ ഭൂമിയും ഒരു ക്ഷേത്രമായി കാണുന്ന ഒരാൾ അതിൽ ചെരുപ്പിട്ടു ചവിട്ടുന്നതെങ്ങനെ?'' (ഓർഡിനറി എന്ന പുസ്തകത്തിന് സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ എഴുതിയ ആമുഖക്കുറിപ്പിൽ നിന്ന്).

പാലേരി മാണിക്യം: ഒരു പാതിരാ കൊലപാതകത്തിന്റെ കഥ എന്ന നോവൽ എഴുതിയ തച്ചംപൊയിൽ രാജീവൻ സാറിന്റെ മനോഹരമായ ഒരു ഹൈക്കു ഉണ്ട്,

''നിന്നിലേക്കുള്ളതായിരുന്നു ഇന്നോളം എനിക്ക് തെറ്റിയ വഴികളെല്ലാം.''

എത്രയോ മനോഹരമായ, ഒരുപാട് അർത്ഥതലങ്ങളുള്ള ഒരു വരി. തെറ്റിപ്പോയി എന്ന് കരുതി കരഞ്ഞതും തപിച്ചതും നീയെന്ന വലിയ ശരിയിലേക്ക് എത്താൻവേണ്ടിയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ദൈവകരം അറിയാതെ ഒന്നും സംഭവിക്കില്ല എന്ന പുരാതനമായ ആത്മീയചിന്തയുടെ ഉള്ളിൽ കൊള്ളുന്ന ഒരു വേർഷൻ ആകാം ഈ വരികൾ എന്നു തോന്നിപ്പോകും.

എഴുത്തുകാരൻ ഇതുതന്നെയാണോ ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്ന് എനിക്കറിയില്ല, ഏതൊരു പുസ്തകത്തിനും രണ്ടു വേർഷൻ ഉണ്ടെന്നാണ് പറയുക, ഒന്ന് എഴുത്തുകാരന്റെ, രണ്ട് വായനക്കാരന്റെ. രണ്ടാളുകൾ രണ്ടുതരത്തിലായിരിക്കും ഒരേ വരികളെ വായിച്ചെടുക്കുന്നത്.

വായിക്കാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ച, വായനയിൽ അതുവരെ ഞാൻ അറിയാതിരുന്ന ഒരു പുതിയതരം ലഹരിയുണ്ടെന്ന് (A new kind of high) എനിക്ക് കാണിച്ചുതന്ന എഴുത്തുകാരനെക്കുറിച്ചാണ് ഈ കുറിപ്പ്. പത്താം ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞ് പള്ളീലച്ച നാകാനായി സെമിനാരിയിൽ ചേരാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു, ക്ഷമിക്കണം, ഞാനല്ല, നേരത്തേ പറഞ്ഞില്ലേ എന്നെ ഏതോ വലിയ ശരിയിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ വഴികൾ തെറ്റിച്ച ആരോ ഒരാൾ, അയാളാണ് എനിക്കുവേണ്ടി എന്നെക്കൊണ്ട് ആ തീരുമാനം എടുപ്പിച്ചത്. പുരോഹിതനാകാനുള്ള ആഗ്രഹം എന്നിൽ സ്വാഭാവികമായി ഉടലെടുത്തതല്ല. അതിനൊരു അനന്യസാധാരണമായ ഫ്ളാഷ്ബാക്ക് ഉണ്ട്,

വെറുതേയൊന്ന് ഓടിച്ചിട്ട് നോക്കിയിട്ട് തിരികെയെത്താം.

ഞാൻ മൂന്നാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന സമയത്ത് സ്കൂളിൽനിന്ന് വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി മുഴുവൻ ജംഗിൾബുക്ക് കഥകൾ മസാലചേർത്തു പറഞ്ഞ്, എന്റെ ആദ്യത്തെ ക്രഷ് (CRUSH) ജിഷ പീറ്ററെ ഞാൻ അമ്പരപ്പിക്കുമായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം പതിവുപോലെ കഥകൾ പറഞ്ഞ്, അവരവരുടെ വീടുകളിലേക്കു തിരിയുന്ന ആ വലിയ കയറ്റത്തിൽവച്ച് ഞങ്ങൾ പിരിയുമ്പോൾ അവളെ പതിവിലധികം ചിരിപ്പിച്ചതിന്, എന്റെയുള്ളിലെ മുട്ടയിൽനിന്ന് വിരിയാത്ത കാമുകൻ അഭിമാനംകൊണ്ട് പുളകിതനായി.

വഴിയിൽ കാണുന്ന ചെടികളോട് ഹോം വർക്ക് ചെയ്തോ എന്നു ചോദിച്ചും, ഉത്തരം പറയാതിരുന്ന പോസ്റ്റുകൾക്ക് നല്ല അടികൊടുത്തും ഞാൻ എന്റെ വീടിന്റെ മുന്നിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഒരു മാരുതി എസ്റ്റീംകാറ് നിർത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നത് കണ്ടു.

അന്ന് അതൊക്കെ അത്യാവശ്യം പണമുള്ള ആളുകൾക്കു മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്ന കാർ ആയിരുന്നു. ഞാൻ കയറിച്ചെന്നതും തലയിൽ അധികം മുടിയില്ലാത്ത ഒരു ചേട്ടൻ, ''വീട്ടിൽ ആരുമില്ലേ'' എന്ന് എന്നോട് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ എല്ലാവരും പരമ്പരാഗതമായി വീടിന്റെ കീ ഒളിപ്പിച്ചു വയ്ക്കുന്ന ചെടിച്ചട്ടിയിൽനിന്നു താക്കോലെടുത്ത് വാതിൽ തുറന്നു.

''അപ്പനും അമ്മയും ഇപ്പൊ വരും, ആരാ? എന്താ വേണ്ടത്?'' എന്ന് വീട്ടുകാർ ചോദിക്കുന്നപോലെ ഞാനും ഗൗരവത്തോടെ ചോദിച്ചു.

''ഞാൻ ബിഷപ്പ് തോമസ് ചക്യേത്തിന്റെ ഡ്രൈവറാണ്, തോമസ് പിതാവിപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അയൽപക്കത്തുള്ള ഫാദർ ജോസഫ് പാറേക്കാട്ടിയുടെ വീട്ടിലുണ്ട്, ഉടനെ ഇങ്ങോട്ടു വരും'' എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

എന്റെ അപ്പൻ പണ്ടേ സഭയുമായി വളരെ ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന ഒരാളായിരുന്നു, ഒരുപാട് അച്ചന്മാരുമായി അടുത്ത ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു, പലപ്പോഴും ഈ ചക്യേത്തു പിതാവിന്റെ പേര് വീട്ടിൽപരാമർശിച്ചുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ജെനിറ്റിക്കലായി കിട്ടിയ വൈദികഭക്തി എന്നിലും വന്നുനിറഞ്ഞു.

''ചേട്ടൻ കയറിയിരിക്കൂ, അപ്പൻ ഇപ്പൊ വരും.''

ഞാൻ ഇത് പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതും, എന്നെ ഞെട്ടിച്ചുകൊണ്ട് ചക്യേത്തു പിതാവും, മറ്റൊരു പുരോഹിതനും, ഞാൻ പള്ളിയിൽ ഇടയ്ക്ക് കാണാറുള്ള ഒരു കന്യാസ്ത്രീയും വീടിന്റെ പടികടന്ന് വന്നു.

''നീ ജോസിന്റെ എത്രാമത്തെ മകനാണ്? അപ്പച്ചൻ എപ്പോ വരും?'' പിതാവ് ചോദിച്ചു.

''ഞാൻ മൂന്നാമത്തെയാണ്, അപ്പച്ചൻ ഉടനെ വരും, പിതാവ് കയറിയിരിക്കൂ,'' ഞാൻ അങ്ങേയറ്റം വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

ഒരു മൂന്നാം ക്ലാസ്സുകാരന്റെ ആതിഥ്യമര്യാദ കണ്ട് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവർ വീട്ടിലേക്കുകയറി, ഞാൻ എന്തോ വലിയ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുത്തപോലെ അത്രകണ്ട് ടെൻഷനിലായിരുന്നു. വീട്ടിൽ ആരുവന്നാലും അമ്മ പറയുന്ന ഒരു ക്ലീഷേ ഡയലോഗ് ഞാനും പറഞ്ഞു:

''ഞാൻ കുടിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും എടുക്കാം.''

''ആഹാ, ആയിക്കോട്ടെ, നീ എന്താ കുടിക്കാൻ തരുന്നേ എന്ന് നോക്കട്ടെ.'' ചിരിച്ചുകൊണ്ട് വാത്സല്യത്തോടെ പിതാവ് കൂടെ വന്നവരെ ഒന്ന് പാളിനോക്കിക്കൊണ്ട് എന്നോടായി പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അടുക്കളയിലോട്ട് ഓടി, ബിസ്കറ്റ്, മിച്ചർ, അച്ചപ്പം ഈ വക സാധനങ്ങൾ സ്ഥിരം വയ്ക്കുന്ന കുട്ടയിലും ബോക്സിലും തപ്പിനോക്കി, ദൈവകൃപയെന്നുപറയട്ടെ ഒരു കോപ്പും അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഞാൻ വേഗം ഫ്രിഡ്ജ് തുറന്നുനോക്കി, സാധാരണ അതിൽ വല്ല ആപ്പിളോ ഓറഞ്ചോ ഉണ്ടാവുക പതിവാണ് പക്ഷേ, അതിൽ ഇന്നലെ വച്ച മീൻകറി മഞ്ഞക്കട്ടയായി കാണപ്പെട്ടതല്ലാതെ വേറേ ഒന്നും കണ്ടില്ല. വാതിൽ അടയ്ക്കുന്ന നേരത്ത് സൈഡിൽ ഒരു 'മോഡേൺ ബ്രഡ്സ്' പാക്കറ്റ് കണ്ടു. കൊളംബസ് ഇന്ത്യ കണ്ടെത്തിയ അത്രയും സന്തോഷം വന്നില്ലയെങ്കിലും ഏതാണ്ട് അതിനോടടുത്ത സന്തോഷം എനിക്ക് തോന്നിയിരുന്നു. ഇനി കുടിക്കാൻ എന്തുകൊടുക്കും എന്ന് ആലോചിച്ചപ്പോഴാണ് നമ്മുടെ മിസ്റ്റർ ബട്‌ലർ സോഡാ മേക്കർ കണ്ണിൽപ്പെട്ടത്.

അന്ന് ഇന്നത്തെപ്പോലെ 'നാമൊന്ന് നമുക്കൊരു സോഡാ മേക്കർ' എന്ന അവസ്ഥയായിരുന്നില്ല. വളരെ ചുരുക്കം വീടുകളിൽ മാത്രം കണ്ടുവന്നിരുന്ന, പാവപ്പെട്ടവനെപ്പോലും സ്വയം പണക്കാരൻ എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന വില കുറഞ്ഞ ഒരു സംഗതി, അത്ര മാത്രം. ഞാൻ സ്റ്റൂളിൽ കയറിനിന്ന് സോഡയടിച്ചു.

വലതുകയ്യിൽ ഒരു കുപ്പി സോഡയും, ഇടതുകയ്യിൽ നാല് തണുത്ത ബ്രെഡ്സ് വെച്ച പാത്രവുമായി ഞാൻ മെയിൻ ഹാളിലേക്കുചെന്നു. അന്ന് ഒരു ചെറിയ കുപ്പി സോഡയേ ഒറ്റയടിക്ക് ഉണ്ടാക്കാൻ പറ്റുമായിരുന്നോള്ളൂ. ആദ്യം പിതാവിന് സോഡാക്കുപ്പി കൊടുത്തു, കൂടെ ബ്രെഡ്സുവച്ച പാത്രവും നീട്ടി. പിതാവിന്റെ കൂടെവന്നവർ വായ പൊത്തുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു, അത് ആശ്ചര്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നായിരുന്നു അന്ന് ഞാൻ ചിന്തിച്ചത്. പക്ഷേ, അതൊരു ഞെട്ടലായിരുന്നെന്ന് ഇന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ബിഷപ്പ് ഒതുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ചിരിയോടെ ഇടതുകൈകൊണ്ട് സോഡാക്കുപ്പിയും വലതുകൈകൊണ്ട് ഒരു ബ്രെഡ്സും എടുത്തു. ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി ബ്രെഡ്സും സോഡയും ഒരുമിച്ചുകഴിച്ചത് ഒരു ബിഷപ്പ് ആണെന്ന് ഇന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

''നിങ്ങൾക്കുള്ള സോഡാ ഞാനിപ്പോ അടിക്കാം, പിതാവ് കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞ് കുപ്പി തന്നാൽ ഉടനെ തരാം'' എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാൻ പിതാവിനെ കൂടുതൽ സമ്മർദ്ദത്തിലാഴ്ത്തി.

''ഞങ്ങൾക്ക് സോഡാ വേണ്ട മോനെ'' എന്നു പറഞ്ഞ് അവർ ഓരോ ബ്രെഡ്സ് വീതം എടുത്തു. അപ്പോഴും അവർ ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് അപ്പന്റെ യമഹയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. ദേ അപ്പൻ എത്തിയെന്ന് ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. വീട്ടിൽ കയറിയതും അഭയാർത്ഥി ക്യാമ്പിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നപോലുള്ള അതേ രീതിയിൽ ബ്രെഡ്സ് തിന്നുന്ന, സോഡാ കുടിക്കുന്ന ബിഷപ്പിനെ കണ്ട് അപ്പൻ നമ്മുടെ ഇന്നസെന്റ് പറയുന്നപോലെ, ''എന്റെ

ഈശോയേ'' എന്നു പറഞ്ഞ് തലയിൽ കൈവച്ചു.

ഉടനെതന്നെ അമ്മയും സ്കൂളിൽനിന്നു വന്നു. എന്റെ ബ്രെഡ്ഡും സോഡയും എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി പകരം ചായയും കശുവണ്ടിയും കൊണ്ടുവച്ചു. പിന്നീട് അവർ പതിവുസംസാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. പോകാൻ നേരത്ത് പിതാവ് എന്നെ ചേർത്തുപിടിച്ച് അപ്പനോടായി എന്റെ ജീവിതം മാറ്റിമറിച്ച ഡയലോഗ് പറഞ്ഞു:

''ഇവൻ ആള് മിടുക്കനാണല്ലോ, ജോസിന് മൂന്നു മക്കളല്ലേ? ഇവനെ ഞങ്ങൾക്ക് തന്നുകൂടെ?''

''ഒരു ദൈവവിളിയല്ലേ ആ കേട്ടത്'' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ കൂടെവന്ന കന്യാസ്ത്രീ അമ്മയെ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് അത് പലവിധ ചർച്ചകൾക്കും വഴിതെളിക്കുകയും എന്നെ കാണുമ്പോഴൊക്കെ കന്യാസ്ത്രീകൾ അതിനെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും, നല്ലപോലെ ഒരുങ്ങണം എന്നൊക്കെ പറയുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

പത്താം ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നു. ഇന്നും എന്നോട് എന്തിനാണ് നീയന്ന് സെമിനാരിയിൽ പോയതെന്ന് ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ ഒരുത്തരമേ പറയൂ,

''എനിക്കറിയില്ല ഞാൻ എന്തിനാണ് സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നതെന്ന്, ആരൊക്കെയോ പറഞ്ഞു, എന്തൊക്കെയോ കേട്ടു, വിശ്വസിച്ചു, ഞാൻ പോയി.''

സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടത് എന്ന സത്യം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത് സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നതിനുശേഷമാണ്. ഓടിപ്പറന്ന്, കളിയും ചിരിയുമായി നടന്ന ഞാൻ ഒരുപാട് നിയമങ്ങളുള്ള, പള്ളിമണികളെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതത്തിന് മനപ്പൂർവ്വം കീഴടങ്ങി. ഞങ്ങൾക്ക് പലതരത്തിലുള്ള ക്ലാസ്സുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, ഇംഗ്ലിഷ്, ബൈബിൾ, സംഗീതം, അങ്ങനെ മെല്ലെ മെല്ലെ ഞാൻ ആ ജീവിതത്തെ കഷ്ടപ്പെട്ട് ഇഷ്ടപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെയൊരു ദിവസം ഞങ്ങൾ സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചുമതലയുള്ള ഫാദർ കുര്യാക്കോസ് പുത്തൻമാനായിൽ അച്ചൻ ഒരു പുതിയ ക്ലാസ്സിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. നാളെത്തുടങ്ങി പുതിയൊരച്ചൻ ക്ലാസ്സെടുക്കാൻ വരും, പേര് ബോബി ജോസ് കട്ടിക്കാട് എന്നാണ്. പല അച്ചന്മാരുടെയും കന്യാസ്ത്രീകളുടെയും ക്ലാസ്സിലിരുന്നു മടുത്തതുകൊണ്ട് 'പുതിയൊരച്ചൻ വരും' എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അതിൽ വലിയ പുതുമയൊന്നും തോന്നിയില്ല.

പിറ്റേദിവസം, നല്ലപോലെ താടിയും മുടിയുമുള്ള, കാലിൽ ചെരുപ്പുധരിക്കാത്ത ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ അച്ചൻ ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സ് മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. വളരെ ശാന്തമായാണ് അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹം ആളുകളെ പിടിച്ചിരുത്തുന്ന ഒരു പ്രാസംഗികൻ ആയിരുന്നില്ല. പലപ്പോഴും അങ്ങേയറ്റം മടുപ്പിക്കുന്നതും, ഉറക്കംവരുന്ന രീതിയിലുമുള്ള ഒരേ താളത്തിലുള്ള സംസാരമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ഞങ്ങളോട് അച്ചൻ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ എഴുതിയെടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുമായിരുന്നു, പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ നോട്ടു ചെയ്യുകയല്ല, മറിച്ച് അച്ചൻ പറയുന്ന വാചകങ്ങൾ അതുപോലെ എഴുതിയെടുക്കണം. എഴുതിയെഴുതി എന്റെ കൈ വേദനിക്കുമായിരുന്നു, ചിലപ്പോഴൊക്കെ എഴുതുന്നപോലെ അഭിനയിച്ച് ഞാൻ

വെറുതേയിരിക്കും.

കുറച്ചു മാസങ്ങൾ മാത്രമേ അച്ചന്റെ ക്ലാസ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, ആ സമയങ്ങളിലാണ് അച്ചൻ ഒരു പുസ്തകം എഴുതിയിട്ടുണ്ട് എന്നറിഞ്ഞത്, പുതിയ പുസ്തകം അടുത്ത ദിവസം പ്രകാശനം ചെയ്യുമെന്നും അച്ചൻ പറഞ്ഞു. സെമിനാരിവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വിലക്കുറവിൽ പുസ്തകം ലഭ്യമാണെന്നും നോട്ടീസ് ബോർഡിൽനിന്ന് വായിച്ചു. ഈ രണ്ടാമത്തെ പുസ്തകം പ്രൂഫ് റീഡ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഞങ്ങളുടെ ചുമതലയുള്ള പുത്തൻമാനായിലച്ചനാണ് എന്ന അറിവ് ആ പുസ്തകം വാങ്ങിക്കാൻ പലരെയും പ്രേരിപ്പിച്ചു. അച്ചനെ സോപ്പിടുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. അങ്ങനെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി ഞാൻ കാശ് കൊടുത്തൊരു പുസ്തകം സ്വന്തമായി വാങ്ങിച്ചു. 'ഹൃദയവയൽ' എന്നായിരുന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്.

അതിന്റെ കവർചിത്രം അസ്സിസ്സിയിലെ ഫ്രാൻസിസിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതോ സിനിമയിലെ ഫ്രാൻസിസ് എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെയും സുഹൃത്തുക്കളുടെയും ആയിരുന്നു, പുറകിൽ അച്ചന്റെ പടമുണ്ടായിരുന്നു, അതുകണ്ടപ്പോൾ ഒരു കൗതുകമൊക്കെ തോന്നി. നമ്മൾ നേരിട്ട് കണ്ട ഒരാളുടെ പുസ്തകം എന്ന തോന്നൽ ആ പുസ്തകത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടാൻ എനിക്കൊരു കാരണം നല്കി. ഞങ്ങൾക്ക് അനുവദിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള സ്റ്റഡി ടൈമിൽ ഞാൻ വെറുതേ ആ പുസ്തകം തുറന്നു. സമയം കളയാനായി എന്റെ പേര് എഴുതിവയ്ക്കാനായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം, നല്ല സ്റ്റൈലിൽ പേരെഴുതുക എന്നുള്ളത് അന്ന് സമയം കളയാനുള്ള സ്ഥിരം വിനോദമായിരുന്നു. പെട്ടെന്നാണു താഴെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന മൂന്നു വാചകങ്ങൾ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചത്. അതിങ്ങനെയായിരുന്നു,

സമർപ്പണം

''കളിപ്പാട്ടങ്ങളെക്കാൾ മകന് നല്ലത് പുസ്തകങ്ങളായിരിക്കും എന്നുവിശ്വസിച്ച അപ്പച്ചന്, അർഹിക്കാത്ത സ്നേഹത്തിന്റെ അത്താഴം വിളമ്പുന്ന സന്ന്യാസസുഹൃത്തുക്കൾക്ക് , ഒടുവിൽ, എഴുതുന്നതൊന്നും പാഴായിപ്പോകുന്നില്ല എന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന നിനക്കും.''

അതിലെ അവസാന വാചകം എന്നെ ഒരുപാട് ആകർഷിച്ചു, ''ഒടുവിൽ, എഴുതുന്നതൊന്നും പാഴായിപ്പോകുന്നില്ല എന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന നിനക്കും.''

അത് എനിക്കുവേണ്ടി എഴുതിയപോലെ, എന്നോട് നേരിട്ടു പറയുന്നപോലെ തോന്നി. എന്റെ വായനാലോകത്തേക്കുള്ള യാത്ര തുടങ്ങുന്നത് അവിടെനിന്നാണ്. തെറ്റിയ എന്റെ വഴികൾ ശരിയിലേക്കുള്ളതാണ് എന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങിയത് അന്നുതൊട്ടായിരുന്നു. ഒരു നല്ലവനായ മനുഷ്യന്റെ വാക്കുകളെ കൂട്ടുപിടിച്ച് ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ തുറന്നുകിട്ടിയത് പുസ്തകങ്ങളുടെ ലോകമാണ്.

'ഒരു ഭിക്ഷക്കാരൻ മറ്റൊരുവന് തനിക്ക് ഭക്ഷണം കിട്ടിയത് ഇന്ന വീട്ടിൽനിന്നാണ്, അവിടേക്കു ചെല്ലൂ എന്നുപറഞ്ഞ് വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ സുവിശേഷം' എന്ന് അച്ചൻ എഴുതിവച്ചു. ഇത്രയുംകാലം ഞാനൊക്കെ 'ഈശോ തമ്പുരാൻ' എന്നുമാത്രം വിളിച്ചുശീലമുള്ള ക്രിസ്തുവിനെ 'മരപ്പണിക്കാരനായ

മുപ്പത്തിമൂന്ന് വയസ്സുള്ള ചെറുപ്പക്കാരൻ' എന്ന് ബോബിയച്ചൻ വിശേഷിച്ചപ്പോൾ ദൈവത്തെ എനിക്കൊരു സുഹൃത്തായി അനുഭവപ്പെട്ടു.

'ആത്മീയത എന്നുപറയുന്നത് നിങ്ങളുടെ ഉണർത്തപ്പെട്ട ഗൃഹാതുരത്വമാണ് (Spirituality is an awakened nostalgia)', ഒരു കുട്ടി അച്ഛന്റെ കൈപിടിച്ച് ഉത്സവപ്പറമ്പിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ബലൂണുകൾക്കും കളിപ്പാട്ടങ്ങൾക്കും ചെണ്ടമേളങ്ങൾക്കും എന്തു ഭംഗിയായിരുന്നു. എപ്പോഴോ ആ കുഞ്ഞിന് അച്ഛന്റെ വിരൽത്തുമ്പ് നഷ്ടമാകുന്നു. പിന്നീട് അവൻ കാണുന്ന മായക്കാഴ്ചകൾ അവനെ ചിരിപ്പിക്കുന്നില്ല; മറിച്ച് ഭയപ്പെടുത്തുന്നു. ആത്മീയത എന്നു പറയുന്നത് ഈശ്വരൻ എന്ന അച്ഛന്റെ വിരലു പിടിച്ച് നടക്കുന്നതാണെന്ന് എഴുതി വച്ചപ്പോൾ, 'സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ' എന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ ശരിയായ അർത്ഥം എനിക്കു മനസ്സിലായി. ദൈവം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അല്ല, നിങ്ങളുടെ ഇടയിലാണ് എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ വായനക്കാരനായ എന്റെ കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞു.

വിശാലമായ സ്നേഹമാണ് ആത്മീയതയുടെ ആദ്യ ചുവടെന്നു മെല്ലെ മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങി. ഞാൻ ആദ്യമായി, സ്വന്തമായി ചില ആശയങ്ങൾ എഴുതിയത് അച്ചന്റെ, 'ഹൃദയവയൽ' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ അദ്ധ്യായങ്ങൾക്കുശേഷം കാണുന്ന, ഒന്നുമെഴുതാത്ത ഇത്തിരി സ്ഥലത്താണ്. എനിക്ക് വായിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ അവിടെ കുത്തിക്കുറിച്ചു.

ബ്രഹ്മചര്യം ഒരിക്കലും വിവാഹജീവിതത്തെക്കാൾ മുകളിലല്ലെന്നും ചില ചോദ്യങ്ങൾ സ്വയം ചോദിച്ചുതുടങ്ങുന്നിടത്താണ് ആത്മീയ അന്വേഷണം ആരംഭിക്കുന്നതെന്നും അച്ചന്റെ, വാക്കുകൾ പറഞ്ഞുതന്നപ്പോൾ, ഞാൻ ആദ്യം എന്നോട് ചോദിച്ച ചോദ്യം ഇതാണ്:

''ഒരു പുരോഹിതനാകാൻ നിനക്ക് സത്യസന്ധമായ ആഗ്രഹമുണ്ടോ?''

ഇല്ല എന്നതാണ് എനിക്ക് ലഭിച്ച മറുപടി. ദൈവം എന്നത് ദൈവാന്വേഷണമാണെന്നും ആത്മീയജീവിതത്തിന് പുരോഹിതന്റെ വെളുത്ത കുപ്പായം ഒരു അനിവാര്യതയല്ലെന്നുമുള്ള തിരിച്ചറിവ് ഉണ്ടായപ്പോൾ, എന്നെ വിളിച്ചു എന്നു കരുതിയവന്റെ യഥാർത്ഥ വിളി എന്റെ ഉള്ളിൽനിന്ന് കേട്ട് ഞാൻ സെമിനാരിയുടെ മതിൽക്കെട്ടുകളിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

പിന്നീട് ബാംഗ്ലൂർ നഗരത്തിലേക്ക് എന്റെ ജീവിതം പറിച്ചുനട്ടപ്പോഴും അന്നുവരെ കാണാതിരുന്ന സുഖസന്തോഷങ്ങളുടെ ഇരുട്ടിലായിരുന്നപ്പോഴും അച്ചന്റെ വാക്കുകൾ ഉള്ളിലിട്ടുതന്ന ഒരു ഇത്തിരിവെട്ടം എന്നെ ഞാൻപോലുമറിയാതെ നയിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അച്ചന്റെ പുതിയ പുസ്തകങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു നടന്നു.

അദ്ദേഹമൊരു ക്രിസ്ത്യൻ പുരോഹിതനാണെങ്കിലും അച്ചന്റെ എഴുത്തുകളിൽ മഹാഭാരതവും രാമായണവും ഖുറാനും ബുദ്ധിസവും മാറിമാറി കടന്നുവരുന്നത് നമുക്കു കാണാൻ സാധിക്കും. 'കമ്മട്ടിപ്പാട'വും 'പ്രാഞ്ചിയേട്ടനും' 'ഒഴിമുറി'യും എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മലയാളസിനിമകളും 'ബൈസിക്കിൾ തീവ്സ്', 'ചിൽഡ്രൻ ഓഫ് ഹെവൻ'പോലുള്ള അന്യാഭാഷാചിത്രങ്ങളും പല ആശയങ്ങൾക്കും റഫറൻസ്

ആയി കടന്നുവരും.

ഈ മനുഷ്യായുസ്സിൽ ഒരാൾ വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഞാൻ ആദ്യമായി വായിച്ചത് അച്ചന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നാണ്.

ദസ്തയേവ്സ്കിയുടെ 'കാരമസോവ് സഹോദരന്മാർ', ഒ.വി. വിജയന്റെ 'കടൽത്തീരത്ത്', കസാൻദ്സാകിസിന്റെ 'ഫ്രാൻസിസ്', ഖാലിദ് ഹോസിനിയുടെ 'തൗസൻഡ് സ്പ്ലെൻഡിഡ് സൺസ്', മാർക്വിസിന്റെ 'ഏകാന്തതയുടെ നൂറ് വർഷങ്ങൾ' കൊയ്‌ലോയുടെ 'ആൽകെമിസ്റ്റ്' ഇവയെല്ലാം ഞാൻ തേടിപ്പോകാനുള്ള കാരണം അദ്ദേഹം ഈ പുസ്തകങ്ങളെ സ്നേഹപൂർവ്വം പരിചയപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടാണ്.

കുമ്പസാരക്കൂടുകളോട് എന്നുമൊരു അടുപ്പം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു, കഠിനപാപങ്ങളുടെ ചുഴിയിൽ അകപ്പെട്ട കുറ്റബോധവും പേറി തലകുമ്പിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലമല്ല കുമ്പസാരക്കൂടെന്നും മറിച്ച്, എല്ലാം നിശ്ശബ്ദം കേൾക്കുന്ന, എല്ലാത്തിനും മാപ്പുകൊടുക്കുന്ന, ഒരുമാത്രപോലും എന്നെ ലജ്ജിക്കാൻ അനുവദിക്കാത്ത, എപ്പോഴും ഓടിക്കയറാവുന്ന ഒരു സുഹൃത്തായിട്ടാണ് കുമ്പസാരക്കൂടിനെ ബോബിയച്ചൻ എനിക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിത്തന്നത്.

കൃത്യമായ ഇടവേളകളിൽ അച്ചൻ എഴുതിയ ഓരോ പുസ്തകങ്ങളും ഞാൻ ഐസ്ക്രീം ബെൽ കേൾക്കുന്ന കുട്ടിയുടെ അതേ ഉത്സാഹത്തോടെ പോയി വാങ്ങുമായിരുന്നു. എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളിലും അച്ചൻ ഉദാഹരിക്കുന്ന മറ്റ് പുസ്തകങ്ങൾ തേടിപ്പിടിച്ചു വായിക്കുമായിരുന്നു.

അച്ചൻ എഴുതുന്ന വാക്കുകൾക്ക് നമ്മളെക്കൊണ്ട് എഴുതിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹമുണ്ട്. വായനയുടെ ലോകത്തിൽനിന്നും എഴുത്തിന്റെ ലോകത്തേക്ക് ഞാൻ കടന്നത് ഒരു ആത്മകഥ രചിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഇരുപത്തിയേഴാമത്തെ വയസ്സിൽ ഞാൻ Buried Thoughts എന്ന ഇംഗ്ലിഷ് പുസ്തകം രചിക്കുമ്പോൾ ആദ്യ അദ്ധ്യായത്തിലെ ആദ്യ വരികൾ അച്ചന്റെ *നിലത്തെഴുത്ത്* എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നിന്നായിരുന്നു.

''വീണ്ടും കണ്ടെത്തുന്നതുവരെ ഒന്നും കളഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല.'' (Nothing is lost until you rediscover it).

സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ എഴുതിവച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്ന കണ്ണട ബോബിയച്ചന്റെയാണ്, എല്ലാത്തിനെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും മാപ്പുകൊടുക്കലിന്റെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും കണ്ണുകളിലൂടെ കണ്ടപ്പോൾ, എന്റെ വീഴ്ചകൾക്കുവരെ ആത്മീയതയുടെ അടിയൊഴുക്കുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി.

ഇന്ന് ഞാൻ കൂടുതൽ അറിയപ്പെടുന്നത് എന്റെ ഫേസ്ബുക്ക്, യു ട്യൂബ് വീഡിയോകളിലൂടെയാണ്. എല്ലാവരും പറയുന്നത് ഞാൻ വളരെ വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിക്കുന്നു, എന്റെ വാക്കുകൾ മോട്ടിവേഷൻ നല്കുന്നതാണ് എന്നൊക്കെയാണ്. ഫേസ്ബുക്ക് കമന്റുകളായും, പേഴ്സണൽ മെസേജുകളായും എനിക്ക് ഏറ്റവും കൂടുതൽ കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ചോദ്യം, ''താങ്കളെ സ്വാധീനിച്ച വ്യക്തിയാരാണ്'' എന്നുള്ളതാണ്.

സ്നേഹം നിറഞ്ഞ വായനക്കാരാ, നിങ്ങളോട് ഞാൻ മനസ്സ് തുറന്നുപറയട്ടെ,

എന്നെ ഏറ്റവും സ്വാധീനിച്ച മനുഷ്യൻ ഒരു പുരോഹിതനാണ്, ബോബി ജോസ് കട്ടിക്കാട് എന്ന കപ്പുച്ചിൻ അച്ചൻ.

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തെ നേരിൽ കാണാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായി, പൊതുവേ വാചാലനായ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൗനം നിറഞ്ഞ ചിരിക്കുമുമ്പിൽ നിശ്ശബ്ദനായി നിന്നു. എന്തൊക്കെയോ നുള്ളിപ്പെറുക്കി സംസാരിച്ചു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒന്നുമാത്രം ഞാൻ അച്ചനോടു പറഞ്ഞു:

''ബോബിയച്ചാ, നിരന്തരമായ ഒരു യുദ്ധമാണ് എന്റെ ജീവിതം, പുറമേ ആളുകൾ പ്രതീക്ഷയോടെ നോക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ, ആളുകൾ നേരിട്ടു സംസാരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു മോട്ടിവേഷണൽ സ്പീക്കർ. പക്ഷേ, ഞാൻ പലപ്പോഴും അവരെക്കാളും വലിയ കുഴികളിലാണ്, പ്രശ്നങ്ങളിലാണ്, ബലഹീനതകളിലാണ്.''

''ജോസഫ്, നല്ല പരിസരം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുക.'' ഇത്രയും മാത്രം പറഞ്ഞ് ആ മനുഷ്യൻ നടന്നകന്നു.

അന്നു രാത്രി ശാലോം ടി.വി.യിൽ അച്ചന്റെ ഗുരുചരണം എന്ന പ്രോഗ്രാം കാണുകയായിരുന്നു. അതിൽ 'പള്ളിമണി രോഗം' (Church bell syndrome) എന്നൊരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് അച്ചൻ പറയുന്നത് കേട്ടു. ചിലരുടെ ജീവിതനിയോഗം പള്ളിമണികളാകാനുള്ളതാണ്, എന്താണ് പള്ളിമണിയുടെ പ്രത്യേകത? അത് ശബ്ദമുണ്ടാക്കി ആളുകളെ പള്ളിയിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു. നല്ലവനും മോശപ്പെട്ടവനും കള്ളനും സാധാരണക്കാരും അതിന്റെ ശബ്ദംകേട്ടാണ് പള്ളിയെ ഓർക്കുന്നതും പള്ളിയിലേക്കു കയറുന്നതും. എന്നാൽ പള്ളിമണിയുടെ സ്ഥാനം പള്ളിക്കു പുറത്താണ്. അതായത് നമ്മൾ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ കേട്ട് മറ്റുള്ളവർ നന്നാകുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, നമ്മളിപ്പോഴും പുറത്താണ്.

അച്ചൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്, ചിലരുടെ ദൈവവിളി പള്ളിമണിയാകാൻ ആയിരിക്കാം, നേരിന്റെ, നന്മയുടെ ശബ്ദമായി നിലകൊള്ളുക. ഞാൻ ഇപ്പോഴും പുറത്താണല്ലോ എന്ന സങ്കടം ഉള്ളിലിട്ടുകൊണ്ട്, ഏറ്റുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് നന്മയെക്കുറിച്ചു പറയാൻ ചങ്കൂറ്റം കാണിക്കുക.

സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ബോബിയച്ചാ,

ഞാൻ വീണ്ടും അങ്ങയുടെ വാക്കുകളെ ഓർത്തെടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു

''ഒടുവിൽ, എഴുതുന്നതൊന്നും പാഴായിപ്പോകുന്നില്ല എന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന നിനക്കും.''

അതെ, അങ്ങ് എഴുതിയത് പഴായിട്ടില്ല, അങ്ങയുടെ വാക്കുകളിൽനിന്നും ഒരു പള്ളിമണി ജന്മംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാനാകുന്ന പള്ളിമണി കയറുപൊട്ടി താഴെ വീഴുന്നതുവരെ ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമേ.

പദചലനങ്ങൾ പ്രദക്ഷിണമാകണേ...
ദേഹം ശ്രീകോവിലാകേണമേ...
ദുഃഖങ്ങൾ പൂജാപുഷ്പങ്ങളാകണേ...
വചനം മന്ത്രങ്ങളാകേണമേ...

വഴിവിളക്ക്

“Values are not taught but caught,
മൂല്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കേണ്ടതല്ല, കണ്ട് പഠിക്കേണ്ടതാണ്.”

‘If I could give you one thing in life, I would give you the ability to see yourself through my eyes, only then will you realize how special you are to me.’’

- Unknown

ഓം ശാന്തി ഓശാന സിനിമയുടെ സംവിധായകൻ ജൂഡ് ആന്റണി ജോസഫ് ഞങ്ങളുടെ പള്ളിയിലെ യുവജന കൂട്ടായ്മയായ KCYMന്റെ ഉദ്ഘാടനത്തിനു വന്നപ്പോൾ പറഞ്ഞതാണ്: ‘‘വേദോപദേശ ക്ലാസ്സിൽനിന്നും എനിക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് ഒരുപകാരവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല, പക്ഷേ, അന്ന് എന്നെ പഠിപ്പിച്ച അധ്യാപിക പറഞ്ഞുതന്ന ഒരു കാര്യം ഇപ്പോഴും മനസ്സിലുണ്ട്. എനിക്ക് വഴിയിൽ കിടന്ന് പത്തുരൂപ കിട്ടിയപ്പോൾ അത് എന്തുചെയ്യണമെന്ന് ടീച്ചറോടു ചോദിച്ചു. അന്ന് ടീച്ചർ പറഞ്ഞ മറുപടിയിതായിരുന്നു: ജൂഡ്, ഏഴ് രൂപ നീയെടുത്തിട്ട്, ബാക്കി മൂന്ന് രൂപയ്ക്ക് നീ അടുത്ത കൂട്ടുകാർക്ക് മിട്ടായി വാങ്ങിച്ചു കൊടുക്ക്. ദൈവം നിനക്ക് പത്തുരൂപ തരുന്നത് മൂന്ന് രൂപ ആർക്കെങ്കിലും കൊടുക്കാൻ വേണ്ടിയിട്ടാണ്.’’ പത്തു വർഷം പഠിച്ച വേദപാഠപുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും കിട്ടാതെപോയ അറിവ് ഗുരുമുഖത്തുനിന്ന് അയാൾ പഠിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിലും നമുക്ക് വേണ്ടത് നല്ല ഉപദേശങ്ങളല്ല, നല്ല മാതൃകകളാണ്.

‘‘എന്റെ മകനോട് ജോസഫ് ഒന്ന് സംസാരിക്കണം, ആൾ വലിയ വാശിക്കാരനാണ്, മൂക്കത്താണ് കോപം, ഞങ്ങളും അവന്റെ ടീച്ചർമാരും മാറിമാറി പറഞ്ഞിട്ടും അവന് ഒരു മാറ്റവുമില്ല. ജോസഫിന്റെ വീഡിയോകൾ എല്ലാം കണ്ടിട്ടുണ്ട്, അപ്പൊ എനിക്കു തോന്നി മോൻ വിചാരിച്ചാൽ ചിലപ്പോൾ അവന് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലായേക്കും. ചെറുപ്പക്കാർ പറഞ്ഞാലേ ഇന്നത്തെ കാലത്ത് കുട്ടികൾ കേൾക്കൂ.’’

എന്റെ ഫേസ്ബുക്ക് പേജിൽ വന്ന മെസ്സേജ് ആയിരുന്നു ഇത്.

‘‘ചേച്ചി, ഞാനുമിപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നത് അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണ്, ഞാൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വഴക്കിടുന്നത് അമ്മയോടാണ്, വർഷങ്ങളായി മാറ്റിയെടുക്കാൻ പറ്റാത്ത ചില കുറവുകൾ എനിക്കുമുണ്ട്. അവനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ എന്നെക്കൊണ്ട് സാധിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.’’

‘‘അങ്ങനെ പറയല്ലേ മോനെ, ഞാൻ ഒരുപാട് പ്രാർഥിച്ചതിനു ശേഷമാണ് മോനെ വിളിക്കുന്നത്, ഒരു അമ്മയുടെ അപേക്ഷയായി കരുതണം. ഞങ്ങൾ ഇടപ്പള്ളിയിലാണ് താമസം, എവിടെ വരണം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ അവനെ അങ്ങോട്ടേക്ക് പറഞ്ഞുവിടാം, ഞാൻ കൂടെവന്നാൽ ഒരുപക്ഷേ, അവൻ ഒന്നും ഉള്ളുതുറന്ന് പറയില്ല.’’

കുറച്ചൊന്ന് ആലോചിച്ചതിനുശേഷം ഞാൻ മറുപടി അയച്ചു.

‘‘സത്യമായിട്ടും എനിക്ക് അവനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റുമോ എന്നറിയില്ല, എന്നാലും ഞാൻ അവനോട് കുറച്ചുനേരം സംസാരിക്കാം, അവനെ കേൾക്കാം. അവനോട് നാളെ രാവിലെ 11.30 കണ്ട് ലുലു മാളിലെ ഫുഡ് കോർട്ടിൽ ‘ബാസ്കിൻ ആൻഡ് റോബിൻസ്’ ഐസ്ക്രീം കടയുടെ മുൻപിൽ വരാൻ പറ.’’ എന്നെ

വിളിക്കാനുള്ള നമ്പർ ഞാൻ കൈമാറി.

പിറ്റേദിവസം ഞങ്ങൾ കണ്ടു സംസാരിച്ചു, മിടുക്കനായ ഒരു പയ്യൻ, അവൻ നല്ലപോലെ ഗിറ്റാർ വായിക്കും, പാട്ടു പാടും. വരയ്ക്കും. ആൾക്ക് ഒരു മ്യൂസിക് ബാൻഡുണ്ട്. ബാങ്ക് മാനേജർ ആയ അമ്മയ്ക്കും കോളജ് പ്രിൻസിപ്പലായ അച്ഛനും അവന്റെ ബാൻഡ് പരിപാടിയൊക്കെ ചീപ്പായിട്ടാണ് തോന്നിയിരുന്നത്. അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന രീതിയിൽ മകൻ പഠനത്തിൽ ഉയരുന്നില്ല, ആഗ്രഹിക്കുന്ന രീതിയെന്നുവച്ചാൽ ക്ലാസ്സിൽ ഫസ്റ്റ് ആകുക എന്നതാണ്. പഠനത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കാനായി അവനോടു പാട്ടുപരിപാടികൾ നിർത്താൻ മാതാപിതാക്കൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

അവൻ എങ്ങനെ അച്ഛനോടും അമ്മയോടും ദേഷ്യപ്പെടാതിരിക്കും? എന്റെ മുൻപിൽ ഇരിക്കുന്നത് മിടുക്കനായ തോമസ് ചാക്കോയും അവനെ എന്റെ അടുത്തേക്ക് പറഞ്ഞുവിട്ട അമ്മ മറ്റൊരു ചാക്കോ മാഷായിരിക്കുമോ എന്നുവരെ ഞാൻ ചിന്തിച്ചു.

''നീ പാട്ട് വിടരുത്, പക്ഷേ, മാതാപിതാക്കളെ വെറുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യരുത്. അവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻവേണ്ടിയെങ്കിലും നീ കുറച്ചുകൂടി എഫർട്ട് പഠനത്തിൽ കാണിക്കണം. നിനക്ക് രണ്ടിലും മിടുക്കനാകാൻ കഴിയും പക്ഷേ, മ്യൂസിക് ആണ് നിന്റെ പാഷൻ എന്നവർക്ക് മനസ്സിലാകണം. എ.ആർ. റഹ്മാന്റെ അമ്മയ്ക്ക് പുള്ളിക്കാരൻ മ്യുസിഷൻ ആകണമെന്നായിരുന്നു ആഗ്രഹം. പക്ഷേ, പുള്ളിക്കാരന് ഇലക്ട്രോണിക് എൻജിനീയർ ആകാനായിരുന്നു താത്പര്യം. കുറച്ചൊക്കെ അമ്മ പറഞ്ഞത് കേട്ടതുകൊണ്ടാണ് ഇന്ന് നമ്മൾ കാണുന്ന എ.ആർ. റഹ്മാൻ ഉണ്ടായത്. നിന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെയും നീ കാര്യമായി പരിഗണിക്കണം. 'പഠനത്തിലും പാട്ടിലും ഒരുപോലെ മിടുക്കനായ മകൻ' ആഹാ, കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ എന്തൊരു സുഖം, എന്തൊരു സംഗീതാത്മകം.'' ചെക്കൻ 'നാടോടിക്കാറ്റ്' സിനിമ കണ്ടതുകൊണ്ടും അവന്റെ സംഗീതത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഡയലോഗ് ആയതുകൊണ്ടും ആദ്യമായി അവനൊന്നു ചിരിച്ചു, ഞാനതിൽ പിടിച്ചുകയറി.

''നിന്റെ ബാൻഡ് പെർഫോം ചെയ്യുന്ന കാണുമ്പോൾ അച്ഛനും അമ്മയും ഉള്ളുനിറഞ്ഞ് അത് ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ നീ പഠനത്തിലും മിടുക്കനാവണം. എല്ലാം വേണമെടാ, പഠനത്തിലെ മികവു തീർച്ചയായും നിന്റെ മ്യൂസിക് ലൈഫിനെ സഹായിക്കും. അതുകൊണ്ട് രണ്ടും ഒരുപോലെ ചവിട്ടിപ്പിടി.''

അവന്റെ മുഖം ചിരികൊണ്ട് നിറഞ്ഞു.

''നമുക്ക് ഫുഡ് അടിച്ച് പിരിഞ്ഞാലോ? നിനക്ക് എന്താ വേണ്ടേ കഴിക്കാൻ?''

''അയ്യോ ചേട്ടാ, ചേട്ടന് എന്താ വേണ്ടേ കഴിക്കാൻ? അമ്മ പൈസ തന്നുവിട്ടിട്ടുണ്ട്, ചേട്ടനൊപ്പം ഭക്ഷണം കഴിക്കണമെന്നും പൈസ എന്നോട് കൊടുക്കണമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.''

ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ച രണ്ടായിരത്തിന്റെ നോട്ട് അവന്റെ കയ്യിൽ കാണാമായിരുന്നു.

പുറകിൽ 'ബാസ്കിൻ ആൻഡ് റോബിൻസ്', കയ്യിൽ പൈസ ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന പയ്യൻ. എനിക്ക് ദീപുച്ചേട്ടനെ ഓർക്കാൻ അത്രയും മതിയായിരുന്നു.

കാരണം ഒരുപാട് കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഞാനും ഇങ്ങനെ നിന്നിട്ടുണ്ട്.

അത്ര ബോറല്ലാത്ത ഫ്ളാഷ്ബാക്കാണ്, കുറച്ചുണ്ട്, എന്നാലും മടുക്കില്ല.

ഞാൻ ബാംഗ്ലൂർ ക്രൈസ്റ്റിൽ പഠിക്കണം എന്ന് എന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ആഗ്രഹിച്ചത് എന്റെ ചേട്ടൻ അരുണാണ്. എന്റെ ജീവിതം 180 ഡിഗ്രി തിരിഞ്ഞത് ബാംഗ്ലൂരിൽവച്ചാണ്. അതിൽ ഏറ്റവും കാതലായ പങ്കുവഹിച്ചത് അന്നുവരെ എനിക്ക് പരിചയമില്ലാതിരുന്ന ഒരു പുതിയതരം സൗഹൃദമാണ്. ദീപു, ആനന്ദ്, സാലി, അരുൺ ഇവരുടെ വർഷങ്ങളായുള്ള സൗഹൃദത്തിലേക്കാണ് പയ്യനായ ഞാൻ കടന്നുചെല്ലുന്നത്, ഇതിൽ അരുൺ എന്റെ സ്വന്തം സഹോദരനാണ്. എല്ലാവരും എന്നെ ഒരനിയനെപ്പോലെ കണ്ടു, സ്നേഹിച്ചു, കൂടെ കൊണ്ടുനടന്നു.

എല്ലാ ആഴ്ചയും ഞങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും പുതിയ റെസ്റ്റൊറന്റിൽനിന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കും. പൈസ ആരു കൊടുക്കും എന്നതിന് ഒരിക്കൽപോലും ഒരു തർക്കമോ കണക്കുപറച്ചിലോ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. പലപ്പോഴും ദീപുച്ചേട്ടനായിരുന്നു പൈസ കൊടുക്കുന്നതിൽ മുൻകൈ എടുത്തിരുന്നത്. ആദ്യം ഞാൻ കരുതിയത് നാലുപേരിൽ കൂടുതൽ സാലറി വാങ്ങിക്കുന്നത് ദീപുച്ചേട്ടൻ ആയതുകൊണ്ടാകാം പുള്ളിക്കാരൻ മിക്കപ്പോഴും പൈസ കൊടുക്കുന്നത് എന്നാണ്. പക്ഷേ, മൂന്ന് വർഷം അവരുടെ കൂടെ ജീവിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഇന്നും ചിലപ്പോഴൊക്കെ ബാംഗ്ലൂരിൽ പോകുമ്പോൾ ഞാൻ ഒരു ജോലിക്കാരനായിട്ടുപോലും ദീപുച്ചേട്ടൻ 'ഞാൻ കൊടുക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞ് ബിൽ വാങ്ങിക്കും, എന്തോ പുള്ളിക്കാരൻ അങ്ങനെയാണ്.

ഞാൻ അവിടെയായിരുന്ന കാലത്ത് എന്റെ എല്ലാ ചെലവുകളും നോക്കിയിരുന്നത് അരുൺ ആയിരുന്നു. ചേട്ടൻ എനിക്ക് പൈസ തരുന്നതിൽ മടികാണിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും 'വെറുതേ ചേട്ടന്റെ പൈസ കളയരുത്' എന്ന വീട്ടുകാരുടെ മുന്നറിയിപ്പ് ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഞാൻ കടിച്ചുപിടിച്ചാണ് ചെലവ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്, അതേ, ഞാൻ നല്ല പിശുക്കനായിരുന്നു.

ഒരു ഞായറാഴ്ച ദിവസം ദീപുച്ചേട്ടൻ എന്നെ ഫോൺ ചെയ്തു.

''എടാ നീ പള്ളിയിൽ പോയോ?''

''ഇല്ല ചേട്ടാ, വൈകുന്നേരം സെന്റ് അന്റോണിസ് പള്ളിയിൽ ഇംഗ്ലിഷ് കുർബാനയ്ക്ക് പോകാമെന്നു കരുതിയിരിക്കാണ്.''

''നീ പെട്ടെന്ന് കുളിച്ച് റെഡിയായാൽ നമുക്ക് ഇൻഫന്റ് ജീസസ് ചർച്ചിൽ പോകാം.''

''അത് എവിടെയാണ്? ഞാൻ ബൈക്ക് എടുക്കണോ?''

''വേണ്ടടാ നമുക്ക് നടക്കാം.''

''എന്നാൽ ഓക്കെ, ഞാൻ ദേ വന്നു.''

നേരിൽ കണ്ടപ്പോഴാണ് പുള്ളിക്കാരൻ ആ സത്യം എന്നോട് പറഞ്ഞത്, പള്ളിയിലേക്ക് അഞ്ച് കിലോമീറ്ററുണ്ട്, വല്ലാത്തൊരു ചതിയായിപ്പോയല്ലോ എന്ന് ഞാൻ ഉള്ളിലോർത്തുപോയി. അതൊരു ഡിസംബർ മാസമായിരുന്നു, നല്ല തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ജാക്കറ്റിട്ടായിരുന്നു യാത്ര. പോകുന്ന വഴിയിൽ ചേട്ടൻ എന്റെ കോളജ് വിശേഷങ്ങൾ ചോദിച്ചു, വഴിയിൽ കണ്ട ചില സ്ഥലങ്ങളെ

പരിചയപ്പെടുത്തി തന്നു. ഞങ്ങൾ പോകുന്ന പള്ളി വിവേക് നഗർ എന്നു വിളിക്കുന്ന സ്ഥലത്താണെന്നും ഇവിടുത്തെ പ്രശസ്തമായ പള്ളിയാണെന്നും വ്യാഴാഴ്ചകളിൽ അവിടെ വലിയ തിരക്കായിരിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു. അവിടെ വ്യാഴാഴ്ച ഉണ്ണീശോയുടെ മുൻപിൽ തിരി കത്തിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ നടക്കാത്തതായി ഒന്നുമില്ല, പല അത്ഭുതങ്ങളും അവിടെ സംഭവിച്ചത് വ്യാഴാഴ്ചകളിലാണ്. ദീപു ച്ചേട്ടൻ ഓരോരോ കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. സത്യമായും ഞാൻ സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ലായിരുന്നു. പള്ളിയുടെ അടുത്തെത്താറായപ്പോൾ ഞാൻ 'ബാസ്കിൻ ആൻഡ് റോബിൻസ്' ഐസ്ക്രീം ഷോപ്പ് ശ്രദ്ധിച്ചു.

''ദീപുച്ചേട്ടാ, ഇവിടുത്തെ ഐസ്ക്രീമിനു ഭയങ്കര കാശാണല്ലേ?''

''അത്ര ഭയങ്കര കാശൊന്നുമില്ല.''

''ക്രൈസ്റ്റിൽ കാഷ് ടീംസ് ഒക്കെ ട്രീറ്റ് ചെയ്യുന്നത് ഇവിടെയാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ അങ്കിൾ ജോൺ ഐസ്ക്രീം 10 രൂപയ്ക്ക് കിട്ടും, ഇതിന് 150 രൂപയാണ്.'' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

''ഉം...'' ചേട്ടനൊന്ന് മൂളുകമാത്രം ചെയ്തു.

ഞങ്ങൾ പള്ളിയിലെത്തി, അപ്പോൾ അവിടെ തമിഴ് കുർബ്ബാനയുടെ സമയമായിരുന്നു.

''ചേട്ടാ, ഇത് തമിഴ് ആണല്ലോ.''

''അതിനെന്താ, പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് അങ്ങനെ ഭാഷയൊന്നുമില്ല, എല്ലാം ഒന്നുതന്നെ.''

ഞാൻ കണ്ണുംപൂട്ടി ഓക്കേ എന്നു പറഞ്ഞു, ഞങ്ങൾ രണ്ടാളും തിരക്കുകുറഞ്ഞ ഒരു ബഞ്ചിൽ ചെന്ന് മുട്ടുകുത്തി.

മലയാളം കുർബ്ബാനയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടൊരു പ്രാർത്ഥനയുണ്ട്, 'അവൻ സ്വർഗത്തിലേക്ക് പിതാവിന്റെ പക്കലേക്ക് കണ്ണുകൾ ഉയർത്തി...' എന്നു തുടങ്ങുന്ന പ്രാർത്ഥന. ഇത് തമിഴിൽ കേട്ടപ്പോൾ 'അവൻ തന്തയെയ്' എന്നൊക്കെയായിരുന്നു. തമിഴ് കുർബ്ബാന മൊത്തത്തിൽ തെറിവിളിയായി എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു, ദീപുച്ചേട്ടൻ തമിഴ് പ്രാർത്ഥനകളും പാട്ടുമൊക്കെ പാടുമ്പോൾ ഞാൻ പുള്ളിയെ നോക്കി ചിരിച്ചു? ഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതകൊണ്ടാണ്.

കുർബ്ബാന കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു പോകുമ്പോഴെങ്കിലും ഓട്ടോറിക്ഷ വിളിക്കും എന്നു കരുതിയ എനിക്ക് പിന്നെയും തിരിച്ചടി നേരിട്ടു, തിരിച്ചും നടക്കാനായിരുന്നു പുള്ളിയുടെ തീരുമാനം. കുറച്ച് നടന്നതും ദീപുച്ചേട്ടൻ റോഡ് ക്രോസ് ചെയ്യാം എന്നു പറഞ്ഞു.

''നമുക്ക് നേരേയല്ലേ പോകണ്ടേ?''

''നീ വാടാ നമുക്കൊരു ഐസ്ക്രീം കഴിക്കാം.'' ഇത് പറഞ്ഞ് പുള്ളി നേരേ നടന്നത് ബാസ്കിൻ ആൻഡ് റോബിൻസിലോട്ടാണ്.

''ചേട്ടാ, ഞാൻ ഇത് കഴിക്കാൻവേണ്ടി നേരത്തേ അങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞതല്ല, മാത്രമല്ല ഈ തണുപ്പത്ത് ഐസ്ക്രീംവേണോ, അതും ഇത്ര വിലകൂടിയ ഐസ്ക്രീം.''

എനിക്ക് ഐസ്ക്രീം വാങ്ങിത്തരാൻ ഞാൻ നമ്പർ ഇറക്കിയതായി ചേട്ടൻ ചി

ന്തിച്ചുകാണുമോ എന്ന ചളിപ്പ് ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് തണുപ്പല്ലേ, വേണോ എന്നൊക്കെ ഞാൻ പറഞ്ഞത്.

''ജോസഫേ, ഇതെല്ലാം ചെറിയ ആഗ്രഹങ്ങളല്ലേ, അതൊക്കെ അപ്പോൾതന്നെ നടത്തണം, നാളെ ഒരുപക്ഷേ, നീ ജോലിക്കാരനായി, കയ്യിൽ ഒരുപാട് പൈസയൊക്കെ ഉണ്ടാകും. പക്ഷേ, അന്ന് നിനക്ക് ഷുഗർ ആണെങ്കിൽ? ആരോഗ്യമില്ലെങ്കിൽ? നീ വാ, ഞാൻ ഇവിടുത്തെ ഫ്ളേവറുകൾ കാണിച്ചുതരാം.''

അന്ന് ഞാൻ കഴിച്ചത് ചോക്ലേറ്റ് ഐസ്ക്രീമായിരുന്നു, ഒരുപക്ഷേ, അന്നുവരെ ഞാൻ കഴിച്ചതിൽ ഏറ്റവും ടേസ്റ്റിയായ ഐസ്ക്രീം. അന്ന് ഞങ്ങൾ പിന്നെയും ഒരുപാട് നടന്നു, അവിടെയുള്ള കൈരളി മലയാളി ഹോട്ടലിൽനിന്നും ഫുഡ് ഒക്കെ കഴിച്ചു വീട്ടിലെത്തി.

''ദീപു നടത്തിച്ചല്ലേ? നിനക്ക് മര്യാദയ്ക്ക് രാവിലെ പള്ളിയിൽ പോകാമായിരുന്നില്ലേ?''

ആനന്ദ്ചേട്ടൻ ചായ കുടിക്കാൻ വിളിച്ചപ്പോൾ കളിയാക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

''പക്ഷേ, രസമായിരുന്നു, ഇതൊരു variety experience ആയിരുന്നു.''

''ആ കുറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ അതങ്ങു മാറിക്കോളും. നിന്റെ ചേട്ടനെയും പുള്ളി കുറെ നടത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.''

2008 July ഇരുപത്തഞ്ചാം തീയതി കോറമംഗലയിലുള്ള 'വാൻ മിലാനോ' എന്ന ഇറ്റാലിയൻ റെസ്റ്റോറന്റിൽ ഞങ്ങൾ ഡിന്നർ കഴിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ ദിവസം കൃത്യമായി ഓർത്തിരിക്കാൻ ഒരു കാരണമുണ്ട്. അതേ ദിവസം ബാംഗ്ലൂരിലെ ചില ബസ് സ്റ്റോപ്പുകളിൽ ഒരേസമയം മിനി ബോംബുകൾ പൊട്ടിയത് എല്ലാവരെയും ഞെട്ടിച്ചിരുന്നു. ആർക്കും അപകടമൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല.

അതിനു പിന്നിൽ ഏതോ മതതീവ്രവാദ സംഘടനകളാണ് എന്നൊരു വാർത്ത ന്യൂസിൽ കാണിച്ചിരുന്നു. അന്നുകഴിക്കാനുള്ള സ്റ്റാർട്ടേഴ്സ് ഓർഡർ ചെയ്തതിനുശേഷം ഞങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തത് ഇതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

''ഇതിനെയൊക്കെ തൂക്കിക്കൊല്ലണം. മതത്തിന്റെ പേരിൽ കൊല്ലാൻ നടക്കുന്നു.''

ആനന്ദ്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞതിനോട് ഞാനും എന്റെ ചേട്ടൻ അരുണും യോജിച്ചു, പക്ഷേ, ദീപുച്ചേട്ടൻ അതിനെ എതിർത്തു.

''അങ്ങനെയെങ്കിൽ നിങ്ങളും അവരും തമ്മിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം, രണ്ടുപേരും കൊല്ലുകയല്ലേ.'' പതിവുപോലെ Deepu vs Everyone എന്ന എങ്ങും എത്താത്ത ചർച്ചയ്ക്ക് തുടക്കമായി.

''അത് എവിടുത്തെ ന്യായമാണ്? ഇവർ കൊല്ലുന്നത് പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യരെയല്ലേ, അങ്ങനെ ചെയ്തതുകൊണ്ട് അവർക്ക് എന്താണ് നേട്ടം? Its just a wild fun for them.'' അരുൺ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അപ്പോഴും സ്റ്റാർട്ടറിനുവേണ്ടി വെയിറ്റ് ചെയ്യുകയായിരുന്നു, ഇമ്മളെക്കൊണ്ട് അതൊക്കെ പറ്റോള്ളൂ, വിശന്നിരിക്കുന്നവന് എന്ത് ബോംബ്, എന്ത് തീവ്രവാദം.

''അരുൺ, നീ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാണ് എന്നതിന്റെ പേരിൽ നിനക്ക് റൂം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടാൽ, നിന്നെ ആളുകൾ പരിഹസിച്ചാൽ, നീ വിശ്വസിക്കുന്ന

മതത്തിന്റെ പേരിൽ അവഗണനയോടെ കണ്ടാൽ, നിന്റെ മതത്തെ പരിഹസിച്ചാൽ നിനക്കത് ദേഷ്യത്തിനു കാരണമാകില്ലേ? ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഇതിന്റെ പേരിൽ നിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടാൽ നിന്നിൽ പക എന്നൊരു വികാരം ഉടലെടുക്കില്ലേ. ഞാൻ ഇതു ചെയ്തവരെ ന്യായീകരിക്കുന്നതല്ല. പക്ഷേ, ഇതൊക്കെ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവന്റെ പ്രതിഷേധമാണ്.''

''അല്ലേലും ബുദ്ധി കൂടിപ്പോയവരാണ് തീവ്രവാദികളാകുന്നത്'' എന്നു പറഞ്ഞാണ് ചേട്ടൻ അതിനെ നേരിട്ടത്.

ദീപുച്ചേട്ടൻ പതിവുപോലെ ചിരിച്ചു, എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു:

''ഞാൻ ഇതിന്റെ മറ്റൊരു വശം പറഞ്ഞു എന്നു മാത്രം, മകനെ തലയ്ക്കടിച്ചു കൊന്ന അമ്മയുടെ വാർത്ത വായിക്കുമ്പോൾ 'ഹോ ഒരമ്മയ്ക്ക് ഇതെങ്ങനെ സാധിക്കും' എന്ന് എല്ലാവരും ചിന്തിക്കും. തന്റെ മകളെ, സ്വന്തം മകൻ കാമക്കണ്ണുകളോടെ നോക്കുകയും ഉപദ്രവിക്കുന്നതും കണ്ടാൽ ആ അമ്മ പിന്നെ എന്ത് ചെയ്യണം? ഇവിടെ കൊലചെയ്ത അമ്മ ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. പക്ഷേ, അവരെയും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.''

ദൈവകൃപയാൽ അപ്പോഴേക്കും സ്റ്റാർട്ടർ വന്നു, എല്ലാവരും തർക്കം ഉള്ളിൽ ഒതുക്കി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു പിരിഞ്ഞു. അന്ന് വീട്ടിൽ എത്തിയതും അരുൺ എന്നോട് തട്ടിക്കയറി,

''എന്നാലും ദീപുച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞത് എവിടുത്തെ ന്യായമാണ്, അങ്ങേരുടെ ആർക്കെങ്കിലും ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ മറ്റേ വശം, മറിച്ച വശം എന്നൊക്കെ പറയോ.''

''ചേട്ടാ, അതൊക്കെ വിട്, ഇത് സ്ഥിരം ഏർപ്പാടാണല്ലോ, ചർച്ചയും പിന്നെ അതിന്റെ പോസ്റ്റ്മോർട്ടവും.''

പിറ്റേദിവസം, ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സിൽ 'Critical evaluation' എന്ന വിഷയം പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി അതിനെക്കുറിച്ച് അഞ്ച് മിനിറ്റിൽ സംസാരിക്കണം. ആദ്യ പത്തു പേരിൽ എനിക്കും നറുക്ക് വീണു. ഇന്റേണൽ മാർക്ക് ഉള്ളതാണ്, അതുകൊണ്ടുതന്നെ നല്ല ടെൻഷനുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ തലേ ദിവസത്തെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു. ദീപുച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞ ആശയങ്ങളെ അതുപോലെ പറഞ്ഞുവെച്ചു.

പറഞ്ഞുതീർന്നപ്പോൾ ഫെലിക്സ് സർ എന്നെ മുൻപിലേക്ക് വിളിച്ചു. എന്നിട്ട് തോളിൽ കയ്യിട്ട് ക്ലാസ്സിനോട് പറഞ്ഞു: ''Now this is a proper critical evaluation, Its all about pointing out any differences which are particularly significant and evaluating them from different angles.'' ഇതൊക്കെയെന്ത് എന്ന് സലിംകുമാർ ലൈനിൽ പറഞ്ഞ് ഞാൻ അന്നു ഷൈൻ ചെയ്തു.

ആദ്യ സെമസ്റ്ററിൽ ഞാൻ തികഞ്ഞൊരു പരാജയമായിരുന്നു. പഠനത്തിൽ നേരേ താഴേക്കു പോയി. അരുൺ എന്നെ വഴക്കൊന്നും പറഞ്ഞില്ല, സാരമില്ല അടുത്ത തവണ നല്ലപോലെ പഠിച്ചാൽ മതിയെന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു. എനിക്ക് സെക്കന്റ് ക്ലാസ്സാണ് കിട്ടിയത് എന്നറിഞ്ഞ ദീപുച്ചേട്ടൻ എന്നെയുംകൊണ്ട് ടോട്ടൽ മാളിൽ

ഏറ്റവും മുകളിലുള്ള Serengiti റെസ്റ്റോറന്റിൽ കൊണ്ടുപോയി ഒന്നു ഗുണദോഷിച്ചു.

''നിന്നെ ഞങ്ങൾ എല്ലാ പരിപാടികൾക്കും കൂടെക്കൂട്ടുന്നത് നീ നല്ലപോലെ പഠിക്കുന്നുണ്ട് എന്നൊരു വിശ്വാസത്തിലാണ്, നിന്റെ ചേട്ടൻ സാരമില്ലെന്നൊക്കെ പറയും. പക്ഷേ, പഠിക്കുന്ന സമയത്ത് നല്ലപോലെ പഠിക്കണം. അതിൽ ഒരു വീഴ്ചയും വരുത്താൻ പാടില്ല, What was your percentile in plus two ? 90%, isn't it? എന്നിട്ട് ഇപ്പൊ സെക്കന്റ് ക്ലാസ്സ്. This is not acceptable. I would love to see a much better performance next time.''

അന്ന് എനിക്ക് ചെറിയൊരു ദേഷ്യവും സങ്കടവും തോന്നിയിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇന്നതൊക്കെ ഓർക്കുമ്പോൾ എനിക്കറിയാം അതെല്ലാം ചേട്ടന്റെ മറച്ചുപിടിച്ച സ്നേഹമായിരുന്നു എന്ന്.

ദീപുച്ചേട്ടൻ ഒരുപാട് വായിക്കുന്ന ഒരാളാണ്, ഒരിക്കൽ പുള്ളിക്കാരൻ ഒരു പുസ്തകം കൊണ്ടുത്തന്നിട്ടു പറഞ്ഞു, ''ദേ നീയിതൊക്കെ വായിച്ചിരിക്കണം, മാനേജ്മെന്റ് ലെസ്സൺസാണ്.'' *THE GOAL* എന്നൊരു പുസ്തകമായിരുന്നു അത്. ഞാനത് വായിച്ചില്ല. പക്ഷേ, എന്തെങ്കിലും വായിച്ചാൽ ഇങ്ങേരെപ്പോലെ വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിക്കാമെന്നൊരു ആശയം ഉള്ളിൽ തോന്നിയിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ ഇടയ്ക്ക് ഒരുമിച്ചുകൂടുമ്പോൾ 'അശ്വമേധം' കളിക്കുമായിരുന്നു (20 ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ച ആളെ കണ്ടെത്തുന്ന പരിപാടി). മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും അത് അടിയിൽ ചെന്നവസാനിക്കാറാണ് പതിവ്.

ഞാനും, അരുണും ആനന്ദുമൊക്കെ വിചാരിക്കുന്നത് പി.ടി. ഉഷ, പിണറായി വിജയൻ, ബ്രൂസ് ലീ എന്നിങ്ങനെ നമുക്കൊക്കെ അറിയാവുന്ന പ്രശസ്ത വ്യക്തികളെയാണ്. പക്ഷേ, ദീപുച്ചേട്ടൻ വിചാരിക്കുന്നത് ജാവേദ് അക്തർ, ബംഗ്ലാദേശിന്റെ ഫിനാൻസ് മിനിസ്റ്റർ അങ്ങനെയൊക്കെയാണ്.

ഇരുപത് ചോദ്യങ്ങൾക്കുശേഷം ദീപുച്ചേട്ടൻ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ച വ്യക്തിയെ കണ്ടെത്താനാകാത്തതിന്റെ നിരാശയിൽ ഞങ്ങൾ തോൽവി സമ്മതിച്ച്, ആരെയാണ് മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചതെന്ന് ചോദിക്കുമ്പോൾ പുള്ളിക്കാരൻ, ''ഇതൊക്കെ എന്ത് എളുപ്പമാണ്, ഞാൻ വിചാരിച്ച വ്യക്തി രാഹത് ഫത്തേ അലി ഖാനാണ്, The great Pakistani Musician'' എന്നു പറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോൾ 'തേങ്ങാക്കൊല... മേലിൽ ഈ കളിക്കില്ല' എന്ന തീരുമാനത്തോടെ ഞാനും ആനന്ദും അരുണും പോയി ചായ കുടിക്കും. ഈ ടൈപ്പ് എത്ര പരാജയചായകൾ ഞങ്ങൾ കുടിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആ സമയത്താണ് എന്റെ ചേട്ടൻ അരുണിന് ലണ്ടനിൽ ഓൺ സൈറ്റ് ജോലി കിട്ടി ആറുമാസത്തേക്ക് പുള്ളി അവിടേക്ക് പോയത്. ആനന്ദ്ചേട്ടൻ അന്നു നാട്ടിൽ ആയിരുന്നു, സാലിച്ചേട്ടൻ വിവാഹമുറപ്പിച്ചതിനുശേഷം അതിന്റേതായ തിരക്കുകളിലായിരുന്നു. അരുൺ പോയപ്പോൾ എനിക്ക് ഒരുപാട് സങ്കടം ഉണ്ടായിരുന്നു പക്ഷേ, അതെനിക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മറികടക്കാൻ സാധിക്കുന്നതായിരുന്നു. ചേട്ടനെ യാത്രയാക്കിയ ദിവസം രാത്രി മടിവാളയിലെ മാസ് റെസ്റ്റോറന്റിൽ ഞാനും ദീപുച്ചേട്ടനും ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചേട്ടൻ ആത്മഗതംകണക്ക് ചെറിയൊരു കാര്യം പറഞ്ഞു:

''ഈ ഓൺസൈറ്റ് എന്നു പറഞ്ഞ് ആറുമാസത്തേക്ക് പോകുന്നവരൊക്കെ മിനിമം ഒരു വർഷമെങ്കിലും അവിടെയായിരിക്കും, ചിലപ്പോൾ അതും കഴിയും. എനിക്ക് എത്ര തവണ ഈ അവസരങ്ങൾ വന്നതാണ്, ഞാനതൊക്കെ വേണ്ട എന്നുവച്ചത് നമ്മുടെ ഈ സൗഹൃദം നല്കുന്ന സന്തോഷം കളയാതിരിക്കാനാണ്. പക്ഷേ, എല്ലാരും അങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഇപ്പോഴല്ലേ മനസ്സിലാവുന്നത്. ആനന്ദും ഉടനെ അമേരിക്കയിലേക്ക് പോകുമായിരിക്കും.''

എല്ലാത്തിനും കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന സുഹൃത്തുക്കൾ പെട്ടെന്ന് ഓരോ ദിശകളിലേക്ക് മാറിപ്പോയപ്പോൾ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയ ഒരാളുടെ സങ്കടം മുഴുവൻ ചേട്ടന്റെ കണ്ണുകളിൽ കാണാമായിരുന്നു.

ദീപുച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞത് ശരിയായിരുന്നു, എന്റെ ചേട്ടൻ ഒരു വർഷത്തിനുശേഷമാണ് വന്നത്, അതിനിടയിൽ ആനന്ദ്ചേട്ടൻ അമേരിക്കയിലും പോയി, സാലിച്ചേട്ടന്റെ വിവാഹവും കഴിഞ്ഞു. അഞ്ചുപേരുണ്ടായിരുന്ന സൗഹൃദവലയം ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരിലേക്കായി ചുരുങ്ങി. എല്ലാ ദിവസവും രാവിലെ ദീപുച്ചേട്ടൻ വിളിക്കും. ഞങ്ങൾ ഹോട്ടലിൽനിന്ന് ഒരുമിച്ചു ഭക്ഷണം കഴിക്കും. എപ്പോഴും പൈസ കൊടുത്തിരുന്നത് ചേട്ടനായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഇതുപോലെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകഴിഞ്ഞ് പൈസകൊടുക്കാൻ ദീപുച്ചേട്ടൻ പേഴ്സ് എടുക്കുന്നതിനു മുൻപ് ഞാൻ ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ച അഞ്ഞൂറ് രൂപ നോട്ട് കൗണ്ടറിൽ ഇരിക്കുന്ന ആൾക്കു നേരേ നീട്ടി. കടക്കാരൻ അതു വാങ്ങിച്ച് ബാക്കി പൈസ എനിക്ക് തന്നു. അന്ന് ആദ്യമായി ദീപുച്ചേട്ടൻ എന്നോടു കുറച്ച് ചൂടായി സംസാരിച്ചു:

''പൈസ കൊടുക്കണമല്ലോ എന്നു ചിന്തിച്ചത് നല്ലതുതന്നെയാണ്, പക്ഷേ, നീ ഇന്നൊരു വിദ്യാർത്ഥിയാണ്, നീ അരുണിന്റെകൂടെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ നീ ആയിരിക്കോ പൈസ കൊടുക്കുന്നത്? ഞാൻ നിന്നെ എന്റെ അനിയനെപ്പോലെയാണ് കാണുന്നത്. നിന്റെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ പൈസ ദിവസവും കൊടുത്തു എന്നതുകൊണ്ട് എനിക്ക് വലിയ സാമ്പത്തികനഷ്ടമൊന്നുമില്ല. കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ പൈസ അല്ലേ ഞാൻ കൊടുക്കുന്നത്, ഒരാൾക്ക് ഭക്ഷണം വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നത് ഒരിക്കലും ഒരു നഷ്ടമല്ല. അതുകൊണ്ട് വലിയ കുറ്റബോധത്തിന്റെ ആവശ്യമൊന്നുമില്ല.''

ഒരു വർഷത്തോളം കാലം എപ്പോഴെല്ലാം ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചായിരിന്നിട്ടുണ്ടോ അപ്പോഴെല്ലാം എന്റെ ചെലവുകൾ നോക്കിയിരുന്നത് ദീപുച്ചേട്ടനായിരുന്നു. എന്റെ ബാംഗ്ലൂരിലെ പഠനം കഴിയാറായപ്പോഴേക്കും അരുൺ തിരികെയെത്തി. ദീപുച്ചേട്ടന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ശാലിനിച്ചേച്ചി കടന്നുവന്നു. ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദത്തിന്, പ്രത്യേകിച്ചും എനിക്ക് പറ്റിയ കൂട്ടായിരുന്നു ചേച്ചി.

എന്റെ ബാംഗ്ലൂർജീവിതം കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ തിരികെ നാട്ടിലെത്തി. ആനന്ദും അരുണും വിവാഹിതരായി, ഞാൻ MBA കഴിഞ്ഞ് ജോലിയിൽ കയറി. ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിളികൾ കുറഞ്ഞു, വല്ലപ്പോഴും ഒരുമിച്ചൊരു ടൂർ ഒക്കെ പോകുമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദം പഴയതുപോലെതന്നെയായിരുന്നു അതിന് എപ്പോഴുമുള്ള ഫോൺ വിളികളുടെ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു.

ഞാനൊരു ബ്ലോഗിങ് സൈറ്റ് ഒക്കെ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അങ്ങനെ കുറെ നാളായി

ഓൺലൈനിൽ കുത്തിക്കുറിച്ചതു മുഴുവൻ തുന്നിച്ചേർത്തൊരു പുസ്തകമാക്കി, *BURIED THOUGHTS* എന്ന പേരിൽ എഴുതിവെച്ചു. പുസ്തകപ്രകാശനത്തിന്റെയന്ന് എന്റെ രണ്ടു ചേട്ടന്മാരും നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നില്ല, മൂത്ത ചേട്ടൻ ദുബായ്‌യിലും അരുൺ ഓസ്ട്രേലിയയിലുമായിരുന്നു, അവർക്ക് ആ സമയത്ത് ലീവ് കിട്ടിയിരുന്നില്ല.

ആ ദിവസം ഇന്നും ഞാൻ വളരെ വ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നു, അതൊരു ഇടദിവസമായിരുന്നു, അന്നേ ദിവസം അടുത്ത ബന്ധുക്കളിൽ പലരും ലീവ് കിട്ടാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്നും വൈകീട്ട് വീട്ടിൽ വരാമെന്നൊക്കെ നേരത്തേ പറഞ്ഞിരുന്നു. അന്ന് എന്റെ പുസ്തകപ്രകാശനത്തിന് ആദ്യം എത്തിയ പത്ത് പേരിൽ ദീപുച്ചേട്ടനുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ഐ.ടി. കമ്പനിയുടെ മാനേജീരിയൽ റോളിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന ആളാണ് ആ മനുഷ്യൻ, എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു ദിവസം മാറ്റിവെച്ച് എല്ലാരെക്കാളും മുൻപേ അദ്ദേഹം എത്തിയിരിക്കുന്നു.
പുസ്തകപ്രകാശനത്തിനുശേഷം മറുപടിപ്രസംഗത്തിനായി ഞാൻ മൈക്കിന്റെ അടുത്തേക്കു വരുമ്പോൾ ദീപുച്ചേട്ടനെ അങ്ങകലെ ഏറ്റവും പുറകിൽ ഞാൻ കണ്ടു. പ്രസംഗത്തിനിടയിൽ ഞാൻ ദീപുച്ചേട്ടനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞത് ഇപ്പോഴും എന്റെ മനസ്സിലുണ്ട്.

''ഇന്ന് എന്റെ പുസ്തകപ്രകാശനത്തിന് മറ്റാരും വന്നില്ലെങ്കിലും ഒരാൾ വരുമെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു, എന്റെ ദീപുച്ചേട്ടൻ, ബാംഗ്ലൂരിൽ പഠിക്കുന്ന സമയത്ത് സ്വന്തം അനിയനെപ്പോലെ എന്നെ നോക്കിയ ആളാണ്, ദീപുച്ചേട്ടാ ഒന്ന് എഴുന്നേറ്റ് നില്ക്കുമോ?''

അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റ് നിന്നതും അവിടെയുള്ള എല്ലാവരും കയ്യടിച്ചുകൊണ്ട് പുറകിലേക്കു നോക്കി. അദ്ദേഹം എനിക്ക് ചെയ്തുതന്ന എല്ലാ നന്മകൾക്കും പഠിപ്പിച്ചുതന്ന ജീവിതപാഠങ്ങൾക്കും സ്നേഹത്തിനും എനിക്ക് തിരിച്ചുകൊടുക്കാനുണ്ടായിരുന്നത് ആ കയ്യടികൾ മാത്രമായിരുന്നു.

ഫ്ളാഷ് ബാക്ക് അവസാനിക്കുകയാണ്...

സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ദീപുച്ചേട്ടാ,

ഞാൻ ഇതൊക്കെ എഴുതിനിറയ്ക്കുമ്പോൾ എനിക്കുറപ്പാണ് മുകളിൽ ഞാൻ എഴുതിവച്ച ഓരോ കാര്യവും ചേട്ടൻ നല്ലപോലെ ഓർക്കുന്നുണ്ടാവും. ഞാൻ ചേട്ടനെ എപ്പോഴും ഫോൺ വിളിക്കാറില്ല, പിറന്നാളാശംസപോലും പറയാൻ മറന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷ, എനിക്കു നിങ്ങളെന്നും സ്വന്തം ചേട്ടനെപ്പോലെതന്നെയാണ്, പലപ്പോഴും പ്രകടിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇന്ന് 'ബാസ്കിൻ ആൻഡ് റോബിൻസി'ന്റെ മുൻപിൽ എന്നെ നോക്കി ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ച പൈസയുമായി നില്ക്കുന്ന ആ പയ്യനോട് ഞാൻ പറഞ്ഞത് അന്ന് ചേട്ടൻ എന്നോട് പറഞ്ഞ അതേ വാചകങ്ങളാണ്. എനിക്കുറപ്പാണ്, നാളെ ഈ പയ്യൻ വളർന്നു വലുതാകുമ്പോൾ അവന്റെ മറ്റൊരു സുഹൃത്തിനോട് ഇതുപോലെതന്നെ പറയാൻ അവനു കഴിയുമായിരിക്കും. Values are not taught but caught, മൂല്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കേണ്ടതല്ല, കണ്ട് പഠിക്കേണ്ടതാണ് എന്നാണല്ലോ.

സ്നേഹത്തോടെ,

ജോസഫ്

മായാനദി

''നമ്മൾ ഒരാളെ സത്യസന്ധമായി സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അയാൾ എന്തൊക്കെ അപരാധങ്ങൾ നമ്മളോടു കാണിച്ചാലും അയാളോടുള്ള സ്നേഹം പൂർണ്ണമായും ഇല്ലാതാകില്ല, ഈ പ്രണയം എന്നു പറയുന്നത് നമ്മുടെ തലച്ചോറിലെ ഓർമ്മകൾ മായ്ച്ചുകളയാനാവാത്ത ഭാഗത്താണ് സ്റ്റോർ ചെയ്യപ്പെടുന്നത്''

‘‘Promises are worse than lies. You don't just make them believe, you also make them hope.’’
-Marilyn Monroe

2018 തുടങ്ങിയത് നല്ലൊരു സിനിമ കണ്ടുകൊണ്ടാണ്, ‘മായാനദി’. അതിലെ അപ്പുവിന്റെയും മാത്തന്റെയും പ്രണയം നേരേ ചെന്നുകയറുന്നത് കാഴ്ചക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കാണ്. എത്ര ഓടിച്ചുവിട്ടാലും പൂച്ചയെപ്പോലെ പിന്നെയും തേടിപ്പിടിച്ച് വരുന്ന മാത്തന്റെ സ്നേഹം, ഓരോ തവണ ഒഴിവാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും വീണ്ടും മാത്തൻ തന്നെ കാണാൻ വരുമെന്നുള്ള ഉറച്ച പ്രതീക്ഷയുള്ള അപർണയുടെ പ്രകടിപ്പിക്കാതെപോകുന്ന സ്നേഹം. സിനിമയുടെ അവസാനം ‘നാളെ ഞാൻ വീണ്ടും വരാം’ എന്നു പറഞ്ഞ് പോയ മാത്തന്റെ പിൻവിളി കാത്തിരിക്കുന്ന അപർണ, അവൻ ഇനി ഒരിക്കലും തിരികെവരില്ലെന്ന് ഉറപ്പുള്ളത് സിനിമാക്കൊട്ടകയിലെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രേക്ഷകർക്കു മാത്രമാണ്.

‘മായാനദി’ സിനിമയിലെ ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ഡയലോഗാണ് ‘സെക്സ് ഈസ് നോട്ട് എ പ്രോമിസ്.’ ഒരാളുമായി ശാരീരികബന്ധം ഉണ്ടായി എന്നതുകൊണ്ട് അത് ഒരുമിച്ച് ജീവിക്കാമെന്നുള്ള വാഗ്ദാനമല്ല എന്നതാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. പതിവുശൈലികൾക്ക് വിപരീതമായി ചിത്രത്തിലെ നായികയാണ് ഇത് പറയുന്നത് എന്നുള്ളതു കൂടിയായിരിക്കാം ഈ വാചകമൊരു ചർച്ചാവിഷയമാകാൻ കാരണം. സെക്സ് എന്നത് അതിരുവിട്ടു ചിന്തിക്കേണ്ട ഒന്നല്ല, just an expression of love, not commitment എന്ന തലത്തിലോട്ടു മാറി ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള പല ലേഖനങ്ങളും ഓൺലൈനിൽ മാധ്യമങ്ങളിൽ വന്നതും വായിച്ചു. ഇതൊക്കെ ഇങ്ങനെ വായിച്ചുതള്ളുമ്പോൾ മനസ്സിലേക്കു വന്നത് അവളുടെ മുഖമാണ്. ഒരു പാതിരാത്രി ഫേസ്ബുക്കിലെ ചാറ്റ് വിൻഡോയിൽ വന്ന അവളുടെ നീണ്ട ഒരു ചാറ്റ്, സ്വരം പതിഞ്ഞുപോയ, വാക്കുകൾക്കിടയിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ച നിലവിളികൾ കേൾക്കാമായിരുന്ന ഒരു ചാറ്റ്.

ഹായ് ജോസഫ്, നിങ്ങളിത് വായിക്കുമോ എന്നറിയില്ല, എന്തുകൊണ്ടാണ് ഒരു പരിചയംപോലുമില്ലാത്ത നിങ്ങളോട് മനസ്സുതുറക്കുന്നത് എന്നുപോലും അറിയില്ല. ഒരുപക്ഷേ, ഇനിയൊന്നും ജീവിതത്തിൽ നഷ്ടപ്പെടാനില്ല എന്ന ധൈര്യമായിരിക്കും അതിനു കാരണം. നിങ്ങളുടെ ഏതാനും വീഡിയോകൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്, സത്യസന്ധമായി പറയുന്നപോലെ തോന്നി, തോന്നൽ മാത്രമാണ് കേട്ടോ. എനിക്ക് പണ്ടേ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ട വാക്കാണ് സത്യസന്ധത എന്നത്, എന്നാലും ഒന്നുകൂടി വിശ്വസിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയാണ്. ഞാൻ ഒരു സാധാരണ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച കുട്ടിയാണ്, വീട്ടിൽ അത്ര നല്ലൊരു അന്തരീക്ഷമല്ല എനിക്ക് കിട്ടിയിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ സന്തോഷം കണ്ടെത്തിയത് മുഴുവൻ വിദ്യാലയങ്ങളിലും പഠനത്തിലുമാണ് സാധാരണ അച്ഛനമ്മമാരാണ് പഠിച്ചുമിടുക്കരാവണം എന്നു മക്കളോടു പറയാറ്, എന്റെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെയൊന്നു സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ, പഠനത്തിൽ മികവുപുലർത്തുകയെന്നതു മാത്രമായിരുന്നു എന്റെ ലക്ഷ്യവും സ

ന്താഷവും. കഴിഞ്ഞ മൂന്ന് വർഷമായി ഞാൻ ഡൽഹിയിൽ, നിയമവിദ്യാർത്ഥിനിയാണ്. ഞാൻ ഡൽഹിയിൽ വരുമ്പോൾ എനിക്ക് ഒരു ലക്ഷ്യം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, 'നല്ലപോലെ പഠിച്ച് ഇറങ്ങുക'. ഹോസ്റ്റലിലാണ് ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്നത്, എന്റെ റൂമിൽ ഞാനൊഴികെ എല്ലാവർക്കും ബോയ്ഫ്രണ്ട്സ് ഉണ്ടായിരുന്നു. കൂട്ടുകാരികൾ ഫോണിൽ സംസാരിക്കുമ്പോഴും അവരുടെ പ്രണയത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോഴും എനിക്ക് ബോയ്ഫ്രണ്ട് ഇല്ലാത്തത് ഒരു കുറവായി തോന്നിയിട്ടില്ല. വീട്ടിലെ സാഹചര്യങ്ങളും അനിയത്തിയുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ ഇനി ഞാനേ ഉണ്ടാകൂ എന്ന ബോധ്യവും അങ്ങനെയൊരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാൻപോലും എന്നെ അനുവദിച്ചില്ല. ക്ലാസ്സിലെ ഒരു പയ്യന്റെ പേരു പറഞ്ഞ് കൂട്ടുകാരികൾ എപ്പോഴും എന്നെ കളിയാക്കുമായിരുന്നു. ക്ലാസ്സിലെ ഏറ്റവും നല്ല പയ്യൻ, പെൺകുട്ടികൾ അവന്റെ പുറകിലായിരുന്നു, A true gentle man.

'അവന് ഗേൾഫ്രണ്ട് ഇല്ലെടി, നമുക്ക് സെറ്റ് ആക്കാം' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് അവർ ഇടയ്ക്ക് കളിയാക്കും. അവനെക്കുറിച്ച് നല്ലതുമാത്രമേ ഞാൻ കേട്ടിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു ദിവസം അവൻ എന്നോട് സംസാരിക്കാൻ വന്നു, ഞാൻ വളരെ silent ആണല്ലോയെന്നും എപ്പോഴും പഠനം മാത്രമേയുള്ളോ എന്നും ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഇടയ്ക്ക് സംസാരിക്കുമായിരുന്നു, ക്ലാസ്സ്മേറ്റ്സ് എന്ന നിലയിലുള്ള സാധാരണ സംഭാഷണങ്ങൾ. ഒരു ദിവസം അവൻ എന്നോട് 'നമുക്കൊരു ചായ കുടിച്ചാലോ' എന്ന് ചോദിച്ചു. ഒരുപാട് നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. അന്നു ഞങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവൻ എന്നെ ഇഷ്ടമാണെന്നും ആദ്യമായാണ് ഒരാളോട് ഇഷ്ടം ഇതുപോലെ തുറന്നുപറയുന്നതെന്നും പറഞ്ഞു.

I am sorry എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അതിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറിയത്. അവനത് അങ്ങേയറ്റം ബഹുമാനത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. ഇടയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ കാണും, സംസാരിക്കും. അവന്റെ വാക്കുകളിൽ അപ്പോഴും എന്നോടുള്ള പ്രണയം കാണാമായിരുന്നു.

അവൻ എന്നെ പ്രൊപ്പോസ് ചെയ്ത കാര്യം എന്റെ കൂട്ടുകാരികൾ അറിഞ്ഞു. അവർ ഓരോന്നു പറഞ്ഞെന്നെ മനസ്സിലാക്കിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. 'നീ എന്തിനാണ് പ്രണയത്തെ എതിർക്കുന്നത്, അവനൊരു നല്ല ചെറുക്കനാണ്, പ്രണയം തെറ്റൊന്നുമല്ല, നിങ്ങൾ ഒരേ ജാതിയല്ലേ, ഫാമിലിയും കുഴപ്പമില്ല, ഒരാളുടെ സത്യസന്ധമായ സ്നേഹത്തെ ചുമ്മാ വില കുറച്ച് കാണരുത്.'

എവിടെയൊക്കെയോ എനിക്കും അവനോട് ഒരിഷ്ടമൊക്കെ തോന്നിത്തുടങ്ങി, അല്ല, എനിക്ക് ഉള്ളിൽ നേരത്തേ തോന്നിയിരുന്ന ഇഷ്ടത്തെ ഞാൻ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി എന്നുവേണം പറയാൻ. രണ്ട് വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഞങ്ങൾ ഒരുപാട് അടുത്തു. ഈ സ്നേഹം, കരുതൽ എന്നീ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കിത്തന്നത് അവനാണ്. ഞാനവനെ എന്റെ സ്വന്തമായി കണ്ടു സ്നേഹിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു; എന്നാലും ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഞാൻ തീർത്ത ചില അകലങ്ങൾ അങ്ങനെതന്നെ തുടർന്നു. അവന്റെ ബൈക്കിൽ കയറില്ല, വളരെ വൈകാരികനേരങ്ങളിൽ അവൻ ആഗ്രഹിച്ചപോലെ

ഞാൻ നിന്നുകൊടുത്തിട്ടില്ല. ആ അകലമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ കാവല്ക്കാരൻ.

ഒരിക്കൽ അവന് സുഖമില്ലാതെവന്നപ്പോൾ എന്നോട് അവന്റെ റൂം വരെ ഒന്നു ചെല്ലാമോ എന്നു ചോദിച്ചു. ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്ക് റൂമിൽ വരില്ലെന്ന് തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. 'എനിക്ക് പനിയാണ്, കിടക്കുകയാണ്. തന്നെ ഒന്നും ചെയ്യില്ല, ഒന്നു വാടോ' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ ഞാൻ ചെന്നു. ഒരു ചായ ഇട്ടുകൊടുത്തു, കുറച്ചുനേരം വർത്തമാനം പറഞ്ഞിരുന്നു. ഇറങ്ങാൻ നേരത്ത് അവൻ ഒരു താങ്ക്സ് പറഞ്ഞു. അന്ന് അവിടെനിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ എനിക്കവനോട് സ്നേഹം കൂടുകയായിരുന്നു. പിന്നീട് ഞാൻ ഇടയ്ക്കൊക്കെ അവന്റെ വീട്ടിൽ പോകുമായിരുന്നു.

'എടോ, വല്ലാത്ത ഒരാഗ്രഹം, തന്നെ ഉമ്മ വയ്ക്കാൻ, എന്തായാലും നമ്മൾ ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതല്ലേ, പ്ലീസ്.' ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത ഒരു നിമിഷത്തിൽ അവൻ ചോദിച്ചു.

എനിക്കും ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നു, ഇത്രയും കാലം ഞാൻ മനപ്പൂർവ്വം ഉണ്ടാക്കിയ ശാരീരിക അകലം ഇല്ലാതാക്കാൻമാത്രം അവന്റെ സ്നേഹം എന്നെ ജയിച്ചിരുന്നു. എന്റെ അച്ഛനുശേഷം ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി ഞാൻ ഒരാണിനെ ചുംബിച്ചു. ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും ഞങ്ങൾക്കിടയിലെ അകലം കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. മൂന്നാം വർഷം അവസാനിക്കാറായപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള എല്ലാ അകലവും ഇല്ലാതായി. We had sex and we lived like husband and wife. ഫൈനൽ സെമസ്റ്റർ പരീക്ഷാസമയത്ത് എനിക്ക് എന്തൊക്കെയോ ശാരീരിക അസ്വസ്ഥതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, എന്നാലും ഞാൻ പരീക്ഷകൾ നല്ലപോലെ എഴുതി. അവസാനത്തെ പരീക്ഷ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ക്ലാസ്സിൽ തലകറങ്ങി വീണു. പരീക്ഷ നല്ലരീതിയിൽ എഴുതാൻ പറ്റിയില്ല. അന്ന് വൈകുന്നേരം ഞാൻ ഡോക്ടറെ കാണാൻ പോയി.

എന്നെ പരിശോധിച്ച ഡോക്ടർ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ കേട്ടതും എനിക്ക് ശരീരം മുഴുവൻ തളരുന്നപോലെ തോന്നി, എന്റെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞൊഴുകാൻ തുടങ്ങി, ഭയന്നിട്ട് ഞാൻ അവിടെന്നിന്നും ഇറങ്ങിയോടി. ഞാൻ pregnant ആയിരുന്നു. അതെനിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്തു ചെയ്യണം എന്നറിയാതെ, എവിടേക്ക് പോകണം എന്നറിയാതെ ബസ് സ്റ്റോപ്പിൽ മുഖം പൊത്തി നിന്നു ഞാൻ കരഞ്ഞു. കുറച്ചു സമയത്തിനു ശേഷം ഞാൻ അവനെ വിളിച്ച് കാര്യം പറഞ്ഞു.

'നമ്മൾ protection ഉപയോഗിച്ചിരുന്നല്ലോ, പിന്നെ ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു, നീ പേടിക്കണ്ടാ, ഞാൻ ഉടനെ വരാം.' എന്നെക്കാൾ ഭയന്നത് അവനായിരുന്നു, ഞങ്ങളുടെ കാര്യം അന്നുതന്നെ വീട്ടിൽ അവതരിപ്പിക്കണമെന്നും കല്യാണം ഉടനെ നടത്തണമെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവൻ ആദ്യമായി പൊട്ടിത്തെറിച്ചുകണ്ടത് അന്നായിരുന്നു.

'നിനക്ക് വട്ടാണോ, ഞാൻ ഇതുവരെ നിന്റെ കാര്യം വീട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുപോലുമില്ല, നിന്റെ വീട്ടിലെ അവസ്ഥയല്ല എന്റെ വീട്ടിൽ, അവരെ convince ചെയ്യുകയെന്നാൽ നല്ല

പണിയാണ്.'

നമ്മുടെ മുൻപിൽ വേറേ വഴിയില്ലല്ലോ, എങ്ങനെയെങ്കിലും ഇത് വീട്ടിൽ പറ, നമുക്ക് ധൈര്യമായി മുന്നോട്ട് പോകാമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ എന്റെ മുൻപിൽ പതറുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു.

'കല്യാണം കുട്ടിക്കളിയല്ല, നീ ഒരുമാതിരി സാധാരണ പെൺപിള്ളേരെപ്പോലെ ചിന്തിക്കല്ലേ, എനിക്കറിയാവുന്ന ഒരു gynaecologist ഉണ്ട്, ഞാൻ ഒന്ന് ചോദിച്ചു നോക്കട്ടെ.' അവൻ പറഞ്ഞു.

Abortion ചെയ്യാൻ ഒരു തരത്തിലും സമ്മതിക്കില്ലയെന്നു ഞാൻ തീർത്തു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, എന്നെ ജയിക്കാൻമാത്രം അവന്റെ വാക്കുകൾക്ക് ബലമുണ്ടായിരുന്നു.

'ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കണമെങ്കിൽ ഇതു ചെയ്തേ മതിയാകൂ. എന്തായാലും നമ്മൾ കല്യാണം കഴിക്കും. ഇതിനെ വലിയ തെറ്റായൊന്നും കാണണ്ട. ഈ ഡോക്ടർ എനിക്ക് വളരെ അടുത്തറിയാവുന്ന ഒരു സുഹൃത്താണ്, എന്റെ ഫാമിലിയുമായി അടുപ്പമുള്ള ആളാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്നെ എന്റെ സുഹൃത്തായേ അവതരിപ്പിക്കുള്ളൂ. നീ ഒന്നുകൊണ്ടും പേടിക്കണ്ടാ. ഒരു അബദ്ധം പറ്റിയതാണെന്ന് പറയാം, നിനക്ക് വിഷമം തോന്നരുത്.'

ഒടുവിൽ, മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ ഞാനതിനു സമ്മതിച്ചു.

ഡോക്ടർ പെൺകുട്ടിയുടെ നോട്ടവും പെരുമാറ്റവും പുച്ഛം നിറഞ്ഞതും കളിയാക്കുന്ന രീതിയിലുമായിരുന്നു. 'മേലിൽ ഇത്തരം പോക്കുകേസ്സുകളുമായി 'സഹായം' എന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുത്' എന്നാ പെൺകുട്ടി അവനോട് പറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ ചങ്ക് തകർന്നുപോയി.

കുറച്ചുകാലം ഞാൻ ചെറിയൊരു depression-ൽ ആയിരുന്നു. അവന്റെ സ്നേഹവും സാമീപ്യവും ഞാൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രതീക്ഷിച്ചത് ആ സമയത്തായിരുന്നു. പക്ഷ, ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു പുതിയ അകലം അവൻ സൃഷ്ടിച്ചു. വിളികൾ ഇല്ലാതായി, എല്ലാം ശരിയാക്കാൻ കുറച്ചു സമയം തരണം എന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ പോയി. എപ്പോഴും വിളിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ ഫോൺ busy ആയിരുന്നു. എന്നെ ഒഴിവാക്കുന്നു എന്ന ഭയം ആദ്യമായി എനിക്ക് തോന്നിത്തുടങ്ങി. ഞാൻ അവനെ അന്വേഷിച്ചു വീട്ടിൽ പോകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, കണ്ടില്ല. ഒരു ദിവസം ഞാൻ അവനെയും ആ ലേഡി ഡോക്ടറെയും ഒരുമിച്ച് കണ്ടു. അതിനെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ എന്റെ ഹെൽത്ത് ഇഷ്യൂ സംബന്ധിച്ചു സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കാനായിരുന്നു എന്നായിരുന്നു മറുപടി.

ഒരു ദിവസം എനിക്ക് ഒരു ഫോൺ കാൾ വന്നു: 'നിനക്കിതു സ്ഥിരം ഏർപ്പാടാണോ? സ്ഥിരം ഏർപ്പാടാണെങ്കിൽ ഡൽഹിയിൽ അതിനു പറ്റിയ സ്ഥലങ്ങളുണ്ട്. ഞാൻ അവന്റെ ഗേൾഫ്രണ്ട് ആണ്, വിവാഹം കഴിച്ച് ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചവരാണ്. അവന്റെ പിന്നാലെ നടക്കുന്നത് നിർത്തുന്നതാണ് നിനക്ക് നല്ലത്.'

എന്നെ വിളിച്ചത് ആ ഡോക്ടർ പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു. തിരിച്ചൊന്നും പറയാൻ സാധിക്കാത്തത്രയും എന്റെ മനസ്സ് തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ

എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി കേട്ടു. ഉടനെ അവനെ വിളിച്ചു, ഫോൺ സ്വിച്ച് ഓഫ് ആയിരുന്നു. പിന്നീടുള്ള ഒരുപാട് രാത്രികളിൽ ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ ഞാനവനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു, ഒരിക്കൽപോലും ആ ഫോൺ റിങ് ചെയ്തില്ല. അവൻ എന്നെ ചതിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു വേദനയോടെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

ജോസഫ്, സത്യസന്ധമായി സ്നേഹിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ഞാൻ ചതിക്കപ്പെട്ടു, വേശ്യ എന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ടു. ജീവനുള്ള എന്റെ കുട്ടിയെ അന്ന് ഞാൻ SONOGRAM കണ്ടതാണ്. അതിനെ കൊന്നുകൊണ്ട് ഞാനൊരു കൊലയാളിയുമായി. സ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഒരാൾക്ക് ഇതിൽക്കൂടുതൽ മുറിവേല്ക്കാൻ പറ്റുമോ? വേദന സഹിക്കാനാവാതെ ഞാൻ ആത്മഹത്യയ്ക്ക് ശ്രമിച്ചു, കൂട്ടുകാരികൾ കണ്ടതുകൊണ്ട് അവർ വേഗം എന്നെ ആശുപത്രിയിലെത്തിച്ചു. ഇന്ന് ഞാനിത് താങ്കൾക്ക് എഴുതുമ്പോൾ, ആശുപത്രിയിൽനിന്ന് എനിക്ക് ഇട്ടുതന്ന ബാൻഡ് എയ്ഡ് എന്റെ കയ്യിലുണ്ട്.

എനിക്ക് അവളോട് പറയാൻ മറുപടികൾ ഇല്ലായിരുന്നു, ഞാൻ എന്റെ ഫോൺ നമ്പർ നല്കി, നമുക്ക് സംസാരിക്കാം എന്നുപറഞ്ഞു. ജീവിതത്തിൽ എന്നെ കരകയറ്റിയ സംഭവങ്ങളും വാക്കുകളും വായിച്ച പുസ്തകങ്ങളും ഒക്കെ ചേർത്തു ഞാൻ ആ പെൺകുട്ടിയോടു സംസാരിച്ചു. ആദ്യമായാണ് ഒരാൾ ജീവിതത്തിലോട്ട് തിരിച്ചുവരണം എന്ന് അയാളെക്കാൾ കൂടുതൽ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. പതിയെ ഞങ്ങൾ നല്ല സുഹൃത്തുക്കളായി മാറി. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ അവൾ വിളിക്കുമായിരുന്നു, ഓരോ വിളിക്കുപുറകിലും മറച്ചുപിടിച്ച എന്തോ ഭയമോ സങ്കടമോ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പ്രണയബന്ധത്തിൽ ഒരാൾ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഭയക്കേണ്ടത് പ്രണയിക്കുന്ന വ്യക്തിയെ നഷ്ടപ്പെടുമോ എന്നല്ല, അയാൾ അകന്നുപോയാലും പറ്റിച്ചിട്ട് പോയാലും പിന്നെയും അയാളെത്തന്നെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമോ എന്നതിനെയാണ്.

''നിനക്ക് അവനോട് വെറുപ്പുണ്ടോ'' എന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞത് ''ഇല്ല'' എന്നാണ്. ഇപ്പോഴും എവിടെയൊക്കെയോ പഴയ സ്നേഹമുണ്ടോയെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയതൊരു ക്ലാസ്സിക് മറുപടിയാണ്:

''നമ്മൾ ഒരാളെ സത്യസന്ധമായി സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അയാൾ എന്തൊക്കെ അപരാധങ്ങൾ നമ്മളോടു കാണിച്ചാലും അയാളോടുള്ള സ്നേഹം പൂർണ്ണമായും ഇല്ലാതാകില്ല, ഈ പ്രണയം എന്നു പറയുന്നത് നമ്മുടെ തലച്ചോറിലെ ഓർമ്മകൾ മായ്ച്ചുകളയാനാവാത്ത ഭാഗത്താണ് സ്റ്റോർ ചെയ്യപ്പെടുന്നത് എന്നു തോന്നുന്നു.''

അവളുടെ ഫോൺ കോൾ കുറച്ച് മുൻപു വന്നിരുന്നു. ഇത് എഴുതാൻ തീരുമാനിച്ചത് അതിനുശേഷമാണ്.

''ജോസഫ്, അവന്റെ കല്യാണമാണ്, ആ ഡോക്ടർകുട്ടിയെത്തന്നെയാണ് കെട്ടുന്നത്, പക്ഷേ, എന്നെ വിളിച്ചത് കല്യാണത്തിനല്ല. ആ കുട്ടിക്ക് വല്ലാത്ത സംശയം ഞങ്ങൾ തമ്മിലെന്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്ന്. അവന് അവളെ ഭയങ്കര ഇഷ്ടമാണ്, ഞാനൊന്ന് അവളോടു പറയണം, ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു എന്ന്.''

''എന്നിട്ട് നീ എന്ത് തീരുമാനിച്ചു?''

''ഞാൻ ആ കുട്ടിയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു, എനിക്ക് ഒരു

വീഴ്ചപറ്റിയപ്പോൾ അവൻ കൂടെ നിന്നതാണ് എന്ന്.''

അതെ, അവൾ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്, ''നമ്മൾ ഒരാളെ സത്യസന്ധമായി സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇത്തരം അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അത് കുറഞ്ഞെന്നൊക്കെവരാം. പക്ഷേ, അത് ഇല്ലാതാവുന്നില്ല.''

Sex is not a promise എന്ന് പറയുന്നവരോട് അവൾ എന്ത് മറുപടിയായിരിക്കും പറയുക?

¶മായാ... നദി...¶

തന്തയില്ലാത്ത ഡിജിറ്റലിസം

Whoever controls the media controls the mind

–ജിം മോറിസൺ

‘‘Don't trust everything you see... Even salt looks like sugar.’’

-*MaryumAhsam*

പണ്ടുകാലത്തെ ചില കിടിലൻ നുണകളുണ്ട്, ‘സനത് ജയസൂര്യയുടെ ബാറ്റിൽ സ്പ്രിങ് ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണയാൾ എളുപ്പത്തിൽ സിക്സറുകളടിക്കുന്നത്,’ ‘ഇന്ത്യൻ ബാറ്റ്സ്മാൻ സിദ്ദു ഒരു അംപയറിനെ തലയ്ക്കടിച്ചു കൊന്നിട്ടുണ്ട്,’ ‘രാത്രി ചൂളം വിളിച്ചാൽ പാമ്പ് വരും,’ ‘യക്ഷി വെള്ളസാരിയുടുത്ത്, ചിലങ്കയിട്ട് നല്ല മൊഞ്ചത്തിയായേ രാത്രി വരൂ,’ ‘സ്കൂളിൽ പോകുന്ന വഴി ഒറ്റ മൈനയെ കണ്ടാൽ അന്ന് അടി കിട്ടിയിരിക്കും,’ ‘പഠിച്ച് നല്ലൊരു ജോലിയൊക്കെ ആയിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ജീവിതം അടിപൊളിയാണ്.’ ഇതൊക്കെ അത്ര ഉപദ്രവമില്ലാത്ത നുണകളായിരുന്നു, ഈ ആടിനെ പട്ടിയാക്കുന്ന ടൈപ്പ് സംഗതികൾ, പക്ഷേ, ഇപ്പൊ നമ്മൾ കേൾക്കുന്നതും വായിക്കുന്നതും ആടിനെ ദേശീയപക്ഷിയാക്കുന്ന പോലത്തെ ഹോളോഗ്രാഫിക്സ് വച്ച അസാധ്യ നുണകളാണ് (കല്ലുവച്ച നുണ എന്നു പറയുന്നില്ല, കല്ലിൽ കുറച്ചൊക്കെ സത്യം ഉണ്ട്).

നുണ സത്യത്തെക്കാൾ എളുപ്പത്തിൽ വിറ്റുപോകുന്ന സ്ഥലമാണ് സോഷ്യൽ മീഡിയ എന്നു തോന്നുന്നു. നുണകൾക്ക് ഇത്ര അഴകും ആഴവും ഉണ്ടെന്ന് നമുക്ക് പഠിപ്പിച്ചുതന്നത് ഫേസ്ബുക്ക്, യു ട്യൂബ്, ഇൻസ്റ്റഗ്രാം, വാട്സ്ആപ്പ് തുടങ്ങിയ ഡിജിറ്റൽ ലോകമാണ്.

ഒരു ഉദാഹരണം പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ എളുപ്പമായിരിക്കും. എന്റെ അമ്മയുടെ അനുജത്തി ഒരു കന്യാസ്ത്രീയാണ്, അവർ ജർമനിയിലാണ് താമസിക്കുന്നത്. ഞങ്ങൾ അമ്മവീട്ടുകാർക്കു മാത്രമായി ഒരു വാട്സ്ആപ്പ് ഗ്രൂപ്പ് ഉണ്ട്. അടുത്തയിടയ്ക്കാണ് ഞങ്ങളുടെ സിസ്റ്റർ ആന്റി സ്മാർട്ട് ഫോൺ വാങ്ങിച്ചത്. ഞങ്ങൾ ആന്റിയെ ‘Cousins United’ എന്ന ഗ്രൂപ്പിലേക്ക് ആഡ് ചെയ്തു. ആദ്യമൊക്കെ, പ്രാർത്ഥനകളും യേശുവിന്റെ ചിത്രങ്ങളും ഒന്നു വീതം മൂന്ന് നേരം അവർ അയയ്ക്കുമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഞങ്ങൾക്ക് ഗ്രൂപ്പിൽ കിട്ടിയ മെസ്സേജ് വായിച്ച്, ആന്റി ഒഴികെ ബാക്കിയെല്ലാവരും ചിരിച്ചായിരുന്നു. ആ മെസ്സേജ് ചുവടെ കൊടുക്കുന്നു: ‘എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിക്കുക, ഇനിയാരും ‘Frooti’ വാങ്ങിക്കുടിക്കരുത്, എയ്ഡ്സ് ബാധിതനായ ഒരാൾ, തന്റെ ബ്ലഡ് അതിൽ ചേർത്തതായി സംശയിക്കുന്നു. എത്രയും പെട്ടെന്ന് ഈ വാർത്ത നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ എത്തിക്കൂ.’

ഞാൻ 2007-ൽ, പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമയത്ത് ടെക്സ്റ്റ് മെസ്സേജ്(അന്ന് whatsapp ഇല്ലായിരുന്നു) ആയി വന്ന വാർത്തയായിരുന്നു ഇത്. അന്ന് ഞാനിതു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഗൂഗിൾ ചെയ്തു നോക്കിയപ്പോഴാണ് അതൊരു തട്ടിപ്പുവാർത്തയായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലായത്. പത്തു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം പിന്നെയും ആ വാർത്ത കണ്ടപ്പോൾ ചിരി വന്നുപോയി. ഞാൻ സിസ്റ്റർ ആന്റിയെ കുറ്റം പറയില്ല, ഒരിക്കൽ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചതുപോലെ അവരും വിശ്വസിച്ചുകാണും. ഞങ്ങൾ ആന്റിയോട് അതൊരു ‘നുണ’യാണ് എന്നു പറയുന്നതുവരെ അവർക്കതു

സത്യമായിരുന്നു.

ഇനിയീ കാലഘട്ടത്തിൽ, നമ്മളിൽ നല്ലൊരു ശതമാനം ആളുകളും പറ്റിക്കപ്പെട്ട ഒരു വാർത്തയെക്കുറിച്ച് പറയാം. കൊച്ചി മെട്രോ വന്ന് ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ തരംഗമായ വാർത്തയാണ്,

ക്ഷീരമുള്ളോരകിടിൻ ചുവട്ടിലും ചോരതന്നെ കൊതുകിന്നു കൗതുകം. കൊച്ചി മെട്രോയിൽ മദ്യപിച്ച് ഉറങ്ങുന്ന യുവാവിന്റെ ചിത്രം വൈറൽ.

മലയാളി നന്നാവില്ല, കൊച്ചി മെട്രോയിൽ മദ്യപിച്ച് കിടന്നുറങ്ങിയ യുവാവ്.

ഒരാഴ്ച തികയുന്നതിനു മുൻപ് കൊച്ചി മെട്രോയിൽ പാമ്പ്, ഇവനെയൊക്കെ എന്താ ചെയ്യണ്ടത്?

ഈ വാർത്ത വന്നതും എല്ലാ ട്രോൾ പേജുകളും ഇതിനെ ഏറ്റെടുത്തു, അയാളുടെ ചിത്രംവച്ച് ഒരുപാട് ട്രോളുകൾ, ചിലരൊക്കെ മലയാളികളുടെ സംസ്കാരത്തെ ചോദ്യംചെയ്ത് വീഡിയോകൾ ഒക്കെ പോസ്റ്റി. രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് മനോരമയിലും മാതൃഭൂമിയിലും മറ്റു പ്രമുഖ ഓൺലൈൻ ന്യൂസ് സൈറ്റുകളിലും മറ്റൊരു വാർത്ത കാട്ടുതീപോലെ പടർന്നു,

മദ്യപിച്ച് മെട്രോയിൽ കിടന്നുറങ്ങിയ യുവാവിന്റെ ചിത്രത്തിനു പിന്നിലുള്ള സത്യാവസ്ഥ.

ബധിരനും മൂകനുമായ എൽദോ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരനാണ് ആ ചിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. അയാളുടെ സഹോദരൻ എറണാകുളം ജനറൽ ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഗുരുതരാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു, സഹോദരനെ കണ്ടു വരുന്ന വഴി എൽദോയുടെ ചെറിയ മകൻ മെട്രോയിൽ കയറണം എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, രണ്ടുപേരുംകൂടി ആലുവവരെ മെട്രോയിൽ യാത്ര ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചു. തന്റെ ചേട്ടന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചാലോചിച്ച്, ദുഃഖഭാരത്താലും ക്ഷീണത്താലും അയാൾ ഉറങ്ങിപ്പോയതാണ്. ഇതു കണ്ട ആരോ ഒരാൾ ഫോട്ടോയെടുത്തു നല്ലൊരു തലക്കെട്ടും കൊടുത്ത് ഫേസ്ബുക്കിൽ ഇട്ടു. ചിലരൊക്കെ സ്വന്തമായി പേരിട്ടുതുടങ്ങിയ ഓൺലൈൻ വാർത്താസൈറ്റുകൾ അതിനെയങ്ങ് ആഘോഷിച്ചു. ആ യുവാവിന്റെ ചിത്രം വൈറൽ ആയി, മനസ്സാവാചാ അറിയാത്ത, ചെയ്യാത്ത തെറ്റിന്റെ പേരിൽ ആ പാവം മനുഷ്യൻ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടു.

സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ KMRL (Kochi Metro Rail Limited) അയാൾക്കു രണ്ടായിരം രൂപയുടെ ട്രാവൽ കാർഡ് നല്കി, അയാൾക്കു നേരിടേണ്ടിവന്ന നാണക്കേടിന് ചെറിയൊരു പരിഹാരം ചെയ്തു.

ഇതുപോലെ എത്രയെത്ര വാർത്തകളാണ് ദിവസവും നമ്മളുടെ മുൻപിൽ വരുന്നത്. ഏതാണ് സത്യം, ഏതാണ് നുണയെന്നു ചോദിച്ചാൽ കലാഭവൻ മണിച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞപോലെ, 'തമ്പുരാനറിയാം' എന്നു പറയേണ്ടിവരും.

സ്ട്രീറ്റ് ലൈറ്റിന്റെ അടിയിൽ രാത്രികാലങ്ങളിൽ മൂത്രമൊഴിക്കുന്ന സ്വഭാവം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു (എബ്രഹാം ലിങ്കൺ).

ഇങ്ങനെ ഒരു പോസ്റ്റ് ഫെയ്സ് ബുക്കിൽ കണ്ടാൽ 'നോക്കൂ, എബ്രഹാം

ലിങ്കൺന്റെ മുത്തച്ഛൻ മലയാളി ആണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് അത് ഷെയർ ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപ് ഇതു പുള്ളിക്കാരൻ ശരിക്കും ചെയ്തതാണോ എന്ന് ഒന്ന് അന്വേഷിച്ചുനോക്കുന്നത് നല്ലതല്ലേ? നമ്മളൊക്കെ കേട്ടിട്ടുള്ളത് അദ്ദേഹം സ്ട്രീറ്റ് ലൈറ്റിന്റെ ചുവട്ടിലിരുന്നു പഠിച്ചു എന്നല്ലേ! സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ വാർത്തകൾക്ക് ശ്രദ്ധ കിട്ടണം എന്നുണ്ടെങ്കിൽ കുറച്ചു നെഗറ്റീവ് ആയി വാർത്ത ഷെയർ ചെയ്താലേ കാര്യമുള്ളൂ.

മുങ്ങിമരിക്കാൻ പോയ യുവതിയോട് യുവാവ് ചെയ്തതെന്തെന്നറിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ ഞെട്ടും.

ഈ വാർത്ത സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ ഒരു നല്ല ചിത്രവും വച്ച് ന്യൂസ് ലിങ്ക് ആയി ഷെയർ ചെയ്യുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും നമ്മൾ ചിന്തിക്കും, 'അവൻ എന്ത് തെമ്മാടിത്തരമാണ് ആ കുട്ടിയോട് കാണിച്ചത്'എന്ന്.

വാർത്ത തുറന്നു നോക്കുമ്പോൾ, ആ യുവാവ് പെൺകുട്ടിയെ രക്ഷിച്ചുകാണും. അല്ലാതെ മുങ്ങിമരിക്കാൻ പോകുന്ന പെൺകുട്ടിക്ക് യുവാവ് ചിക്കൻ ബിരിയാണി വാങ്ങിക്കൊടുക്കില്ലല്ലോ?

നിങ്ങൾക്ക് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പറയുന്ന ഒരു കാര്യം ഇപ്പോൾ ചെയ്യണം, സിമ്പിളാണ്.

നിങ്ങളുടെ രണ്ട് ചുണ്ടുകളും ഒട്ടും മുട്ടാതെ 'COCA COLA'എന്നു പറയണം, മാക്സിമം മൂന്ന് തവണ ട്രൈ ചെയ്യാം.

(Take 5 seconds and try)

നിങ്ങൾക്ക് ചുണ്ടുകൾ പരസ്പരം മുട്ടാതെ ആദ്യ ശ്രമത്തിൽത്തന്നെ പറയാൻ പറ്റിയെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പരാജയമാണ്, രണ്ടു തവണ വേണ്ടിവന്നു എങ്കിൽ, തികഞ്ഞ പരാജയമാണ്, ഇനി മൂന്ന് തവണ വേണ്ടിവന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾ സത്യമായും വൻ തോൽവിയാണ്.

മറിച്ച്, ഇങ്ങനെയാണ് ചിന്തിച്ചതെങ്കിൽ, 'അല്ലെങ്കിലും COCA COLA എന്നു പറയുമ്പോൾ ചുണ്ട് മുട്ടില്ലല്ലോ?' അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ബോധവും ബോധ്യവും ഉള്ള ആളാണ്, നിങ്ങൾക്കറിയാം ഇത് ആളെ പറ്റിക്കുന്ന പരിപാടിയാണെന്ന്, കാരണം കൊക്ക കോള എന്നു പറയുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിലും ചുണ്ട് മുട്ടില്ലല്ലോ.

ഇന്ന് സോഷ്യൽ മീഡിയ ചെയ്യുന്നത് ഇതുതന്നെയാണ്, സത്യങ്ങളെ വളച്ചൊടിച്ചു നല്ല നുണയാക്കി അതിനെ സത്യത്തിന്റെ, ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കും. സത്യങ്ങളെക്കാൾ എളുപ്പത്തിലത് വിറ്റഴിയും.

WHOEVER CONTROLS THE MEDIA CONTROLS THE MIND എന്ന് അമേരിക്കൻ പാട്ടുകാരനും എഴുത്തുകാരനുമായ ജിം മോറിസൺ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നമ്മൾപോലും അറിയാതെ മാധ്യമങ്ങൾ നമ്മുടെ ചിന്തകളെ സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്നതാണതിന്റെ അർത്ഥം.

വെള്ളത്തിൽ വീണ മീനിനെ മരണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ച പാമ്പിന് എത്ര ലൈക്ക്?

ഇങ്ങനെയൊരു വാർത്ത കണ്ടാൽ, നമ്മൾ 'മനുഷ്യനില്ലാത്ത നന്മ ഈ പാവം ജീവിക്കുണ്ട്' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് തള്ളുമായിരിക്കും. 'പക്ഷേ, മീൻ ജീവിക്കുന്നത്

വെള്ളത്തിലല്ലേ? പാമ്പ് ഈ മീനിനെ കൊല്ലുന്ന ചിത്രമല്ലേ ഇത്'എന്നു ബോധമുള്ള ഒരാൾ പറയുമ്പോൾ 'അത് ശരിയാണല്ലോ' എന്നു പറഞ്ഞു പ്ലിങ്ങുമായിരിക്കും.

കുറച്ചുകാലങ്ങൾക്കു മുൻപ് കോളജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരു ക്ലാസ്സ് എടുക്കാനായി ക്ഷണം കിട്ടിയിരുന്നു. 'Social media influence in youngsters'എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഞാൻ സംസാരിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. സാധാരണ ശൈലിയിൽനിന്നു കുറച്ചു വ്യത്യസ്തമായാണ് അന്നു ക്ലാസ്സ് എടുത്തത്.

'ചില ചിത്രങ്ങൾ ഞാൻ കാണിക്കും, ഓരോന്നും കാണുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഓടിവരുന്ന ആദ്യ മൂന്ന് കാര്യങ്ങൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറയണം. എന്താണോ മനസ്സിലേക്കു വരുന്നത് അത് ചുമ്മാ ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞാൽ മതി.' ഞാൻ കുട്ടികളോടായി പറഞ്ഞു. അവർ വളരെ ആകാംക്ഷയോടെ സ്ക്രീനിലേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു.

ആദ്യം കാണിച്ചത് ചൈനയുടെ മാപ്പ് ആണ്.

എല്ലാവരും ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയാൻ തുടങ്ങി! 'ചാത്തൻ സാധനങ്ങൾ, ഡ്യൂപ്ലിക്കേറ്റ് സാധനങ്ങൾ, പോപ്പുലേഷൻ.'

പിന്നീട് കാണിച്ചത് സോളാർ പാനലിന്റെ ചിത്രമാണ്. ആദ്യം വന്നത് വലിയൊരു ചിരിയാണ്, പിന്നീട് 'സരിത, സോളാർ സ്കാം, തട്ടിപ്പ്' എന്നിങ്ങനെ എല്ലാവരും ഒന്നൊന്നായി ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയാൻ തുടങ്ങി.

അവസാനം MRF എന്ന് കാണിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവരും വിളിച്ചുപറഞ്ഞത് 'സച്ചിൻ, ക്രിക്കറ്റ്, വിരാട് കോഹ്‌ലി' എന്നിങ്ങനെയാണ്.

കാണിച്ച ചിത്രങ്ങൾക്കു മറുപടിയായി കുട്ടികൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതു തീർച്ചയായും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, ചൈന എന്നുകാണിച്ചപ്പോൾ, ലോകത്തെതന്നെ ശക്തമായ Economy എന്ന് എന്തുകൊണ്ടാണ് ആരും പറയാത്തത്? സോളാർ കാണിച്ചപ്പോൾ, സൗരോർജത്തെക്കുറിച്ചോ, അതുകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ഒരു കുട്ടിപോലും പറയാഞ്ഞതെന്താണ്?

നമ്മൾ എപ്പോഴും കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെടുക. ഫേസ്ബുക്കിൽ 'News feeds' എന്നൊരു സംഭവം കാണാൻ സാധിക്കുമല്ലോ, ഫീഡ് എന്ന വാക്കിന് 'തീറ്റുക' എന്നും അർത്ഥം ഉണ്ട്. നല്ലൊരു ശതമാനം ആളുകളും തിന്നുന്നത് ഇത്തരം വാർത്തകളാണ്.

ബുദ്ധിസം നമ്മളോട് പറയുന്നത്, Before you speak think about three things, 'Is it necessary, is it useful and is it kind' നിങ്ങൾ പറയുന്ന കാര്യം ഇപ്പോൾ പറയേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടോ? ഞാനീ പറയുന്ന കാര്യം ആർക്കെങ്കിലും ഉപകാരപ്പെടുന്ന ഒന്നാണോ, ഇതിൽ കരുണയുടെ ഒരു അംശം ഉണ്ടോ എന്ന് എപ്പോഴും ആലോചിക്കാനാണ്.

ഇനിമുതൽ സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ഇതൊന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കാവുന്നതാണ്. ഞാൻ ഷെയർ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന ഫേസ്ബുക്ക് പോസ്റ്റ്, വീഡിയോ അല്ലെങ്കിൽ whatsapp ഫോർവേഡ് ആർക്കെങ്കിലും ഉപകാരപ്പെടുന്നതാണോ? (ചിരിപ്പിക്കുന്ന, വെറുപ്പ് പടർത്താത്ത എന്തും

ഉപകാരപ്രദമാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.) ഞാനിപ്പോൾ ഇതു ഷെയർ ചെയ്യണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടോ? എന്തെങ്കിലും നന്മയോ സ്നേഹമോ ഇത് കാണുന്ന, വായിക്കുന്ന ആൾക്ക് കിട്ടാൻ പോകുന്നുണ്ടോ?

മതവും രാഷ്ട്രീയവും ഇപ്പോൾ അരങ്ങുവാഴുന്നത് സോഷ്യൽ മീഡിയയിലാണ്, ചില പോസ്റ്റുകളൊക്കെ കാണുമ്പോൾ അത് ഷെയർ ചെയ്തവനെയെടുത്ത് കിണറ്റിൽ ഇടാൻ തോന്നും.

ഫെയ്സ്ബുക്കിൽ, 'കുരിശിന്റെ വഴിക്ക് വന്നപ്പോൾ കാലിടറി വീണ കർത്താവിന് ഒരു ആമേൻ കൊടുത്ത് സഹായിക്കൂ.'

ആമേൻ ടൈപ്പ് ചെയ്യുന്ന നേരംകൊണ്ട് 'അമ്മയെ സഹായിക്കെടാ കുറുക്കാ' എന്ന് ചാട്ടവാർ എടുത്ത ചെറുപ്പക്കാരനായ കർത്താവ് പറയാൻ സാധ്യതയുണ്ട് എന്നാണ് എന്റെയൊരു ഇത്.

'ദിലീപിന്റെ വീട്ടിലിപ്പോൾ നടക്കുന്നത് എന്തെന്നറിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ ഞെട്ടിയേക്കും.' വാർത്ത ഷെയർ ചെയ്തു കാണുക.

ഇതൊക്കെ ഷെയർ ചെയ്യുന്നവന്റെ തലയ്ക്ക് രണ്ടു കിഴുക്ക് കൊടുത്തിട്ട്, നിന്റെ പെങ്ങളുടെ കുടുംബപ്രശ്നം നീ വാർത്തയായി ഷെയർ ചെയ്യുമോടാ എന്ന് ചോദിക്കേണ്ടിവരും.

'കോടിശ്വരന്റെ വിവാഹധൂർത്ത്, കല്യാണത്തിനു ചെലവിട്ടത് 20 കോടി.'

ഈ വാർത്ത് ഷെയർ ചെയ്ത് നമ്മളും ഘോരഘോരം പ്രസംഗിക്കുമായിരിക്കും.

'കാശുള്ളതിന്റെ അഹങ്കാരം, ആഫ്രിക്കയിൽ ഭക്ഷണംപോലും കിട്ടാതെ എത്രയോ പേരാണ് മരിക്കുന്നത്'എന്നു കമന്റ് ഇടാൻ പോകുന്നതിനു മുൻപ് 'എനിക്ക് വിശക്കുമ്പോൾ, എന്നെങ്കിലും, ചിക്കൻ ബിരിയാണി വേണ്ടെന്നുവച്ചു പകരം ബ്രെഡ്ഡും ജാമും കഴിച്ച് ബാക്കി പൈസയ്ക്കു പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ഞാൻ എന്തെങ്കിലും വാങ്ങിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ?' എന്നു സ്വയം ചോദിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും എളുപ്പമുള്ള കാര്യം മറ്റുള്ളവരെ വിമർശിക്കുക എന്നതാണ്. നമ്മുടെ ഗാനഗന്ധർവ്വൻ യേശുദാസുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു സെൽഫിവിവാദം കുറച്ചുകാലം സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ വലിയ ചർച്ചയായിരുന്നു. നാഷണൽ അവാർഡ് വാങ്ങിയതിനുശേഷം അദ്ദേഹം പുറത്തേക്കിറങ്ങുമ്പോൾ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ മൊബൈലിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെയൊപ്പം സെൽഫിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു, അതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ. ഉടനെതന്നെ യേശുദാസ് നില്ക്കുകയും ആ ചെറുപ്പക്കാരനോട് മൊബൈൽ കാണിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അയാളുടെ മൊബൈലിൽനിന്ന് ആ ചിത്രം ഡിലീറ്റ് ചെയ്ത് തിരിച്ചുകൊടുത്തു.

പിറ്റേദിവസം മുതൽ യേശുദാസ് എന്ന വ്യക്തിയെ തെറി വിളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വീഡിയോകൾ, പോസ്റ്റുകൾ, വാട്സ്ആപ്പ് സന്ദേശങ്ങൾ പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം പാടിയ പാട്ടുകളുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുപോലുമില്ലാത്ത ചെറുപ്പക്കാർവരെ യൂ ട്യൂബിൽ വളരെ മോശമായ രീതിയിൽ ഇതിനോടു പ്രതികരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ലജ്ജ തോന്നി.

ഇത്തരം വിവാദങ്ങൾ കൊഴുത്തപ്പോൾ ഇതിനെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻവേണ്ടി ഞാനൊന്നു ഗൂഗിളിൽ പരതി. 'Yesudas Selfie pictures' എന്നു കൊടുത്തപ്പോൾ ഒരൊറ്റ സെൽഫി ചിത്രംപോലും എനിക്കു കണ്ടെത്താൻ പറ്റിയില്ല. അതിനുശേഷം ഞാൻ മറ്റു പ്രശസ്ത ഗായകരുടെ പേരിനൊപ്പം സെൽഫി എന്നു ടൈപ്പ് ചെയ്തു നോക്കിയപ്പോൾ ധാരാളം സെൽഫി ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ എനിക്ക് സാധിച്ചു. ഇതിൽനിന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയ കാര്യമിതാണ്, യേശുദാസ് എന്ന വ്യക്തി സെൽഫി എന്ന കാര്യത്തെ തീരെ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരാളാണ്, സെൽഫി ഈസ് സെൽഫിഷ് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരാളുമാണ്. അത് ആ മനുഷ്യന്റെ തീരുമാനമാണ് 'സെലിബ്രിറ്റിയുടെ അല്ല'. അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ, വിമർശിക്കാൻ നമുക്ക് എന്തവകാശമാണുള്ളത്?

ഈ സംഭവത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തോട് അനുവാദംപോലും ചോദിക്കാതെയാണ് ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ സെൽഫിയെടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്. നിങ്ങൾ ഒരുപാട് വെറുക്കുന്ന ഒരു കാര്യം നിങ്ങളുടെ അനുവാദമില്ലാതെ ഒരാൾ ചെയ്താൽ നിങ്ങളത് സഹിക്കുമോ? ഇല്ല, അതുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹവും ചെയ്തത്. സെലിബ്രിറ്റിയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒരു മനുഷ്യൻകൂടിയാണ്, സ്വന്തമായി ചില നിലപാടുകൾ ഉള്ള വ്യക്തി. ഇതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ കാടടച്ചു വിമർശിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരോടു സഹതാപം മാത്രമേയുള്ളൂ.

നമ്മളൊക്കെ കുറച്ചുകൂടി 'Sensible' ആയി സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗിക്കണം എന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മൾ മലയാളികളെങ്കിലും കുറച്ച് ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ ഇതൊക്കെ കൈകാര്യം ചെയ്യണ്ടേ? ഫെയ്സ്ബുക്കിൽ, വാട്സ്ആപ്പിൽ, യൂ ട്യൂബിൽ കാണുന്നതെല്ലാം ചാടിക്കയറി വിശ്വസിക്കുന്നത്, ഷെയർ ചെയ്യുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള നമുക്ക് ചേർന്നവയാണോ?

ഇന്നത്തെ കാലത്ത് ഷെയർ ചെയ്യപ്പെടുന്ന വാർത്തകളിൽ പലതിനും നാഥൻ ഇല്ല! എന്തൊക്കെ പേരിലാ ഇന്നു ഫേസ്ബുക്കിൽ പേജുകൾ ഉള്ളത്, എല്ലാവരുടെ കയ്യിലും ഒരുലോഡ് വാർത്തുകളുണ്ട്, ആര് എഴുതി, ഇതൊക്കെ ശരിയായ വാർത്തകളാണോ? എന്തുറപ്പാണ് ഇതിന് ഉള്ളത്? ഇതൊക്കെ ചിന്തിക്കാറുണ്ടോ? തന്ത ആരാണെന്ന് അറിയാത്ത വാർത്തകൾ.

ആരോടു പറയാൻ! ആരു കേൾക്കാൻ!

ഒരിടയ്ക്ക് ഡോക്ടർ വി.പി. ഗംഗാധരൻ സാറിന്റെ പടം വച്ചുകൊണ്ട് 'കാൻസർ പ്രതിരോധിക്കാൻ ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ, കഴിക്കേണ്ട ഭക്ഷണങ്ങൾ, ഒഴിവാക്കേണ്ട പഴങ്ങൾ' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് ഒരു വാർത്ത പടർന്നിരുന്നു. ഞാൻ ഈ വാർത്ത കണ്ട് ഒരു മാസത്തിനു ശേഷം മാതൃഭൂമി പത്രത്തിൽ ഡോക്ടറുടെ ഒരു ലേഖനം കണ്ടു, തന്റെ പേരിൽ പ്രചരിക്കുന്ന വ്യാജ വാർത്തകളെക്കുറിച്ചും അതിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മണ്ടത്തരങ്ങളെക്കുറിച്ചും.

വലിച്ചു നീട്ടുന്നില്ല...

ആരുടെയും ജീവിതം തകർക്കാനും കള്ളനെ വിശുദ്ധനാക്കാനും നുണയെ സത്യമാക്കാനും, തിന്മയെ നന്മയായി പ്രചരിപ്പിക്കാനും നിങ്ങളെ മരമണ്ടനാക്കാനും

മാധ്യമങ്ങൾക്ക് സാധിക്കും. മറ്റൊരാൾക്കു പ്രതീക്ഷ നല്കാൻ, സന്തോഷമേകാൻ, ഉപകാരവും ആശ്വാസവുമാകാൻ, അറിവു നല്കാൻ, സ്നേഹം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ, നിങ്ങളുടെ സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗം സഹായിക്കുന്നുണ്ടോ? അവനവനോടു വെറുതേ ഒന്ന് ചോദിച്ചേക്ക്.

പത്തേമാരിയിൽ മമ്മുക്ക പറഞ്ഞതുപോലെ,

'നമ്മുടെ ജീവിതംകൊണ്ട് മറ്റൊരാൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ഉപകാരം ഉണ്ടായാൽ അതാണ് യഥാർത്ഥ ACHIEVEMENT.'

ആർക്കെങ്കിലും ഉപയോഗം ഉണ്ടാകുന്ന രീതിയിൽ, നമ്മുടെ സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗം മാറട്ടെ...

നായകൻ

‘‘എന്റെ ആദ്യ പ്രണയത്തിന് ഞാൻ നൽകിയ പേരാണ് കാർല.’’

‘‘And once the storm is over, you won't remember how you made it through, how you managed to survive. You won't even be sure, whether the storm is really over. But one thing is certain. When you come out of the storm, you won't be the same person who walked in. That's what this storm's all about.’’

-Haruki Murakami

ക്ലാര: ‘‘ഞാൻ എപ്പോഴും ഓർക്കും... ഓരോ മുഖം കാണുമ്പോഴും ഓർക്കും.’’

ജയകൃഷ്ണൻ: ‘‘മുഖങ്ങളുടെ എണ്ണം അങ്ങനെ കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കയല്ലേ... ഇങ്ങനെ കൂടിക്കൂടി ഒരു ദിവസം ഇതങ്ങുമറക്കും.’’

ക്ലാര: ‘‘മറക്കുമായിരിക്കും അല്ലേ?’’

ജയകൃഷ്ണൻ: ‘‘പിന്നെ! മറക്കാതെ.’’

ക്ലാര: ‘‘പക്ഷേ, എനിക്ക് മറക്കണ്ടാ.’’

(തൂവാനത്തുമ്പികൾ, പത്മരാജൻ)

ആദ്യ പുസ്തകമായ Buried Thoughts വായിച്ചതിനു ശേഷം അമ്മയുടെ അനുജത്തിയുടെ മകൻ ഫേസ്ബുക്കിൽ ഇട്ട ഒരു പോസ്റ്റ് ഓർക്കുന്നു. ‘പത്മരാജന്റെ ക്ലാരയെക്കാൾ എനിക്കിഷ്ടം ജോസഫേട്ടന്റെ കാർലയോടാണ്.’

അതേ, എന്റെ ആദ്യ പ്രണയത്തിന് ഞാൻ നൽകിയ പേരാണ് കാർല.

‘‘ഡാ, അവളുടെ കല്യാണം ഈ ഞായറാഴ്ച അല്ലേ? ആ കൊച്ച് എന്നെ വിളിച്ചതാണ് ചെല്ലണം എന്നു പറഞ്ഞ്, നമുക്ക് പോകണ്ടേ?’’ *I am Malala* എന്ന പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എന്നെ തോണ്ടിയിട്ട് അപ്പൻ ചോദിച്ചു.

‘‘ആ പോവാം.’’ അത്ര താത്പര്യമില്ലാതെ, ബുക്കിൽനിന്ന് കണ്ണെടുക്കാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘‘നിന്റെ അമ്മയെയും അവൾ പ്രത്യേകം വിളിച്ചിട്ടുണ്ട്, നമുക്ക് ഒരുമിച്ചു പോയാലോ?’’

മലാലയെ മടക്കിവെച്ച്, അത്യാവശ്യം പുച്ഛം മുഖത്ത് വരുത്തി ഞാൻ അപ്പനെ നോക്കി.

‘‘അപ്പാ, ഇതെന്താ ‘അനിയത്തിപ്രാവ്’ സിനിമയുടെ ക്ലൈമാക്സ് ആണോ? ഞാൻപോലും പോകുന്ന കാര്യം ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല. അവൾ ഒരു മര്യാദയുടെ പേരിൽ വിളിച്ചതാണ്, അതിന് എല്ലാരുംകൂടി പോകണോ.’’

‘‘എന്തേ, സങ്കടം ഉണ്ടോ?’’ 70 ശതമാനം കുത്തും 20 ശതമാനം ഗൗരവവും 10 ശതമാനം വിടർന്ന വളിച്ച ചിരിയും ചേർത്ത് അപ്പൻ ചോദിച്ചു.

‘‘എന്റെ അപ്പാ, ചുമ്മാ ചൊറിയരുത്, വർഷം 6 കഴിഞ്ഞു, ഇനിയിപ്പോ എന്ത് സങ്കടം? എല്ലാം അറിയാലോ, പിന്നെ വെറുതേ എന്തിനാ ഒള്ള മൂഡ് കളയുന്നെ?’’

‘‘എടാ, നിനക്ക് സങ്കടം ഉണ്ടാകണം എന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം, അല്ലെങ്കിൽ നീ ഒരു ബോറൻ കാമുകനായിപ്പോകും. നിന്നെ നീയാക്കിയതിൽ അവൾക്കുള്ള പങ്ക് വലുതാണ്... നിന്നെ ആദ്യമായി എഴുതാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച സ്നേഹം അവൾ തന്നതാണ്... എനിക്ക് ആ കൊച്ചിനെ ഒരുപാട് ഇഷ്ടമാണ്... ഞാനും അമ്മയും എന്തായാലും പോകും... നീ കൂടെ വന്നാൽ... ഇതുവരെ കിട്ടാത്ത VARIETY EXPERIENCE

ആയിരിക്കും... അവൾ നിന്നെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്...''

അപ്പന്റെ കൈ എന്റെ തോളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു... ഞാൻ തിരിച്ചൊന്നും പറഞ്ഞില്ല...

പറയത്തക്ക വേദനയൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു എന്റെയുള്ളിൽ... അവളുടെ സ്നേഹം ഒരു പേമാരിപോലെയായിരുന്നു... മൊത്തത്തിൽ ഒന്ന് നനച്ചു... ചില കറകൾ കഴുകിക്കളഞ്ഞു... പെയ്തു തോർന്നു പോയിട്ടും അവളുടെ ഓർമ്മകളുടെ ചില്ലകൾ പിന്നെയും പെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു...

''നമുക്ക് ഒരുമിച്ചു പോകാം.'' അത്ര ഉറപ്പില്ലാത്ത, കനമില്ലാത്ത ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

''മറ്റേ കാര്യം പറയുന്നില്ലേ?'' (സീനിൽ അതുവരെ നിശ്ശബ്ദയായി നിന്നിരുന്ന അമ്മ ചാടിക്കയറി പറഞ്ഞു)

''ഡാ, അമ്മയുടെ മനസ്സിൽ ഒരാഗ്രഹമുണ്ട്.''

''എന്താഗ്രഹം?''

''അവൾക്കൊരു ഗിഫ്റ്റ് വാങ്ങണമെന്ന്? നാളെ പോയി വാങ്ങിയാലോ? എനിക്ക് ഒരു ഷർട്ടും പാന്റ്സും വാങ്ങണം. അപ്പൊ എല്ലാംകൂടി ഒരുമിച്ചാകാം. നാളെ എഴുത്തുകാരന് സമയം ഉണ്ടാകോ?''

''ഇതൊക്കെ വെറുതേ സിനിമാസ്റ്റൈൽ ഏർപ്പാടാണ്, എന്തുവേണമെങ്കിലുമാകാം. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം.''

ഞാൻ പറഞ്ഞത് കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ പുള്ളിക്കാരൻ മുറിയിലോട്ടു പോയി.

ശനിയാഴ്ച രാവിലെ ഞാനും അപ്പനും വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി. അങ്കമാലിയിൽ ആദ്യത്തെ സിഗ്നൽ എത്തിയപ്പോൾ, ഷോപ്പിങ് മഹാമഹം ജോയ് ആലുക്കാസിൽ നിന്നാക്കിയാലോ എന്ന് അപ്പൻ ഒരു അഭിപ്രായം മുന്നോട്ടുവെച്ചു.

''ഓ, ധാരാളം, പെട്ടെന്നു വീട്ടിൽ പോകാലോ.'' ഞാൻ വണ്ടി ജോയ് ആലുക്കാസിലോട്ടു വിട്ടു.

ഞങ്ങൾ അകത്തു കയറിയതും ഞാൻ പതിവുപോലെ, നാലാമത്തെ നിലയിലേക്കുള്ള പടികൾ കയറാൻ തുടങ്ങി, പക്ഷേ, അപ്പൻ നേരേ പോയത് താഴത്തെ ഫ്ളോറിൽ സ്വർണം വാങ്ങുന്ന ഭാഗത്തേക്കാണ്.

ഞാൻ വേഗം പടികൾ ഇറങ്ങി അപ്പന്റെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു.

''അപ്പാ, ആണുങ്ങളുടെ ഡ്രസ്സൊക്കെ നാലാമത്തെ ഫ്ളോറിലാണ്. അല്ല, എന്താ ഉദ്ദേശ്യം?''

''അവൾക്കൊരു സ്വർണമോതിരം വാങ്ങിക്കാനാണ് ഞങ്ങളുടെ തീരുമാനം.''

എന്റെ കൂട്ടുകാർക്ക് ഗിഫ്റ്റായി ഒരു ബുക്ക് കൊടുത്താൽവരെ ചാടിക്കടിക്കാൻ വരുന്ന ആളാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു ഡയലോഗ് പറഞ്ഞത്.

''ഇത് എന്റെയും അമ്മയുടെയും ആഗ്രഹമാണ്.... നീ പോയി ഡ്രസ്സ് നോക്കിക്കോ, ഇത് ഞാൻ സെലക്ട് ചെയ്തോളാം.''

ശരി എന്നർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ തലയാട്ടി...

'ചാർളി' സിനിമയിൽ പഴയ കാമുകിയെ കണ്ട നെടുമുടിവേണുവിന്റെ ക്യാരക്ടർ ''എനിക്ക് കുറച്ചു നേരം ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കണം'' എന്ന് ചാർളിയോട് പറയുമ്പോൾ,

ചാർളിയുടെ മുഖത്ത് വരുന്ന ഒരു ചിരിയുണ്ട്... അതായിരുന്നു എന്റെ ഭാവം... ഒരു പുതിയതരം സന്തോഷം...

അതുവരെ ഞാൻ ഒട്ടും ഇമോഷണൽ അല്ലായിരുന്നു, അവളുടെ വിവാഹം നാളെയാണ് എന്നറിഞ്ഞിട്ടും എനിക്കത്ര സങ്കടമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു... കാരണം, ആ വേദനയെ ഞാൻ കുറുകെ കടന്നതാണ്... മറന്നതാണ്. പക്ഷേ, അന്ന്, സെയിൽസ്മാനോട് ''മൂന്ന് പവന്റെ മോതിരങ്ങൾ കാണിച്ചുതരൂ'' എന്നു പറഞ്ഞ അപ്പന്റെ മുഖത്തെ ആവേശം കണ്ടിട്ടാണ് ഞാൻ മുകളിലത്തെ നിലയിലോട്ടു പോയത്.

അവൾക്ക് അപ്പനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പറയുന്നത് കേൾക്കാൻ ഒത്തിരി ഇഷ്ടമായിരുന്നു... അവളുടെ അച്ഛൻ ഭയത്തിന്റെ ആൾരൂപമായതുകൊണ്ടാണോ അതോ എന്റെ വർത്തമാനത്തിൽ എപ്പോഴും അപ്പൻ കടന്നുവരുന്നതുകൊണ്ടാണോ എന്നെനിക്കറിയില്ല, എന്നും എന്റെ അപ്പനോട് അവൾക്കൊരു പ്രത്യേക സ്നേഹം ഉണ്ടായിരുന്നു... എല്ലാ ജന്മദിനത്തിനും അവൾ അപ്പനെ വിളിക്കും... ചിലപ്പോൾ സമ്മാനങ്ങൾ അയയ്ക്കും.

അടുത്തദിവസം അമ്മയും അപ്പനും ഞാനുംകൂടി അവളുടെ കല്യാണത്തിനു പങ്കെടുത്തു... അവളുടെ അമ്മ 'മോനെ' എന്നു വിളിച്ച് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. അച്ഛൻ, ഇല്ലാത്ത സ്നേഹം അഭിനയിച്ച് എന്നോട് സ്റ്റേജിൽ കയറാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അവളെ ഞാൻ ഏറ്റവും സുന്ദരിയായി കണ്ടത് അന്നായിരുന്നു. ''എടാ ജോ... നീ സുന്ദരനായല്ലോ...'' അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

''വല്യ എഴുത്തുകാരനായതുകൊണ്ടാണോ മുഹൂർത്തം കഴിഞ്ഞ്, കെട്ടും കഴിഞ്ഞ് ഉണ്ണാൻ മാത്രം വന്നേ?'' അവൾ പിന്നെയും കളിയാക്കി.

അപ്പൻ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്... അന്നുവരെ അനുഭവിക്കാത്ത ഏതോ ഒരു പുതിയ വികാരത്തിലൂടെ ഞാൻ കടന്നുപോവുകയായിരുന്നു... അതിനെ എങ്ങനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിത്തരാൻ പറ്റുമെന്ന് അറിയില്ല... പക്ഷേ, ഒന്നുമാത്രം പറയാം... അത് സങ്കടമായിരുന്നില്ല.

അപ്പനും അമ്മയും അപ്പോഴേക്കും സ്റ്റേജിൽ കയറി, അപ്പനെ അവൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു, അമ്മ ബാഗിൽനിന്ന് മോതിരം എടുത്ത് അവളുടെ അമ്മയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ട് പറഞ്ഞു: ''ജോസഫിന്റെ ഒരു ചെറിയ ഗിഫ്റ്റ് ആണ്.''

അവളുടെ അമ്മയുടെ മുഖത്ത് എന്നോടുള്ള സ്നേഹവും വാത്സല്യവും പ്രകടമായിരുന്നു.

''ഇവർ ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചവരാണ്... എനിക്ക് മോനെപ്പോലെയാണ്.'' അവളുടെ അമ്മ, വരനോടായി പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ഒരു ഫോട്ടോയെടുത്തു.

ദൈവമേ... സന്തോഷംമാത്രം അവൾക്ക് കൊടുക്കണേ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അവൾക്കും അവനും ഒരു HAPPY MARRIED LIFE പറഞ്ഞ് ഞാൻ പടിയിറങ്ങി.

ഞങ്ങൾ തിരികെ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി... വണ്ടിയിൽ കയറിയിട്ട് ആരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല... കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അപ്പൻ ചോദിച്ചു:

‘‘എങ്ങനെയുണ്ട്?’’

‘‘എന്ത്?’’

‘‘അല്ല, മൊത്തത്തിൽ എന്തു തോന്നുന്നു?’’

വണ്ടി അപ്പോൾ സിഗ്നലിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു... എന്റെയുള്ളിൽ പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത സന്തോഷം ഇങ്ങനെ കുമിഞ്ഞു കൂടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘‘ക്ലൈമാക്സ് കലക്കി അപ്പാ... അപ്പന്റെ സ്ക്രിപ്റ്റ് കൊള്ളാം. എഴുന്നേറ്റു നിന്നു കയ്യടിക്കാനുള്ള വകുപ്പുണ്ട്.’’

അപ്പൻ ഒന്നു ചിരിച്ചു. എന്നിട്ട്, തിലകന്റെ സ്റ്റൈൽ അനുകരിച്ചുകൊണ്ട് കൈവീശി പറഞ്ഞു:

‘‘ഇപ്പോഴാടാ നീ ഒരു നായകനായത്.’’

അമ്മ പുറകിലിരുന്ന് ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ചുവപ്പ് സിഗ്നൽ മാറി... പച്ച തെളിഞ്ഞു...!

സൗഹൃദം... പ്രണയം... ജീവിതം

‘‘ഈ ചെറിയ ജീവിതത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനോടു പ്രണയത്തിലാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാമുകിയോട്, പുസ്തകങ്ങളോട്, ജോലിയോട്, പഠനത്തോട്, സംഗീതത്തോട്, ജീവിതത്തോട് എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെ ആഴത്തിൽ പ്രണയിക്കാതെ ഒരാൾക്കും നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന സന്തോഷം കണ്ടെത്താനേ സാധിക്കില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.’’

'In three words I can sum up everything I've learned about life: it goes on.'
-Robert Frost

ഇടവകപ്പള്ളിയിൽ യുവാക്കൾക്കുള്ള ധ്യാനം നടക്കുകയാണ്, അതു നയിച്ചിരുന്നത് ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ചേട്ടനാണ്. പാട്ടും ബൈബിൾ വാചകങ്ങളും സ്തുതിപ്പുകളുമായി ധ്യാനം മുന്നോട്ടു പോവുകയാണ്. ''ഇനി ഏറ്റുപറച്ചിലിനുള്ള സമയമാണ്, എല്ലാവരും ഇടതുകരം ഹൃദയത്തിൽ വച്ചിട്ട് വലതുകരം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക. ചെയ്തുപോയ തെറ്റുകളെ ഓർത്ത് മാപ്പ് പറയുക, മാതാപിതാക്കളെ വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അധ്യാപകരെ കളിയാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അന്യമതത്തിൽപെട്ടവരുമായി പ്രണയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ദൈവമേ മാപ്പ് എന്ന് ഉള്ളിൽ പറയുക. പ്രണയവും പാപമാണ്, എന്തെന്നാൽ പ്രേമിക്കുന്നവൻ പിശാചുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.'' ബൈബിൾ വചനം എടുത്തുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രണയം പാപമാണെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞതും, ''ദൈവമേ ഇവർ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന് ഇവർക്കറിയില്ല, ഇവരോട് ക്ഷമിക്കണമേ'' എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് കൈകൾ താഴ്ത്തി കുരിശു വരച്ച് ഞാൻ അവിടെനിന്ന് എഴുന്നേറ്റു പോന്നു.

2015-ൽ ജോലിയുടെ ഭാഗമായി മുംബൈവരെ പോകേണ്ടിവന്നു, അവിടെയുള്ള ഞങ്ങളുടെ കമ്പനിബ്രാഞ്ചിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന സന്ദീപ് കുമാർ സിങ് എന്ന വ്യക്തിയോടൊപ്പം മുംബൈ ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ച് 'Potential Customer Mapping' നടത്തുവാനാണ് എന്നെ അങ്ങോട്ട് അയച്ചത്.

ഇതല്ല ഇതല്ല ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ജോലിയെന്ന് എന്റെ മനസ്സ് പറയാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് വർഷം മൂന്നായി, പക്ഷേ, ഒരു തീരുമാനം എടുക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. 'ജീവിക്കാൻ പൈസ സമ്പാദിക്കണം'എന്ന ചിന്തയുടെയും 'ഒരൊറ്റ ജീവിതമേ ഉള്ളൂ, ഇഷ്ടമുള്ളത് ചെയ്തു ജീവിക്കണം'എന്ന മറ്റൊരു ചിന്തയുടെയും ഇടയിൽ കിടന്ന് വലിഞ്ഞുമുറുകാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടതാണല്ലോ ഒരു ശരാശരി മനുഷ്യന്റെ തലവിധി.

ഇത്തവണ മുംബൈവരെ പോകണമെന്ന് എന്റെ ബോസായിരുന്ന ജിനോജ് പറഞ്ഞപ്പോൾ പതിവിലും വിപരീതമായി ഒരു 'Hidden Happiness'എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഉത്തരവാദിത്വം ഏല്പിക്കപ്പെടുന്നതിന് ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കു മുൻപ് വായിച്ചുതീർത്ത ഒരു പുസ്തകമാണ് അതിന് കാരണം, ഗ്രിഗറി ഡേവിഡ് റോബർട്സിന്റെ 'ശാന്താറാം' എന്നാണു പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്. ഓസ്ട്രേലിയയിൽ നിന്നും ജയിൽ ചാടി, വ്യാജ പാസ്പോർട്ടുമായി ഇന്ത്യയിൽ എത്തുകയും പിന്നീട് മുംബൈ നഗരത്തിലെ അധോലോകത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരുകയും ചെയ്ത ഒരാളുടെ കഥ. 'Gentleman Thief' എന്നാണ് അയാൾ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഉള്ളിലെ ഇനിയും വറ്റാതെ അവശേഷിക്കുന്ന നന്മകൾകൊണ്ട് മുംബൈ തെരുവിലെ എല്ലാവരുടെയും പ്രിയപ്പെട്ടവനായി അയാൾ മാറിയ കഥയാണ് 'ശാന്താറാം' പറയുന്നത്. മുംബൈയിൽ 'ശാന്താറാം ടൂറിസം' എന്നൊരു ടൂർ പാക്കേജുവരെ ഉണ്ടെന്ന് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അയാൾ താമസിച്ച സ്ഥലങ്ങൾ, സഞ്ചരിച്ച വഴികൾ, അവരുടെ മീറ്റിങ് സ്ഥലങ്ങൾ

എല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു ടൂർ.

പത്ത് വർഷം മുൻപുവരെ മുംബൈയിൽ ചെല്ലുന്ന ആരും ആദ്യം കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് Gate way of India ആയിരിക്കും. 26/11-നുശേഷം(മുംബൈ ഭീകരാക്രമണം നടന്ന ദിവസം) ഈ നഗരം 'Dark Tourism'(Tourism that involves travelling to places associated with death and suffering.) മാപ്പിലും ഉൾപ്പെട്ടു. മുംബൈയിൽ എത്തിയ ഉടനെ ഞാൻ സന്ദീപ് കുമാർ സിങ്ങിനോട് ആദ്യമേ പറഞ്ഞ കാര്യം എനിക്ക് 'ലിയോപോൾഡ് കഫെ' കാണണം എന്നായിരുന്നു.

''ജോസഫ്, ഇവിടെ വരുന്ന എന്റെ മിക്ക സുഹൃത്തുക്കളും കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സ്ഥലമാണ് 'ലിയോപോൾഡ് കഫെ'. അന്നത്തെ ഭീകരാക്രമണത്തിൽ ഒരു വിദേശ വനിതയുൾപ്പെടെ പത്തുപേർ ലിയോപോൾഡിൽവച്ച് കൊല്ലപ്പെട്ടു. അന്ന് ഭീകരർ ഉതിർത്ത വെടിയുണ്ടകളുടെ പാടുകൾ ഇപ്പോഴും അവിടുത്തെ ചുവരുകളിൽ കാണാം. മുംബൈ നഗരത്തെ പിടിച്ചുകുലുക്കിയ സംഭവമായിരുന്നല്ലോ അത്. ഞാൻ നിന്നെ അവിടെ കൊണ്ടുപോകാം.''

സന്ദീപ് അതിനോടകം എന്റെ ടൂർ ഗൈഡ് എന്ന ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുത്തിരുന്നു.

''സന്ദീപ്, ഞാൻ 'ലിയോപോൾഡ് കഫേ' കാണണം എന്നു പറയാൻ മറ്റൊരു കാരണം ഉണ്ട്, എന്നെ ഒരുപാട് സ്വാധീനിച്ച ഒരു പുസ്തകമുണ്ട്, പേര് ശാന്താറാം. ഒരു ഓസ്ട്രേലിയൻ കുറ്റവാളി ജയിൽ ചാടി വ്യാജ പാസ്പോർട്ട് ഉണ്ടാക്കി മുംബൈയിൽ വന്നു, അയാൾ ഹിന്ദിയും മറാത്തിയും പഠിച്ച് ഇവിടുത്തെ അധോലോകത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറി. അയാൾ തന്റെ ബിസിനസ്സ് ഡീൽസ് എല്ലാം നടത്തിയത് 'ലിയോപോൾഡ് കഫേ'യിലാണ്, അയാൾക്കുവേണ്ടി മാത്രം ഒരു പ്രത്യേക ചെയർപോലും ആ കഫേയിൽ ഉണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുള്ളത്. അതിപ്പോഴും അവിടെയുണ്ട് എന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത്.''

സന്ദീപ് ആദ്യമായാണ് അങ്ങനെയൊരു കാര്യം കേൾക്കുന്നത്, ഇതുവരെ പരിചിതമല്ലാതിരുന്ന ഒരു കഥയുടെ അറിവ് അവന്റെ മുഖത്ത് ഒരു പുതിയ ചിരി സമ്മാനിച്ചു.

''കേട്ടിട്ട് എനിക്കും അത് വായിക്കാൻ തോന്നുന്നുണ്ട്, ഇന്നത്തെ അവസാനത്തെ കസ്റ്റമർ കൊളാബയിൽനിന്നാണ്. ലിയോപോൾഡ് കഫേയും അവിടെത്തന്നെയാണ്, അതിനടുത്ത് കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു പുസ്തകങ്ങൾ കിട്ടുന്ന ഒരു മാർക്കറ്റ് ഉണ്ട്, അവിടെയുംകൂടി പോകാം.''

വൈകിട്ട് അഞ്ചുമണിയോടെ ഞങ്ങൾ കൊളാബയിലേക്കുള്ള ടാക്സി പിടിച്ചു.

കൊളാബയിൽ ഇറങ്ങിയതിനുശേഷം ഞങ്ങൾ കുറച്ചുദൂരം നടന്നു, എന്റെ മനസ്സ് ഞാൻ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയ ലിയോപോൾഡ് കഫെയുടെ ചിത്രങ്ങൾ മെനയുകയായിരുന്നു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കുറച്ചു ദൂരെയായി ഞാൻ ആ പേരെഴുതിവച്ചിരിക്കുന്ന ബോർഡ് കണ്ടു 'LEOPOLD CAFE & BAR, SINCE 1871'. എന്റെ നടത്തത്തിന്റെ വേഗത കൂടുന്നത് ഞാൻപോലും അപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല.

ഞാൻ ലിയോപോൾഡിൽ കയറിയ ഉടനെ കണ്ടത് 'ശാന്താറാം' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ കോപ്പികൾ അടുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

''സന്ദീപ്, ഇതാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞ പുസ്തകം, വാങ്ങിക്കുന്നോ?''
''ഇത് വലിയ പുസ്തകമാണല്ലോ, ഞാൻ വിചാരിച്ചു ചെറുതായിരിക്കുമെന്ന്, നമുക്ക് ബുക്ക് മാർക്കറ്റിൽനിന്ന് വാങ്ങിക്കാം, അവിടെ നല്ല വിലക്കുറവായിരിക്കും.''

ആദ്യത്തെ ദിവസം ഭംഗിയായി അവസാനിച്ചതിലുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ടും വായിച്ചറിഞ്ഞ കഥകളിലെ ആ വിഖ്യാതമായ കഫേ നേരിട്ട് കണ്ടതിലുമുള്ള ആവേശത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഓരോ ബിയർ വീതം പറഞ്ഞു. 'ശാന്താറാം' എന്ന പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ വാചാലനായി. ഈ പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതാണെന്നും, 'ഗ്രിഗറി ഡേവിഡ് റോബർട്സ്' എന്ന എഴുത്തുകാരന്റെ ജീവിതംതന്നെയാണ് ഈ പുസ്തകമെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ സന്ദീപ് ഞെട്ടി.

അവിടെനിന്നിറങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ ശാന്താറാം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ കോപ്പിയെടുത്ത് ചില വരികളിലൂടെ ചുമ്മാ വിരലോടിച്ചു. കണ്ണിൽ തടഞ്ഞത് ഞാൻ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട, എന്റെ കോപ്പിയിൽ ഞാൻ അടിവരയിട്ട അതേ വരിയായിരുന്നു.

'The choice you make, between hating and forgiving, can become the story of your life.'

പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങിയതും പതിവിലും വിപരീതമായി ചുറ്റിലും ഒരു ചുവപ്പുമയം. ചുവന്ന ബലൂണുകൾ, റോസാപ്പൂക്കൾ, അപ്പോഴാണ് അന്ന് ഫെബ്രുവരി പതിനാലാണെന്ന കാര്യം ഓർമ്മവന്നത്, VALENTINES DAY.

''ജോസഫേ നമുക്ക് മറൈൻ ഡ്രൈവ്വരെ പോകാം? ഇന്ന് മുംബൈയിൽ ഉള്ള എല്ലാ കമിതാക്കളെയും നിനക്ക് കാണാം, ഭാഗ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ചില ചൂടൻ രംഗങ്ങളും കാണാം.'' സന്ദീപ് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

സന്ദീപ് പറഞ്ഞത് ശരിവയ്ക്കുന്ന കാഴ്ചകളായിരുന്നു ചുറ്റിലും. ഇത് 'queen's necklace'എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നതെന്നു സന്ദീപ് എന്നോട് പറഞ്ഞു, ഒരു മാലപോലെ C ഷെയ്പിൽ ആ ബീച്ച് കാണപ്പെട്ടു. കടലിന് അഭിമുഖമായി തോളോടു തോൾ ചേർന്ന് ഒരുപാട് കമിതാക്കൾ ഇരിക്കുന്നു, എല്ലാവരുടെയും മുഖത്ത് ചിരിയുണ്ട്, ചിലരൊക്കെ കൈകൾ ചേർത്തുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്, മറ്റു ചിലർ പരസ്പരം ചുംബിക്കുന്നുണ്ട്. സന്ദീപ് ഒരു ഫോൺകാളിൽ ആയിരുന്നു, എന്നോട് അവിടെയിരുന്നു ചുംബനങ്ങളും പറ്റിയാൽ സൂര്യാസ്തമനവും കണ്ടോളൂ എന്ന് ആംഗ്യഭാഷയിൽ പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ കടലിനെയും കാക്കകളെയും നോക്കി വെറുതേ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ചെറിയ പയ്യൻ കയ്യിൽ റോസാപ്പൂവുമായി എന്റെ അടുത്തു വന്നു.

''വാലന്റയിൻസ് ക ഡേ റോസ് സാർ, ദസ് രുപ്യാ സാർ.''

അവൻ ആ റോസാപ്പൂ എന്റെ കവിളത്ത് മുട്ടിച്ചുകൊണ്ട്, അതു വാങ്ങിക്കാൻ എന്നെ നിർബന്ധിച്ചു.

''മുത്തേ കൊടുക്കാൻ ആരുമില്ല, നിനക്ക് കണ്ടുകൂടെ ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്ക് ഇരിക്കുന്നത്'' എന്ന് എനിക്ക് ഹിന്ദിയിൽ പറയണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു, പിന്നെ ഹിന്ദി അറിയാത്തതുകൊണ്ട് ഞാനതങ്ങ് വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. കൈകൾ രണ്ടും

മലർത്തിക്കാണിച്ചു, തലയിട്ടാട്ടി ''വേണ്ടാ, വേണ്ടാത്തോണ്ടാ'' എന്ന് അവനെ പറഞ്ഞ് മനസ്സിലാക്കി.

''നാണയമൊന്നുമില്ലേ ചേട്ടാ''എന്ന ഭാവത്തിൽ അവൻ എന്നെയൊന്ന് ഇരുത്തിനോക്കിയിട്ട് എന്റെ തൊട്ടടുത്തിരുന്ന കപ്പിളിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു, അവർ ഒരു റോസാപ്പൂ വാങ്ങിച്ചു. പയ്യൻ ആ ദിവസത്തെ ടാർഗറ്റ് അച്ചീവ് ചെയ്ത സന്തോഷത്തിൽ എങ്ങോട്ടോ ഓടിമറഞ്ഞു.

സൂര്യൻ അന്നത്തെ ഷോ അവസാനിപ്പിച്ച് നമോവാകം പറഞ്ഞു താഴ്ന്നു തുടങ്ങിയിരുന്നു. വെറുതേ ഒന്നു നൊസ്റ്റാൾജിക്കാവാൻ ആ ഒരൊറ്റ സീൻ മതിയായിരുന്നു. തണുത്ത കടൽക്കാറ്റ് കൊണ്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ മെല്ലെ എന്റെ കണ്ണുകൾ അടച്ചു, കഴിഞ്ഞകാല ജീവിതത്തിലെ പ്രണയങ്ങളെ വെറുതേ ഒന്ന് ഓർത്തെടുക്കാൻ.

സ്നേഹത്തിലായിരുന്ന സമയങ്ങളിൽ ആത്മാർഥമായി എന്നെ സ്നേഹിച്ചുവെന്നു ഞാൻ കരുതുന്ന ആ രണ്ടുപേരെയും എന്തുകൊണ്ട് സ്വന്തമാക്കിയില്ലെന്ന് എന്നോടുതന്നെ ചോദിച്ചു, യൗവനകാലഘട്ടത്തിൽ രണ്ട് സമയങ്ങളിലായി ജീവിതത്തിൽ വന്നു കയറിയവർ, മറക്കാനാവാത്ത ഓർമ്മകൾകൊണ്ട് ഇന്നും എന്റെ മുഖത്തു പുഞ്ചിരിവിടർത്തുന്നവർ! എന്തുകൊണ്ട് ഇന്നവർ എന്റെയൊപ്പം റോസാപ്പൂ പിടിച്ച് ഇരിക്കുന്നില്ല?

ഉത്തരം വളരെ ലളിതമായിരുന്നു, ഞാൻ അവരെ പ്രണയിച്ചിരുന്നില്ല, ചിലപ്പോൾ അവർ എന്നെയും. ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് പ്രണയം എന്നു തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കപ്പെട്ട സ്നേഹമായിരുന്നുകാണും. ഇപ്പോഴും അതിനൊരു വ്യക്തമായ ഉത്തരമില്ല, ചില അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളോടൊക്കെ ചോദിച്ചപ്പോൾ പരമ്പരാഗതമായി കൈമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതേ ഉത്തരമാണ് എനിക്കും ലഭിച്ചത്.

''നിനക്കുവേണ്ടി ആരോ ഒരാൾ എവിടെയോ ഉണ്ട്, അവളുടെ പ്രാർത്ഥനായിരിക്കാം നിന്റെ പ്രണയങ്ങൾ വിജയിക്കാതെപോയതിനു കാരണം.''

എനിക്ക് പ്രണയത്തിനു പകരമായി ജീവിതം വച്ചുനീട്ടിയത് ഒരുപാട് സൗഹൃദങ്ങളായിരുന്നു, അതിപ്പോൾ കുടുംബത്തിൽനിന്നായാലും കൂട്ടുകാരിൽ നിന്നായാലും.

'ഒരുവന്റെ ഏകാന്തതയെ കുറുകെ കടക്കാൻ നമ്മൾ പണിയുന്ന പാലമാണ് സൗഹൃദം'. സൗഹൃദമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഞാൻ വായിച്ചതിൽ എനിക്കേറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട വാചകമാണിത്, പുസ്തകത്തിന്റെ പേരുവരെ സൗഹൃദത്തിന്റെ മറ്റൊരു അർത്ഥമാണ് 'കൂട്ട്'. സൗഹൃദമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ഭൂമിയിലെ ദാരിദ്ര്യം പിടിച്ചവരിൽ ഒരാളായി ഞാനും മാറിയേനേ, സ്നേഹം കിട്ടാതെവരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ദാരിദ്ര്യം.

''ലഭിച്ച അനുഗ്രഹങ്ങളെ എണ്ണിയെടുക്കുക, പരമാനന്ദത്തിന് അതു മാത്രം മതി'' എന്നൊരു ബംഗ്ലാദേശി ന്യൂറോ സർജന്റെ വാക്കുകൾ അപ്പോൾ മനസ്സിലേക്ക് കടന്നുവന്നു. മുക്കാലും താഴ്ന്നിറങ്ങിയ സൂര്യനെ നോക്കി ഞാൻ എനിക്ക് ലഭിച്ച അനുഗ്രഹങ്ങളെ എണ്ണിത്തുടങ്ങി, സ്നേഹം തന്നുമാത്രം വളർത്തിയ നല്ല അപ്പനും

അമ്മയും, ഇളയവനായതുകൊണ്ട് ഒരു പോറൽപോലും ഏൽപ്പിക്കാതെ, ഇഷ്ടമുള്ളതെല്ലാം വച്ചുനീട്ടി വലത്തും ഇടത്തും നില്ക്കുന്ന രണ്ട് ചേട്ടന്മാർ, വിളിപ്പുറത്ത് ഓടിയെത്തുന്ന, സങ്കടങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ ചെവിയോടൊപ്പം ഹൃദയവും ചേർത്തുവയ്ക്കുന്ന സുഹൃത്തുക്കൾ, ശപിക്കാതെ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിപ്പോയ ആ രണ്ട് പെൺകുട്ടികൾ, എഴുത്തിൽ കൈവെച്ച് തുടങ്ങിയതിൽപ്പിന്നെ എവിടെനിന്നോ ജീവിതത്തിലേക്കു കയറിവന്ന ചില നല്ല മനുഷ്യർ, അങ്ങനെ നീണ്ട ലിസ്റ്റ് ഞാൻ മനസ്സിൽ നിരത്തി. കിട്ടിയ സ്നേഹങ്ങളുടെ ധാരാളിത്തം മനോഹരമായൊരു പുഞ്ചിരി സമ്മാനിച്ചുവെന്നതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, കനമുള്ള ശൂന്യത മനസ്സിലെവിടെയോ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. ലഭിച്ച അനുഗ്രഹങ്ങളെ എണ്ണിയിട്ടും 'Something is missing' എന്നു വേദനയോടെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. പ്രണയമാണോ ഞാൻ അന്വേഷിക്കുന്നത്? എന്താണ് പ്രണയം?

ഈ കടൽത്തീരത്ത് എന്റെ വലത്തും ഇടത്തും നിരന്നിരിക്കുന്ന കമിതാക്കളിൽ എത്ര പേർ പ്രണയിക്കുന്നുണ്ട്? 'മരണംവരെ ഒരുമിച്ചായിരിക്കണം' എന്ന തീവ്രമായ ആഗ്രഹമില്ലാത്ത ഒരു സ്നേഹവും പ്രണയമല്ലെന്നു ജീവിതം ഇന്നെന്നോടു പറയുന്നുണ്ട്. ഒക്കെ വെറും ഇഷ്ടങ്ങളാണ്, അത് വെറും കൗതുകത്തിൽനിന്ന് വരുന്നതാണ്. എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ ഹൃഷികേശ് യാത്രകളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം ഓർത്തുപോകുന്നു. ''ജോസഫേ, ഒരുപാട് രാജ്യങ്ങളിൽ, സ്ഥലങ്ങളിൽ ഞാൻ പോയിട്ടുണ്ട് എന്നുപറയുന്നതിൽ വലിയ കാര്യമൊന്നുമില്ല, പോയ സ്ഥലങ്ങളുടെയെല്ലാം ആത്മാക്കളെ കൂടെ കൊണ്ടുവന്നോ എന്നതാണ് പ്രധാനം, ഒരാളെ പരിചയപ്പെടുന്നതും അറിയുന്നതും തമ്മിൽ ഒരുപാടു വ്യത്യാസമുള്ളപോലെ. പരിചയപ്പെടാൻ ഒരു 'ഹായ്' ഷേക്ക് ഹാൻഡ്, ഇത്രയും മതി. പക്ഷേ, ആ വ്യക്തിയെ അറിയാൻ ഒരുപാട് സഞ്ചരിക്കേണ്ടതുണ്ട്, പരസ്പരം മനസ്സ് തുറക്കേണ്ടതുണ്ട്. പല പ്രണയങ്ങളും ചുമ്മാ പരിചയപ്പെടൽ പോലെയാണ്, ഒരിക്കലും ആഴത്തിലറിയാതെപോകുന്ന ഒരുതരം Touch and go സ്നേഹം.

തുണി അഴിച്ചുമാത്രം സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ അറിയാവുന്ന ആണുങ്ങളും, നേരം കളയാൻ മാത്രം സ്നേഹിക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങളും ഉള്ളടത്തോളം കാലം പ്രണയം കൊലചെയ്യപ്പെടുന്നു, ഒക്കെ ഒരു കാണിച്ചുകൂട്ടലാണ്, പ്രണയം എന്ന മുഖംമൂടി വെച്ചുള്ള ഇഷ്ടങ്ങൾ. പ്രണയം എന്താണെന്ന് അറിയാൻ സാധിക്കാതെപോയതോർത്ത് ചിലപ്പോഴൊക്കെ വല്ലാത്ത നഷ്ടബോധം തോന്നാറുണ്ട്. കടലെന്നത് തീരത്തടിക്കുന്ന തിരമാലകളാണെന്നുകരുതി അതിന്റെ വേലിയേറ്റങ്ങളിലും ഇറക്കങ്ങളിലും സ്വയം മുഴുകിയിരിക്കുന്നവനെപ്പോലെയായിരുന്നു എന്റെ പ്രണയം. നടുക്കടലിലെ ശാന്തത, അതിന്റെ ആഴം, അതേല്പിക്കുന്ന ഭയം ഇതൊന്നും അറിയാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. കടൽ കണ്ടോ എന്ന് ചോദിച്ചാൽ? കണ്ടുവെന്നു തോന്നുന്നു എന്ന് പറയേണ്ടിവരും? പ്രണയിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ചോദിച്ചാലോ? ഇല്ലാ... ഞാൻ കണ്ടത് തീരങ്ങൾ മാത്രമാണ്. കടലോളം സ്നേഹമൊന്നും കൊടുത്തിട്ടുമില്ല, കിട്ടിയിട്ടുമില്ല.

സന്തോഷിക്കാൻ ഒരുപാട് കാരണങ്ങളുണ്ടായിട്ടും പിന്നെയും മനസ്സ് അനുഭവിക്കാനാകാതെപോയ പ്രണയത്തിലോട്ട് ചായുന്നതെന്തിനാണ്, എന്തുകൊണ്ടാവും അതിനെയോർത്തു സങ്കടപ്പെടുന്നത്? ''ദൈവമേ, ഒരിക്കലെങ്കിലും സത്യസന്ധമായ, ആഴമുള്ള പ്രണയമെന്ന അത്ഭുതത്തെ അറിയാൻ അനുവദിക്കണമേ'' എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച ചില സമയങ്ങൾവരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തായ സൃഷ്ടി എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ചിരി വരാറുണ്ട്, എത്ര നിസ്സാര ജന്മമാണ് അയാളുടേത്, എല്ലാമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും പിന്നെയും പരാതികൾ, സങ്കടങ്ങൾ, ഏകാന്തത... അയാൾക്ക് ഒന്നിലും സംതൃപ്തിയില്ല. ആഴമേറിയ പ്രണയത്തിനുമാത്രമേ മനുഷ്യനെ രക്ഷിക്കാനാകൂ എന്നു തോന്നുന്നു.

ഈ ചെറിയ ജീവിതത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനോടു പ്രണയത്തിലാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാമുകിയോട്, പുസ്തകങ്ങളോട്, ജോലിയോട്, പഠനത്തോട്, സംഗീതത്തോട്, ജീവിതത്തോട് എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെ ആഴത്തിൽ പ്രണയിക്കാതെ ഒരാൾക്കും നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന സന്തോഷം കണ്ടെത്താനേ സാധിക്കില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

മരണത്തെ അങ്ങോട്ട് ചെന്നു സ്വീകരിച്ച ഒരു വലിയ കവിയുടെ ആത്മഹത്യാക്കുറിപ്പ് ഇങ്ങനെയായിരുന്നു:

'പ്രവർത്തിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുക, സ്നേഹിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുക, ആശിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുക. ഈ മൂന്നിലുമാണ് ലോകത്തിലെ സുഖം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവയിലെല്ലാം എനിക്ക് നിരാശതയാണ് അനുഭവം. എനിക്ക് ഏകരക്ഷാമാർഗ്ഗം മരണമാണ്. അതിനെ ഞാൻ സസ്സന്തോഷം വരിക്കുന്നു. ആനന്ദപ്രദമായ ഈ വേർപാടിൽ ആരും നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല; ഞാൻ നേടുന്നുമുണ്ട്. മനസ്സാ വാചാ കർമ്മണാ ഇതിൽ ആർക്കും ഉത്തരവാദിത്വമില്ല. സമുദായത്തിന്റെ സംശയദൃഷ്ടിയും നിയമത്തിന്റെ നിശിതഖഡ്ഗവും നിരപരാധിത്വത്തിന്റെ മേൽ പതിക്കരുതേ!

എനിക്ക് പാട്ടുപാടുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്; എന്റെ മുരളി തകർന്നുപോയി, കൂപ്പുകൈ!'

പ്രവർത്തിക്കാൻ, സ്നേഹിക്കാൻ, ആശിക്കാൻ ഒന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചുപോയ ഈ മനുഷ്യന്റെ വാക്കുകൾ നിങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ? പ്രണയം മാത്രമാണ് ഈ ഭയത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ഏകവഴി! ജീവിതത്തോടുള്ള പ്രണയം!

പ്രയാസം നിറഞ്ഞ നിങ്ങളുടെ ജോലി തൊഴിൽരഹിതന്റെ സ്വപ്നമാണ്.

ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന നിങ്ങളുടെ മക്കൾ, കുട്ടികൾ ഇല്ലാത്തവരുടെ സ്വപ്നമാണ്.

നിങ്ങളുടെ കൊച്ചുവീട്, വീടില്ലാത്തവന്റെ സ്വപ്നമാണ്.

നിങ്ങളുടെ കൊച്ചുസമ്പാദ്യം കടം നിറഞ്ഞവന്റെ സ്വപ്നമാണ്.

നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം രോഗികളുടെ സ്വപ്നമാണ്.

നിങ്ങളുടെ പുഞ്ചിരി വിഷമിക്കുന്നവന്റെ സ്വപ്നമാണ്.

കൈമറിഞ്ഞുവന്ന വാട്സ്ആപ്പ് സന്ദേശങ്ങളിൽ ഹൃദയത്തിലുടക്കിയ ഒന്നാണിത്.

ജീവിതവുമായി പ്രണയത്തിലാകാൻ കാരണം കണ്ടെത്തുന്നിടത്താണ് ജീവിതവിജയം സാധ്യമാകുന്നത്. അന്ന് രാത്രി മുംബൈ നഗരത്തിലൂടെ കൂട്ടുകാരൻ സന്ദീപ് കുമാർസിങ്ങിനൊപ്പം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സ് മുഴുവൻ 'എഴുതണം' എന്നൊരു ചിന്തയിലായിരുന്നു.

''ജോസഫ്, ഇതാണ് ബുക്ക് മാർക്കറ്റ്, ഇവിടെ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും വില കുറച്ചു കിട്ടും, നീ നല്ലപോലെ വിലപേശണം, 'ശാന്താറാം' നൂറ് രൂപയ്ക്ക് കിട്ടിയാൽ ഒരെണ്ണം എനിക്കും വാങ്ങിച്ചോ, ഞാൻ ഒന്നു ഫോൺ ചെയ്തിട്ടു വരാം, വാലന്റയിൻസ് ഡേ അല്ലേ ബ്രോ.''

സന്ദീപ് കള്ളച്ചിരി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പുറത്തോട്ട് പോയി.

അക്ഷരങ്ങളുമായി പ്രണയത്തിലായ ഒരുപാട് മനുഷ്യരുടെ സൃഷ്ടികൾക്ക് നടുവിലായിരുന്നു ഞാൻ. എഴുതണം എന്ന വികാരം ശക്തമായി ഉള്ളിൽ വന്നു നിറഞ്ഞു, പുസ്തകങ്ങൾ നിരത്തിയിട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനോട് ചേർന്നുള്ള ഒരു ബെഞ്ചിൽ ഞാനിരുന്നു. ബാഗിൽനിന്നും ലാപ്ടോപ് എടുത്തു, എന്റെ ചുറ്റിലുമുള്ള ഒരുപാട് വലിയ എഴുത്തുകാരെ സാക്ഷിയാക്കി ഞാൻ ഒരിക്കൽ മറന്നുപോയ എഴുത്ത് എന്ന ഇഷ്ടത്തെ പൊടിതട്ടിയെടുത്തു. ദൈവമേ, ഈ ഇഷ്ടം പ്രണയമായെങ്കിൽ എന്നാഗ്രഹിച്ചു, എഴുത്തിനോടുള്ള എന്റെ പ്രണയത്തെ അണയാത്ത വെളിച്ചമാക്കണേയെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ തലക്കെട്ട് എഴുതിവെച്ചു.

സൗഹൃദം, പ്രണയം, ജീവിതം!

***